

เอกสารประกอบการสัมมนา

เรื่อง

การพัฒนาการให้บริการทางวิชาการ
ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โดย

สำนักพัฒนาบุคลากร
ร่วมกับ คณะกรรมการพัฒนางานด้านวิชาการ
เพื่อสนับสนุนงานของรัฐสภา

ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๒๙ กันยายน และ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๒
ณ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพฯ

รัฐสภาสหราชอาณาจักร
(United Kingdom Parliament)

นางอรุณิชา รุ่งธิพานนท์
นางสุภัทรา คำมุงคุณ
นางชนิศา จรรโลงศิริชัย

รัฐสภาสหราชอาณาจักร (United Kingdom Parliament)

1. ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองของสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักร หรือเรียกกันทั่วไปว่าประเทศอังกฤษ เป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางการเมืองการปกครองอย่างต่อเนื่องและเป็นเอกลักษณ์จากขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีที่สะสมมาอย่างยาวนาน ซึ่งอังกฤษได้รับการยกย่องว่าเป็นต้นแบบของการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา (parliament system) ลักษณะสำคัญของระบบการเมืองอังกฤษเริ่มต้นในสมัยยุคกลาง โดยมีสถาบันหลักทางการเมืองการปกครองคือ สถาบันพระมหากษัตริย์ และรัฐสภา ซึ่งนับว่าเป็นสถาบันตัวแทนของประชาชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดของประเทศ นอกจากนี้ อังกฤษยังมีระบบศาลยุติธรรม (system of courts) ซึ่งเป็นหลักในการพิจารณาคดีทั้งปวงและมีความสำคัญต่อการปกครองประเทศ ซึ่งสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการสร้างชาติของอังกฤษเริ่มต้นเมื่อศตวรรษที่ 5 และ 6 ในช่วงการยึดครองโดยพวกแองเจิล (Angles) จูท (Jutes) และ แซกซอน (Saxsons) ซึ่งเดินทางมาจากตอนเหนือของเยอรมนี ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการต่อสู้และเป็นปฏิปักษ์กันตลอดเวลาระหว่างหัวหน้าเผ่าต่าง ๆ และผู้ชนะเรียกตนเองว่ากษัตริย์ ทั้งนี้ อำนาจและเขตแดนของแต่ละเผ่านั้นยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นอาณาจักรต่อมาในปี 1066 ชาว نورมัน (Normans) ได้เข้ามายึดครองดินแดนอังกฤษและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่รัฐมากขึ้น โดยการจัดระบบการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจไว้ที่พระมหากษัตริย์ และสร้างความเข้มแข็งทางทหารเพื่อสร้างความมั่นคงของรากฐานการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่พระมหากษัตริย์

ในช่วงเริ่มต้นของยุคกลาง อังกฤษมีการปกครองโดยอาศัยฝ่ายนิติบัญญัติแบบเป็นทางการน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นการปกครองโดยซิดดีจาร์ตและประเพณีปฏิบัติ และพระมหากษัตริย์มีอำนาจจำกัดในการตีความจารีตประเพณีสำหรับการปกครอง และการใช้กฎหมายนั้นกระทำได้โดยอาศัยการปรึกษาจากสภาที่ปรึกษา (Witenagemot) และขึ้นอยู่กับความสามารถของพระมหากษัตริย์แต่ละพระองค์ อย่างไรก็ตาม ภายใต้โครงสร้างสังคมของอังกฤษ หลักการเสรีชน (Freeman) ถือเป็นกุญแจสำคัญ เมื่อสิ้นสุดยุคสมัยของแองโกล - แซกซอน เสรีชนในอังกฤษจำนวนมากได้กลายสภาพไปมีสถานะกึ่งทาส แต่เสรีชนยังคงเป็นหลักการสำคัญของสังคม โดยหลังจากศตวรรษที่ 10 เป็นต้นมา ระบบศักดินา (Feudalism) เริ่มมีความแข็งแกร่งขึ้นโดยอำนาจของกลุ่มตระกูลเจ้าของที่ดิน ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างเจ้าของที่ดินและทาสที่อาศัยที่ดินทำกินจึงเด่นชัดมากขึ้น ซึ่งมีผลกระทบต่อสังคมในยุคต่อมา

ในศตวรรษที่ 11 และ 12 พระมหากษัตริย์พยายามแสวงหาการสนับสนุนจากระบบศักดินา โดยการจัดตั้งสภาที่ปรึกษาขึ้นเรียกว่า มหาสภา (The Great Council) ซึ่งคณะที่ปรึกษาจะได้รับการแต่งตั้งจากเชื้อพระวงศ์และผู้ทรงคุณวุฒิที่มาจากพระและขุนนาง เพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่พระมหากษัตริย์ทั้งในเรื่องการบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ ต่อมาในสมัยพระเจ้าจอห์น (ค.ศ. 1199 – 1216) ได้เกิดวิกฤตทางการเมืองทั้งภายในและภายนอกประเทศ ทรงกดขี่ประชาชน โดยการเรียกเก็บภาษีมากขึ้นเพราะต้องการนำเงินมาทำสงครามเป็นจำนวนมาก รวมทั้งไม่ให้ความสำคัญแก่มหาสภาและละเมิดข้อผูกพันต่างๆ ที่เสมือนเป็นรัฐธรรมนูญของอังกฤษ ความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์และบรรดาขุนนางได้นำไปสู่การรวมกำลังของขุนนางเพื่อต่อต้านและบังคับให้พระมหากษัตริย์ลงนามในเอกสารสำคัญ คือ กฎบัตรแมกนาคาร์ตา (Magna Carta) ในปี ค.ศ. 1215 กฎบัตรดังกล่าวได้กำหนดขอบเขตพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ให้อยู่ภายใต้กฎหมาย และจำกัดพระราชอำนาจในการจัดเก็บ ภาษีอากร ทั้งนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบจากมหาสภา ก่อน รวมทั้งกำหนดให้พระมหากษัตริย์ต้องเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนด้วย

อย่างไรก็ตาม หลักการในกฎบัตรแมกนาคาร์ตาได้มีการเปลี่ยนแปลงในรัชสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 3 (ค.ศ. 1216 – 1265) โดยพระองค์มีพระราชประสงค์ให้พระมหากษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างกษัตริย์กับเหล่าขุนนางจนเกิดการยึดอำนาจโดย ไชมอน เดอ มองฟอร์ด (Simon de Montfort) ในปี ค.ศ. 1265 ซึ่งต่อมามองฟอร์ดได้สถาปนาตนเองเป็นพระมหากษัตริย์ขึ้นปกครองประเทศ โดยได้เรียกประชุมรัฐสภา (Parliament) ซึ่งนอกจากจะมีพระและขุนนางเข้าร่วมประชุมแล้วยังได้เลือกอัศวิน 2 คนในแต่ละแชนร์ (Shire) และเลือกชาวเมืองอีก 2 คน ในแต่ละโบโร (Borough) เข้าร่วมประชุมด้วย โดยรัฐสภามีหน้าที่ในการให้คำปรึกษาแก่พระมหากษัตริย์ในการกำหนดนโยบายและการบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ผู้แทนของเมืองมีสิทธิเข้าร่วมประชุมด้วย จึงเท่ากับเป็นการเริ่มต้นการปกครองในระบบผู้แทน

ในสมัยของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 1 (ค.ศ. 1295 – 1336) ได้มีการเรียกประชุมรัฐสภา ประกอบด้วยสมาชิก 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชนชั้นสูงหรือขุนนาง กลุ่มพระ และกลุ่มสามัญชน ซึ่งในปลายศตวรรษที่ 14 ได้พัฒนามาเป็นระบบสองสภาคือ สภาขุนนาง (House of Lords) ประกอบด้วยขุนนางและพระเถระชั้นผู้ใหญ่ และสภาสามัญ (House of Commons) ประกอบด้วยผู้แทนสามัญชนและขุนนางชั้นผู้น้อย รัฐสภาได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นโดยอำนาจของพระมหากษัตริย์และขุนนางถูกคานโดยสามัญชนในรัฐสภา จนสามารถถ่วงดุลอำนาจของขุนนางได้

นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 - 15 สถาบันพระมหากษัตริย์ไม่ได้เป็นสถาบันที่มีอำนาจทางการเมืองเพียงสถาบันเดียวอีกต่อไป แต่ต้องใช้อำนาจทางการเมืองร่วมกับรัฐสภา และอำนาจของพระมหากษัตริย์ยังถูกจำกัดโดยกฎหมาย กำหนดการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกี่ยวกับพระบรมราชโองการ

และการบริหารของพระมหากษัตริย์ จะต้องมีการแถลงต่อรัฐสภา (The King in Parliament) รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับศักดินาจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา และกระบวนการตรากฎหมายได้กำหนดขึ้นโดยกลุ่มสามัญชนในรัฐสภา เพื่อนำไปสู่การอภิปรายในรัฐสภาด้วย

ภายหลังได้เกิดความขัดแย้งระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์กับรัฐสภาอันเนื่องมาจากความพยายามเสริมสร้างอำนาจของพระมหากษัตริย์ จนเกิดความขัดแย้งกับสภาสามัญบ่อยครั้ง จนเกิดการยุบสภาและจับกุมสมาชิกคนสำคัญของรัฐสภา จึงก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้น โดยในช่วงพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 ได้มีการล้มเลิกระบบกษัตริย์และสถาปนาระบบสาธารณรัฐขึ้นแทน และเกิดความขัดแย้งกับรัฐสภาจนเกิดสงครามทางการเมืองระหว่างกลุ่มที่จงรักภักดีกับพระมหากษัตริย์กับกลุ่มรัฐสภา โดยฝ่ายรัฐสภาเป็นฝ่ายชนะ ต่อมาได้เกิดความขัดแย้งระหว่างกองทัพกับรัฐสภาขึ้นอีก โดยกองทัพกลุ่มสนับสนุนระบบสาธารณรัฐเป็นฝ่ายชนะ ทำให้ฝ่ายรัฐสภาประกาศยกเลิกระบบกษัตริย์และมีการปกครองแบบสาธารณรัฐ หลังจากนั้นได้เกิดความขัดแย้งระหว่างรัฐสภากับรัฐบาลที่เกิดจากการยึดอำนาจโดยนายพลครอมเวลล์ ในฐานะผู้พิทักษ์ (Lord Protector) จึงได้มีการจัดตั้งรัฐสภาใหม่ เมื่อนายพลครอมเวลล์ถึงแก่กรรม อังกฤษจึงได้มีการสถาปนาระบบกษัตริย์ขึ้นอีกครั้ง และได้มีการรวมกลุ่มทางการเมืองในรัฐสภา คือกลุ่มที่สนับสนุนระบบกษัตริย์ และกลุ่มที่สนับสนุนอำนาจของรัฐสภาและต้องการให้รัฐสภามีเสรีภาพ นอกจากนี้ยังได้มีการรื้อฟื้นสภาองคมนตรี แต่องคมนตรีไม่ขึ้นตรงต่อรัฐสภาจึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์และรัฐสภามากขึ้น โดยเฉพาะในสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 2 ซึ่งพระองค์ทรงต้องการให้มีการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์และต้องการให้อังกฤษเป็นคาทอลิก จึงทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงระหว่างพระมหากษัตริย์กับประชาชน จึงนำไปสู่การล้มล้างอำนาจกษัตริย์และมีการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ของรัฐสภา ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่รัฐสภามีอำนาจเลือกและแต่งตั้งพระมหากษัตริย์ และได้มีการบัญญัติกฎหมายที่เป็นรากฐานสำคัญของระบบรัฐสภา รวมทั้งกำหนดขอบเขตอำนาจของพระมหากษัตริย์ และสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยมีคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ที่มีบทบาทในการบริหารประเทศ (สมบัติ ธำรงธัญวงศ์, 2548 : 27 - 45)

ต่อมาได้มีการปฏิรูปทางการเมือง โดยมีการตราพระราชบัญญัติการปฏิรูปการเมือง ค.ศ. 1832 (Reform Act, 1832) ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการ ได้แก่ การขยายสิทธิการเลือกตั้ง ทำให้พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ลดลง และเป็นผลผลักดันให้กลุ่มการเมืองรวมกลุ่มเป็นพรรคการเมือง และทำให้สภาสามัญเป็นสถาบันหลักที่มีอำนาจทางการเมืองอย่างแท้จริง หลังจากนั้นได้มีการตราพระราชบัญญัติผู้แทนราษฎรขึ้นในปี ค.ศ. 1918 และ 1948

ทำให้การเลือกตั้งของอังกฤษมีวิวัฒนาการจนมาถึงระบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นระบอบประชาธิปไตยที่มีเสถียรภาพมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลก (สมบัติ ชำรงชัยวงศ์, 2548 : 80-81)

2. รัฐธรรมนูญและองค์กรทางการเมืองของสหราชอาณาจักร

2.1 รัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญมีฐานะเป็นกฎหมายสูงสุดและเป็นหลักการสำคัญในการปกครองประเทศ ซึ่งรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศจะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามลัทธิการปกครองและประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประเทศนั้นๆ

สำหรับรัฐธรรมนูญของสหราชอาณาจักร หรือรัฐธรรมนูญอังกฤษนั้นมีเอกลักษณ์ที่น่าสนใจ กล่าวคือ อังกฤษไม่มีรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษร (Unwritten Constitution) ซึ่งหมายถึง หลักการปกครองต่างๆ ไม่ได้ประมวลอยู่รวมกันเป็นกฎหมายฉบับเดียวกันโดยเฉพาะ แต่มีที่มาจากแหล่งต่าง ๆ คือกฎหมายที่บัญญัติขึ้น (statute law) กฎหมายจารีต (convents) ธรรมเนียมปฏิบัติ (conventions) และผลงานการตีความกฎหมาย (works of authority) รวมทั้งกฎหมายประชาคมยุโรป (European Community Law) ซึ่งทำให้รัฐธรรมนูญอังกฤษมีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง อันเป็นผลมาจากวิวัฒนาการอันยาวนานของระบอบประชาธิปไตยของประเทศ โดยรัฐธรรมนูญอังกฤษนั้นมีหลักการสำคัญ ได้แก่

- อำนาจอธิปไตยของรัฐสภา (Parliamentary Sovereignty) ซึ่งรัฐสภามีอำนาจในการบัญญัติกฎหมาย โดยพระมหากษัตริย์ สภาขุนนาง และสภาสามัญ เป็นผู้ใช้อำนาจนี้
- หลักกฎหมาย (Rule of Law) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของบุคคล โดยรัฐบาลจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย
- ความเป็นเอกรัฐ (Unitary System) คือการรวมตัวเป็นชาติเดียวกัน ระหว่างอังกฤษ เวลส์ สก็อตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ
- ความรับผิดชอบของรัฐบาล (State Responsibility) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของรัฐมนตรีแต่ละคน ในการดูแลกระทรวงต่าง ๆ และความรับผิดชอบร่วมกันของคณะรัฐมนตรี
- สถาบันพระมหากษัตริย์ (The Monarchy) เป็นระบบกษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ และสืบทอดโดยการสืบราชสันตติวงศ์ ซึ่งมีบทบาททางพิธีการแต่ไม่มีอำนาจในการปกครอง ดังนั้นในทางการเมืองพระมหากษัตริย์ต้องวางตัวเป็นกลางและทำตามคำแนะนำของรัฐบาล ซึ่งจัดตั้งขึ้นจากเสียงส่วนใหญ่ในสภาสามัญ (สมบัติ ชำรงชัยวงศ์, 2548 : 85-107)

2.2 องค์การทางการเมือง

▪ ฝ่ายนิติบัญญัติ

รัฐสภาอังกฤษเป็นระบบสองสภา ซึ่งประกอบด้วยสภาสามัญ (the House of Commons) และสภาขุนนาง (the House of Lords) ซึ่งทั้งสองสภานี้จะทำหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการนิติบัญญัติ เป็นสำคัญ

สภาสามัญ (House of Commons) หรือที่เรียกว่า สภาล่าง คือสภาที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในรัฐสภา เป็นสภาที่มีอำนาจอย่างแท้จริงในการปกครองประเทศ เนื่องจากเป็นสภาที่สมาชิกได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชนโดยตรง สมาชิกสภาสามัญประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 529 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขต เขตละหนึ่งคน (Single Constituency) โดยผู้ที่ได้รับคะแนนสูงสุดในแต่ละเขตเลือกตั้งจะเป็นผู้ชนะได้เป็นสมาชิกรัฐสภา (Member of Parliament – MP) วาระของสภาสามัญมีอายุกำหนดคราวละ 5 ปี แต่นายกรัฐมนตรีอาจเสนอให้พระมหากษัตริย์ยุบสภาก่อนครบวาระ และให้มีการเลือกตั้งทั่วไปก่อนครบกำหนดได้ หรืออาจมีวาระมากกว่า 5 ปีได้ หากจำเป็นต่อประเทศชาติหรือเกิดภาวะฉุกเฉิน สมาชิกสภาสามัญส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพอย่างอื่น ในขณะที่ดำรงตำแหน่ง สำหรับนักการเมืองอาชีพจะมีเป็นส่วนน้อยเท่านั้น

สภาสามัญเป็นตัวแทนของประชาชน สะท้อนความเป็นประชาธิปไตยของอังกฤษ และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อสถาบันฝ่ายนิติบัญญัติ โดยมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ (สมบัติ ชำรงธัญวงศ์, 2548 : 145 - 147)

1) **อำนาจนิติบัญญัติ** คือ มีบทบาทในการเป็นผู้ร่างพระราชบัญญัติและเป็นผู้อนุมัติร่างพระราชบัญญัติ แต่ในทางปฏิบัติแล้ว พรรคที่มีเสียงข้างมากในสภาสามัญเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลและร่างกฎหมายที่พิจารณาในสภาสามัญนั้นเป็นร่างกฎหมายที่รัฐบาลเป็นผู้เสนอ โดยรัฐมนตรีประจำกระทรวงนั้น ๆ เป็นผู้เสนอร่าง แล้วจึงส่งให้คณะกรรมการของคณะรัฐมนตรีพิจารณาก่อนที่จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของรัฐสภา ฉะนั้นอำนาจหน้าที่ทางนิติบัญญัติ คือ การอภิปรายร่างกฎหมายรวมทั้งการแก้ไขเพิ่มเติมและการลงมติให้เป็นพระราชบัญญัติ (Act)

2) **อำนาจในการควบคุมฝ่ายบริหาร** คือ มีหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ถ้ารัฐบาลบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับความต้องการของประชาชนหรือบริหารงานผิดพลาด สภาสามัญจะทำหน้าที่ในการควบคุมฝ่ายบริหารโดยการคัดค้าน อภิปรายและลงมติไม่ไว้วางใจ

สภาสามัญมีวิธีควบคุมฝ่ายบริหารหลายวิธีได้แก่

- การตั้งกระทู้ถาม
- การขอแปรญัตติก่อนปิดประชุม

- การเสนอญัตติไม่ไว้วางใจรัฐบาล
- ตรวจสอบโดยคณะกรรมการ

3) **หน้าที่ในการควบคุมทางการคลัง** โดยการอนุมัติงบประมาณ ให้ความเห็นชอบการใช้
จ่ายงบประมาณ และคอยตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณของรัฐบาล

สภาขุนนาง (House of Lords) ในอดีตสมาชิกสภาขุนนางจะสืบทอดตามสายเลือด (hereditary) เท่านั้น ต่อมาได้มีการปฏิรูปและปัจจุบัน สภาขุนนางจึงประกอบด้วย ขุนนางสืบเชื้อสายโดยการเลือกตั้งภายใน ขุนนางตลอดชีพ และขุนนางโดยตำแหน่งที่เป็นนักบวชสมณศักดิ์ ซึ่งไม่อาจสืบทอดสมาชิกภาพของตนให้แก่ทายาทได้

อำนาจหน้าที่ของ House of Lords คือ พิจารณา/ทบทวนกฎหมาย โดยมีอำนาจทบทวนร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการพิจารณาจากสภาสามัญชน และสามารถยับยั้งร่างกฎหมายไว้ชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น (ไม่เกิน 1 ปี) นอกจากนี้ ในกรณีที่คดีทางอาญาหรือแพ่งและพาณิชย์มีความสำคัญสำหรับสาธารณชน สภาขุนนางจะเป็นผู้พิจารณาฎีกาในชั้นสุดท้าย ดังนั้นสภาขุนนางจึงมีหน้าที่สำคัญคือ เป็นศาลสูงสุดของประเทศ (final court of appeal) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน อำนาจทางตุลาการได้โอนไปยังศาลฎีกาเนื่องจากพระราชบัญญัติปฏิรูปรัฐธรรมนูญ ปี 2005 (Constitutional Reform Act 2005) กำหนดให้มีการจัดตั้งศาลฎีกา (Supreme Court of United Kingdom) ซึ่งจะเปิดทำการเป็นครั้งแรกในเดือนตุลาคม ปี 2009 (จิตรพรต พัฒนสิน, 2551 : 2)

การประชุมรัฐสภา

อำนาจทางนิติบัญญัติของรัฐสภาสหราชอาณาจักรประกอบด้วย 3 ส่วน คือ สมเด็จพระราชินีนาถ สภาสามัญ และสภาขุนนาง โดยการประชุมของทั้ง 3 ส่วนมีขึ้นเฉพาะในโอกาสสำคัญ อาทิ พระราชพิธีเปิดสมัยประชุมรัฐสภา รัฐสภาสหราชอาณาจักรแต่ละชุดมีอายุไม่เกิน 5 ปี มีช่วงสมัยประชุมคราวละ 1 ปี ซึ่งเริ่มต้นและสิ้นสุดในเดือนพฤศจิกายน โดยมีช่วงพักการประชุมในเวลากลางคืน ช่วงสุดสัปดาห์ เทศกาลคริสต์มาส เทศกาลอีสเตอร์ เทศกาลสวิตชัน (วันหยุดธนาคารในปลายฤดูใบไม้ร่วง) และวันหยุดยาวในฤดูร้อน (ประมาณปลายเดือนกรกฎาคม) ทั้งนี้ สภาสามัญมีจำนวนวันประชุมเฉลี่ยในแต่ละสมัย 148 วัน และการประชุมสภาขุนนางมีการประชุมสมัยละ 152 วัน

ในการเปิดสมัยประชุมทุกครั้ง สมเด็จพระราชินีนาถจะทรงมีพระราชดำรัสเปิดสมัยประชุมรัฐสภา โดยจะทรงกล่าวถึงนโยบายของรัฐบาล และการเสนอร่างกฎหมาย และจะทรงมีพระราชเสาวนีย์ปิดสมัยประชุม รัฐสภาจะมีช่วงปิดสมัยประชุมเพียง 3 - 4 วัน ก่อนเริ่มสมัยประชุมต่อไป และจะเป็นการยุติกระบวนการทางนิติบัญญัติของสมัยประชมนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

กฎหมายที่ไม่สามารถผ่านการพิจารณาก่อนสิ้นสุดสมัยประชุมจะตกไป ยกเว้นว่าฝ่ายค้านเห็นพ้องจะให้พิจารณากฎหมายต่อไปในสมัยต่อไป

▪ ฝ่ายบริหาร

องค์กรสูงสุดของฝ่ายบริหารในระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาอังกฤษ คือ รัฐบาลซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยมีนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ เป็นหัวหน้ารัฐบาล และรัฐมนตรีอื่นๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นรัฐมนตรี ก็ได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์เช่นกัน โดยการเสนอแนะของนายกรัฐมนตรี กล่าวคือ ตามกระบวนการจัดตั้งรัฐบาลตามธรรมเนียมปฏิบัติ หัวหน้าพรรคการเมือง ซึ่งได้จำนวนที่มีเสียงข้างมากในสภาสามัญและได้รับเสียงสนับสนุนจากสภาสามัญ หัวหน้าของพรรคการเมืองนั้น จะได้รับแต่งตั้งโดยพระมหากษัตริย์ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (Prime Minister) และได้รับมอบหมายให้จัดตั้งคณะรัฐบาล

ฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย

1. นายกรัฐมนตรี
2. คณะรัฐมนตรี
3. รัฐมนตรี
4. กระทรวง

1. นายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรี คือหัวหน้าฝ่ายบริหาร ซึ่งทำหน้าที่บริหารประเทศตามนโยบายที่แถลงไว้ต่อรัฐสภา นายกรัฐมนตรีมาจากพรรคการเมืองที่ชนะการเลือกตั้งและมีเสียงข้างมากในสภา ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว พระมหากษัตริย์จะเป็นผู้แต่งตั้งผู้นำพรรคการเมืองที่ได้เสียงข้างมากในสภาสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการสรรหาบุคคลเป็นรัฐมนตรี (Minister) เพื่อประกอบขึ้นเป็นคณะรัฐมนตรี (Cabinet) ส่วนใหญ่มักเป็นสมาชิกสภาสามัญ โดยเสนอให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งในปัจจุบัน สมาชิกสภาสามัญที่ได้รับเลือกให้เป็นรัฐมนตรี จะเลือกจากบุคคลในภาพพรรคเสียงข้างมากเพื่อเสถียรภาพทางการเมือง โดยนายกรัฐมนตรีจะพิจารณาจากการยอมรับในตัวรัฐมนตรีของสมาชิกรัฐสภา สมาชิกพรรค และประชาชน รวมถึงการให้โอกาสแก่นักการเมืองรุ่นใหม่ที่มีความสามารถได้เป็นรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจำเป็นต้องแต่งตั้งรัฐมนตรีซึ่งเป็น

สมาชิกของสภาขุนนางด้วยเพื่อเป็นโฆษกในการอธิบายนโยบายและการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลต่อสภาขุนนาง

ในปัจจุบัน มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวง (Departmental Ministers) ที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานของกระทรวงต่างๆประมาณ 22 คน รวมกับรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง (Ministers of State) อีกรวมเป็นคณะรัฐบาลกว่า 100 คน ซึ่งตามกฎหมายไม่มีการกำหนดเรื่องจำนวนรัฐมนตรี โดยจะอยู่ในตำแหน่งเป็นเวลา 5 ปี

นายกรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่สำคัญหลายประการ ได้แก่

1. อำนาจในการยุบสภา
2. อำนาจในการแต่งตั้งรัฐมนตรี
3. อำนาจในการควบคุมวาระการประชุม
4. เป็นประธานคณะรัฐมนตรีและคณะกรรมการรัฐบาลบางชุด
5. กำหนดการเลือกตั้งทั่วไป
6. ตอบข้อซักถามในสภาสามัญ
7. เป็นผู้นำพรรคการเมือง
8. เข้าร่วมประชุมระดับชาติ
9. รับผิดชอบงานความมั่นคงระดับประเทศ

แต่งตั้งข้าราชการระดับสูง (สมบัติ ชำรงชัยวงศ์, 2548 : 175 - 183)

2. คณะรัฐมนตรี

หน้าที่หลักของคณะรัฐมนตรี สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. เป็นผู้ตัดสินใจในปัญหาทางการเมืองที่มีความสำคัญ เช่น การให้ความเห็นนโยบายทางการศึกษา
2. เป็นผู้กำหนดแผนการทำงานของรัฐบาล โดยการให้ความเห็นชอบในรายละเอียดและระยะเวลาของกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งต้องนำมาพิจารณาในสภา
3. เป็นผู้ชี้ขาดในกรณีที่มีความแตกต่างทางนโยบายระหว่างกระทรวง
4. เป็นผู้ดูแลและประสานนโยบายรัฐบาล ประสานงานกระทรวงสำคัญๆ ของประเทศ และมอบหมายให้กระทรวง ทบวง กรม รับนโยบายไปปฏิบัติ

คณะรัฐมนตรีอาจเสนอให้ยุบสภาสามัญ เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ได้ (สมบัติ ชำรงชัยวงศ์ , 2548 : 183 - 185)

3. รัฐมนตรี

เมื่อมีการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีแล้ว นายกรัฐมนตรีจะได้รับมอบหมายให้จัดตั้งคณะรัฐบาล ซึ่งนายกรัฐมนตรีจะเลือกรัฐมนตรีจากสมาชิกรัฐสภา ซึ่งอาจเลือกมาจากสภาสามัญและสภาขุนนางก็ได้ ในการเลือกรัฐมนตรีเข้าร่วมคณะรัฐบาลนั้น นายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นผู้พิจารณาซึ่งจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ประการแรก พิจารณาคุณสมบัติของรัฐมนตรีแต่ละคนว่าเหมาะสมกับตำแหน่งต่าง ๆ หรือไม่ เนื่องจากแต่ละตำแหน่งมีความสำคัญและความรับผิดชอบแตกต่างกัน

ประการที่สอง พิจารณาถึงกลุ่มผลประโยชน์ในพรรคการเมือง เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีนโยบายและความคิดแตกต่างกันไป และแต่ละกลุ่มมีตัวแทนของคนในรัฐสภาเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนเอง

การพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีนั้น จะต้องเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งได้แก่

1. การพ่ายแพ้คะแนนเสียงในสภาสามัญ ซึ่งคณะรัฐบาลมีทางเลือกอยู่ 2 ทาง คือ ลาออก และนายกรัฐมนตรีถวายคำแนะนำให้พระมหากษัตริย์เป็นผู้ยุบสภา
2. เมื่อนายกรัฐมนตรีลาออก หรือถึงแก่กรรม พรรครัฐบาลจะต้องเลือกนายกรัฐมนตรีคนใหม่และคณะรัฐบาลใหม่ขึ้นเพื่อบริหารแทน
3. รัฐมนตรีลาออกเนื่องจากไม่เห็นด้วยกับนโยบายของรัฐบาล

รัฐมนตรีผู้นั้นถึงแก่กรรม (สมบัติ ชำรงชัญญวงศ์, 2548 : 186 - 188)

4. กระทรวง

กระทรวงมีหน้าที่รับผิดชอบในนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาล แต่ละกระทรวงมีโครงสร้างและหน้าที่แตกต่างกันออกไป ในอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนและความรับผิดชอบของกระทรวงเกิดขึ้นเสมอตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ปัจจุบัน อังกฤษมีกระทรวง 22 กระทรวง โดยมีรัฐมนตรีเป็นเจ้ากระทรวง (INDOPEDIA, 2004)

โดยสรุป ฝ่ายบริหาร โดยการนำของนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี รัฐมนตรีและกระทรวงต่าง ๆ จึงเป็นกลไกสำคัญในการบริหารประเทศ โดยเชื่อมโยงกับฝ่ายนิติบัญญัติ เพราะสมาชิกสภาสามัญจะได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาเป็นนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ทำให้ฝ่ายบริหารจะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากสมาชิกสภาสามัญ และจะต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาและประชาชน

▪ ฝ่ายตุลาการ

ฝ่ายตุลาการประกอบด้วยผู้พิพากษาที่มาจากวงการวิชาชีพนักกฎหมาย ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งโดยคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี หรือประธานสภาขุนนาง

อำนาจของฝ่ายตุลาการในระบอบประชาธิปไตยแบบอังกฤษ มีน้อยกว่าอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร เนื่องจากศาลมีหน้าที่อย่างจำกัดในการตีความพระราชบัญญัติที่รัฐสภาเป็นผู้ออก ไม่มีอำนาจบ่งชี้ว่าพระราชบัญญัติฉบับใดมีลักษณะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการอำนาจอธิปไตยของรัฐสภา (Sovereignty of Parliament)

ศาลของประเทศอังกฤษสามารถแยกออกได้เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญา และศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีแพ่ง โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ศาลสูงสุดของประเทศ ศาลสูงชั้นกลางหรือศาลยุติธรรมชั้นสูง และศาลชั้นต้น

1. ศาลสูงสุดของประเทศ ได้แก่ ศาลสภาขุนนาง (House of Lords) ซึ่งได้โอนอำนาจหน้าที่ไปยังศาลฎีกาที่จัดตั้งขึ้นใหม่แล้ว
2. ศาลยุติธรรมชั้นสูง ได้แก่
 - ศาลอุทธรณ์ แแผนกคดีอาญา (Court of Appeal (Criminal Division)) หรือ แแผนกคดีแพ่ง (Court of Appeal (Civil Division))
 - ศาลคราวน์ คอร์ท (Crown Court)
 - ศาลไฮคอร์ท แแผนกควีนส์เบนช์ (High Court (Queen's Bench Division)) แแผนกชานเซอร์รี่ (High Court (Chancery Division)) และแผนกคดีครอบครัว (High Court (Family Division))
3. ศาลชั้นต้น ได้แก่ ศาลมาจิสเตรท คอร์ท (Magistrate Court) หรือศาลเคาน์ตี คอร์ท (County Court)

อย่างไรก็ดี ฝ่ายตุลาการของอังกฤษมีความยึดโยงกับรัฐสภามาก ดังเห็นได้จากการที่หัวหน้าฝ่ายตุลาการ คือ Lord Chancellor มีหน้าที่แต่งตั้งผู้พิพากษาไม่ทางตรงก็ทางอ้อมและเป็นหัวหน้าคณะผู้พิพากษาเมื่อสภาขุนนางทำหน้าที่ศาลอุทธรณ์ ในขณะเดียวกันก็เป็นขุนนางกฎหมาย (Law Lords) ซึ่งทำหน้าที่ประธานสภาขุนนาง และเป็นรัฐมนตรีอยู่ในคณะรัฐมนตรีด้วย โดยทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายกฎหมายของรัฐบาล โดยนัยนี้ ทำให้รัฐมนตรียุติธรรมสามารถเข้าตรวจสอบการทำงานของฝ่ายตุลาการได้ ในขณะเดียวกัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายในประเทศ/มหาดไทย (Home Secretary) ก็มีอำนาจเสนอให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีใหม่ได้ ทั้งนี้ จึงอาจสรุปได้ว่า Lord Chancellor เป็นตำแหน่งพิเศษที่ใช้อำนาจทั้งบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ คือมีอำนาจหน้าที่ทางตุลาการในฐานะเป็นประธานของฝ่ายตุลาการ มีอำนาจหน้าที่ทางบริหารในฐานะเป็นรัฐมนตรี

และร่วมรับผิดชอบสำหรับการกระทำของรัฐบาล และมีอำนาจหน้าที่ทาง นิติบัญญัติในฐานะ เป็นประธานของสภาขุนนางในรัฐสภาของอังกฤษ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นลักษณะสำคัญของประชาธิปไตยอังกฤษที่ไม่มีการแบ่งแยกอำนาจอย่างเด็ดขาดระหว่างอำนาจนิติบัญญัติ และบริหาร กับอำนาจตุลาการ

อย่างไรก็ตาม ด้วยการที่สภาขุนนางทำหน้าที่ทั้งด้านตุลาการและด้านนิติบัญญัติตามกล่าวไว้ข้างต้นนั้น ในปี ค.ศ. 2005 จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติการปฏิรูปรัฐธรรมนูญ (The Constitution Reform Act 2005) ซึ่งถือเป็นการปฏิรูประบบการศาลครั้งสำคัญ โดยเฉพาะศาลสภาขุนนาง ซึ่งทำให้สภาขุนนางทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติอย่างแท้จริง ซึ่งภายหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติการปฏิรูปรัฐธรรมนูญจะมีผลทำให้มีการจัดตั้ง Department for Constitutional Affairs แทนที่ Department of Lord Chancellor รวมถึงการตั้งศาลฎีกา (The Supreme Court) ขึ้นมาทำหน้าที่แทนศาลสภาขุนนาง โดยทำหน้าที่พิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญา ซึ่งศาลฎีกานี้จะเริ่มเปิดดำเนินการในปี 2009 และบทบาทพิเศษของ Lord Chancellor ซึ่งเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การใช้อำนาจอธิปไตยทั้งสามด้านจะสิ้นสุดลง โดยอำนาจในทางตุลาการของ Lord Chancellor จะถูกถ่ายโอนไปให้กับ Lord chief Justice ในขณะที่บทบาทที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายนิติบัญญัติในฐานะ ประธานสภาขุนนาง (The Speaker of the House of Lords) ซึ่งมีฐานะเป็นประธานรัฐสภา (The Speaker of the House of Parliament) จะถูกโอนไปให้กับบุคคลอื่น ซึ่งสภาขุนนางจะได้กำหนดบุคคลผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่ง ประธานสภาขุนนางกันอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น Lord Chancellor คงเหลือไว้เพียงบทบาทสำคัญในทางบริหาร คือตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการรัฐธรรมนูญ (The Secretary of State for Constitutional Affairs) เท่านั้น (จิตรพรต พัฒนสิน, 2551 : 1-3)

3. รัฐสภาสหราชอาณาจักร

หากกล่าวถึงรัฐสภาสหราชอาณาจักร หรือรัฐสภาอังกฤษ ย่อมหมายถึงสถาบันนิติบัญญัติ ซึ่งประกอบด้วย 3 สถาบัน คือ สถาบันพระมหากษัตริย์ สภาสามัญ และสภาขุนนาง ฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในสหราชอาณาจักรจึงต้องได้รับความเห็นชอบจากทั้งสามสถาบัน แต่ปัจจุบันพระมหากษัตริย์มิได้เป็นผู้ใช้อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติโดยตรง เนื่องจากมีพระราชบัญญัติรัฐสภาจำกัดบทบาทอำนาจหน้าที่ของพระมหากษัตริย์ไว้อย่างชัดเจน ดังนั้นบทบาทของพระมหากษัตริย์จึงเป็นไปในลักษณะเชิงสัญลักษณ์ อย่างเช่น ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านความเห็นชอบจากทั้งสองสภาแล้ว และทรงร่วมรัฐพิธีเปิดประชุมรัฐสภา

รัฐสภาอังกฤษเป็นระบบรัฐสภาคู่ (Bicameral Parliament) ซึ่งประกอบด้วยสภาสามัญ (House of Commons) และสภาขุนนาง (House of Lords) โดยทั้งสองสภามีหน้าที่หลักคือ การตรากฎหมาย การออกข้อกำหนดว่าด้วยภาษี การตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล และการอภิปรายประเด็นปัญหาที่สำคัญของประเทศ ซึ่งในที่นี้จะขอนำเสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับสภาสามัญและสภาขุนนาง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 สภาสามัญ (House of Commons)

ปัจจุบัน สภาสามัญมีสมาชิกทั้งหมด 646 คน ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาสามัญจากอังกฤษ 529 คน เวลส์ 40 คน สก็อตแลนด์ 59 คน และไอร์แลนด์เหนือ 18 คน โดยมาจากการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว (ผู้มีสิทธิเลือกตั้งประมาณ 68,5000 คน ต่อ 1 เขตเลือกตั้ง) สมาชิกสภาสามัญมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี และในการเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองใดมีที่นั่งในสภาสามัญมากที่สุดจะได้รับสิทธิในการจัดตั้งรัฐบาล ซึ่งปัจจุบัน พรรคการเมืองที่มีบทบาทอย่างมากต่อการเมืองอังกฤษ คือพรรคแรงงานและพรรคอนุรักษนิยม

หากย้อนกลับไปก่อนปี 2005 สภาสามัญประกอบด้วยสมาชิก 659 คน ซึ่งมีจำนวนมากกว่าปัจจุบัน 13 คน เพราะได้มีการออกกฎหมายลดจำนวนสมาชิกสภาสามัญในสัดส่วนของสก็อตแลนด์จาก 72 คน เป็น 59 คน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้แทนของสก็อตแลนด์ในสภาสามัญมีจำนวนมากเกินสมควร (over representation) และนอกจากนี้ เมื่อมีการโอนอำนาจแก่รัฐสภาสก็อตแลนด์ให้สามารถดำเนินกิจการภายในได้อย่างอิสระเพิ่มขึ้นแล้ว สัดส่วนของสมาชิกสภาสามัญในเขตสก็อตแลนด์จึงได้ลดทอนลงตามข้อเสนอในรายงานของ The Boundary Commission for Scotland เมื่อปี 2004 ในทำนองเดียวกัน เวลส์ก็มีผู้แทนในสภาสามัญมากเกินสมควรเช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากเวลส์มีอิสระในการปกครองตนเองน้อยกว่าเมื่อเทียบกับสก็อตแลนด์ และสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ยังมีสถานะเป็นลำดับรองอยู่มากเมื่อเทียบกับสถานะของรัฐสภาสก็อตแลนด์ ทำให้สภาสามัญยังคงต้องดูแลกิจการหลักๆ ของเวลส์อยู่ค่อนข้างมาก ดังนั้น จึงยังไม่มีมาตรการกฎหมายเพื่อลดจำนวนสมาชิกสภาสามัญในส่วนของเวลส์แต่อย่างใด (House of Commons Information Office, 2009 : 3)

▪ อำนาจหน้าที่ของสภาสามัญ

สภาสามัญนับว่าเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญที่สุดของรัฐสภาอังกฤษ และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา เนื่องจากสมาชิกสภาสามัญมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงข้างมากในสภาสามัญจะเป็น

ฝ่ายจัดตั้งรัฐบาล ซึ่งตรงกับหลักการสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย คือ ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุด เน้นการปกครองแบบมีส่วนร่วม ยึดหลักเสียงข้างมาก และยึดมั่นในกฎหมายหรือหลักนิติธรรม

สมาชิกสภาสามัญมีหน้าที่สำคัญคือการเป็นตัวแทนของประชาชนในการใช้อำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งได้แก่ การเสนอ/พิจารณาร่างกฎหมาย และมีอำนาจควบคุมการบริหารงานของรัฐบาล นอกจากการปฏิบัติหน้าที่ภายในรัฐสภาแล้ว สมาชิกสภาสามัญยังเป็นตัวแทนของประชาชนในพื้นที่ที่ตนได้รับการเลือกตั้ง และรวมถึงการเป็นตัวแทนของพรรคการเมืองที่ตนเองสังกัดอยู่ สำหรับสมาชิกสภาสามัญที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีในคณะรัฐบาล จะมีหน้าที่รับผิดชอบเพิ่มเติมเป็นการเฉพาะอีกด้วย อย่างเช่น งานด้านสาธารณสุข หรืองานด้านความมั่นคง เป็นต้น

1. อำนาจหน้าที่ภายในสภาสามัญ/รัฐสภา

อำนาจนิติบัญญัติ คือ สมาชิกสภาสามัญมีบทบาทในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโดยการอภิปรายและพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติม และลงมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบต่อร่างพระราชบัญญัตินั้น ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอต่อรัฐสภามีสามประเภท คือ

1) ร่างพระราชบัญญัติมหาชน (Public Bill) คือร่างกฎหมายที่มีผลต่อประชาชนโดยรวม ซึ่งส่วนใหญ่ร่างพระราชบัญญัติที่เข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาอังกฤษคือร่างพระราชบัญญัติประเภทนี้ โดยมีรัฐบาลเป็นผู้เสนอ แต่ถ้าสมาชิกสภาสามัญหรือสมาชิกสภาขุนนางที่มีได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ เรียกร่างพระราชบัญญัติประเภทนี้ว่า Private Member's Bill

2) ร่างพระราชบัญญัติเอกชน (Private Bill) คือร่างกฎหมายที่มีผลต่อเฉพาะบุคคลหรือกลุ่มบุคคล เช่นองค์กรต่างๆ และผู้เสนอร่างกฎหมายประเภทนี้ได้แก่องค์กรต่างๆ หน่วยงานท้องถิ่น หรือบริษัทเอกชน

3) ร่างพระราชบัญญัติไฮบริด (Hybrid Bill) คือร่างพระราชบัญญัติที่มีลักษณะผสมระหว่างพระราชบัญญัติมหาชนกับร่างพระราชบัญญัติเอกชน คือเป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีผลต่อประชาชนโดยทั่วไป ในขณะที่ก็มีผลต่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลโดยเฉพาะเช่นกัน ร่างพระราชบัญญัติไฮบริดจะเสนอได้ก็แต่โดยรัฐบาล

สำหรับขั้นตอนทั่วไปของการตราพระราชบัญญัติ คือ สภาสามัญลงมติรับหลักการหรือไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ หากมีมติรับร่างพระราชบัญญัติ จะส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องพิจารณาโดยละเอียดต่อไป หากมีมติไม่รับร่างพระราชบัญญัติ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นเป็นอันตกไป สำหรับขั้นตอนสุดท้ายของการตรา

พระราชบัญญัติคือการลงมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบต่อร่างพระราชบัญญัตินั้น หากสภาสามัญให้ความชอบต่อร่างพระราชบัญญัติแล้ว จึงส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นไปให้สภานิติบัญญัติ เพื่อเข้าสู่กระบวนการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติต่อไป

นอกจากนี้ ในการตรากฎหมายเกี่ยวกับการเงินของประเทศ อาทิ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี และร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินและภาษีต่างๆ ที่เสนอโดยฝ่ายรัฐบาล อำนาจหน้าที่นี้เป็นอำนาจเฉพาะของสภาสามัญ สภานิติบัญญัติมีหน้าที่ให้ความเห็นชอบขึ้นตามสภาสามัญเท่านั้น ไม่สามารถยับยั้งหรือแก้ไขร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินได้

อำนาจในการควบคุมฝ่ายบริหาร สภาสามัญมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและควบคุมการบริหารงานของคณะรัฐมนตรี โดยการตั้งกระทู้ถาม การอภิปราย และการตรวจสอบโดยคณะกรรมการ นอกจากนั้น สภาสามัญยังควบคุมฝ่ายบริหารโดยการคัดค้าน การเสนอญัตติเพื่อเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล ซึ่งรวมถึงการลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลด้วย

- **การตั้งกระทู้ถาม** สมาชิกสภาสามัญมีสิทธิตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ผู้ถูกตั้งกระทู้ถามได้อธิบายและชี้แจงการปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง สำหรับวาระกระทู้ถาม (Question Time) ในสภาสามัญคือ ชั่วโมงแรกของการประชุมสภาสามัญในแต่ละวันคือ วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ซึ่งในวันจันทร์ อังคารและพฤหัสบดี เป็นวันตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี ส่วนวันพุธ เป็นวันตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรี

- **การอภิปราย** เป็นหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของสมาชิกสภาสามัญ สภาสามัญนับได้ว่าเป็นเวทีแห่งการอภิปราย โดยสมาชิกมีสิทธิอภิปรายในเรื่องที่เกี่ยวกับนโยบายและการบริหารประเทศของรัฐบาล เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ และรวมถึงเรื่องสำคัญอื่นๆ ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ การอภิปรายจึงเป็นการแสดงความคิดเห็นและการแบ่งปันข้อเสนอแนะในเรื่องต่างๆ ระหว่างสมาชิกในสภาสามัญ นอกจากนี้ การอภิปรายยังเป็นกระบอกเสียงให้แก่เขตที่สมาชิกสภาสามัญเป็นผู้แทนอีกด้วย

นอกจากนี้ สมาชิกสภาสามัญสามารถขอแปรญัตติก่อนปิดประชุม (Adjournment Debate) ซึ่งเป็นกรอภิปรายเพื่อแสดงความคิดเห็นโดยไม่มีมติลงมติได้ โดยการใช้เวลาอภิปรายในเวลาสั้นๆ ก่อนปิดการประชุมสภาประจำวัน สำหรับการเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล (Motion of no Confidence) ถือเป็นอีกมาตรการหนึ่งของสภาสามัญในการควบคุมฝ่ายบริหาร หากสมาชิกสภาสามัญฝ่ายค้านพิจารณาเห็นว่ารัฐบาลไม่อาจชี้แจงในเรื่องการบริหารราชการแผ่นดินได้อย่างชัดเจน หรือไม่เป็นที่น่าพอใจ ฝ่ายค้านย่อมมีสิทธิเสนอญัตติเพื่อขออภิปรายไม่ไว้วางใจและรวมถึงการลงมติไม่ไว้วางใจ (Vote of no Confidence) ด้วย

- การตรวจสอบโดยคณะกรรมการ คณะกรรมการในสภาสามัญหน้าที่ตรวจสอบนโยบายและการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร โดยสามารถเรียกหลักฐานหรือบุคคลเพื่อมาให้ความข้อมูลหรือสอบถามได้ และมีหน้าที่ทำรายงานเพื่อเสนอความเห็นและข้อแนะนำแก่ฝ่ายบริหารเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขการบริหารราชการแผ่นดิน โดยปกติแล้ว รัฐบาลอังกฤษมักนำข้อคิดเห็นและคำแนะนำจากรัฐสภาไปพิจารณาเพื่อการบริหารประเทศเสมอ ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าสมาชิกสภาสามัญและรวมถึงพรรคการเมือง มีอำนาจเพียงพอที่จะเป็นสถาบันหลักในการควบคุมรัฐบาลให้ดำเนินงานภายใต้เจตจำนงของประชาชนได้

2. อำนาจหน้าที่ในฐานะผู้แทนของเขตการเลือกตั้ง

เนื่องจากสมาชิกสภาสามัญมาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขต ซึ่งปัจจุบันมีสมาชิกสภาสามัญตามจำนวนเขตการเลือกตั้ง คือทั้งหมด 646 เขต สมาชิกแต่ละคนจึงเป็นตัวแทนของประชาชนในเขตที่ตนได้รับการเลือกตั้ง ดังนั้น สมาชิกสภาสามัญจึงมีการลงพื้นที่เพื่อรับทราบปัญหาของประชาชน ตลอดจนนำข้อเสนอแนะหรือความต้องการต่างๆ ของประชาชนในพื้นที่มานำเสนอต่อที่ประชุมสภาสามัญ นอกจากสมาชิกสภาสามัญแล้ว ในสก๊อตแลนด์ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ยังมีสมาชิกจากสถาบันนิติบัญญัติลำดับรองทำหน้าที่เป็นผู้แทนของประชาชนในแต่ละพื้นที่อีกด้วย ทั้งนี้ ผู้ที่ได้รับเลือกเป็นสมาชิกของสภานิติบัญญัติลำดับรองแล้ว ไม่สามารถดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาสามัญได้ในเวลาเดียวกัน

3.2 สภายูนาง (House of Lords)

ในอดีตสภายูนางมีอำนาจหน้าที่เหนือกว่าสภาสามัญ แต่เมื่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยเข้ามามีอิทธิพลในสังคมมากขึ้น สภายูนางซึ่งเป็นสภาที่มาจากการแต่งตั้งจึงค่อยๆ ลดบทบาทลง อย่างเช่น พระราชบัญญัติรัฐสภา ปี 1911 ได้บัญญัติมิให้สภายูนางแก้ไขร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน แต่มีหน้าที่ให้ความเห็นชอบยื่นตามสภาสามัญเท่านั้น นอกจากนี้ในการปฏิรูปการเมืองอังกฤษช่วงปลายทศวรรษที่ 90 ได้มีการยกประเด็นเกี่ยวกับที่มาของสมาชิกสภายูนางว่า สมาชิกสภายูนางควรมาจากการเลือกตั้งทั้งหมดหรือบางส่วน หรือควรมาจากการแต่งตั้งเช่นเดิม ความพยายามในการปฏิรูปสภายูนางเกิดจากแนวคิดที่ต้องการให้สภาแห่งนี้เป็นสภาที่ช่วยสนับสนุนงานของสภาสามัญให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีสมาชิกที่มีความเชี่ยวชาญที่หลากหลายเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบและแก้ไขกฎหมายให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติสภายูนาง ปี 1999 กำหนดให้สมาชิกสภายูนางยังคงมาจากการแต่งตั้ง และให้มีการเลือกสมาชิกสภายูนางสืบฐานันดรศักดิ์ (Hereditary Peers) บางส่วนให้ดำรงตำแหน่ง

สมาชิกสภาขุนนางต่อไป แต่ไม่อาจสืบทอดสมาชิกภาพให้แก่ทายาทได้ การประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาขุนนาง ปี 1999 เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปการเมืองในอังกฤษ โดยมีเป้าหมายให้สภาขุนนางมีความเป็นประชาธิปไตยมากยิ่งขึ้น แต่การปฏิรูปสภาขุนนางในครั้งนี้ไม่ได้เน้นที่การเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภาขุนนาง แต่เน้นเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของสภาขุนนางเป็นสำคัญ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ยังกำหนดให้จัดตั้งคณะกรรมการแต่งตั้งสภาขุนนาง (House of Lords Appointments Commission) เพื่อทำหน้าที่อย่างเป็นทางการอิสระในการคัดสรรบุคคล เพื่อให้คำแนะนำแก่สมเด็จพระราชินีในการแต่งตั้งสมาชิกสภาขุนนาง

ปัจจุบัน สภาขุนนางมีสมาชิกประมาณ 739 คน¹ ซึ่งแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้ (House of Lords, 2009)

1. **ขุนนางสืบฐานันดรศักดิ์โดยการเลือกตั้งภายใน (Elected Hereditary Peers)** ปัจจุบันคงเหลือ 92 คน ซึ่งผู้ที่ดำรงตำแหน่งขุนนางประเภทสืบฐานันดรศักดิ์อยู่ในขณะนี้ คือผู้ที่ได้รับเลือกเป็นการภายในให้ดำรงตำแหน่งอยู่ต่อไปจนกว่าจะมีการปฏิรูปสภาขุนนางอีกในอนาคต สมาชิกสภาขุนนางสืบฐานันดรศักดิ์ที่ยังดำรงตำแหน่งอยู่ในขณะนี้ ไม่มีสิทธิสืบทอดสมาชิกภาพให้แก่ทายาทของตนเองได้อีกต่อไป และไม่มีสิทธิในการร่วมประชุมสภาและการออกเสียงลงมติแต่อย่างใด ทั้งนี้ ตามที่พระราชบัญญัติสภาขุนนาง ปี 1999 ได้บัญญัติไว้

2. **ขุนนางตลอดชีพ (Life Peers)** ปัจจุบันมีจำนวน 621 คน ขุนนางประเภทนี้เป็นขุนนางที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภาขุนนางตลอดชีพ แต่ไม่สามารถสืบทอดสมาชิกภาพให้แก่ทายาทได้ การแต่งตั้งขุนนางตลอดชีพโดยส่วนใหญ่ได้รับการแต่งตั้งโดยพระมหากษัตริย์ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี การแต่งตั้งขุนนางประเภทนี้เป็นไปเพื่อให้รางวัลสำหรับบุคคลที่ทำประโยชน์ให้แก่สาธารณะ เช่น บุคคลที่เลขดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี หรือประธานสภาสามัญ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สมาชิกประเภทนี้สามารถลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาขุนนางได้โดยสมัครใจ

3. **ขุนนางโดยตำแหน่งที่เป็นนักบวชสมณศักดิ์ (Archbishops and Bishops)** มีจำนวน 26 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่กำหนดไว้แน่นอน สิทธิการเป็นสมาชิกสภาขุนนางประเภทนี้มิได้สืบทอดตามทายาท แต่โดยการสืบทอดตามตำแหน่งในศาสนจักร กล่าวคือ ขุนนางนั้นจะดำรงสมาชิกภาพได้ครบเท่าที่ยังอยู่ในสมณศักดิ์ชั้นพระราชอาณัติ

ทั้งนี้ พระราชบัญญัติปฏิรูปรัฐธรรมนูญ ปี 2005 (The Constitutional Reform Act 2005) ได้ยกเลิกอำนาจหน้าที่ด้านตุลาการของสภาขุนนาง หรือยกเลิก "ศาลสภาขุนนาง" ซึ่งทำหน้าที่

¹ ข้อมูล ณ วันที่ 20 กรกฎาคม 2552

เป็นศาลสูงสุดของสหราชอาณาจักร และกำหนดให้จัดตั้งศาลฎีกา (Supreme Court) ขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อแยกอำนาจตุลาการออกจากรัฐสภาอย่างเด็ดขาด และโอนอำนาจการพิจารณาคดีแพ่งในสหราชอาณาจักรและคดีอาญาในอังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ไปยังศาลฎีกาที่กำลังจะเปิดทำการในเดือนตุลาคม 2009 ดังนั้น ขุนนางกฎหมาย (Law Lords) ซึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกฎหมายและเป็นตุลาการศาลสูงสุดของสหราชอาณาจักรได้สิ้นสุดลงแล้ว และขณะนี้ขุนนางกฎหมายทั้ง 12 คน ไม่อาจเข้าร่วมประชุมสภาและออกเสียงลงมติได้แล้ว แต่จะโอนไปปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิพากษาที่ศาลฎีกาจนกระทั่งเกษียณอายุ เมื่อผู้พิพากษาชุดนี้สิ้นวาระการดำรงตำแหน่งที่ศาลฎีกาแล้ว ยังสามารถกลับมาเป็นสมาชิกสภาขุนนางได้อีกครั้ง แต่ผู้พิพากษาชุดต่อไป ที่จะดำเนินการคัดเลือกตามกระบวนการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลฎีกาที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย จะไม่มีสิทธิ์กลับมาเป็นสมาชิกสภาขุนนางได้ภายหลังเกษียณอายุ

▪ อำนาจหน้าที่ของสภาขุนนาง

1. อำนาจนิติบัญญัติ สมาชิกสภาขุนนางมีอำนาจในการตราพระราชบัญญัติได้เช่นเดียวกับสภาสามัญ กล่าวคือ สมาชิกสภาขุนนางสามารถเสนอร่างพระราชบัญญัติประเภทมหาชนที่เรียกว่า Private Member's Bill และทำหน้าที่พิจารณาพร้อมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติประเภทต่างๆ ทั้งนี้ สภาขุนนางไม่มีอำนาจในการแปรญัตติขอแก้ไขร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน แต่มีหน้าที่ให้ความเห็นชอบ (Consent) ขึ้นตามสภาสามัญเท่านั้น นอกจากนี้ สมาชิกสภาขุนนางยังมีหน้าที่พิจารณาเรื่องสำคัญๆ เกี่ยวกับกฎหมายของสหภาพยุโรป (European Union) ที่อังกฤษเข้าเป็นสมาชิกด้วย

ในกระบวนการตราพระราชบัญญัติ ร่างพระราชบัญญัติอาจเข้าสู่การพิจารณาของสภาขุนนางก่อนการพิจารณาของสภาสามัญได้ เพื่อไม่ให้การพิจารณาร่างกฎหมายตกเป็นภาระหนักอยู่ที่สภาใดสภาหนึ่ง เมื่อร่างพระราชบัญญัติเริ่มการพิจารณาที่สภาใด อีกสภาหนึ่งจะทำหน้าที่พิจารณาเป็นลำดับที่สอง และเมื่อร่างพระราชบัญญัตินั้นได้รับความเห็นชอบครบทั้งสองสภาแล้ว ให้นำร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระราชินี เพื่อทรงพระราชทานความเห็นชอบ (Royal Assent) และจึงประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายต่อไป

2. การตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหาร สมาชิกสภาขุนนางตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล โดยการตั้งกระทู้ถามคณะรัฐมนตรี การอภิปรายการดำเนินงานของฝ่ายบริหารแต่ไม่มีสิทธิลงมติไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจรัฐบาล และการตรวจสอบโดยคณะกรรมการ

- การตั้งกระทู้ถาม วาระกระทู้ถาม (Question Time) ในสภาขุนนาง คือ ระยะเวลา 30 นาทีแรกของการประชุมสภาขุนนางในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี กระทู้ถามของสภาขุนนาง ได้แก่

Starred Question คือกระทู้ถามที่ได้บรรจุอยู่ในวาระการประชุม (Order Paper) และ Unstarred Question เป็นกระทู้ถามเกี่ยวกับเรื่องที่สำคัญและอยู่ในความสนใจของสาธารณะ ซึ่งปกติกระทู้ถามประเภทนี้ จะเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายได้สั้นๆ (ประมาณ 1 – 1 ½ ชั่วโมง) โดยใช้เวลาในช่วงท้ายของวันประชุมหรือในระหว่างพักรับประทานอาหารเย็น

- การอภิปราย สมาชิกสภาขุนนางสามารถอภิปรายประเด็นเกี่ยวกับนโยบายและการบริหารประเทศของรัฐบาล อภิปรายเกี่ยวกับร่างกฎหมาย และเรื่องอภิปรายสำคัญอื่นๆ ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อแสดงความคิดเห็นและแบ่งปันข้อเสนอแนะในเรื่องต่างๆ ระหว่างสมาชิกสภาขุนนาง และเพื่อใช้โอกาสนี้ในการยกประเด็นสาธารณะที่ตนเองสนใจขึ้น อภิปรายในห้องประชุมสภา

- การตรวจสอบโดยคณะกรรมการ คณะกรรมการประจำสภาขุนนางมีหน้าที่ตรวจสอบนโยบายและการบริหารงานของฝ่ายบริหาร โดยเฉพาะกิจการเกี่ยวกับยุโรปวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และรัฐธรรมนูญ ซึ่งสามารถเรียกหลักฐานหรือบุคคลเพื่อมาให้ข้อมูลหรือสอบถามได้ และคณะกรรมการยังมีหน้าที่ทำรายงานเพื่อเสนอความเห็นแก่ฝ่ายบริหารเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการบริหารราชการแผ่นดิน นอกจากนี้ คณะกรรมการยังมีหน้าที่ในการพิจารณาร่างกฎหมายที่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของสภาขุนนางอีกด้วย

3.3 คณะกรรมการ (Committees)

คณะกรรมการในสภาสามัญและสภาขุนนางมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการปฏิบัติงานของรัฐสภา โดยเฉพาะการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ การติดตามและตรวจสอบนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล ตลอดจนการพิจารณาเรื่องสำคัญอื่นๆ อาทิ เรื่องเศรษฐกิจ

คณะกรรมการในรัฐสภาอังกฤษ สามารถจำแนกได้ดังนี้ คือ คณะกรรมการกลั่นกรอง (Select Committees) คณะกรรมการร่วม (Joint Committees) คณะกรรมการทั่วไป (General Committees) และคณะกรรมการใหญ่ (Grand Committees) โดยขออธิบายตามลำดับดังนี้

■ คณะกรรมการกลั่นกรอง (Select Committees)

คณะกรรมการกลั่นกรองเป็นคณะกรรมการที่มีอยู่ทั้งในสภาสามัญและสภาขุนนาง คณะกรรมการประเภทนี้มีหน้าที่ตรวจสอบ พิจารณา และรายงานผลเรื่องต่างๆ ที่อยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของคณะกรรมการนั้นๆ

คณะกรรมการกลั่นกรองในสภาสามัญ จำนวนของคณะกรรมการมีเท่ากับจำนวนกระทรวงของฝ่ายบริหาร ทั้งนี้เพื่อให้แต่ละคณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบและรายงานผล

เกี่ยวกับนโยบาย ผลปฏิบัติงานและการใช้จ่ายงบประมาณของกระทรวงที่รับผิดชอบ คณะกรรมการกลั่นกรองแต่ละชุดจะมีกรรมการอย่างน้อยคณะละ 11 คน คณะกรรมการแต่ละคณะมีหน้าที่รวบรวมหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรและเรียกบุคคลมาสอบถามเพื่อทำรายงานส่งสภาสามัญ สำหรับรายงานของคณะกรรมการกลั่นกรองแต่ละคณะนั้น จะนำเผยแพร่แก่สาธารณชนผ่านเว็บไซต์ของรัฐสภาด้วย

คณะกรรมการกลั่นกรองในสภาขุนนาง คณะกรรมการกลั่นกรองในสภาขุนนางมีได้ทำหน้าที่เป็นเงาของกระทรวงต่างๆ ดังเช่นคณะกรรมการกลั่นกรองในสภาสามัญ แต่ทำหน้าที่ตรวจสอบเฉพาะเรื่อง โดยอาศัยความเชี่ยวชาญของสมาชิกสภาขุนนางแต่ละคน และมีเวลาในการตรวจสอบนานกว่าคณะกรรมการกลั่นกรองในสภาสามัญ ปัจจุบันสภาขุนนางมีคณะกรรมการกลั่นกรองหลัก ๆ อยู่ 4 คณะ คือ

- คณะกรรมการสหภาพยุโรป (The European Union Committee)
- คณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (The Science and Technology Committee)
- คณะกรรมการรัฐธรรมนูญ (The Constitution Committee)
- คณะกรรมการเศรษฐกิจ (The Economic Affairs Committee)

ทั้งนี้ อาจมีการตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองเพิ่มเติม เพื่อพิจารณาเรื่องสำคัญอื่นๆ นอกเหนือจากเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการกลั่นกรองหลักทั้ง 4 คณะ แล้ว

■ **คณะกรรมการร่วม (Joint Committee)**

คณะกรรมการร่วมประกอบด้วยสมาชิกทั้งจากสภาสามัญและสภาขุนนาง มีประธานคณะกรรมการหนึ่งคน โดยจะเป็นสมาชิกจากสภาใดก็ได้ คณะกรรมการร่วมทำหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการกลั่นกรอง คือทำหน้าที่ตรวจสอบเรื่องเฉพาะด้าน อย่างเช่น คณะกรรมการร่วมสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้คณะกรรมการร่วมบางคณะตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น การพิจารณาร่างกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่ง อาทิ ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการพนัน และร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยสเต็มเซลล์ เป็นต้น

สำหรับคณะกรรมการร่วมที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและมีการประชุมอยู่เป็นประจำ คือ คณะกรรมการร่วมสิทธิมนุษยชน ซึ่งรับผิดชอบเรื่องสิทธิของประชาชนและการกระทำละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศ และคณะกรรมการร่วมด้านกฎหมาย ซึ่งรับผิดชอบในการตรวจสอบกฎหมายลำดับรอง ส่วนคณะกรรมการร่วมอื่นๆ ได้แก่ คณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งจะสิ้นสุดสภาพเมื่อดำเนินงานตามวัตถุประสงค์เรียบร้อยแล้ว

■ คณะกรรมการทั่วไป (General Committees)

คณะกรรมการสามัญ (Standing Committee) ได้เปลี่ยนชื่อเรียกในสมัยประชุมรัฐสภา ปี 2006-2007 เป็นคณะกรรมการทั่วไป (General Committee) เนื่องจากคณะกรรมการสามัญ โดยส่วนใหญ่ทำหน้าที่เสมือนเป็นคณะกรรมการวิสามัญ ดังนั้น จึงได้มีการเปลี่ยนชื่อ คณะกรรมการให้สอดคล้องกับหน้าที่และภารกิจ

หน้าที่หลักของคณะกรรมการทั่วไปคือ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นร่างพระราชบัญญัติประเภทมหาชน ดังนั้น คณะกรรมการทั่วไปที่ทำหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาชน จึงเรียกว่าคณะกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาชน (Public Bill Committees) หรือมีชื่อเรียกตามร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับมอบหมายให้พิจารณา คณะกรรมการทั่วไปคณะหนึ่งจะประกอบด้วยกรรมการจำนวนไม่น้อยกว่า 16 คน แต่ต้องไม่เกิน 50 คน ซึ่งแต่ละคณะจะเลือกประธานคณะกรรมการ 1 คน และดำเนินการประชุมโดยนำข้อบังคับการประชุมสภาสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม คณะกรรมการทั่วไปมีสิทธิเรียกหลักฐานจากหน่วยงานภาครัฐ หรือเรียกเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้เชี่ยวชาญภายนอกรัฐสภามาให้ข้อมูลได้ ทั้งนี้ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาและได้แก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติแล้วต้องมีการนำร่างพระราชบัญญัติที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมนั้นออกเผยแพร่แก่สาธารณะด้วย ทั้งในรูปแบบของกระดาษและอิเล็กทรอนิกส์

สำหรับคณะกรรมการทั่วไปคณะอื่นๆ ได้แก่ คณะกรรมการใหญ่สก็อตแลนด์ คณะกรรมการใหญ่เวลส์ คณะกรรมการใหญ่ไอร์แลนด์เหนือ คณะกรรมการพิจารณากฎหมายลำดับรอง คณะกรรมการกิจการภูมิภาค และคณะกรรมการเอกสารยุโรป คณะกรรมการเหล่านี้มีหน้าที่ในการอภิปรายและพิจารณาเรื่องต่างๆ ที่รับผิดชอบและทำรายงานพร้อมข้อเสนอแนะแก่สภาสามัญ

คณะกรรมการทั่วไปมีอยู่เฉพาะในสภาสามัญเท่านั้น เนื่องจากในสภานางนงนี้ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในชั้นกรรมการจะเป็นการพิจารณาโดยคณะกรรมการเต็มสภา หรือโดยคณะกรรมการใหญ่ (Grand Committee) แม้ว่าสภานางนงจะไม่มีที่ตั้ง คณะกรรมการทั่วไปเพื่อการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ สมาชิกสภานางนงสามารถใช้เวลาในช่วง 'report stage'² เพื่อการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเพิ่มเติมได้

² Report Stage คือขั้นตอนที่คณะกรรมการรายงานการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติต่อสภา ก่อนที่จะเข้าสู่การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในวาระที่ 3 ซึ่งเป็นขั้นตอนรายงานโดยสรุปและอภิปรายลงมติ

■ คณะกรรมาธิการใหญ่ (Grand Committees)

คณะกรรมาธิการใหญ่ในสภาสามัญมีทั้งหมด 3 คณะ คือ คณะกรรมาธิการใหญ่ สก็อตแลนด์ (Scottish Grand Committee) คณะกรรมาธิการใหญ่เวลส์ (Welsh Grand Committee) และคณะกรรมาธิการใหญ่ไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland Committee) ทั้งนี้ คณะกรรมาธิการใหญ่ทั้ง 3 คณะ ในสภาสามัญ จัดอยู่ในคณะกรรมาธิการประเภททั่วไป

คณะกรรมาธิการใหญ่ในสภาสามัญ คณะกรรมาธิการใหญ่สก็อตแลนด์ประกอบด้วยสมาชิกสภาสามัญสก็อตแลนด์ทั้งหมด คณะกรรมาธิการมีหน้าที่พิจารณาหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับสก็อตแลนด์ ตลอดจนการอภิปรายและตั้งกระทู้ถาม สำหรับการประชุมคณะกรรมาธิการนั้น สามารถจัดที่ห้องประชุมเวสต์มินสเตอร์ในรัฐสภาอังกฤษ หรือจัดที่สก็อตแลนด์ก็ได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในช่วง 2 - 3 ปี ที่ผ่านมา ไม่มีการประชุมของคณะกรรมาธิการสก็อตแลนด์ เนื่องจากกิจการที่สำคัญเกี่ยวกับสก็อตแลนด์ได้โอนไปอยู่ในเขตอำนาจของรัฐสภาสก็อตแลนด์ จึงทำให้ไม่มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับสก็อตแลนด์เข้าสู่รัฐสภาสหราชอาณาจักร

คณะกรรมาธิการใหญ่เวลส์ ประกอบด้วยสมาชิกสภาสามัญเวลส์ทั้งหมด และสมาชิกสภาอื่นอีกไม่เกิน 5 คน คณะกรรมาธิการมีหน้าที่อภิปรายเรื่องสำคัญต่างๆ เกี่ยวกับเวลส์

คณะกรรมาธิการใหญ่ไอร์แลนด์เหนือ ประกอบด้วยสมาชิกสภาสามัญไอร์แลนด์เหนือ และสมาชิกสภาสามัญอื่นอีกไม่เกิน 25 คน คณะกรรมาธิการมีหน้าที่อภิปรายเรื่องสำคัญต่างๆ เกี่ยวกับไอร์แลนด์เหนือ

คณะกรรมาธิการใหญ่ในสภาขุนนาง เนื่องการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในสภาขุนนาง จะเป็นการพิจารณาโดยคณะกรรมการเต็มสภา หรือโดยคณะกรรมาธิการใหญ่ก็ได้ ดังนั้น คณะกรรมาธิการใหญ่ในสภาขุนนางจึงมีหน้าที่ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้เช่นเดียวกับ คณะกรรมาธิการเต็มสภา แต่การพิจารณาโดยคณะกรรมาธิการใหญ่นั้นจะจัดขึ้นในห้องประชุมคณะกรรมาธิการ และสมาชิกสภาขุนนางย่อมเข้าร่วมประชุมได้ทุกคน ทั้งนี้ การลงมติใดๆ ต้องเป็น โดยเอกฉันท์เท่านั้น หากเป็นการพิจารณาโดยคณะกรรมการเต็มสภา การประชุมจะจัดขึ้นในห้องประชุมสภา และการลงมติไม่จำเป็นต้องเป็นไปโดยเอกฉันท์

3.4 การประชุมรัฐสภา

สมัยการประชุมของรัฐสภามีระยะเวลา 1 ปี โดยเริ่มต้นในเดือนพฤศจิกายนและไปสิ้นสุดเดือนพฤศจิกายนของปีถัดไป (ประมาณ 150 วันทำการ) โดยในสมัยการประชุมหนึ่งๆ มีการหยุด

พักการประชุมเป็นระยะๆ ซึ่งโดยปกติจะหยุดพักการประชุม 5 ครั้ง ดังนี้ (House of Commons Information Office, 2009 : 3)

รัฐพิธีเปิดประชุมรัฐสภา	เดือนพฤศจิกายน
หยุดพักเทศกาลคริสต์มาส	หยุดประมาณ 2 – 3 สัปดาห์ ตั้งแต่ปลายเดือนธันวาคมถึงต้นเดือนมกราคม
หยุดพักกลางปี	หยุดประมาณ 1 สัปดาห์ ในเดือนกุมภาพันธ์
หยุดพักเทศกาลอีสเตอร์	หยุดนานกว่า 1 สัปดาห์ โดยเริ่มหยุดตั้งแต่วันที่ Good Friday
หยุดพักเทศกาลสวิตซัน ³	หยุดในสัปดาห์เดียวกับวันหยุดประจำฤดูใบไม้ผลิของธนาคารพาณิชย์
หยุดพักฤดูร้อน	หยุดตั้งแต่กลางเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน หากมีเหตุการณ์พิเศษอาจมีการประชุมสภาในเดือนกันยายนได้
ปิดสมัยประชุมรัฐสภา	เดือนพฤศจิกายน ของปีถัดไป

▪ การประชุมสภาสามัญ

เมื่อเปิดการประชุมรัฐสภาในแต่ละคราว การประชุมสภาสามัญเป็นไปตามวันและเวลาดังนี้

วัน	ห้องประชุมสภาใหญ่	ห้องประชุมเวสต์มินสเตอร์
จันทร์	14.30 – 22.30 นาฬิกา	
อังคาร	14.30 – 22.30 นาฬิกา	9.30 – 14.00 นาฬิกา
พุธ	11.30 – 19.30 นาฬิกา	9.30 – 17.00 นาฬิกา
พฤหัสบดี	10.30 – 18.30 นาฬิกา	14.30 – 17.30 นาฬิกา
ศุกร์	9.30 – 15.00 นาฬิกา	-

³ เทศกาลสวิตซัน (Whitsun) คือ เทศกาลที่มีภายหลังเทศกาลอีสเตอร์ 7 สัปดาห์ เพื่อฉลองการเสด็จลงมาของพระวิญญาณ

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนมกราคม ปี 2003 สมาชิกสภาสามัญจะประชุมสภาในวันศุกร์ก็ต่อเมื่อมีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาชนที่เสนอโดยสมาชิกรัฐสภา (Private Member's Bill) สำหรับห้องประชุมเวสต์มินสเตอร์ หรือที่เรียกกันว่าห้องประชุมคณะกรรมการใหญ่นั้น เป็นห้องประชุมที่ใช้จัดการประชุมควบคู่ไปกับห้องประชุมสภาใหญ่ อย่างเช่นในวันอังคารและวันพุธ ห้องประชุมเวสต์มินสเตอร์จะมีการอภิปรายโดยการแปรญัตติก่อนปิดการประชุม (Adjournment Debate) ของสมาชิกสภาสามัญ ส่วนวันหยุดหสบัติจะเป็นการอภิปรายรายงานของคณะกรรมการกลั่นกรองชุดต่างๆ

ก่อนเริ่มการประชุมสภาสามัญในแต่ละวัน จะต้องเข้าร่วมพิธีกรรมการสวดมนต์ (Prayers) โดยมีอนุศาสนาจารย์ (Chaplain) เป็นผู้นำพิธี สำหรับพิธีกรรมนี้จะไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าร่วมและไม่มีภาพถ่ายหรือออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์แต่อย่างใด หลังจากพิธีกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ลำดับถัดไปคือเวลากระทู้ถาม (Question Time) ซึ่งอาจเป็นการตั้งกระทู้ถามสด (ยกเว้นวันศุกร์) หรือกระทู้ถามด่วน และตามด้วยการแถลงการณ์/การรายงานของรัฐมนตรี (Ministerial Statements) เมื่อจบการแถลงการณ์แล้ว สมาชิกสภาสามัญอาจตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องที่แถลงต่อที่ประชุมได้ ทั้งนี้ รัฐมนตรีอาจขอแถลงต่อที่ประชุมสภาสามัญในวันศุกร์ก็ได้

วาระถัดไปคือ การอภิปรายเฉพาะเรื่อง (Topical Debate) สมาชิกสภาสามัญมีเวลาในการอภิปรายรวมแล้ว 90 นาที ต่อสัปดาห์ การอภิปรายนี้จะเน้นอภิปรายเฉพาะเรื่องที่สำคัญทั้งในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับระหว่างประเทศ อย่างเช่น เรื่องการอพยพย้ายถิ่นระหว่างประเทศ การอภิปรายจะเริ่มขึ้นทันทีภายหลังจากการตั้งกระทู้ถามและการแถลงการณ์ของรัฐมนตรีในสภาเสร็จสิ้นแล้ว

ในการยื่นคำร้องขออภิปรายเฉพาะเรื่องสามารถดำเนินการได้ดังนี้ คือ หากสมาชิกมีความต้องการอภิปรายเฉพาะเรื่องในวันหยุดหสบัติ สมาชิกต้องยื่นคำขออภิปรายล่วงหน้าตั้งแต่วันจันทร์ของสัปดาห์ก่อน โดยอาจยื่นคำขออภิปรายเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้นำสภาสามัญ (Leader of the House of Commons)⁴ หรือส่งอีเมลถึงผู้นำสภาสามัญ หรือโดยการร้องขอในช่วงกระทู้ถาม หรืออาจขอโดยตรงกับผู้นำสภาสามัญ สำหรับเรื่องอภิปรายที่ได้รับการบรรจุระเบียบวาระจะแจ้งให้ทราบโดยทั่วไปในวันหยุดหสบัติ หรือแจ้งไว้ในรายการหัวข้อการอภิปราย (Order Paper) โดยสมาชิกสภาสามัญที่ยื่นเรื่องขออภิปรายนั้น จะต้องติดตามด้วยตนเองว่าคำขออภิปรายที่ยื่นขอไป

⁴ ผู้นำสภาสามัญ (Leader of the House of Commons) คือสมาชิกสภาสามัญที่เป็นสมาชิกในคณะรัฐบาล ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรีให้เป็นผู้ดูแลกิจการของรัฐบาลในสภาสามัญ

นั้นได้รับเลือกหรือไม่ เนื่องจากไม่มีนโยบายแจ้งให้สมาชิกผู้ยื่นขอการอภิปรายทราบเป็นรายบุคคล การอภิปรายเฉพาะเรื่องเป็นภารกิจใหม่ที่เพิ่งมีขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2007 โดยคำแนะนำของคณะกรรมการกลั่นกรองปรับปรุงงานสภาสามัญ (The Select Committee on Modernisation) ในกรณี นี้ ได้มีการบรรจุการอภิปรายเฉพาะเรื่องไว้ในข้อบังคับของสภาสามัญเป็นการถาวรแล้ว เมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2008 (House of Commons Information Office, 2009 : 3-8)

สำหรับวาระถัดไปของการประชุมสภาสามัญคือ การอภิปรายร่างพระราชบัญญัติ และการอภิปรายเรื่องทั่วไปหรือเรื่องที่อยู่ในความสนใจ ซึ่งถือว่าเป็นงานหลักของสมาชิกสภาสามัญ (Main Business/Debates) ขั้นตอนการอภิปรายนั้น เริ่มต้นโดยสมาชิกสภาสามัญเสนอญัตติต่อประธานสภาสามัญ เมื่อประธานอนุญาตแล้ว จึงนำญัตตินั้นบรรจุระเบียบวาระเพื่อให้สมาชิกสภาสามัญได้อภิปรายในที่ประชุมสภา ในระหว่างการอภิปราย ประธานสภาสามัญทำหน้าที่เป็นประธานในการอภิปรายโดยเรียกสมาชิกขึ้นอภิปรายและควบคุมการอภิปรายให้เป็นไปตามระเบียบและธรรมเนียมปฏิบัติ ส่วนสมาชิกสภาสามัญที่ต้องการอภิปรายต้องส่งสัญญาณให้ประธานสภาได้ทราบโดยการขึ้นขึ้นหรืออาจแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้า แต่การแจ้งล่วงหน้านี้ไม่เป็นการรับประกันได้ว่าสมาชิกผู้นั้นจะได้รับอนุญาตให้อภิปรายในสภา โดยปกติแล้วสมาชิกสภาสามัญจะขึ้นอภิปรายได้คนละหนึ่งครั้ง แต่อาจอภิปรายสอดแทรกในระหว่างที่สมาชิกคนอื่นกำลังอภิปรายอยู่ เพื่อเป็นการแนะนำหรือแสดงความคิดเห็นแก่ผู้ที่กำลังอภิปรายอยู่นั้น หากที่ประชุมต้องการมติในเรื่องที่อภิปราย ก็จะจัดให้มีการลงมติที่เรียกว่า Division โดยชี้คหลักเสียงข้างมาก การลงมติของสภาสามัญเรียกว่า Division เนื่องจากในการลงมตินั้น สมาชิกสภาสามัญที่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยจะเดินแยกกันไปคนละห้อง

การประชุมสภาสามัญ ไม่ว่าจะเป็นการตั้งกระทู้ถาม การอภิปรายเฉพาะเรื่อง การพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ และภารกิจอื่นๆ ตามระเบียบวาระประจำวัน จะดำเนินมาจนถึงเวลาหยุดพักการประชุม (Moment of Interruption) ซึ่งเป็นเวลาที่การประชุมสภาประจำวันสิ้นสุดลง หรือเป็นช่วงสรุปของการประชุมสภาในแต่ละวัน อย่างเช่นในวันจันทร์ การประชุมสภาเริ่มตั้งแต่เวลา 14.30 – 22.30 นาฬิกา เวลาหยุดพักการประชุมสภาคือเวลา 22.00 นาฬิกา สำหรับเวลา 30 นาทีที่เหลือนั้นจะสงวนไว้สำหรับสมาชิกสภาสามัญอาจใช้เพื่อขอแปรญัตติก่อนปิดประชุม (Adjournment Debate) อย่างไรก็ตาม อาจมีการประชุมสภาอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดพักการประชุมตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ เวลาหยุดพักการประชุมในวันจันทร์และวันอังคารคือเวลา 22.00 นาฬิกา วันพุธคือเวลา 19.00 นาฬิกา วันพฤหัสบดีคือเวลา 18.00 นาฬิกา และวันศุกร์คือเวลา

14.30 นาฬิกา ทั้งนี้ อาจมีการยื่นญัตติขอขยายเวลาการประชุมสภา (Business Motion) เพิ่มเติมจากเวลาที่กำหนดในแต่ละวันได้ หากเห็นควรให้สมาชิกสภาสามัญได้ประชุมสภา อย่างต่อเนื่อง

สำหรับการแปรญัตติก่อนปิดประชุม (Adjournment Debate) คือการที่สมาชิกสภาสามัญขอแปรญัตติเพื่อขออภิปราย หรือ หรือแสดงความคิดเห็นโดยไม่มีการลงมติเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในเขตพื้นที่ที่ตนเป็นผู้แทน หรือเพื่อต้องการให้รัฐมนตรีได้อธิบายเพิ่มเติมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยปกติการอภิปรายโดยการขอแปรญัตติก่อนปิดประชุมนั้น จะใช้เวลาประมาณ 30 นาที แต่อาจมีการขยายเวลาการอภิปรายได้มากกว่าเวลาที่กำหนดให้

■ การประชุมสภาขุนนาง

สำหรับสภาขุนนางนั้น ในสมัยการประชุมหนึ่งๆ สภาขุนนางใช้เวลาโดยส่วนใหญ่สำหรับกระบวนการตราพระราชบัญญัติ คืออาจเริ่มตั้งแต่การเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยสมาชิกสภาขุนนางเอง และทำหน้าที่ตรวจสอบ พิจารณา และแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติที่เข้าสู่ขั้นตอนการพิจารณาของสภาขุนนาง อย่างเช่น ในระยะ 4 ปี ที่ผ่านมา (2005 - 2008) สภาขุนนางใช้เวลาโดยเฉลี่ยร้อยละ 60 สำหรับกระบวนการนิติบัญญัติ และร้อยละ 40 สำหรับการทำหน้าที่ตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหาร อาทิ การอภิปรายและการตั้งกระทู้ถาม (House of Lords, 2008 : 37)

ก่อนเริ่มการประชุมสภาขุนนางในแต่ละวัน สมาชิกจะต้องเข้าร่วมพิธีกรรมการสวดมนต์ (Prayers) โดยมีบาทหลวงชั้นผู้ใหญ่ (Lord Spiritual) เป็นผู้นำพิธี หลังจากพิธีกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ลำดับถัดไปคือเวลากระทู้ถาม (Question Time) ซึ่งเป็นการตั้งกระทู้ถามสดได้นานถึง 30 นาทีในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี สำหรับกระทู้ถามสดของสภาขุนนางนั้น เป็นกระทู้ถามต่อคณะรัฐมนตรีทั้งหมด ไม่ได้เป็นการตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีแต่ละกระทรวงอย่างเช่นของสภาสามัญ เมื่อกระทู้ถามเสร็จสิ้นแล้ว จึงเป็นการแถลงการณ์ของรัฐมนตรี แต่การแถลงการณ์ของรัฐมนตรีในสภาขุนนางไม่ได้เป็นการกิจประจำ แต่จะมีขึ้นเป็นครั้งคราว และเป็นการแถลงซ้ำกับที่ได้แถลงต่อสภาสามัญไว้แล้ว

ลำดับถัดไปของวาระการประชุมคือ การอภิปรายร่างพระราชบัญญัติและเรื่องที่สำคัญต่างๆ และรวมถึงการลงมติแบบ Division ในการอภิปรายนั้น ประธานสภาขุนนางมิได้ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับการประชุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยอย่างเช่นประธานสภาสามัญ เนื่องจากสมาชิกสภาขุนนางจะทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประชุมร่วมกันเอง มิได้เป็นหน้าที่ของสมาชิกคนใดคนหนึ่ง นอกจากนี้ สภาขุนนางไม่มีการแปรญัตติก่อนปิดประชุม แต่อาจมีการตั้งกระทู้ถามเพื่อการอภิปรายสั้นๆ ได้ คือประมาณ 1 - 1 ½ ชั่วโมง ในช่วงเวลาอาหารเย็น (UK Parliament, 2009) โดยปกติการประชุมสภาขุนนางจะดำเนินการตามวันและเวลาดังต่อไปนี้

วัน	เวลา	ภารกิจ
วันจันทร์ วันอังคาร และวันพุธ	14.30 น. (วันพุธ 15.00 น.)	ตั้งกระทู้ถามคณะรัฐมนตรี
	15.00 น. (วันพุธ 15.30 น.)	อภิปรายร่างพระราชบัญญัติ
	19.30 น.	อภิปรายเฉพาะเรื่อง
	22.00 น.	ยุติการประชุม
วันพฤหัสบดี	11.00 น.	การตั้งกระทู้ถามคณะรัฐมนตรี
	11.30 น.	อภิปรายเรื่องทั่วไป
	19.0 น.	ยุติการประชุม
วันศุกร์	10.00 น.	อภิปรายร่างพระราชบัญญัติ

3.5 สถาบันนิติบัญญัติลำดับรองในสหราชอาณาจักร

ภายใต้การกระจายอำนาจด้านนิติบัญญัติโดยหลักการ โอนอำนาจ (Devolution) รัฐสภา สก็อตแลนด์ (The Scottish Parliament) สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์ (The National Assembly for Wales) สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland Assembly) ได้รับมอบหมายอำนาจให้ ดำเนินภารกิจและหน้าที่ โดยเป็นสถาบันนิติบัญญัติลำดับรองจากรัฐสภาสหราชอาณาจักร (The United Kingdom Parliament/ The Westminster Parliament) การโอนอำนาจด้านนิติบัญญัติ เป็นมติของรัฐบาลในการปรับเปลี่ยนรัฐธรรมนูญของประเทศให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับ สภาวะการณ์ปัจจุบัน แต่ยังคงยึดมั่นในหลักการที่ว่า รัฐสภาสหราชอาณาจักรยังคงถืออำนาจสูงสุด ของฝ่ายนิติบัญญัติ เพียงแต่ถ่ายโอนอำนาจหรือยกอำนาจการตัดสินใจด้านนิติบัญญัติบางส่วน ให้แก่สถาบันนิติบัญญัติลำดับรอง

การโอนอำนาจด้านนิติบัญญัติของสหราชอาณาจักรไม่ได้มีลักษณะเช่นเดียวกับการ โอน อำนาจนิติบัญญัติของประเทศที่มีการปกครองแบบสหพันธรัฐ (federal) อย่างเช่น สหรัฐอเมริกา กล่าวคือ รัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐจะแยกอำนาจสูงสุดระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลต่างๆ ของ มลรัฐ ภูมิภาค หรือจังหวัด ที่รวมเข้าเป็นสหพันธรัฐ ส่วนขอบข่ายอำนาจของรัฐบาลทั้งสองระดับ นั้นจะกำหนดขึ้นโดยกฎหมาย แต่ทั้งนี้ ส่วนกลางจะไม่เข้าไปมีบทบาทหรือแทรกแซงการทำงาน ขององค์กรภายใต้หลักการโอนอำนาจ และการแทรกแซงจากส่วนกลางต้องเป็นไป อย่างจำกัด ดังนั้น จึงมีการเรียกการกระจายอำนาจในลักษณะนี้ว่า การกระจายอำนาจในทางการเมือง หรือ การกระจายอำนาจที่เน้นความเป็นประชาธิปไตย (Political of Democratic Decentralisation) (นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, 2551) ในส่วนของการโอนอำนาจแบบสหราชอาณาจักรนั้น รัฐสภา

สหราชอาณาจักรสามารถแก้ไขหรือเพิกถอนพระราชบัญญัติที่ให้อำนาจในการโอนอำนาจด้านนิติบัญญัติให้แก่รัฐสภาสกอตแลนด์ สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์ และสภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์เหนือได้ เช่นเดียวกับการแก้ไขหรือเพิกถอนพระราชบัญญัติอื่นๆ

นอกจากนี้ ความสูงสุดด้านอำนาจนิติบัญญัติของรัฐสภาสหราชอาณาจักรยังปรากฏให้เห็นเด่นชัดในพระราชบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับการโอนอำนาจ อย่างเช่น มาตรา 28 ของพระราชบัญญัติสกอตแลนด์ปี 1988 ได้กำหนดให้รัฐสภาสกอตแลนด์มีอำนาจในการตรากฎหมาย แต่มาตรา 28 (7) ได้บัญญัติว่า “มาตรานี้ไม่มีผลกระทบต่ออำนาจของรัฐสภาแห่ง สหราชอาณาจักรในการที่จะตรากฎหมายสำหรับสกอตแลนด์” (House of Commons Library, 2003 : 12) บทบัญญัติในลักษณะเดียวกันนี้ ยังปรากฏให้เห็นในมาตรา 5 (6) ของพระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือปี 1998 ทั้งนี้ สภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์เหนือในปัจจุบันมีอำนาจหน้าที่ภายใต้พระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (ข้อตกลงเซนต์ แอนดรูส์) ปี 2006 (Northern Ireland (St Andrews Agreement) Act 2006) ส่วนสภานิติบัญญัติแห่งเวลส์นั้น ก่อนข้างเห็นเด่นชัดว่ามีสถานะเป็น สถาบันนิติบัญญัติลำดับรองคือมีอำนาจในการตรากฎหมายได้เฉพาะเท่าที่รัฐสภาสหราชอาณาจักรมอบอำนาจให้ทำแทนเท่านั้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีหน้าที่ตรากฎหมายลำดับรอง (delegated legislation) ภายใต้พระราชบัญญัติที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาสหราชอาณาจักรเท่านั้น (House of Commons Library, 2003 : 12) แต่ปัจจุบัน สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์มีอำนาจในการตรากฎหมายแบบกึ่งปฐมภูมิ (quasi-primary legislation)⁵ ในกิจการบางอย่างได้เอง

อำนาจหน้าที่ที่ยังคงสงวนไว้ให้แก่รัฐสภาสหราชอาณาจักร คือ

- การตรากฎหมายเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญและพระราชวงศ์อังกฤษ
- นโยบายการค้าต่างประเทศ การทหารและความมั่นคง และการดำเนินความสัมพันธ์กับสหภาพยุโรป
- นโยบายเศรษฐกิจมหภาคและภาษี (ยกเว้นการเพิ่ม/ลด อัตราการจัดเก็บภาษีเงินได้ไม่เกิน 3 เพนนีในเขตสกอตแลนด์ และการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น)
- การค้าต่างประเทศ
- การตรากฎหมายว่าด้วยการจ้างงาน
- การประกันสังคม
- การออกอากาศและกระจายเสียงด้านสื่อสารมวลชน

⁵ กฎหมายปฐมภูมิ คือกฎหมายทั่วไป ซึ่งได้รับความเคารพอย่างสม่ำเสมอจากประชาชน ส่วนกฎหมายทุติยภูมิ คือกฎหมายที่มารับรองความสมบูรณ์ของกฎหมายปฐมภูมิ และก่อกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติตามและยอมรับยึด

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารัฐสภาสหราชอาณาจักรยังคงไว้ซึ่งอำนาจสูงสุดด้านนิติบัญญัติ แต่ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่ยึดถือกัน รัฐสภาสหราชอาณาจักรไม่ควรตรากฎหมายเกี่ยวกับกิจการที่ได้โอนความรับผิดชอบไปยังสถาบันนิติบัญญัติลำดับรองแล้ว เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากสถาบันนิติบัญญัติลำดับรองแห่งนั้น

■ **สภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland Assembly)**

สภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์เหนือได้จัดตั้งขึ้นตามข้อตกลงเบลฟาสต์ (Belfast Agreement) เมื่อวันที่ 10 เมษายน 1998 ซึ่งนำไปสู่การยุติความรุนแรงที่มีมานานกว่า 30 ปี ข้อตกลงดังกล่าวเป็นผลมาจากการเจรจาระหว่างพรรคการเมืองในไอร์แลนด์เหนือกับรัฐบาลกลางสหราชอาณาจักรและรัฐบาลของสาธารณรัฐไอร์แลนด์ ซึ่งนำไปสู่การตรากฎหมายใหม่ คือ พระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ ปี 1998 ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดแนวทางการจัดตั้งสถาบันทางการเมืองของไอร์แลนด์เหนือและความร่วมมือระหว่างกันของรัฐบาลสามฝ่าย คือ รัฐบาลสหราชอาณาจักร รัฐบาลไอร์แลนด์เหนือ และรัฐบาลสาธารณรัฐไอร์แลนด์

การเลือกตั้งสภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์มีขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 1998 แต่ภายหลังจากการเลือกตั้งยังไม่มีการจัดตั้งรัฐบาล และสภานิติบัญญัติปฏิบัติหน้าที่แบบรัฐสภาเท่านั้น เนื่องจากยังไม่ได้รับโอนอำนาจจากรัฐบาลกลางสหราชอาณาจักร จนเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 1999 จึงได้เปิดประชุมสภานิติบัญญัติอย่างเป็นทางการครั้งแรก หลังจากที่ได้รับโอนอำนาจจากรัฐบาลกลางเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 1999 แต่เนื่องจากปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างไอร์แลนด์เหนือกับรัฐบาลกลางยังคงไม่สิ้นสุด โดยเฉพาะประเด็นที่รัฐบาลกลางยังคงต้องการปกครองไอร์แลนด์เหนือโดยตรง ในขณะที่ไอร์แลนด์เหนือต้องการปกครองตนเอง ดังนั้นการใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ของสภานิติบัญญัติแห่งไอร์แลนด์เหนือจึงถูกระงับอยู่หลายครั้ง คือ ระหว่างวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2001 – 30 พฤษภาคม 2001 วันที่ 11 สิงหาคม 2001 วันที่ 21 กันยายน 2001 และอีกครั้งในเดือนตุลาคม ปี 2002 และไม่ได้มอบอำนาจคืนจากรัฐบาลกลางอีกเลยแม้ว่าจะได้มีการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนืออีกครั้งเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2003 ก็ตาม (House of Commons Library, 2003 : 28)

ระหว่างปี 2004 – 2005 รัฐบาลสหราชอาณาจักร รัฐบาลไอร์แลนด์เหนือ และกลุ่ม Unionist (ส่วนใหญ่นับถือคริสตนิคายโปรแตสแตนท์ ที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักร) และกลุ่ม Nationalist (ส่วนใหญ่นับถือคริสตนิคายคาทอลิก ที่ต้องการเป็นอิสระจากสหราชอาณาจักรเพื่อผนวกเข้ากับสาธารณรัฐไอร์แลนด์) ได้หารือร่วมกันเพื่อหาแนวทางใน

การถ่ายโอนอำนาจการปกครอง และขบวนการกู้ชาติไอริช (IRA) ได้ประกาศอย่างเป็นทางการที่จะยุติการปฏิบัติการทางทหารและขี้อาวุธจะหันมาต่อสู้ทางการเมืองอย่างสันติวิธี (สำนักสันติวิธีและธรรมาภิบาล, 2552) ต่อมาเมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2006 ได้มีการทำข้อตกลงเซนต์แอนดรูส์ (St Andrews Agreement) และรัฐสภาสหราชอาณาจักรได้ผ่านความเห็นชอบพระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (ข้อตกลงเซนต์แอนดรูส์) ปี 2006 (Northern Ireland (St Andrews Agreement) Act 2006) ซึ่งนำไปสู่การเลือกตั้งสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือในเดือนมีนาคม 2007 และสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือจึงกลับมามีอำนาจดำเนินงานอีกครั้งเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2007 ภายใต้ พระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ ปี 1998 และพระราชบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (ข้อตกลงเซนต์แอนดรูส์) ปี 2006 (Holden, 2007 : 3)

องค์ประกอบ

สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ มีสมาชิกจำนวน 108 คน ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนในไอร์แลนด์เหนือ และมีประธานสภานิติบัญญัติ 1 คน โดยได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิกสภานิติบัญญัติ ประธานสภามีหน้าที่เป็นประธานในการประชุมสภานิติบัญญัติและควบคุมการประชุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย พร้อมกันนี้ประธานสภายังมีหน้าที่ด้านการบริหาร ซึ่งได้แก่ งานบริหารของสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ รวมทั้งการดำเนินความสัมพันธ์กับสถาบันนิติบัญญัติอื่นๆ ภายในสหราชอาณาจักร ซึ่งได้แก่ รัฐสภาสหราชอาณาจักร รัฐสภาสกอตแลนด์ สถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ และเป็นตัวแทนในการประชุมของสมาคมนิติบัญญัติระดับภูมิภาค(ลำดับรอง) แห่งยุโรป และเข้าร่วมกิจกรรมกับสถาบันนิติบัญญัติแห่งอื่นๆ ในเครือจักรภพอังกฤษ

สมาชิกรัฐบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ ปฏิบัติหน้าที่ด้านนิติบัญญัติคล้ายคลึงกับสมาชิกสภาสามัญแห่งสหราชอาณาจักร คือ เข้าร่วมการประชุมสภานิติบัญญัติ พิจารณากฎหมาย ตั้งกระทู้ถาม และดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการชุดต่างๆ ในการนี้ คณะกรรมการสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (The Northern Ireland Assembly Commission) ทำหน้าที่เป็นหน่วยสนับสนุนงานและกิจการของสภาในด้านต่างๆ โดยมีประธานสภานิติบัญญัติทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการ และมีกรรมการอื่นอีก 5 คน โดยกรรมการทั้งหมดนี้จะต้องดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ (Holden, 2007 : 3)

อำนาจหน้าที่ของสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ

อำนาจด้านนิติบัญญัติที่โอนให้แก่สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือนั้น แบ่งออกเป็นสามส่วน คือ

1. อำนาจที่ได้รับการยกเว้นมิให้ใช้ (excepted) คืออำนาจหน้าที่ด้านนิติบัญญัติที่ยังอยู่ในเขตอำนาจของรัฐสภาสหราชอาณาจักร มิได้โอนให้แก่สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ ซึ่งได้แก่ การตรากฎหมายเกี่ยวกับพระราชวงศ์อังกฤษ ความมั่นคงแห่งชาติ พลังงานนิวเคลียร์และการติดตั้งไฟฟ้า และการจัดเก็บภาษีในระดับสหราชอาณาจักร เป็นต้น

2. อำนาจที่ได้รับการสงวนไว้ (reserved) คืออำนาจหน้าที่ด้านนิติบัญญัติที่อาจมีการโอนให้แก่สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือได้ หากมีคำสั่งศาลและได้รับความยินยอมจากประชาคมที่เกี่ยวข้อง (cross-community consent) ซึ่งได้แก่ การตรากฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายอาญาการบินพาณิชย์ การโทรคมนาคม การคุ้มครองผู้บริโภค เป็นต้น

3. อำนาจที่ถ่ายโอนให้ (transferred) คืออำนาจหน้าที่ด้านนิติบัญญัติที่ได้โอนให้สภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือดำเนินการ ซึ่งได้แก่ การตรากฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม การพัฒนาการเกษตรและชนบท และการพัฒนาสังคม เป็นต้น (Holden, 2007 : 3)

▪ รัฐสภาสกอตแลนด์

ในช่วงทศวรรษที่ 70 (1970s) เมื่อความพยายามในการโอนอำนาจจากส่วนกลางไปยังสกอตแลนด์ไม่เป็นผลสำเร็จ เนื่องจากรัฐบาลกลางสหราชอาณาจักร โดยการนำของพรรคอนุรักษนิยมไม่เห็นด้วยกับการโอนอำนาจให้แก่สกอตแลนด์ภายใต้พระราชบัญญัติสกอตแลนด์ปี 1978 ด้วยเกรงว่าจะเกิดการแบ่งแยกดินแดนภายในสหราชอาณาจักร อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ได้ลดทอนความตึงเครียดโดยการออกมาตรการต่างๆ เพื่อโอนอำนาจด้านบริหารเพิ่มเติมให้แก่สกอตแลนด์ นอกจากนี้ ในส่วนของรัฐสภาสหราชอาณาจักรก็ได้อนุญาตให้มีวิธีการปฏิบัติพิเศษในส่วนของกิจการสกอตแลนด์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม บางกลุ่มยังคงไม่พอใจกับมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลกลาง (Scottish Parliament, 2007) ดังนั้น กลุ่มที่สนับสนุนให้มีการโอนอำนาจในสกอตแลนด์จึงได้ร่วมจัดตั้ง Scottish Constitutional Convention (SCC)⁶ โดยมีพรรคเสรีประชาธิปไตยและพรรคแรงงานเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมดังกล่าวด้วย แต่พรรคอนุรักษนิยมกับพรรคแห่งชาติ

⁶ Scottish Constitutional Convention (SCC) คือสมาคมที่ประกอบด้วยสมาชิกจากพรรคการเมือง หน่วยราชการท้องถิ่น โบสถ์ในศาสนาจักร องค์กรภาคเอกชนและหน่วยงานอาสาสมัครต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์จัดทำโครงการโอนอำนาจให้แก่สกอตแลนด์ ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นในการจัดตั้งรัฐสภาสกอตแลนด์ในปี 1999

สก๊อตแลนด์ (Scottish National Party : SNP) ไม่เห็นด้วยกับแนวทางของสมาคมดังกล่าว การประชุมของ SCC ได้เปิดกว้างให้ภาคประชาสังคมได้เข้าร่วมด้วย และภายหลังจากการประชุมครั้งแรกของ SCC ในปี 1989 ได้มีการออกแถลงการณ์ในนามประชาชนชาวสก๊อตแลนด์เพื่อเรียกร้องให้มีการจัดตั้งสภานิติบัญญัติหรือรัฐสภาแห่งสก๊อตแลนด์ ต่อมาในปี 1995 ทาง SCC ได้จัดทำรายงาน *Scotland's Parliament, Scotland's Right* ซึ่งได้บรรจุร่างเกี่ยวกับการโอนอำนาจจากส่วนกลางให้แก่สก๊อตแลนด์ พร้อมกับได้มีการจัดทำเอกสาร *The White Paper Scotland's Parliament* ซึ่งเป็นเอกสารแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดตั้งรัฐสภาสก๊อตแลนด์ (House of Commons Library, 2003 : 18)

ในวันที่ 11 กันยายน 1997 ได้จัดให้มีการลงประชามติว่าด้วยเรื่องการโอนอำนาจให้แก่สก๊อตแลนด์ โดยมีประชาชนชาวสก๊อตแลนด์ออกมาใช้สิทธิร้อยละ 60.4 ซึ่งในจำนวนนี้ ร้อยละ 74.3 เห็นด้วยให้มีการจัดตั้งรัฐสภาสก๊อตแลนด์ และร้อยละ 60.2 เห็นด้วยที่จะให้รัฐสภาสก๊อตแลนด์มีอำนาจในการเพิ่มอัตราการจัดเก็บภาษีได้ จากการทำประชามติดังกล่าว ทำให้มีการตราพระราชบัญญัติสก๊อตแลนด์ ปี 1998 ขึ้น ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งรัฐสภาสก๊อตแลนด์ และจัดให้มีการเลือกตั้งครั้งแรกในวันที่ 6 พฤษภาคม 1999 (House of Commons Library, 2003 : 18)

องค์ประกอบ

รัฐสภาสก๊อตแลนด์ประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาจำนวน 129 คน โดยสมาชิก 73 คน มาจากการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว ส่วนสมาชิกอีก 56 คน คือสมาชิกที่มาจาก การเลือกตั้งโดยระบบเสริมสมาชิก (Additional Member System) แบบสัดส่วน ซึ่งเป็นระบบการเลือกตั้งผสมระหว่างระบบเสียงส่วนใหญ่กับระบบสัดส่วน โดยใช้บัญชีรายชื่อแบบปิด และใช้ภาค (region) ทั้ง 8 ภาคเป็นเขตเลือกตั้ง และแต่ละภาคมีสมาชิกได้ 7 คน (House of Commons Library, 2003 : 18) สำหรับงานด้านนิติบัญญัติของสมาชิกรัฐสภาสก๊อตแลนด์ ได้แก่ เข้าร่วมการประชุมสภาพิจารณากฎหมาย ตั้งกระทู้ถามฝ่ายบริหารของรัฐบาลสก๊อตแลนด์ และดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการชุดต่างๆ

รัฐสภาสก๊อตแลนด์ มีประธานรัฐสภา 1 คน ซึ่งได้รับเลือกจากสมาชิกรัฐสภาสก๊อตแลนด์ ประธานสภามีหน้าที่เป็นประธานในการประชุมสภานิติบัญญัติและควบคุมการประชุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย พร้อมกันนี้ประธานสภายังมีหน้าที่ด้านการบริหารของรัฐสภาสก๊อตแลนด์ โดยมีรองประธานรัฐสภา 2 คน ช่วยปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ รัฐสภาสก๊อตแลนด์มีหน่วยงานสนับสนุน

งานด้านนิติบัญญัติของตนเอง คือ The Scottish Parliamentary Corporate Body (SPCB) โดยมีเลขาธิการรัฐสภาสกอตแลนด์เป็นผู้บริหารสูงสุด (Holden, 2007 : 21-22)

อำนาจหน้าที่ของรัฐสภาสกอตแลนด์

รัฐสภาสกอตแลนด์มีอำนาจหน้าที่ในการตรากฎหมายหลัก (primary legislation) และกฎหมายลำดับรอง (secondary legislation) ในด้านต่างๆ ได้ เว้นแต่เรื่องที่สงวนไว้เป็นอำนาจของรัฐสภาสหราชอาณาจักร ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น ส่วนกิจการที่ได้มีการโอนอำนาจให้แก่รัฐสภาสกอตแลนด์ดำเนินการตรากฎหมาย ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับการศึกษาและการฝึกอบรม สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ สิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว การเกษตรและการประมง เป็นต้น นอกจากนี้ รัฐสภาสกอตแลนด์ยังมีอำนาจหน้าที่ในงานด้านกฎหมายและกิจการภายในของรัฐสภาสกอตแลนด์ในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายอาญา กฎหมายแพ่ง ระบบการฟ้องร้องคดีและศาลอีกด้วย (Holden, 2007 : 7-8)

■ สถานิติบัญญัติแห่งเวลส์

เวลส์เป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับอังกฤษมากที่สุด โดยความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศนี้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ The Act of Union between England and Wales 1536 หากเทียบกับสกอตแลนด์แล้ว เวลส์ถือว่ามียุทธภาพในการปกครองตนเองน้อยกว่า อย่างไรก็ตาม เวลส์มีผู้แทนของตนเองในคณะรัฐมนตรีสหราชอาณาจักร คือรัฐมนตรีแห่งเวลส์ (Secretary of State for Wales) ซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของสำนักงานเวลส์ในคณะรัฐมนตรี และปฏิบัติหน้าที่เพื่อดูแลกิจการและรักษาผลประโยชน์แห่งเวลส์ (House of Commons Information Office, 2009 : 6)

ในปี 1997 ได้จัดให้มีการลงประชามติเรื่องการโอนอำนาจให้แก่เวลส์ ซึ่งได้ดำเนินการหลังจากที่ได้จัดประชามติเรื่องการโอนอำนาจให้สกอตแลนด์เพียงหนึ่งสัปดาห์ ในการลงประชามติครั้งนี้มีผู้มาลงประชามติเพียงร้อยละ 50 จากจำนวนผู้มีสิทธิทั้งหมด และผลปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วยกับการโอนอำนาจให้เวลส์เพียงร้อยละ 50.3 (House of Commons Library, 2003 : 22) ภายหลังจากการลงประชามติ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติ The Government of Wales Act 1998 ซึ่งมีผลให้มีการจัดตั้งสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ขึ้น โดยมีอำนาจหน้าที่ในการตรากฎหมายภายใต้กิจการที่ได้รับโอนมาจากรัฐบาลกลาง กิจการที่โอนมาอยู่ในความรับผิดชอบของเวลส์นั้นเหมือนกับที่โอนให้แก่สกอตแลนด์ แต่ต่างกันตรงที่เวลส์ไม่มีอำนาจเกี่ยวกับการตรากฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่ง ไม่มีอำนาจในการตรากฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงการจัดเก็บภาษีเงินได้ และไม่มีอำนาจในการตรากฎหมายหลัก (primary legislation) แต่สามารถตรากฎหมายลำดับรอง

(secondary legislation) ได้ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เป็นการเฉพาะ ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติ The Government of Wales Act 2006 มีผลใช้บังคับ อำนาจหน้าที่ของสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ ได้ขยายเพิ่มเติมมากขึ้น และได้มีการจัดตั้งหน่วยงาน Welsh Assembly Government แยกต่างหาก จากสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ เพื่อให้ดำเนินงานด้านบริหารภายใต้เขตอำนาจที่ได้รับโอนมาจาก รัฐบาลกลาง (House of Commons Information Office, 2009 : 6)

องค์ประกอบ

ปัจจุบัน สถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 60 คน ซึ่งได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ส่วนตำแหน่งประธานสภาและรองประธานสภาอีก 1 ตำแหน่งให้สมาชิกสภานิติบัญญัติเลือกกันเอง ประธานสภามีหน้าที่หลักคือ เป็นประธานในการประชุมสภานิติบัญญัติและควบคุมการประชุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย หากประธานสภาไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ได้ รองประธานสภาจะทำหน้าที่แทน ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติ The Government of Wales Act 2006 และข้อบังคับสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ ตำแหน่งประธานสภาและรองประธานสภานั้นจะแบ่งเป็นของฝ่ายรัฐบาล 1 คน และเป็นของฝ่ายค้าน 1 คน

สำหรับหน่วยที่ทำหน้าที่สนับสนุนงานของสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์คือ คณะกรรมการสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ (The National Assembly for Wales Commission) ซึ่งคณะกรรมการประกอบด้วย ประธานสภา และสมาชิกสภานิติบัญญัติอีก 4 คน โดยจะต้องมาจากพรรคการเมืองต่างพรรคกัน และมีความรู้ความเชี่ยวชาญต่างสาขากัน ทั้งนี้ คณะกรรมการจะดำเนินงานโดยได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ของสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ (House of Commons Library, 2003 : 23-24)

อำนาจหน้าที่ของสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์

เมื่อเทียบกับรัฐสภาสกอตแลนด์ ย่อมเห็นได้ชัดว่าสถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์มีสถานะเป็นสถาบันนิติบัญญัติลำดับรอง คือมีอำนาจในการตรากฎหมายลำดับรองได้เฉพาะเท่าที่รัฐสภาสหราชอาณาจักรมอบอำนาจให้ทำแทนเท่านั้น แต่ปัจจุบัน พระราชบัญญัติ The Government of Wales Act 2006 ให้อำนาจแก่สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์ให้มีอำนาจในการตรากฎหมายกึ่งปฐมภูมิ (quasi-primary legislation) ในกิจการบางอย่างได้เอง โดยเรียกกฎหมายประเภทนี้ว่า Assembly Measures และมีผลเทียบได้กับพระราชบัญญัติที่ออกโดยรัฐสภาสหราชอาณาจักร นอกจากนี้ สถาบันนิติบัญญัติแห่งเวลส์ยังมีหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของรัฐบาลเวลส์อย่างเช่น สถาบันนิติบัญญัติแห่งอื่นๆ สำหรับกิจการที่ได้โอนอำนาจให้แก่สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์ให้ดำเนินการ

ตรากฎหมายกึ่งปฐมภูมิได้เอง มีทั้งหมด 20 ด้าน ซึ่งได้แก่ การศึกษาและอบรม การบริการ สาธารณสุข การพัฒนาการเกษตร ประมง ป่าไม้และชนบท การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การทาง และขนส่งมวลชน การท่องเที่ยว กิจกรรมด้านวัฒนธรรม เป็นต้น (Holden, 2007 : 8-9)

นับตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นมา การปฏิรูปการเมืองโดยการโอนอำนาจให้แก่ประเทศและท้องถิ่นในสหราชอาณาจักรปรากฏเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งเห็นได้จากการจัดตั้งสถาบันทางการเมืองทั้งในสกอตแลนด์ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ดังที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น กระบวนการโอนอำนาจให้แก่สถาบันนิติบัญญัติลำดับรองไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้รัฐสภาสกอตแลนด์ สภานิติบัญญัติแห่งเวลส์ และสภานิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ มีอำนาจหน้าที่เท่าเทียมกับรัฐสภาสหราชอาณาจักร หากแต่มุ่งหวังให้แต่ละประเทศได้มีโอกาสดูแลประชาชนและรักษาประโยชน์ส่วนรวมตามแนวทางที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเมือง วัฒนธรรม และธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศนั้นๆ

ในส่วนของอังกฤษนั้น เป็นประเทศเดียวในสหราชอาณาจักรที่ไม่มีสถาบันนิติบัญญัติเป็นของตนเอง ซึ่งทำให้ประชาชน นักวิชาการ และผู้ที่เกี่ยวข้องมองว่า การที่อังกฤษไม่มีหน่วยงานบริหารและสภานิติบัญญัติเป็นของตนเองเป็นเรื่องที่เสียประโยชน์ คือไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณอย่างเช่นที่ประเทศอื่นๆ ได้รับ ขาดโอกาสที่จะแข่งขันเพื่อขอรับการลงทุนทั้งจากหน่วยงานภายในสหราชอาณาจักรและจากโครงการของยุโรป แต่หากมองย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่ผ่านมา แนวคิดเรื่องการโอนอำนาจของอังกฤษไม่เด่นชัดมากนัก แต่เสียงเรียกร้องในเรื่องนี้ได้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนนับตั้งแต่ปี 1999 เป็นต้นมา ทั้งนี้ ในปี 1997 พรรคแรงงาน ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายรัฐบาลของสหราชอาณาจักรในขณะนั้น ได้แสดงเจตนารมณ์ที่จะให้มีการจัดตั้งสภาประจำเขตในอังกฤษ (elected regional assemblies) โดยให้สมาชิกมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในเขตนั้นๆ แต่ทั้งนี้ไม่ได้เสนอให้สภาดังกล่าวมีอำนาจด้านนิติบัญญัติหรือมีอำนาจในการตรวจสอบการดำเนินงานของฝ่ายบริหารประจำเขต เพียงแต่กำหนดว่าให้สภาเหล่านั้นมีหน้าที่ในการจัดทำยุทธศาสตร์ประจำเขตและกำหนดแนวทางของกิจการที่อาจมีผลได้เสียต่อเขตนั้นๆ (House of Commons Library, 2003 : 30) อย่างไรก็ตาม โครงการจัดตั้งสภาประจำเขตเมืองยังไม่ได้เกิดขึ้นเป็นรูปธรรม เนื่องจากการลงประชามติว่าด้วยเรื่องการจัดตั้งสภาประจำเขต ซึ่งได้เริ่มการลงประชามติครั้งแรกในเขต North East เมื่อปี 2004 นั้น ไม่ได้รับความเห็นชอบจากเสียงส่วนใหญ่ของประชาชนในเขตดังกล่าว เนื่องจากประชาชนยังไม่มั่นใจว่าสภาเขตจะมีอำนาจและบทบาทอย่างแท้จริง จึงทำให้การลงประชามติในเขตดังกล่าวล้มเหลวไปต้องระงับไป และโครงการจัดตั้งสภาประจำเขตจึงต้องเลื่อนออกไปก่อน (BBC News, 2004)

ปัจจุบัน อังกฤษจึงมีสถาบันเพียงแห่งเดียว คือ Greater London Authority (GLA) ที่ได้รับโอนอำนาจมาจากส่วนกลาง ให้ดำเนินงานด้านบริหารภายในกรุงลอนดอน และมีสภาท้องถิ่นซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบการบริหารงานของฝ่ายบริหาร GLA ประกอบด้วย 2 หน่วยงาน คือสำนักงานนายกเทศมนตรีกรุงลอนดอน ซึ่งเป็นหน่วยงานฝ่ายบริหาร มีนายกเทศมนตรี กรุงลอนดอน (The Mayor of London) เป็นผู้บริหารสูงสุดที่มาจากการเลือกตั้ง และสภา กรุงลอนดอน (London Assembly) ซึ่งสมาชิกมาจากการเลือกตั้งและมีหน้าที่หลักคือตรวจสอบการบริหารงานของฝ่ายบริหาร รวมทั้งนำเสนอรายงานและข้อเสนอที่เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายบริหาร โดยมีสำนักงานเลขาธิการสภากรุงลอนดอน (London Assembly Secretariat) ทำหน้าที่สนับสนุนงานของสภากรุงลอนดอน (Greater London Authority, 2009)

4. หน่วยงานสนับสนุนของรัฐสภาสหราชอาณาจักร

▪ หน่วยงานสนับสนุนของสภาสามัญ

1. คณะกรรมการสภาสามัญ (House of Commons Commission)

การบริหารงานภายในสภาสามัญมีรูปแบบโครงสร้างตามพระราชบัญญัติการบริหารงานของสภาสามัญ ปี 1978 (House of Commons (Administration) Act 1978) พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวกำหนดให้มีคณะกรรมการสภาสามัญ (House of Commons Commission) เพื่อรับผิดชอบงานด้านบริหารของสภาสามัญ คณะกรรมการสภาสามัญประกอบด้วยสมาชิก 6 คน คือ

1. ประธานสภาสามัญ ดำรงตำแหน่งเป็นประธานของคณะกรรมการ
2. ผู้นำสภาสามัญ⁷
3. สมาชิกสภาสามัญที่ได้รับการเสนอชื่อโดยผู้นำฝ่ายค้าน
4. สมาชิกสภาสามัญอื่นอีก 3 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสภาสามัญ

คณะกรรมการสภาสามัญ มีหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

- บริหารจัดการงานบุคลากรของสำนักงานต่างๆ ภายในสภาสามัญ
- จัดทำงบประมาณ (The Estimate) สำหรับหน่วยงานสนับสนุนของสภาสามัญ

⁷ ผู้นำสภาสามัญ (Leader of the House of Commons) คือสมาชิกสภาสามัญของพรรคเสียงข้างมากในสภาสามัญ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรีให้เป็นผู้ดูแลกิจการของรัฐบาลในสภาสามัญ

- กำหนดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของสำนักงานต่างๆ ภายในสภาสามัญ
- กำกับดูแลสัญญาและเงื่อนไขการว่าจ้างบุคลากรของสภาสามัญให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์เดียวกับของข้าราชการ (บุคลากรของสภาสามัญมิได้มีฐานะเป็นข้าราชการ)

นอกจากนี้ สมาชิกของคณะกรรมการสภาสามัญยังดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการงบประมาณของสมาชิกสภาสามัญ (Members Estimate Committee : MEC) ด้วยอีกคณะหนึ่ง สำหรับคณะกรรมการ MEC นั้น มีหน้าที่ดูแลการใช้จ่ายงบประมาณในส่วน of เงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงของสมาชิกสภาสามัญ

2. คณะกรรมการบริหาร (Management Board)

สำหรับงานด้านบริการแก่สภาสามัญนั้น คณะกรรมการสภาสามัญได้มอบหมายให้คณะกรรมการบริหาร (Management Board) ดำเนินงานแทน ทั้งนี้ คณะกรรมการบริหารเป็นคณะกรรมการชุดใหม่ที่คณะกรรมการสภาสามัญมีมติให้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2007 เพื่อทำหน้าที่แทนคณะกรรมการเพื่อการบริหาร (Board of Management)

คณะกรรมการบริหารประกอบด้วยกรรมการ 7 คน คือ

1. เลขาธิการสภาสามัญ ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการและเป็นผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงานสนับสนุนสภาสามัญ (Chief Executive)
2. ผู้บริหารสูงสุดของสำนักงานประจำสภาสามัญทั้ง 4 สำนัก ได้แก่
 - ผู้อำนวยการสำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ (Director General, Chamber and Committee Services)
 - ผู้อำนวยการสำนักงานบริการสิ่งอำนวยความสะดวก (Director General, Facilities)
 - ผู้อำนวยการสำนักงานบริการข้อมูล (Director General, Information Services)
 - ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารและทรัพยากร (Director General, Resources)
3. กรรมการบุคคลภายนอก (External Board Member) อีก 2 คน ซึ่งปัจจุบันผู้อำนวยการของสำนักงานเทคโนโลยีการสื่อสารและข้อมูลรัฐสภา (Director, PICT) ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการในส่วนของกรรมการบุคคลภายนอก

คณะกรรมการบริหาร มีหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

- กำกับดูแลงานด้านบริการเพื่อสนับสนุนงานของสภาสามัญ โดยให้บริการผ่านสำนักงานประจำสภาสามัญทั้ง 4 สำนักงาน
- เป็นที่ปรึกษาให้แก่ Corporate Officer เกี่ยวกับการให้บริการของหน่วยงานที่ให้บริการแก่ทั้งสภาสามัญและสภาขุนนาง
- ให้คำแนะนำแก่คณะกรรมการสภาสามัญและคณะกรรมการการเงินและบริการ (Finance and Services Committee) เกี่ยวกับงานให้บริการต่างๆ แก่สมาชิกสภาสามัญและสมาชิกสภาขุนนาง (House of Commons, 2009)

3. สำนักงานประจำสภาสามัญ (House Departments) / หน่วยบริการสภาสามัญ (House of Commons Service)

หน่วยงานสนับสนุนของสภาสามัญได้มีการปรับโครงสร้างการบริหารงานเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2551 โดยยุบรวมหน่วยงานเดิมที่มีอยู่ 6 สำนักงาน เป็น 4 สำนักงาน กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการปรับโครงสร้างหน่วยงานภายในของสภาสามัญ สำนักงานประจำสภาสามัญ ได้แก่ 1) สำนักงานเลขานุการสภาสามัญ 2) สำนักงานตำรวจสภา 3) สำนักงานหอสมุด 4) สำนักงานการเงินและบริหาร 5) สำนักงานรายงานการประชุม และ 6) สำนักงานสโมสร/จัดเลี้ยง ซึ่งสำนักงานทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการสภาสามัญและคณะกรรมการเพื่อการบริหาร ต่อมาเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2551 ได้มีการจัดโครงสร้างใหม่ โดยยึดตามภารกิจหลักของการให้บริการแก่สภาสามัญ ดังนี้

- สนับสนุนงานของสภาสามัญและคณะกรรมการ
- สนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาสามัญและเจ้าหน้าที่
- ให้ข้อมูลแก่บุคคลทั่วไป
- ดูแลอาคารสถานที่และมรดกทางประวัติศาสตร์ ทั้งโบราณสถาน โบราณวัตถุและเอกสาร

ดังนั้น ในปัจจุบัน สำนักงานประจำสภาสามัญ หรือเรียกรวมว่า หน่วยบริการสภาสามัญ (The House of Commons Service) จึงประกอบด้วย

1. สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ (Department of Chamber and Committee Services) รับผิดชอบงานด้านการประชุม การจัดทำรายงานการประชุม ตลอดจนงานพิธีการและงานรักษาความปลอดภัยภายในห้องประชุม สำนักงานนี้เกิดจากการรวมสำนักงาน

เลขาธิการสภาสามัญ สำนักงานรายงานการประชุม และงานรักษาความปลอดภัยและงานพิธีการของสำนักงานตำรวจสภา

สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีเลขาธิการสภาสามัญเป็นผู้บริหารสูงสุดของสำนักงาน และมีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญๆ ได้แก่ สำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักคณะกรรมการ สำนักกฎหมาย สำนักการรายงาน และสำนักตำรวจสภา

2. **สำนักงานบริการสิ่งอำนวยความสะดวก (Department of Facilities)** รับผิดชอบงานด้านที่พัก การจัดเลี้ยง การรักษาความสะอาด งานซ่อมบำรุงอาคารสถานที่ และงานจัดส่งเอกสาร เป็นต้น สำนักงานนี้เกิดจากการรวมสำนักงานสโมสร/จัดเลี้ยง และงานดูแลที่พักและอาคารสถานที่ของสำนักงานตำรวจสภา

สำนักงานบริการสิ่งอำนวยความสะดวก มีผู้อำนวยการสำนักงานเป็นผู้บริหารสูงสุดและมีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญๆ ได้แก่ สำนักอสังหาริมทรัพย์รัฐสภา หน่วยบริการจัดเลี้ยงและจำหน่ายสินค้า หน่วยบริการที่พัก และหน่วยการเงิน

3. **สำนักงานบริการข้อมูล (Department of Information Services)** ให้บริการงานด้านวิชาการ และหอสมุดแก่สมาชิกสภาสามัญและเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ สำนักงานยังรับผิดชอบงานเผยแพร่ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับรัฐสภาแก่บุคคลภายนอกอีกด้วย อย่างเช่น ให้บริการนำชมรัฐสภาและพิพิธภัณฑ์ และให้บริการข้อมูลความรู้ผ่านเว็บไซต์รัฐสภา สำนักงานนี้เกิดจากการรวมหอสมุด ศูนย์เครือข่าย PICT หน่วยงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานด้านสื่อและการสื่อสารของสำนักงานเลขาธิการสภาสามัญ และงานเยี่ยมชมรัฐสภาและพิพิธภัณฑ์ของสำนักงานตำรวจสภา

สำนักงานบริการข้อมูล มีผู้อำนวยการสำนักงานเป็นผู้บริหารสูงสุดและมีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญๆ ได้แก่ สำนักการจัดการข้อมูล สำนักบริการข้อมูลแก่สาธารณะ หน่วยบริการสื่อมวลชนและการสื่อสาร สำนักบริการวิจัยและข้อมูลแก่สมาชิก สำนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หน่วยบริการข้อมูลออนไลน์ และห้องสมุดสภาสามัญ

4. **สำนักงานบริหารและทรัพยากร (Department of Resources)** รับผิดชอบงานด้านการเงิน งานด้านบุคคล งานพัฒนาทรัพยากรบุคคล งานบริหารทั่วไปและงานจัดซื้อจัดจ้าง โดยเป็นสำนักงานที่รับผิดชอบภารกิจเดิมของสำนักงานการเงินและบริหาร

สำนักงานบริหารและทรัพยากร มีผู้อำนวยการสำนักงานเป็นผู้บริหารสูงสุดและมีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญๆ ได้แก่ สำนักบริหารการเงิน สำนักธุรกิจ (ดูแลการจัดซื้อจัดจ้าง) สำนักบุคลากรและการพัฒนาบุคลากร สำนักโครงการเชิงกลยุทธ์ และสำนักปฏิบัติการ

นอกจากนี้ หน่วยบริการสภาสามัญยังมีหน่วยงานที่สำคัญอีก 2 หน่วยงาน คือ

- **สำนักผู้บริหารสูงสุด (The Office of the Chief Executive)** มีภารกิจหลักคือ การดำเนินงานเพื่อสนับสนุนงานของเลขาธิการสภาสามัญ ในฐานะที่เป็นผู้บริหารสูงสุดของสภาสามัญ และในฐานะที่เป็นประธานคณะกรรมการบริหาร เพื่อให้การบริหารงานภายในสภาสามัญเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งยกระดับคุณภาพมาตรฐานของการให้บริการแก่สมาชิกสภาสามัญ เจ้าหน้าที่ และบุคคลทั่วไป

- **สำนักงานเทคโนโลยีการสื่อสารและข้อมูลรัฐสภา (Parliamentary Information and Communications Technology : PICT)** เป็นหน่วยงานร่วมระหว่างสภาสามัญและสภาขุนนาง เพื่อทำหน้าที่ให้บริการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแก่ทั้งสองสภา สำนักงาน PICT ดำเนินงานภายใต้หลักการเทคโนโลยีสารสนเทศ การบริหารโครงการ การวิเคราะห์เชิงธุรกิจ และการจัดการความเปลี่ยนแปลง เพื่อให้รัฐสภาดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีมาตรฐาน และสามารถใช้เทคโนโลยีเชื่อมต่อรัฐสภากับประชาชนให้มีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

สำนักงาน PICT มีผู้อำนวยการสำนักงานเป็นผู้บริหารสูงสุดและมีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญๆ ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการและบริการสมาชิก หน่วยเทคโนโลยี หน่วยบริหารโปรแกรมและโครงการ และหน่วยทรัพยากรด้าน ICT

สำนักงาน PICT เป็นสำนักงานร่วม (joint department) ที่จัดตั้งขึ้นเป็นหน่วยแรกภายใต้พระราชบัญญัติ The Parliament (Joint Departments) Act 2007 ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าช่วงหลายปีที่ผ่านมา ทั้งสภาสามัญและสภาขุนนางได้มีการใช้บริการหลายๆ ประเภทร่วมกัน จึงทำให้มีแนวคิดที่จะรวมงานบริการที่คล้ายคลึงกันของทั้งสองสภาเข้าด้วยกัน แล้วจัดตั้งเป็นสำนักงานร่วมเพื่อให้บริการแก่ทั้งสองสภา การจัดตั้ง PICT เป็นการทดลองใช้รูปแบบการบริหารงานแบบร่วมกันของสภาสามัญและสภาขุนนาง เพื่อเป็นการศึกษาว่ารูปแบบของสำนักงานร่วมนั้นจะเป็นรูปแบบที่เหมาะสมแก่การสนับสนุนงานของรัฐสภาได้จริงหรือไม่

ปัจจุบัน หน่วยบริการสภาสามัญมีเจ้าหน้าที่กว่า 1,700 คน โดยเจ้าหน้าที่สภาสามัญนั้นมิได้มีสถานะเป็นข้าราชการ แต่เงื่อนไขการจ้างงานและสวัสดิการค่าตอบแทนต่างๆ มีลักษณะใกล้เคียงกับของข้าราชการ โดยมีคณะกรรมการสภาสามัญเป็นผู้ว่าจ้างภายใต้พระราชบัญญัติการบริหารงานสภาสามัญ ปี 1978 (House of Commons (Administration) Act 1978) ส่วนเจ้าหน้าที่ของ PICT ได้รับกรว่าจ้างตามพระราชบัญญัติหน่วยงานร่วมของรัฐสภา ปี 2007 (Parliament (Joint Departments) Act 2007) (House of Commons, 2009)

4. การปรับโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญ

การปรับโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญเริ่มต้นจากการที่คณะกรรมการสภาสามัญได้แต่งตั้ง เซอร์ เควิน เทบบิท (Sir Kevin Tebbit) ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งเป็นปลัดกระทรวงกลาโหม ให้ดำเนินการทบทวนและศึกษาการจัดการของหน่วยบริการสภาสามัญ ร่วมกับทีมเจ้าหน้าที่ของสภาสามัญ เมื่อปี 2006 - 2007

เซอร์ เควิน และทีมงาน ศึกษาและทบทวนการให้บริการของหน่วยบริการสภาสามัญจาก 3 ส่วน คือ 1) ศึกษาผลการดำเนินงานตามข้อแนะนำในรายงานของนายไมเคิล เบรชเวท (Mr Michael Braithwaite) เมื่อปี 1999 - 2000 2) ศึกษาจากบทบาทและอำนาจหน้าที่ของสำนักงานประจำรัฐสภา และ 3) การทำแบบสำรวจการให้บริการของหน่วยบริการสภาสามัญ

จากการศึกษาและทบทวนของ เซอร์ เควิน และทีมงาน หน่วยบริการของสภาสามัญอยู่ในระดับที่น่าพอใจในทุกๆ ด้าน ทั้งด้านเนื้อหา คือการให้คำแนะนำและการอำนวยความสะดวกต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาสามัญ และด้านบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีจิตมุ่งบริการอยู่ในระดับที่สูง นอกจากนี้ ในรายงานของเซอร์ เควิน ได้ระบุว่า การให้บริการของหน่วยบริการจะเพิ่มพูนความสำคัญขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากการดำเนินงานของสภาสามัญและสมาชิกได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย สมาชิกเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในเขตการเลือกตั้งที่ตนเป็นผู้แทน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับประชาชนก็เพิ่มรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในรายงานดังกล่าวได้แสดงข้อกังวลเกี่ยวกับโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญว่าเป็นอุปสรรคต่อการทำงานร่วมกันระหว่างสำนักงานต่างๆ ภายในสภาสามัญ โครงสร้างการบริหารงานมีความซับซ้อน ส่งผลให้ความก้าวหน้าในการดำเนินงานมีความล่าช้า

กล่าวคือ สำนักงานต่างๆ ของสภาสามัญ มิได้รวมเป็นหนึ่งเดียวและไม่ได้อยู่ในสายการบังคับบัญชาเดียวกัน แต่สำนักงานต่างๆ กลับมีอิสระที่จะบริหารงานด้วยตนเองพอสมควร ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างสำนักงานจึงมีลักษณะ *federal in nature* คือมีลักษณะเหมือนกับการรวมตัวกันของมลรัฐในประเทศที่ปกครองแบบสหพันธรัฐ ไม่ได้รวมเป็นเนื้อเดียวกัน นอกจากนี้เนื่องจากสมาชิกในคณะกรรมการเพื่อการบริหาร เป็นผู้บริหารสูงสุดของทั้ง 6 สำนักงาน จึงทำให้สมาชิกของคณะกรรมการมีสำนึกในการทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ของสำนักงานตนเองมากกว่าเพื่อประโยชน์ของหน่วยบริการสภาสามัญโดยรวม ดังนั้น เซอร์ เควิน และทีมงาน จึงได้เสนอว่าควรมีการปรับโครงสร้างของคณะกรรมการเพื่อการบริหาร เพื่อให้กรรมการแต่ละคนนั้นเป็นตัวแทนของประเภทงานบริการ มิใช่เป็นตัวแทนของสำนักงานที่ตนเป็นผู้บริหาร (House of Commons Commission, 2008 : 20-22)

ในการนี้ คณะกรรมาธิการสภาสามัญ จึงเห็นควรจัดตั้งคณะกรรมการบริหารขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่แทนคณะกรรมการเพื่อการบริหารที่มีอยู่เดิม พร้อมทั้งกำหนดให้สมาชิกของคณะกรรมการชุดใหม่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประเภทงานบริการในสภาสามัญ ดังนั้น จึงเป็นผลให้ต้องมีการปรับโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญให้มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของคณะกรรมการบริหารด้วย โดยการยุบรวมสำนักงานประจำสภาสามัญจาก 6 สำนักงาน เป็น 4 สำนักงาน โดยจัดตามภารกิจหลักของการให้บริการสภาสามัญ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้บริหารของทั้ง 4 สำนักงาน ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของภารกิจการให้บริการในคณะกรรมการบริหาร แทนที่จะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสำนักงานที่ตนบริหารอยู่อย่างเช่นที่เคยปฏิบัติมา นอกจากนี้ คณะกรรมาธิการสภาสามัญ ยังได้จัดตั้งสำนักผู้บริหารสูงสุด เพื่อทำหน้าที่สนับสนุนงานของเลขาธิการสภาสามัญและงานของคณะกรรมการบริหาร ตลอดจนรับผิดชอบงานด้านวางแผน การบริหารผลการปฏิบัติงาน และการติดต่อสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่

ในระหว่างที่มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญ แต่ละสำนักงานได้จัดตั้งทีมงานเพื่อทำหน้าที่ประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ใหม่และเจ้าหน้าที่เดิมให้สามารถดำเนินงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น พร้อมกันนี้ ทีมงานกลางที่ทำหน้าที่ประสานงานและจัดการความเปลี่ยนแปลง ได้ทำหน้าที่อย่างต่อเนื่องเพื่อให้การปฏิรูปโครงสร้างหน่วยบริการสภาสามัญบรรลุเป้าหมายและเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกรัฐสภา หน่วยงาน และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ หลังจากการปรับโครงสร้างของหน่วยบริการสภาสามัญแล้ว คณะกรรมาธิการสภาสามัญยังคงติดตามผลการปฏิบัติงานของสำนักงานต่างๆ และเห็นชอบให้มีการสำรวจความคิดเห็นและความพึงพอใจของสมาชิกผู้ให้บริการและเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสำนักงานต่างๆ ภายในหน่วยบริการสภาสามัญและการปรับปรุงการให้บริการต่อไปในอนาคต

5. การให้บริการของหน่วยบริการสภาสามัญ

5.1 การให้บริการด้านการประชุมและด้านกฎหมาย

หน่วยบริการสภาสามัญมีหน้าที่ให้คำแนะนำและบริการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของสภาสามัญและคณะกรรมการชุดต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพ การให้บริการในส่วนนี้มีผลงานของหน่วยบริการสภาสามัญดำเนินการดังนี้ คือ

- กลุ่มงานร่างพระราชบัญญัติมหาชน (Public Bill Office) และกลุ่มงานร่างพระราชบัญญัติเอกชน (Private Bill Office) ซึ่งสังกัดสำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ กลุ่มงานทั้ง 2 กลุ่ม มีหน้าที่พิจารณาและตรวจสอบร่างพระราชบัญญัติก่อนที่จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาพระราชบัญญัติของ

สภาสามัญ เพื่อให้แน่ใจว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นมีความถูกต้องและเป็นไปตามข้อบังคับของสภาสามัญ นอกจากนี้ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติขั้นกรรมาธิการและชั้น Report Stage ทั้งสองกลุ่มงานยังมีหน้าที่ให้คำแนะนำและช่วยคณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติตามที่คณะกรรมการมีมติเห็นชอบ

- **กลุ่มงานบันทึกการประชุม (Journal Office)** ซึ่งสังกัดสำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีหน้าที่บันทึกการประชุมของสภาสามัญ รายละเอียดการลงคะแนนเสียงและขั้นตอนการประชุม (votes and proceedings) ทั้งนี้ กลุ่มงานบันทึกการประชุมได้ดำเนินงานร่วมกับสำนักงาน PICT เพื่อนำซอฟต์แวร์ที่ทันสมัยเข้ามาใช้ในการบันทึกการลงคะแนนเสียงและการประชุมของสภาสามัญ และดำเนินงานร่วมกับสำนักรายงานการประชุม (Official Report Directorate) เพื่อให้เนื้อหาของเอกสารสภาสามัญประเภทต่างๆ มีความเป็นเอกภาพและถูกต้องสอดคล้องกับรายงานการประชุม นอกจากนี้ กลุ่มงานบันทึกการประชุมยังทำหน้าที่คัดกรองเอกสารก่อนที่จะส่งให้แก่สมาชิกสภาสามัญ พร้อมทั้งเป็นที่ปรึกษาเรื่องระเบียบและขั้นตอนการประชุม เอกสิทธิ์ของสมาชิก และการรับทราบข้อมูลข่าวสารของทางราชการแก่สมาชิกสภาสามัญด้วย
- **สำนักรายงานการประชุม (Official Report Directorate)** ซึ่งสังกัดสำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีหน้าที่ตรวจสอบและแก้ไขความถูกต้องของรายงานการประชุมของสภาสามัญและของคณะกรรมการ รวมทั้งมีหน้าที่ดูแลงานประกาศข่าวและข้อมูลผ่านเครื่องขยายเสียงภายในสภาสามัญด้วย
- **กลุ่มงานระเบียบวาระ (Table Office)** ซึ่งสังกัดสำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีหน้าที่จัดเตรียมระเบียบวาระการประชุม และพิจารณานำกระทู้ถามและญัตติต่างๆ บรรจุในระเบียบวาระการประชุมตามข้อบังคับสภาสามัญ ระเบียบวาระการประชุมในแต่ละครั้งจะแจกในห้องประชุมและจัดเก็บไว้ในห้องสมุดสภาสามัญ นอกจากนี้ กลุ่มงานระเบียบวาระยังจัดทำรายการหัวข้อการอภิปรายและรายการภารกิจในแต่ละวัน (Order Paper) ของสภาสามัญเพื่อเผยแพร่แก่สมาชิกด้วย
- **สำนักกรรมาธิการ (Committee Office)** ซึ่งสังกัดสำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีหน้าที่สนับสนุนงานของคณะกรรมการชุดต่างๆ ของสภาสามัญ โดยการปฏิบัติงานด้านเลขานุการของที่ประชุม จัดทำรายงานการประชุม และ

ประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อสนับสนุนงานของคณะกรรมการเป็นหลัก
เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เลขานุการส่วนหนึ่งจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ
ด้านที่สามารถให้คำแนะนำแก่กรรมการได้ในเชิงลึก

5.2 การให้บริการงานวิชาการและห้องสมุด

การให้บริการงานวิชาการและห้องสมุด มีส่วนงานต่างๆ ของหน่วยบริการสภาสามัญ
ดำเนินการดังนี้ คือ

- **ห้องสมุดสภาสามัญ (House of Commons Library)** ซึ่งสังกัดสำนักงานบริการข้อมูล
ให้บริการยืม-คืนทรัพยากรห้องสมุด เช่น หนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ตลอดจน
ข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์และวิดีโอ พร้อมทั้งจัดห้องอ่านหนังสือเพื่อให้บริการแก่
สมาชิกและเจ้าหน้าที่ภายในสภาสามัญ นอกจากนี้ ห้องสมุดสภาสามัญยังมีหน้าที่จัดทำ
เอกสารวิจัยเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญๆ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติในวาระที่ 2 จัดทำรายงานสรุปของร่างพระราชบัญญัติเพื่อใช้ในชั้น Report
Stage ทั้งนี้ ทางห้องสมุดยังได้จัดทำเอกสารวิจัยเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญๆ เพื่อ
ประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในชั้นกรรมาธิการอีกด้วย สำหรับการจัดทำ
เอกสารวิจัยเพื่อใช้ในชั้นกรรมาธิการนี้ เป็นงานบริการใหม่ที่ทางห้องสมุดได้จัดให้มีขึ้น
ตามข้อเสนอแนะในรายงานของคณะกรรมการปรับปรุงงานสภาสามัญ (Modernisation
Committee) เมื่อปี 2006 และเพื่อไม่ให้การจัดทำเอกสารวิจัยเพื่อประกอบการพิจารณาใน
ชั้นกรรมาธิการกระทบการทำงานวิจัยในส่วนอื่นๆ จึงได้มีการจ้างนักวิจัยที่มีความ
เชี่ยวชาญ รอบด้าน ให้เข้ามาทำหน้าที่ในส่วนนี้ ในปีงบประมาณ 2007/2008 ห้องสมุด
สภาสามัญได้จัดทำเอกสารวิจัย (Library Research Papers) ทั้งหมด 92 ฉบับ เอกสารวิจัย
ประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ 44 ฉบับ และเอกสารประกอบการอภิปรายอื่นๆ
ที่มีใช้การอภิปรายเกี่ยวกับกฎหมาย (Debate Facts) 190 ฉบับ (House of Commons
Commission, 2008 : 30, 38)

นอกจากการจัดทำเอกสารวิจัยเพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติและการ
อภิปรายแล้ว เจ้าหน้าที่วิจัยของห้องสมุดยังให้บริการจัดทำเอกสารวิจัยตามความต้องการ
ของสมาชิกสภาสามัญเป็นรายบุคคล (bespoke research) ในปีงบประมาณ 2007/2008
เจ้าหน้าที่วิจัยได้รับคำขอจัดทำเอกสารวิจัยถึง 11,900 คำขอ โดยเจ้าหน้าที่วิจัยสามารถ
จัดทำได้ตามกำหนดเวลาถึงร้อยละ 97.2 ส่วนงานวิจัยที่ไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด ก็
สามารถจัดส่งได้เกือบทั้งหมดภายใน 10 วันทำการ (House of Commons Commission,

2008 : 42-43) พร้อมกันนี้ เจ้าหน้าที่วิจัยยังให้บริการตอบข้อซักถามและให้ข้อมูลด้วยปากเปล่าแก่ผู้ใช้บริการอีกด้วย บางครั้งเจ้าหน้าที่วิจัยได้จัดให้มีการนำเสนอผลงานวิจัยและเชิญสมาชิกสภาสามัญและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมรับฟัง และการนำเสนองานวิจัยบางชิ้นยังได้นำเผยแพร่ในรูปแบบ Podcast⁸ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตของรัฐสภาอีกด้วย สำหรับงานบริการวิชาการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตประเภทต่างๆ นั้น ห้องสมุดได้ดำเนินการร่วมกับ PICT ซึ่งเป็นสำนักงานที่ดูแลระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของรัฐสภานอกจากนี้ ห้องสมุดยังจัดทำข้อมูลแบบ Standard Notes ซึ่งเป็นข้อมูลเสริมทางวิชาการที่นำเสนอโดยสังเขปและเผยแพร่ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตของรัฐสภา ข้อมูล Standard Notes ที่เผยแพร่ในปัจจุบันมีมากกว่า 3,000 รายการ และข้อมูลเหล่านี้จะได้รับการปรับปรุงให้มีความถูกต้องและทันสมัยอยู่เสมอ ในปีงบประมาณ 2007/2008 มีผู้เข้าดูข้อมูล Standard Notes ประมาณ 165,000 ครั้ง(House of Commons Commission, 2008 : 43)

จากผลการสำรวจความพึงพอใจของผู้ใช้บริการเอกสารทางวิชาการของห้องสมุดปี 2007/2008 สมาชิกสภาสามัญและเจ้าหน้าที่ที่มีความพึงพอใจต่อคุณภาพของงานวิชาการเป็นอย่างมาก โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่างานวิชาการของห้องสมุดสภาสามัญมีประโยชน์ และผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ 41 เห็นว่างานวิชาการของห้องสมุดสภาสามัญมีประโยชน์อย่างมาก (House of Commons Commission, 2008 : 32)

- **กลุ่มงานเอกสาร (Vote Office)** ซึ่งสังกัดสำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ ให้บริการเอกสารที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานของสมาชิกสภาสามัญและคณะกรรมการ เช่น บันทึกการประชุม (Hansard) และเอกสารงานด้านนิติบัญญัติที่แจกให้แก่สมาชิกสภาสามัญทุกวันประชุมสภา (Vote Bundle)⁹ กลุ่มงานเอกสารมีส่วนโรงพิมพ์เอกสาร (Print Services Section) ซึ่งรับผิดชอบงานพิมพ์และจัดทำรูปเล่มเอกสารต่างๆ เพื่อให้บริการแก่สภาสามัญและหน่วยงานภายในของสภาสามัญ ทั้งนี้ ในส่วนของงานพิมพ์นั้น กลุ่มงานเอกสารได้ประสานงานร่วมกับกลุ่มงานอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงาน (Stationery Office) ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบงานพัสดุครุภัณฑ์ของ

⁸ Podcast หรือ Podcasting คือ การบันทึกรายการวิทยุกระจายเสียงในระบบดิจิทัล ที่จัดทำไว้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สำหรับความถี่โหลดเข้าไปยังเครื่องเล่นออกดีไอส่วนบุคคล

⁹ Vote Bundle คือชุดเอกสารที่ประกอบด้วยระเบียบวาระการประชุมในห้องประชุมใหญ่/ห้องประชุมเวสต์มินสเตอร์ ประกาศต่างๆ ของคณะกรรมการ แจ้งเรื่องนิติ กระตุ้นถาม การแก้ไขร่างพระราชบัญญัติ และการออกเสียงลงคะแนน เป็นต้น

สภาสามัญ โดยทั้งสองกลุ่มงานจะประชุมร่วมกันเป็นประจำทุกสัปดาห์ เพื่อจัดเตรียมการพิมพ์เอกสารต่างๆ ให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้ใช้งาน

นอกจากนี้ กลุ่มงานเอกสารยังมีหน้าที่ในการจัดหาเอกสารจากหน่วยงานภายนอกตามคำขอของสมาชิกสภาสามัญ อย่างเช่น เอกสารของสหภาพยุโรป จากผลการสำรวจการให้บริการของกลุ่มงานเอกสาร เมื่อปี 2007 ร้อยละ 80 ของสมาชิกสภาสามัญ ได้รับความพึงพอใจอย่างมากถึงระดับมากที่สุดต่อการบริการของกลุ่มงานดังกล่าว ทั้งด้านความรวดเร็วในการให้บริการ ความรู้และความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ และรวมถึงความกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือและมีจิตมุ่งบริการของเจ้าหน้าที่ (House of Commons Commission, 2008 : 34) ในส่วนของเอกสารที่พร้อมให้บริการ ทางกลุ่มงานเอกสารก็สามารถดำเนินการได้อยู่ในระดับที่ดีมาก ในปี 2008/2009 เอกสารข้อมูลปัจจุบันของรัฐสภาที่มีพร้อมให้บริการที่กลุ่มงานเอกสาร คิดเป็นร้อยละ 99.99 ซึ่งเกือบจะมีครบทั้งหมด (ร้อยละ 100) ตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ ส่วนที่จุดบริการอื่นๆ ของกลุ่มงานเอกสารมีเอกสารข้อมูลปัจจุบันของรัฐสภาให้บริการถึงร้อยละ 99.99 ซึ่งเกินกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 98 สำหรับการให้บริการเอกสารจากหน่วยงานภายนอก กลุ่มงานเอกสารสามารถจัดหาให้ได้ภายในเวลา 24 ชั่วโมง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 99.3 (House of Commons Commission, 2009 : 12)

5.3 การให้บริการด้านอื่นๆ

หน่วยบริการสภาสามัญได้ให้บริการด้านอื่นๆ แก่สมาชิกสภาสามัญ เพื่อสนับสนุนภารกิจและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่แก่สมาชิก ตลอดจนการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับรัฐสภาและการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชนทั่วไป การให้บริการเหล่านี้มีส่วนงานต่างๆ ของหน่วยบริการสภาสามัญดำเนินการดังนี้ คือ

- **กลุ่มงานการต่างประเทศ (Overseas Office)** ซึ่งสังกัดสำนักผู้ช่วยเลขาธิการ สำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ มีหน้าที่สนับสนุนการดำเนินการความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศกับรัฐสภา/สถาบันนิติบัญญัติแห่งอื่นๆ โดยดูแลให้ความสะดวกแก่สมาชิกในการเดินทางไปต่างประเทศ และรวมถึงการจัดการประชุมระหว่างประเทศที่รัฐสภาเข้าร่วมเป็นสมาชิก เช่น สมัชชารัฐสภานาโต (The NATO Parliamentary Assembly) การประชุมสหภาพยุโรปตะวันตก (The Assembly of the Western European Union) และการประชุมรัฐสภาของสภายุโรป (The Parliamentary

Assembly of the Council of Europe) เป็นต้น นอกจากนี้ กลุ่มงานการต่างประเทศยังมีหน้าที่รับรองเจ้าหน้าที่จากต่างประเทศที่มาเยือนรัฐสภาอังกฤษอีกด้วย

- **สำนักตำรวจสภา (Serjeant at Arms)** ซึ่งสังกัดสำนักงานบริการงานประชุมสภาและคณะกรรมการ รับผิดชอบงานด้านรักษาความปลอดภัยในห้องประชุมสภาและอาคารสถานที่ ส่วนงานซ่อมบำรุงอาคารสถานที่เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของสำนักงานสิ่งอำนวยความสะดวก ทั้งนี้ สำนักงานสิ่งอำนวยความสะดวกยังให้บริการด้านอาหาร ที่พักและบริการด้านการแพทย์ให้แก่สมาชิกสภาสามัญและเจ้าหน้าที่อีกด้วย
- **สำนักงาน PICT** มีภารกิจในการจัดการโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตลอดจนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ให้แก่สมาชิกสภาสามัญและสมาชิกสภาขุนนาง สำนักงาน PICT ได้จัดหน่วยให้บริการนอกเวลาทำการ เพื่อเป็นจุดบริการสอบถามข้อมูลและช่วยแก้ไขปัญหาด้าน IT ให้แก่สมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่
- **ทีมงานการติดต่อสื่อสารกลาง (The Central Communications Team)** ซึ่งสังกัดสำนักผู้บริหารสูงสุด รับผิดชอบงานด้านการสื่อสารภายใน โดยจุดประสงค์หลักก็คือการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการให้บริการของหน่วยบริการสภาสามัญให้แก่สมาชิกและเจ้าหน้าที่ได้รับทราบ ได้แก่ การจัดทำเอกสารประชาสัมพันธ์ และการจัดงานประชาสัมพันธ์ต่างๆ อย่างเช่นเมื่อปี 2008 ทีมงานได้จัดงาน Parliament Open Day ครั้งที่ 3 เพื่อประชาสัมพันธ์งานบริการของหน่วยบริการสภาสามัญให้แก่เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานให้กับสมาชิกสภาสามัญที่เขตการเลือกตั้ง
- **ศูนย์บริการสมาชิก (Member's Centre)** เป็นศูนย์บริการแบบ one-stop-shop ซึ่งตั้งอยู่ที่ Portcullis House ถือเป็นศูนย์กลางที่รวบรวมการให้บริการรูปแบบต่างแก่สมาชิกและเจ้าหน้าที่ เพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็วในการรับบริการ ศูนย์บริการสมาชิกเปิดดำเนินการครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ปี 2008 ตามข้อเสนอแนะในรายงานของ เซอร์ เควิน
ขั้นตอนการให้บริการของศูนย์ดังกล่าว เริ่มจากเคาน์เตอร์ต้อนรับ โดยเจ้าหน้าที่จะสอบถามความต้องการของสมาชิกแล้วจึงแนะนำไปยังจุดบริการหรือบุคคลที่จะช่วยเหลือสมาชิกได้ และภายในศูนย์บริการยังจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ไว้ให้บริการอีกด้วย อย่างเช่น คอมพิวเตอร์ Wi-Fi เครื่องโทรสาร โทรศัพท์ และมุมอ่านหนังสือพิมพ์

- **หน่วยบริการด้านการศึกษา (Education Service)** ซึ่งสำนักงานบริการข้อมูล มีภารกิจหลักคือการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการเมืองการปกครองและรัฐสภาให้แก่ประชาชน สำหรับกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการศึกษานั้น ได้แก่ การจัดการอบรมความรู้ให้แก่ครูและอาจารย์ การจัดทำสื่อการเรียนรู้ เช่น ภาพยนตร์ เกมส์ และบทเรียนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งจัดทำสนศึกษาภายในรัฐสภาให้แก่โรงเรียนต่างๆ โดยดำเนินการร่วมกับกลุ่มงานบริการนำชมสถานที่ (Central Tours Office) ซึ่งมีหน้าที่บริการนำชมรัฐสภาแก่บุคคลภายนอก และกลุ่มงานดูแลการเข้าชมรัฐสภา (Admission Order Office) ซึ่งรับผิดชอบในส่วนของบัตรและค่าธรรมเนียมเข้าชมรัฐสภา

นอกจากนี้ หน่วยบริการด้านการศึกษานำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาใช้เพิ่มช่องทางการบริการข้อมูลเกี่ยวกับรัฐสภา อย่างเช่น เว็บไซต์รัฐสภา Parliament's Youtube Podcast Flickr และ Twitter สำหรับส่วนงานที่รับผิดชอบการเผยแพร่ข้อมูลบนเว็บไซต์รัฐสภา (www.parliament.uk) ได้แก่ กลุ่มงานข้อมูลสภาสามัญ (House of Commons Information Office : HCIO) หน่วยบริการสื่อมวลชนและการสื่อสาร (Media and Communications Service : MCS) กลุ่มงานข้อมูลข่าวสารของทางราชการ (Freedom of Information : FoI) และหน่วยการถ่ายทอดกระจายเสียง (Broadcasting Unit)

การเผยแพร่ข้อมูลทางเว็บไซต์รัฐสภาช่วยให้ประชาชนสามารถหาข้อมูลเกี่ยวกับรัฐสภาได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการลดภาระในการตอบข้อซักถามของสำนักข้อมูลสภาสามัญได้พอสมควร ในปีงบประมาณ 2008/2009 สำนักข้อมูลรัฐสภาได้ตอบข้อสอบถามทางโทรศัพท์ 35,766 ครั้ง และทางอีเมล 4,818 ครั้ง ซึ่งเป็นจำนวนที่ลดลงจากปีงบประมาณ 2007/2008 ประมาณร้อยละ 12 สำหรับข้อสอบถามทางโทรศัพท์ และร้อยละ 15 สำหรับข้อสอบถามทางอีเมล (House of Commons Commission, 2009 : 26)

6. การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

หน่วยบริการสภาสามัญได้ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก โดยเฉพาะงานให้บริการที่ต้องจัดทำร่วมกันเพื่อบริการแก่ทั้งสองสภา พร้อมกันนี้ หน่วยบริการสภาสามัญยังมีความร่วมมือกับรัฐสภาและสถาบันนิติบัญญัติอื่นๆ ในการแบ่งปันข้อมูลที่เป็นประโยชน์ระหว่างกัน และร่วมมือกับองค์กรต่างๆ เพื่อสนับสนุนงานของหน่วยบริการสภาสามัญให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.1 การประสานความร่วมมือกับสภาขุนนาง

แม้ว่าหน่วยบริการของสภาสามัญและของสภาขุนนางจะดำเนินงานแยกออกจากกัน แต่หน่วยงานทั้งสองส่วนมีความร่วมมือระหว่างกันอย่างใกล้ชิด ที่เห็นอย่างเด่นชัดก็คือการจัดตั้ง PICT ซึ่งเป็นสำนักงานที่ให้บริการร่วมแก่ทั้งสองสภาเป็นแห่งแรก นอกจากนี้ การให้บริการรูปแบบต่างๆ อาทิ การรักษาความปลอดภัย งานด้านอาคารสถานที่ งานจดหมายเหตุและการบันทึก การถ่ายทอดการประชุม การเผยแพร่ความรู้แก่ประชาชน และการนำชมรัฐสภา ก็เป็นงานบริการที่จัดทำขึ้นในนามของทั้งสองสภา ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในการกำกับดูแลของหน่วยบริการสภาสามัญ นอกจากการดำเนินงานร่วมกันในระดับผู้ปฏิบัติงานแล้ว ผู้บริหารของทั้งสองสภาก็ได้ประชุมร่วมกันอย่างสม่ำเสมอเช่นกัน ทั้งในระดับเลขาธิการ และในระดับคณะกรรมการบริหารของทั้งสองสภา

สำหรับความคืบหน้าด้านอื่นๆ ที่หน่วยบริการของทั้งสองสภาร่วมดำเนินการ ได้แก่

- กลุ่มงานร่างพระราชบัญญัติมหาชนของทั้งสองสภาได้ประสานความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดเพื่อช่วยกันแก้ไขร่างข้อกฎหมายที่มีความซับซ้อน
- หน่วยบริการของทั้งสองสภาร่วมกันในการบริหารจัดการความเสี่ยงและความสามารถในการจัดการ (Business Risk and Resilience Group)
- หน่วยบริการของทั้งสองสภากำลังพิจารณาและศึกษาที่จะจัดตั้งหน่วยงานร่วม (joint department) เพื่อให้บริการข้อมูลและงานวิชาการแก่สมาชิกของทั้งสองสภา โดยการรวมสำนักงานบริการข้อมูลของสภาสามัญกับหน่วยงานของสภาขุนนางที่ทำหน้าที่ลักษณะเดียวกันกับสำนักงานบริการข้อมูล (House of Commons Commission, 2009 : 43-44)

6.2 การประสานความร่วมมือกับรัฐสภาและสถาบันนิติบัญญัติแห่งอื่นๆ

หน่วยบริการสภาสามัญ โดยสำนักการต่างประเทศ มีหน้าที่หลักในการดำเนินความสัมพันธ์และประสานความร่วมมือกับสถาบันนิติบัญญัติของต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศสำหรับส่วนงานต่างๆ ภายในหน่วยบริการสภาสามัญนั้น จะมีการประสานงานและแลกเปลี่ยนความรู้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานภายนอกที่มีลักษณะงานเดียวกัน อย่างเช่น

- สำนักกรรมการได้เข้าร่วมเครือข่ายเลขานุการคณะกรรมการ (The Committee Secretaries Network) และเข้าประชุมร่วมกับเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการการตรวจสอบของสถาบันนิติบัญญัติลำดับรองในสหราชอาณาจักร และของรัฐสภาสาธารณรัฐไอร์แลนด์

- สำนักงาน PICT ได้เข้าร่วมการประชุม World e-Parliament ซึ่งเป็นการประชุมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อสนับสนุนงานของรัฐสภา พร้อมกันนี้ สำนักงาน PICT ยังดำเนินการสัมพันธภาพกับรัฐสภาแคนาดาและสถาบันนิติบัญญัติไอร์แลนด์เหนือ เพื่อแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อสนับสนุนงานของรัฐสภาอีกด้วย

นอกจากนี้ เมื่อปี 2008 ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับองค์กรรัฐสภาระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่ สมาคมรัฐสภาในเครือจักรภพอังกฤษ (The Commonwealth Parliamentary Association : CPA) รัฐสภาระหว่างประเทศ ในกลุ่มสหราชอาณาจักร (The British Group of Inter-Parliamentary Union : IPU) สมัชชารัฐสภาสหราชอาณาจักร-ไอร์แลนด์ (The British-Irish Parliamentary Assembly) และกลุ่มรัฐสภาอังกฤษ-อเมริกัน (The British American Parliamentary Group) ได้โอนจากกระทรวงการคลังมาอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐสภาแทน ซึ่งทำให้หน่วยบริการสภาสามัญปฏิบัติงานกับองค์กรเหล่านี้ได้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น (House of Commons Commission, 2009 : 44)

▪ หน่วยงานสนับสนุนของสภาขุนนาง

โครงสร้างการบริหารงานของสภาขุนนางประกอบด้วย คณะกรรมการกิจการภายใน (Domestic Committees) คณะกรรมการสภาขุนนาง (House Committee) และประธานสภาขุนนาง (Lord Speaker)

คณะกรรมการสภาขุนนาง มีหน้าที่กำกับดูแลการบริหารงานของสภาขุนนาง โดยดำเนินงานผ่านหน่วยงานหลัก 3 หน่วยงาน ดังนี้

1. คณะกรรมการบริหาร (Management Board)
2. เลขานุการสภาขุนนางและเจ้าพนักงานบัญชี (Clerk of the Parliaments and Accounting Officer)
3. คณะกรรมการตรวจสอบภายใน (Audit Committee)

1. คณะกรรมการบริหาร (Management Board)

สำนักงานสภาขุนนางอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการบริหาร (Management Board) ซึ่งขึ้นตรงกับคณะกรรมการสภาขุนนาง คณะกรรมการบริหารประกอบด้วยกรรมการบริหารด้านต่าง ๆ อีก 8 คน ซึ่งรับผิดชอบหน่วยงานในสภาขุนนาง ดังนี้

- **กรรมการด้านงานบริการรัฐสภา (Parliamentary Services)** ดูแลรับผิดชอบ
สำนักราชอาณาจักรประชุม สำนักร่างพระราชบัญญัติมหาชนและเอกชน สำนักกฎหมายลำดับรอง
สำนักการพิมพ์ สำนักกรรมการ และสำนักตุลาการ ซึ่งได้โอนไปยังศาลฎีกาที่จัดตั้งขึ้นใหม่
(House of Lords, 2008 : 14)

- **กรรมการด้านอำนวยการ (Corporate Services)** ดูแลรับผิดชอบสำนักประธาน
สำนักต่างประเทศ สำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ สำนักตรวจสอบภายใน

- **กรรมการด้านงานสนับสนุน (Support Services)** ดูแลรับผิดชอบสำนักบริการ
สิ่งอำนวยความสะดวก และสำนักงานจัดเลี้ยง

- **กรรมการด้านบริการข้อมูล (Information Services)** ดูแลรับผิดชอบห้องสมุด
สภาขุนนาง สำนักจดหมายเหตุรัฐสภา และสำนักข้อมูลข่าวสาร

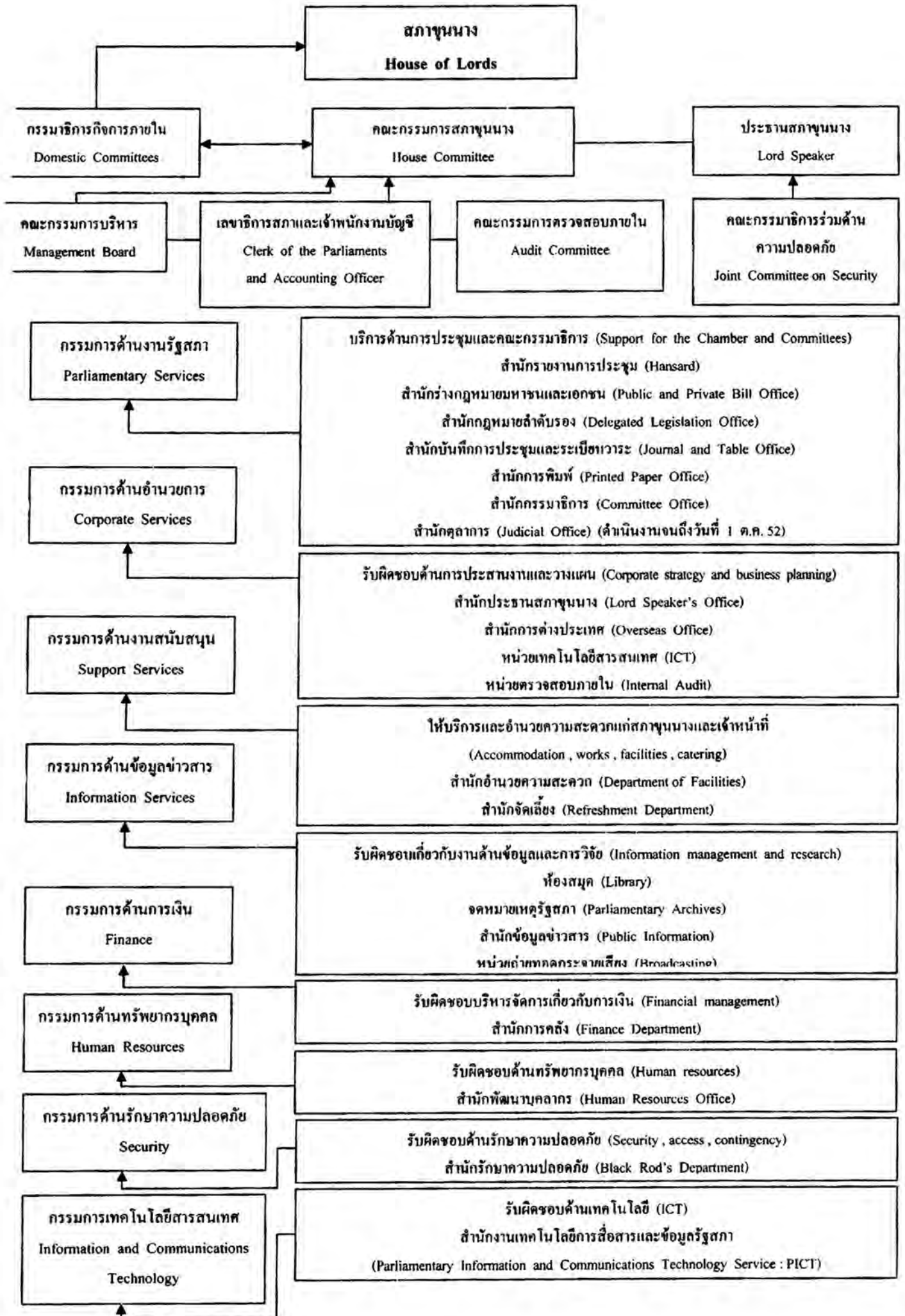
- **กรรมการด้านการเงิน (Finance)** ดูแลรับผิดชอบสำนักการคลัง

- **กรรมการด้านทรัพยากรบุคคล (Human Resources)** ดูแลรับผิดชอบสำนัก
พัฒนาบุคลากร

- **กรรมการด้านรักษาความปลอดภัย (Security)** ดูแลรับผิดชอบสำนักงานรักษา
ความปลอดภัย

- **กรรมการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communications
Technology)** ดูแลรับผิดชอบงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศภายใต้การดำเนินงานของสำนักงาน
PICT (House of Lords, 2009)

โครงสร้างสภานาน

2. สำนักงานสภาขุนนาง

สำนักงานสภาขุนนางมีภารกิจหลักคือ ให้บริการและสนับสนุนสภาขุนนางในการปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติ โดยมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานกว่า 450 คน (UK Parliament, 2009) และมีหน่วยงานในสังกัดดำเนินการตามภารกิจหลักของการให้บริการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม (Lords Human Resources Office, 2009) ดังนี้

1. **ด้านงานบริการรัฐสภา (Parliamentary Services)** คือสนับสนุนงานประชุมสภาขุนนาง และคณะกรรมการ และงานด้านกฎหมาย โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- **สำนักรายงานการประชุม (Official Report, Hansard)** มีหน้าที่จัดทำบันทึกการประชุมสภาขุนนางและการประชุมของคณะกรรมการใหญ่ (Grand Committee) รวมทั้งกระทู้ถาม และการรายงานของคณะรัฐมนตรี โดยจัดบันทึกเป็นลักษณะคำต่อคำและเผยแพร่รายงานการประชุมทางอินเทอร์เน็ตในวันถัดไป เวลา 8.00 นาฬิกา รวมทั้งจัดเก็บรวบรวมรายงานการประชุมเป็นรายสัปดาห์และเผยแพร่ต่อไป

- **สำนักร่างพระราชบัญญัติมหาชนและเอกชน (Public and Private Bill Office)** มีหน้าที่สนับสนุนงานด้านนิติบัญญัติ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประเภทมหาชนและประเภทเอกชนของสภาขุนนาง พร้อมทั้งให้คำปรึกษาเกี่ยวกับร่างกฎหมายตามความต้องการของสมาชิกสภาขุนนาง

- **สำนักกฎหมายลำดับรอง (Delegated Legislation Office)** มีหน้าที่ในการสนับสนุนงานตรวจสอบการใช้อำนาจและกฎหมายของฝ่ายบริหาร

- **สำนักบันทึกการประชุมและระเบียบวาระ (Journal and Table office)** มีภารกิจในการจัดทำระเบียบวาระการประชุม รวบรวมบันทึกการประชุมและการออกเสียงประชามติของสภาขุนนาง ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการพัฒนาระบบงานและวิธีการดำเนินการประชุมของสภาขุนนาง ตลอดจนงานบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกและภารกิจของสภาขุนนาง

- **สำนักการพิมพ์ (Printed Paper Office)** มีหน้าที่ให้บริการเอกสารตามคำขอใช้บริการของสมาชิกสภาขุนนาง และจัดเตรียมเอกสารต่างๆ ให้เพียงพอกับความต้องการของสภาขุนนาง และเจ้าหน้าที่ รวมทั้งรับผิดชอบงานด้านการจัดซื้อพัสดุอุปกรณ์สำนักงาน

- **สำนักกรรมการ (Committee Office)** มีหน้าที่สนับสนุนงานของคณะกรรมการกลั่นกรองโดยการให้คำแนะนำด้านกฎหมายและวิธีพิจารณาร่างกฎหมาย รวมทั้งให้บริการงานด้านเลขานุการและการจัดการทั่วไปแก่คณะกรรมการ เช่น การจัดทำรายงานการประชุม และจัดเตรียมเอกสารต่างๆ ให้แก่คณะกรรมการ นอกจากนี้ สำนักกรรมการยังให้บริการแก่

คณะกรรมการกลั่นกรองสหภาพยุโรป (Select Committee on the European Union) ซึ่งมีคณะอนุกรรมการ 7 คณะ คณะกรรมการกลั่นกรองวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งมีคณะอนุกรรมการ 2 คณะ คณะกรรมการเศรษฐกิจ คณะกรรมการรัฐธรรมนูญ และ คณะกรรมการร่วมสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ สำนักกรรมการยังมีหน้าที่ให้บริการแก่ คณะกรรมการวิสามัญ ที่จัดตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อพิจารณาตรวจสอบเป็นการเฉพาะ

- **สำนักตุลาการ (Judicial office)** สภานางมีอิทธิบาทหน้าที่หนึ่งในการพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญา และเป็นศาลสูงสุดของสหราชอาณาจักร (ยกเว้นการพิพากษาคดีอาญาของสกอตแลนด์) ซึ่งผู้พิพากษาคดีประกอบด้วยคณะขุนนางกฎหมายจำนวน 12 คน ซึ่งมาจากขุนนางที่ได้รับการแต่งตั้งตลอดชีพ (life peers) โดยสำนักตุลาการจะรับผิดชอบการรวบรวม เรียบเรียง และเผยแพร่ประเด็นที่กำลังอยู่ในความสนใจของศาล รวมทั้งสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านตุลาการของขุนนางกฎหมาย ทั้งนี้ นับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2009 เป็นต้นไป สำนักตุลาการและเจ้าหน้าที่บางส่วนจะโอนไปปฏิบัติหน้าที่ที่ศาลฎีกา ซึ่งได้จัดตั้งใหม่ตามพระราชบัญญัติปฏิรูปรัฐธรรมนูญปี 2005 (The Constitutional Reform Act 2005) (House of Lords, 2008 : 2-3)

2. **ด้านอำนวยการ (Corporate Services)** คือการจัดทำแผนกลยุทธ์และภารกิจต่างๆ เพื่อสนับสนุนงานของสภาขุนนาง โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- **สำนักเลขานุการสภาขุนนาง (Clerk of the Parliaments' Office)** มีหน้าที่สนับสนุนงานของเลขานุการสภาขุนนาง ในฐานะผู้บริหารสูงสุดของการบริหารงานภายในสภาขุนนาง ตลอดจน reading clerk และประธานคณะกรรมการชุดต่างๆ พร้อมกันนี้ยังรับผิดชอบงานด้านบริหารทั่วไปของคณะกรรมการสภาขุนนาง คณะกรรมการตรวจสอบภายใน และคณะกรรมการบริหาร นอกจากนี้ สำนักเลขานุการยังมีภารกิจหลักด้านอื่นๆ อีก เช่น การจัดทำรายงานการประชุม จัดทำรายการหัวข้อที่อภิปรายในรัฐสภาแต่ละวัน ตลอดจนงานด้านการเงิน การตรวจสอบภายใน และงานให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ของสภาขุนนาง

- **สำนักประธานสภาขุนนาง (Lord Speaker's Office)** ทำหน้าที่สนับสนุนงานของประธานสภาขุนนาง ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบหลายด้าน ได้แก่ ทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุมสภาขุนนางให้คำแนะนำเกี่ยวกับกระบวนการนิติบัญญัติของสภาขุนนาง และเกี่ยวกับภารกิจสำคัญอื่นๆ ตามข้อบังคับและธรรมเนียมปฏิบัติ และเป็นผู้แทนของสภาขุนนางในการติดต่อประสานงานและให้ความร่วมมือกับสภาสามัญ และสถาบันนิติบัญญัติแห่งอื่นๆ และองค์กรต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

- **สำนักงานต่างประเทศ (Overseas Office)** รับผิดชอบการประสานงานติดต่อระหว่าง สภาขุนนางกับรัฐสภาต่างประเทศ และองค์กรระหว่างประเทศ ให้คำแนะนำและช่วยเหลือสมาชิก สภาขุนนางในการเข้าร่วมการประชุมระหว่างประเทศ ตลอดจนทำหน้าที่รับรองแขกผู้มาเยือน สภาขุนนาง

- **หน่วยตรวจสอบภายใน (Internal Audit)** ทำหน้าที่สนับสนุนงานของเจ้าพนักงาน ตรวจสอบภายใน ซึ่งมีหน้าที่หลักในการตรวจสอบและควบคุมงานด้านบัญชีของสภาขุนนางให้ เป็นไปตามระเบียบและเป็นมาตรฐาน

3. **ด้านงานสนับสนุน (Support Services)** คือรับผิดชอบดูแลงานด้านอำนวยความสะดวก ต่างๆ เช่น การบริการที่พักและการจัดเลี้ยง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่สมาชิกสภาขุนนาง โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- **สำนักบริการสิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities Department)** เป็นหน่วยงานที่จัดตั้ง ขึ้นใหม่ตามมติของสภาขุนนางเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2008 โดยได้โอนหน้าที่ความรับผิดชอบ บางส่วนของสำนักพิธีการและรักษาความปลอดภัย (Black Rod's Department) อาทิ งานบริการที่ พักและการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกแก่สมาชิกและเจ้าหน้าที่ของสภาขุนนาง ปัจจุบัน สำนัก บริการสิ่งอำนวยความสะดวกจึงมีหน้าที่รับผิดชอบในงานรับรองและจัดเลี้ยง ดูแลอนุรักษ์ ทรัพย์สิน รักษาความสะอาดสถานที่ และดูแลบริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น บริการ ไปรษณีย์ อัดสำเนาเอกสาร ร้านเครื่องเขียน และให้บริการจองห้องประชุมของคณะกรรมการ (House of Lords, 2009 : 7)

- **สำนักจัดเลี้ยง (Refresh Department)** มีหน้าที่ให้บริการด้านจัดเลี้ยงและดูแล ร้านอาหาร โรงอาหารและบาร์ เพื่อบริการแก่สมาชิก เจ้าหน้าที่ และผู้ที่มาเยี่ยมชม มีหน้าที่จัดหา บริการสำหรับสมาชิก เจ้าหน้าที่ และผู้ที่มาเยี่ยมชม สำนักจัดเลี้ยงได้ว่าจ้างพนักงานกว่า 100 คน เพื่อให้บริการ ในแต่ละวัน สำนักจัดเลี้ยงให้บริการอาหาร โดยเฉลี่ยถึง 1,500 ครั้งต่อวัน และยังมี บริการจัดเลี้ยงในหลากหลายรูปแบบตั้งแต่แขก 350 คน ขึ้นไป หรือบริการอาหารเที่ยงและอาหาร เย็นตั้งแต่ 12 – 120 คน ในหนึ่งปีทางสำนักให้บริการด้านจัดเลี้ยงประมาณ 900 งาน และสามารถ รองรับแขกได้ถึง 45,000 คน นอกจากนี้ สำนักดังกล่าวยังรับผิดชอบในส่วนร้านขายของที่ระลึก ด้วย ซึ่งเปิดให้บริการสำหรับสมาชิกรัฐสภา เจ้าหน้าที่ และผู้ที่มาเยี่ยมชม

4. **ด้านบริการข้อมูล (Information Services)** คือการบริหารงานด้านข้อมูล จัดทำข้อมูล ตลอดจนให้บริการงานวิชาการและงานวิจัยต่างๆ โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- ห้องสมุด (Library) มีภารกิจให้บริการด้านข้อมูล งานวิจัย และเอกสารอ้างอิง เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานด้านนิติบัญญัติของสภาขุนนาง โดยมีห้องสมุดหลักอยู่ที่ห้องสวิตทริมแม่น้ำพระราชวังเวสต์มินสเตอร์ และมีห้องสมุดสาขาอยู่ที่ Millbank House เพื่อขยายการให้บริการแก่สมาชิกสภาขุนนางและเจ้าหน้าที่ โดยห้องสมุดสาขานี้จะปิดให้บริการในฤดูร้อนปี 2009 และจะเปิดสาขาการให้บริการใหม่ที่ 1 Millbank แทน ในปี 2011 โดยจัดทำเป็นห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ (e-library) เพื่อขยายพื้นที่การให้บริการและนำเสนอบริการห้องสมุดออนไลน์ (House of Lords Library, 2009 : 7)

ห้องสมุดสภาขุนนางยังมีหน้าที่จัดทำเอกสารทางวิชาการ ซึ่งเรียกว่า 'Library Notes' เพื่อให้บริการแก่สมาชิกสภาขุนนางและเจ้าหน้าที่ พร้อมกันนี้ เจ้าหน้าที่วิจัยของห้องสมุดยังให้บริการอธิบาย ตอบข้อซักถาม และคำแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหาต่างๆ ที่ได้จัดทำเป็นเอกสาร Library Notes อีกด้วย

เอกสาร Library Notes แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. เอกสารข้อมูลความรู้เฉพาะเรื่อง (House of Lords Notes) คือเอกสารข้อมูลเฉพาะเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสภาขุนนาง
2. เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ (Notes on Bills) คือเอกสารที่จัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญๆ ของสภาขุนนาง
3. เอกสารประกอบการอภิปราย (Debate Notes) คือเอกสารที่มีเนื้อหาโดยสรุป ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการอภิปรายเรื่องต่างๆ ที่มีใช้การอภิปรายร่างกฎหมาย

นอกจากนี้ ห้องสมุดสภาขุนนางยังจัดทำเอกสารเพื่อเผยแพร่ประวัติศาสตร์และข้อมูลการให้บริการของห้องสมุดสภาขุนนางให้แก่สมาชิกสภาขุนนาง เจ้าหน้าที่ และผู้เยี่ยมชมห้องสมุด (House of Lords Library, 2009)

- สำนักจดหมายเหตุรัฐสภา (Parliamentary Archives) มีหน้าที่ให้บริการจัดเก็บจดหมายเหตุและบันทึกต่าง ๆ ของทั้งสภาขุนนางและสภาสามัญ ตอบข้อร้องเรียนเกี่ยวกับจดหมายเหตุและประวัติของรัฐสภา รวมทั้งให้บริการการสืบค้นเอกสารทั้งในส่วนของสมาชิกรัฐสภาและบุคคลทั่วไป ซึ่งสามารถมาใช้บริการได้ที่ห้องค้นคว้า (Search Room) นอกจากนี้ สำนักจดหมายเหตุรัฐสภายังจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับรัฐสภา เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักถึงคุณค่าของประวัติศาสตร์และจดหมายเหตุในฐานะเป็นข้อมูลหลักของรัฐสภา

- **สำนักข้อมูลข่าวสาร (Information Office)** มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการผลิตเอกสาร
 รัและประชาสัมพันธ์รับทราบและการดำเนินงานของสภาขุนนาง โดยดำเนินการ
 สานงานกับสำนักพิมพ์และสื่อมวลชน นอกจากนี้ สำนักข้อมูลข่าวสารยังทำหน้าที่เป็นหน่วย
 ติดต่อประสานงานหลักของหน่วยการศึกษาของรัฐสภา (Parliamentary Education Unit) และ
 ให้บริการตอบข้อซักถามแก่สมาชิกสภาขุนนาง เจ้าหน้าที่ ประชาชน และสื่อมวลชน ผ่านทาง
 โทรศัพท์ e-mail โทรสาร หรือ ทางจดหมาย

5. **ด้านการเงิน (Finance)** มีภารกิจบริหารการเงินและการคลังของสภาขุนนาง โดยมี
 หน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- **สำนักการคลัง (Finance Department)** มีภารกิจคือ การให้บริการด้านการเงินและบัญชี
 ของสภาขุนนาง โดยมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญ ดังนี้

- การบริหารจัดการงบประมาณและบริการด้านการเงิน
- ให้คำปรึกษาด้านการเงิน
- จัดทำรายงานการใช้จ่ายงบประมาณ
- ดูแลแหล่งรายได้และบริหารจัดการด้านการเงิน
- ดูแลรับผิดชอบการจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนให้แก่สมาชิก เจ้าหน้าที่ และ
 ผู้จัดการสินค้าและบริการให้แก่สภาขุนนาง (suppliers)
- จัดทำบัญชีรายรับที่มอบ โดยสมาชิก เจ้าหน้าที่ และสาธารณชน

6. **ด้านทรัพยากรบุคคล (Human Resources)**

- **สำนักทรัพยากรบุคคล (Human Resources Office)** มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้าน
 บุคลากรของสภาขุนนาง อาทิ การสรรหาบุคลากร การจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทน และการเลื่อน
 ตำแหน่ง นอกจากนี้ สำนักทรัพยากรบุคคลยังจัดให้บริการสวัสดิการแก่บุคลากร การฝึกอบรม
 และการเกษียณอายุ รวมทั้งการสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีในการทำงานให้แก่บุคลากร เพื่อเป็นการ
 ปฏิบัติอย่างดีและเป็นเกียรติแก่เจ้าหน้าที่ของสภาขุนนาง

7. **ด้านรักษาความปลอดภัย (Security)**

- **สำนักพิธีการและรักษาความปลอดภัย (Black Rod's Department)** มีหน้าที่รักษาความ
 ปลอดภัยและดูแลการเข้า-ออกของบุคคลภายในสภาขุนนาง โดยตำแหน่ง Black Rod เป็น
 ตำแหน่งตัวแทนของสมเด็จพระราชินี และมีภารกิจในการดูแลทรัพย์สินของพระราชวงศ์ เช่น

ห้องโถงในพระราชวังเวสมินเตอร์ ห้องรับรอง และห้องแสดงภาพ ตลอดจนคูแฉงานพระราชพิธีที่สำคัญของราชวงศ์ และงานรัฐพิธีในพระราชวังเวสมินเตอร์

8. ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communications Technology)

- สำนักงานเทคโนโลยีการสื่อสารและข้อมูลรัฐสภา (Parliamentary Information and Communications Technology : PICT) เป็นสำนักงานที่ให้บริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแก่สภาสามัญและสภาขุนนาง และผู้อำนวยการสำนักงาน PICT จึงดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกคณะกรรมการบริหารของทั้งสองสภา ดังนั้น สำนักงาน PICT จึงไม่ได้เป็นสำนักงานที่ขึ้นตรงต่อสภาขุนนาง

ประเทศสหรัฐอเมริกา

คณะผู้จัดทำ

1. นางสาวสุนิศา บุญญานนท์	กลุ่มงานห้องสมุด	สำนักวิชาการ
2. นางสาวจำเรียง ประสงค์ดี	กลุ่มงานห้องสมุด	สำนักวิชาการ
3. นางสาววิจิตรา ประยูรวงษ์	กลุ่มงานห้องสมุด	สำนักวิชาการ

ประเทศสหรัฐอเมริกา

1. ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครอง

ประวัติของประเทศสหรัฐอเมริกาก่อนกำเนิดขึ้นจากการประกาศอิสรภาพของรัฐอริโซนาปี 13 มลรัฐ คำประกาศดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 และอังกฤษยอมรับเอกราชของชาติอเมริกาในวันที่ 14 มกราคม ค.ศ. 1789 ต่อมาในปีเดียวกัน รัฐเหล่านั้นจึงได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่เพื่อก่อตั้งสหพันธรัฐ โดยให้มีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง รัฐต่าง ๆ มอบอำนาจอธิปไตยหลายประการให้รัฐบาลกลางที่กรุงวอชิงตัน แต่สงวนอำนาจบางประการไว้ เช่น อำนาจนิติบัญญัติและการคลังในระดับมลรัฐ ดังนั้น ทุกมลรัฐจึงมีวุฒิสภาและสภาผู้แทนของตนเอง (ยกเว้นเนแบรสกา ซึ่งมีสภาเดียว) และมีอำนาจเก็บภาษีผู้มีภูมิลำเนาในมลรัฐ¹

ประเทศสหรัฐอเมริกามีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ในระบบประธานาธิบดี (Presidential Government) โดยมีรูปแบบของรัฐเป็นแบบสหพันธรัฐ (Federation) เป็นผลให้รัฐสภาของสหรัฐอเมริกาต้องใช้ระบบสองสภา (Bicameral) คือประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives)

การแบ่งการปกครอง ประเทศสหรัฐอเมริกาแบ่งการปกครองออกเป็นมลรัฐ ประกอบด้วย 50 มลรัฐและ 1 District (District of Columbia ซึ่งเป็นที่ตั้งของ กรุงวอชิงตัน) ได้แก่ Alabama, Alaska (เป็นมลรัฐที่ใหญ่ที่สุด), Arizona, Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware, District of Columbia, Florida, Georgia, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minnesota, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island (เป็นมลรัฐที่เล็กที่สุด), South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West Virginia, Wisconsin, Wyoming นอกจากนี้ยังมีเขตการปกครองอื่น ๆ ได้แก่ American Samoa, Baker Island, Guam, Howland Island, Jarvis Island, John Atoll, Kingman Reef, Midway Islands, Navassa Island, Northern Mariana Islands, Palmyra Atoll, Puerto Rico, Virgin Islands, Wake Island

ปัจจุบัน Barack Obama เป็นประธานาธิบดี คนที่ 44 และหัวหน้ารัฐบาล เข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2552 สังกัดพรรคเดโมแครต และมีนาย Joe Biden เป็นรองประธานาธิบดี

¹ กระทรวงการต่างประเทศ, 2552, มีนาคม.

โครงสร้างทางการเมือง

สหรัฐฯ มีพรรคการเมืองใหญ่ 2 พรรค คือ พรรครีพับลิกัน (Republican) และพรรคเดโมแครต (Democrat) มีรูปแบบการปกครองแบบ สหพันธรัฐ(Federal Republic) แบบประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้ารัฐบาลภายใต้รัฐธรรมนูญ² แบ่งแยกอำนาจออกเป็น 3 ฝ่าย ภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ แต่ละฝ่ายได้รับเลือกในลักษณะที่แตกต่างกัน และมีการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน (checks and balances) ดังนี้

ฝ่ายบริหาร : มีประธานาธิบดีเป็นประมุข ได้รับเลือกจากการเลือกตั้งทั่วไป ร่วมกับรองประธานาธิบดีทุก 4 ปี ในวันอังคารแรกของเดือนพฤศจิกายน ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งผ่านคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) จำนวน 538 คน ดำรงตำแหน่งไม่เกิน 2 สมัย สมัยละ 4 ปี ประธานาธิบดีจะเป็นผู้ร่างรัฐบัญญัติต่อรัฐสภา และทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้ทำสนธิสัญญาต่างๆ ตลอดจนแต่งตั้งผู้พิพากษา เอกอัครราชทูตและตำแหน่งต่างๆของฝ่ายบริหารตั้งแต่ระดับรองผู้ช่วยรัฐมนตรี (Deputy Assistant Secretary) ขึ้นไป

ฝ่ายนิติบัญญัติ : ประกอบด้วย 2 สภา คือ

1. วุฒิสภา เป็นสภาที่ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งเป็นตัวแทนของมลรัฐต่าง ๆ 50 มลรัฐ มลรัฐละ 2 คน รวมสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด จำนวน 100 คน สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภามีระยะเวลาคราวละ 6 ปี แต่ทุก ๆ 2 ปี สมาชิกวุฒิสภาจำนวนหนึ่งในสามของทั้งหมดจะต้องพ้นจากตำแหน่ง และมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาเป็นอำนาจของสภานิติบัญญัติของแต่ละมลรัฐเป็นผู้เลือก สมาชิกวุฒิสภาจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 30 ปี เป็นพลเมืองสหรัฐฯ อย่างน้อย 9 ปีก่อนมีการเลือกตั้ง และจะต้องเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐที่สมัครรับเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 90 วัน ก่อนวันเลือกตั้ง³

วุฒิสภามีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือปฏิเสธบุคคลที่ประธานาธิบดีแต่งตั้ง รวมทั้งคณะรัฐมนตรี และให้สัตยาบันสนธิสัญญา รองประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นผู้ดำรงตำแหน่งประธานวุฒิสภาโดยตำแหน่ง (President of the Senate) คือนาย Joe Biden หัวหน้าฝ่ายเสียงข้างมาก (Majority

² คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.). รายงานการศึกษาคุณภาพต่างประเทศของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.) ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา ระหว่างวันที่ 15-23 กรกฎาคม 2551 (กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2551), หน้า 1.

³ จเร พันธุ์เปรื่อง, การประชุมสภาผู้แทนราษฎร : การจัดทำระเบียบวาระการประชุมและการดำเนินการประชุม (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2540), หน้า 61-62.

Leader) ในวุฒิสภา ได้แก่ นาย Harry Reid (D-Nevada) หัวหน้าฝ่ายเสียงข้างน้อย (Minority Leader) ได้แก่ นาย Mitch McConnell (R-Kentucky)

วุฒิสภาของสหรัฐอเมริกาถือเป็นสภาของมลรัฐ โดยถือว่าไม่ว่าจะเป็นมลรัฐใหญ่หรือมลรัฐเล็ก และแต่ละมลรัฐจะมีประชากรมากน้อยเท่าไรก็ตาม ทุกมลรัฐมีฐานะเท่าเทียมกันคือ มีผู้แทนได้มลรัฐละ 2 คน และเนื่องจากที่มาของวุฒิสภาวางอยู่บนรากฐานของความเสมอภาคของแต่ละมลรัฐ วุฒิสภาจึงเป็นสภาที่มีความสำคัญมาก เพราะในการดำเนินกิจการต่างๆ ที่สำคัญ วุฒิสภาจะให้ความเห็นชอบในนามของประชาชนมลรัฐต่างๆ

2. สภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 435 คน ที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในมลรัฐต่างๆ สภาผู้แทนราษฎรถือเป็นสภาของประชาชน ซึ่งมีหลักการว่ามลรัฐใดมีราษฎรมากย่อมมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้มาก มลรัฐใดมีราษฎรน้อยย่อมมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้น้อย

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 2 ปี โดยเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งที่มีประชากรประมาณ 500,000 คน ต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 1 คน ซึ่งการกำหนดเขตเลือกตั้งจะกระทำทุก 10 ปี นอกจากนั้นแต่ละมลรัฐจะต้องมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอย่างน้อย 1 คน ประธานสภา (Speaker of the House) ได้แก่ นาง Nancy Pelosi (D-California) ผู้นำเสียงข้างมาก คือ นาย Steny Hoyer (D-Maryland) ส่วนผู้นำเสียงข้างน้อย คือ นาย John Boehner (R-Ohio)⁴

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมีความใกล้ชิดกับประชาชนมากกว่าวุฒิสภา เพราะมาจากการเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งเล็กๆและมีการเลือกตั้งทุก 2 ปี จึงทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประชาชนในเขตเลือกตั้ง นอกจากนี้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี เป็นพลเมืองสหรัฐอย่างน้อย 7 ปีก่อนการเลือกตั้ง และต้องเป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาในเขตที่สมัครรับเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 90 วัน ก่อนวันเลือกตั้ง⁵

3. ฝ่ายตุลาการ ประกอบด้วย ศาลชั้นต้น (Circuit Court) ศาลอุทธรณ์ (Appeal Court) และศาลฎีกา (Supreme Court) ศาลฎีกามีอำนาจที่จะล้มเลิกกฎหมายใดๆและการปฏิบัติการของฝ่ายบริหารที่ได้วินิจฉัยแล้วว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ ในการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งมีทั้งหมด 9 คนนั้น ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอชื่อและวุฒิสภาเป็นผู้ให้การรับรอง และดำรงตำแหน่งได้โดยไม่มีกำหนดวาระ⁶

⁴ กระทรวงการต่างประเทศ, 2552.

⁵ จร พันธุ์เปรื่อง, การประชุมสภาผู้แทนราษฎร : การจัดทาระเบียบวาระการประชุมและการดำเนินการประชุม, หน้า 62-63.

⁶ กระทรวงการต่างประเทศ, 2552.

โครงสร้างทางการเมือง

อำนาจนิติบัญญัติ (Legislature)

2. รัฐธรรมนูญ

2.1 บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับองค์กรทางการเมือง

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาแบ่งอำนาจของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาออกเป็น 3 ฝ่าย คือ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และ อำนาจตุลาการ (Legislative, Executive, Judicial)

ในหมวด 1 ของรัฐธรรมนูญได้กำหนดอำนาจของรัฐสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติโดยให้รัฐสภาประกอบด้วย 2 สภา คือ วุฒิสภา (Senate) กับสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) สำหรับสมัยของการดำรงตำแหน่งนั้น วุฒิสมาชิกสมัยละ 6 ปี ส่วนสภาผู้แทนราษฎรสมัยละ 2 ปี รัฐสภามีอำนาจในการเก็บภาษี ควบคุมการพาณิชย์ และประกาศสงคราม เป็นต้น

ในหมวด 2 ได้กำหนดให้ฝ่ายบริหาร มีประมุขคือ ประธานาธิบดี รวมถึงรองประธานาธิบดี คณะรัฐมนตรี และที่ปรึกษาต่างๆที่ประธานาธิบดีแต่งตั้ง ฝ่ายบริหารมีหน้าที่นำกฎหมายที่ฝ่ายนิติบัญญัติตราออกมาไปใช้บังคับ ประธานาธิบดีมีความรับผิดชอบทางด้านต่างประเทศและเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของกองทัพสหรัฐอเมริกา

ในหมวด 3 ได้สถาปนาฝ่ายตุลาการ โดยตั้งศาลฎีกา ส่วนศาลระดับต่ำลงไปนั้นมอบหมายให้รัฐสภากำหนดแต่จะเห็นสมควร บรรดาศาลของสหรัฐนี้จะพิจารณาเกี่ยวกับกฎหมายที่รัฐสภาตราออกมาว่าจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ และยังพิจารณากรณีพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างมลรัฐด้วย

2.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาไว้ดังนี้

- อำนาจในการออกกฎหมายหรือเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์การเลือกตั้ง (มาตรา 4 วรรค 1)
- อำนาจในการตรวจสอบการเข้าประชุมและออกมาตรการลงโทษผู้ที่ขาดประชุมได้ (มาตรา 5 วรรค 1)
- อำนาจในการกำหนดกฎระเบียบของแต่ละสภา และมีอำนาจในการลงโทษสมาชิกผู้ปฏิบัติตนไม่เหมาะสมและสามารถขับสมาชิกออกจากตำแหน่งได้โดยใช้คะแนนเสียงสองในสามจากสมาชิกทั้งหมดของแต่ละสภา (มาตรา 5 วรรค 2)
- แต่ละสภามีหน้าที่ต้องบันทึกรายงานการประชุม โดยจะต้องพิมพ์ออกเผยแพร่เป็นครั้งคราวยกเว้นในบางส่วนที่ถือเป็นความลับ (มาตรา 5 วรรค 3)
- สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้เริ่มต้นร่างกฎหมายเกี่ยวกับการหารายได้ทุกฉบับ (มาตรา 7 วรรค 1)
- อำนาจในการกำหนดและเก็บภาษี อากร สรรพสามิต เพื่อชำระหนี้ จัดหาในการป้องกันประเทศและสวัสดิการทั่วไปของประเทศ (มาตรา 8 วรรค 1)
- อำนาจในการขอขืมเงินโดยใช้เครดิตของสหรัฐได้ (มาตรา 8 วรรค 2)
- อำนาจในการควบคุมจัดระเบียบการพาณิชย์กับนานาประเทศ ระหว่างมลรัฐและกับพวกเผ่าอินเดียนแดงทั้งหลาย (มาตรา 8 วรรค 3)
- อำนาจในการกำหนดกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่ครอบคลุมการแปลงสัญชาติ และกฎหมายที่ใช้บังคับทั่วประเทศในเรื่องการล้มละลาย (มาตรา 8 วรรค 4)
- อำนาจในการผลิตเหรียญเพื่อเป็นสื่อแลกเปลี่ยนค้าขายและกำหนดมาตรฐานชั่ง ตวง วัด (มาตรา 8 วรรค 5)
- อำนาจในการสถาปนาศาลที่มีระดับรองจากศาลฎีกา (มาตรา 8 วรรค 9)
- อำนาจในการกำหนดขอบเขตและโทษของการกระทำความผิดตามลักษณะโจรสลัด, ความผิดมหันตโทษที่กระทำในทะเลหลวง และความผิดทั้งหลายที่ผิดกฎหมายระหว่างประเทศ (มาตรา 8 วรรค 10)
- อำนาจในการประกาศสงคราม อนุมัติ Letter of Marque and Reprisal และออกกฎระเบียบการยึด จับกุมบนพื้นดินและน่านน้ำ (มาตรา 8 วรรค 11)
- มีอำนาจหน้าที่ในการจัดตั้งและสนับสนุนกองทัพบก (มาตรา 8 วรรค 12)
- มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการและรักษากองทัพเรือ (มาตรา 8 วรรค 13)

- มีอำนาจในการออกกฎระเบียบให้กับรัฐบาลในการควบคุมดูแลกองทัพทั้งภาคพื้นดินและในน่านน้ำ (มาตรา 8 วรรค 14)
- มีอำนาจในการระดมกำลังอาสาสมัครรักษากฎหมายของรัฐ ปรามปรามความไม่สงบภายในและขับไล่ศัตรูจากภายนอก (มาตรา 8 วรรค 15)
- มีอำนาจในการ จัดหา รวบรวม ดิควาฐและฝึควินัยแก่กองกำลังอาสาสมัคร (มาตรา 8 วรรค 16)
- มีอำนาจเหนือดินแดนที่ซื้อมาหรือที่ได้มาจากมลรัฐ โดยสามารถที่จะสร้างป้อมค่าย คลังแสง ทำเรือหรืออาคารต่าง ๆ ได้ตามความจำเป็น (มาตรา 8 วรรค 17)
- มีอำนาจในการตรากฎหมายที่จำเป็นและเหมาะสม (มาตรา 8 วรรค 18)

2.3 บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา (ส.ส. / ส.ว.)

รายละเอียดนำเสนอไว้ในข้อที่ 3.1.1 และ 3.1.2

2.4 บทบัญญัติเกี่ยวกับการประชุม

สมัยประชุม ในมาตรา 4 วรรค 2 กล่าวว่า รัฐสภาจะต้องประชุมกันอย่างน้อยปีละครั้ง สมัยประชุมจะเริ่มในวันจันทร์แรกของเดือนธันวาคม นอกจากจะมีการออกกฎหมายเปลี่ยนแปลง การเริ่มสมัยประชุมของรัฐสภาในเดือนธันวาคม นั้น มีความไม่สะดวกสำหรับสังคมนอเมริกัน เนื่องจากเดือนธันวาคมเป็นเดือนของเทศกาลคริสต์มาสแล้วต่อด้วยปีใหม่ รัฐสภาจึงออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงกำหนดการของสมัยประชุมออกไปเป็นวันที่ 3 มกราคมของทุกปี การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 1933⁷

รายงานการประชุม ในมาตรา 5 วรรค 3 แต่ละสภาจะต้องมีบันทึกรายงานการประชุม โดยจะต้องพิมพ์ออกเผยแพร่เป็นครั้งคราวทุกวันในบางวันที่ถือเป็นความลับ สำหรับการลงคะแนนเสียงรับหรือไม่รับข้อเสนอหรือข้อกฎหมายใดนั้น จะให้บันทึกลงในรายงานการประชุมด้วยหรือไม่ให้เป็นไปตามความปรารถนาของคะแนนเสียงหนึ่งในห้าของผู้ที่เข้าประชุม การตีพิมพ์รายงานการประชุมนั้นเดิมทำเป็นครั้งคราวเท่านั้น จนกระทั่ง ค.ศ. 1873 รัฐสภาจึงได้มอบหมายให้สำนักพิมพ์ของรัฐบาลสหรัฐตีพิมพ์รายงานการประชุมทุกวันใน The Congressional Record จนกระทั่งปัจจุบัน ส่วนคะแนนเสียงในการลงมติจะบันทึกลงไป ในรายงานการประชุมด้วยหรือไม่ก็ให้สมาชิกลงมติผ่าน 1 ใน 5 ของจำนวนผู้เข้าประชุม

⁷ โกวิท วงศ์สุวรรณ, รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา (นครปฐม : ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2544), หน้า 25.

การปิดประชุมรัฐสภา ในมาตรา 5 วรรค 4 กล่าวว่า แต่ละสภาในระหว่างสมัยประชุมจะปิดหรือเลื่อนการประชุมเกินกว่าสามวัน โดยไม่ได้รับความยินยอมของอีกสภาหนึ่งไม่ได้ หรือจะย้ายสถานที่ประชุม โดยไม่ได้รับการยินยอมของอีกสภาไม่ได้ การที่กำหนดให้สภาแต่ละสภาต้องขอความเห็นชอบในกรณีดังกล่าวนี้ ก็เนื่องมาจากความจำเป็นที่งานของทั้งสองสภาเกี่ยวข้องกันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ มาตรา 5 วรรค 4 นี้ถ้าไม่ทราบถึงประวัติศาสตร์ก็จะไม่เห็นความสำคัญความเป็นมาที่สืบเนื่องมาจากแต่เดิมเมื่อสหรัฐอเมริกายังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ อังกฤษได้แต่งตั้งข้าหลวงมาปกครองแต่ละอาณานิคม (เป็นฝ่ายบริหาร) ข้าหลวงบ่อยครั้งก็จะสั่งปิดสมัยประชุมหรือสั่งยุบสภาที่ประชาชนเลือกตั้งเข้ามาเป็นผู้แทนเข้ามาเสียเลยๆ ดังนั้นมาตรา 5 วรรค 4 นี้ตราขึ้นมาก็เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติมีความอิสระ ไม่ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของฝ่ายบริหาร เพราะการที่สภาจะถูกปิดหรือเลื่อน ต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเสียก่อนนั่นเอง⁸

3. องค์การทางการเมือง (รัฐสภา)

องค์การทางการเมืองในที่นี้จะนำเสนอเป็น 3 ส่วน ได้แก่

3.1 รัฐสภา หรือสภาสองเกรส

3.1.1 สภาผู้แทนราษฎร

3.1.2 วุฒิสภา

3.2 กรรมการ

3.3 การประชุม

3.1 รัฐสภา หรือสภาสองเกรส

โครงสร้าง : ประกอบด้วยสองสภา คือ วุฒิสภา และ สภาผู้แทนราษฎร โดยแต่ละสภาของสภาสองเกรส มีอำนาจเสนอกฎหมายเกี่ยวกับทุกเรื่อง และพิจารณาอนุมัติร่างกฎหมายทั้งหมด ซึ่งสภาหนึ่งอาจออกเสียงคัดค้านร่างกฎหมายที่ผ่านอีกสภาหนึ่งมาแล้วก็ได้

อีกนัยหนึ่ง สภาสองเกรส จะเป็นสถาบันที่คอยถ่วงดุลอำนาจของประธานาธิบดีให้ทำอะไรได้ไม่คล่องตัวนัก เพราะเป็นผู้อนุมัติเงินแก่กิจการทั้งปวง โดยมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและถ่วงดุลกับอำนาจอื่นๆ มิให้มี มากจนเกินไป เช่น การให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบในการทำสนธิสัญญา การฟ้องขับข้าราชการรัฐบาลกลางออกจากตำแหน่ง (Impeachment) เป็นต้น และเมื่อนำเอาไปเปรียบเทียบกับฝ่ายบริหารแล้ว สภาสองเกรสก็ไม่เคยไร้สมรรถภาพ หรือ เป็นเพียงตรายาง

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 26-27.

รับรองการตัดสินใจของประธานาธิบดีแต่อย่างใด โดยที่อำนาจอันกว้างขวางของสภาองเกรสถูก
ระบุเอาไว้ในอนุมาตรา 8 ตามมาตรา 1 ของรัฐธรรมนูญ

บทบาทอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

1) อำนาจหน้าที่ในการจัดทำกฎหมาย

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 อนุมาตรา 1 กำหนดให้อำนาจในการตรากฎหมายเป็น
ของรัฐสภา (Congress) ซึ่งประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of
Representative) ส่วนการเสนอร่างกฎหมายเป็นอำนาจของสมาชิกรัฐสภาเท่านั้น ซึ่งกฎหมายใหม่ๆ
อาจได้รับการแนะนำโดยประธานาธิบดี เจ้าหน้าที่ของฝ่ายบริหาร นักการเมือง หรือกลุ่ม
ผลประโยชน์ แต่เมื่อจะเสนอต่อสภาจะต้องมีสมาชิกรัฐสภาอย่างน้อยหนึ่งคนเป็นผู้อุปถัมภ์
(sponser) หรือผู้นำเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภา

กระบวนการจัดทำกฎหมายของสหรัฐอเมริกา

1. การเสนอร่างกฎหมาย ร่างกฎหมายที่เสนอต่อรัฐสภาเรียกว่าร่างรัฐบัญญัติ (Bill)
และการเสนอร่างรัฐบัญญัติจะเสนอต่อสภาใดก่อนก็ได้ เว้นแต่กฎหมายเพื่อหารายได้เข้าแผ่นดิน
เท่านั้น ที่ต้องเริ่มต้นที่สภาผู้แทนราษฎรก่อน ตามรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 อนุมาตรา 7
เมื่อมีการเสนอร่างกฎหมายในสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา ร่างกฎหมายนั้นจะได้รับการ
ลงทะเบียน โดยการออกหมายเลข เช่นเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับหมายเลข H.R. 1 หรือ ถ้า
เสนอต่อวุฒิสภาจะได้รับหมายเลข S.1 เป็นต้น ขึ้นอยู่ที่เสนอต่อสภาใด ส่วนการเรียกชื่อร่างกฎหมาย
อาจเรียกตามหมายเลข หรือเรียกตามเนื้อหาของกฎหมาย เช่น The Crime Bill หรืออาจเรียกตามชื่อผู้
เสนอก็ได้

2. การพิจารณาร่างกฎหมายโดยคณะกรรมการ ร่างกฎหมายที่สมาชิกรัฐสภาเสนอจะ
ถูกส่งไปยังคณะกรรมการที่มีเขตอำนาจ (Jurisdiction) หรือความรับผิดชอบในเนื้อหาของ
กฎหมายนั้น ร่างกฎหมายบางฉบับอาจถูกส่งไปยังคณะกรรมการหลายคณะ เพราะมีเนื้อหา
ครอบคลุมเขตอำนาจของคณะกรรมการคณะต่าง ๆ

การพิจารณาของคณะกรรมการจะเป็นการพิจารณาว่า ร่างกฎหมายนั้น เป็นประโยชน์
และสมควรเสนอให้สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาพิจารณาหรือไม่ และโดยปกติกรรมการระดับ
ผู้นำจะมีอิทธิพลต่อการพิจารณาของกรรมการมาก ถ้าคณะกรรมการมีมติให้ส่งการพิจารณาร่าง
กฎหมายดังกล่าว (to table a bill) จะทำให้ร่างกฎหมายนั้นตกไป ซึ่งโดยมากร่างกฎหมายที่ผ่านการ
พิจารณาของคณะกรรมการจะมีเพียงร้อยละ 15 เท่านั้น จากร่างกฎหมายทั้งหมดที่เสนอต่อสภา
ผู้แทนราษฎรในแต่ละสมัย (2 ปี) ประมาณ 10,000 ฉบับ

ถ้าคณะกรรมการรับร่างกฎหมายไว้พิจารณาแล้ว คณะกรรมการจะแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับร่างกฎหมายนั้นจากสาธารณชน และส่วนราชการต่างๆ เช่น ส่งร่างกฎหมายให้ส่วนราชการพิจารณาและจัดทำข้อเสนอแนะ นอกจากนี้ประธานคณะกรรมการอาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องพิจารณาศึกษา และจัดการประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็น (hearing) โดยเชิญรัฐมนตรี นักวิชาการ และเปิดโอกาสให้สาธารณชนเข้าฟัง เว้นแต่จะเป็นร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับความมั่นคง คณะกรรมการจึงสามารถประชุมลับได้

นอกจากการประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นแล้ว คณะอนุกรรมการจะประชุมเพื่อแปรญัตติร่างกฎหมาย (Markup Session) โดยพิจารณาที่ละมาตราและมีสิทธิแก้ไขเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร เมื่อคณะอนุกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว จะมีการลงมติว่าจะรับร่างกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ ถ้าคณะอนุกรรมการมีมติรับร่างจะเสนอร่างกฎหมายนั้นต่อคณะกรรมการเต็มคณะเพื่อพิจารณาแปรญัตติอีกครั้งหนึ่ง เสร็จแล้วจึงลงมติว่าสมควรเสนอร่างกฎหมายดังกล่าวให้สภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาพิจารณาหรือไม่ การเสนอร่างกฎหมายให้สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาพิจารณาเรียกว่า “ordering a bill reported” การเสนอร่างกฎหมายให้สภาพิจารณา ประธานคณะกรรมการจะมีคำเสนอแนะว่าสภาสวมควรผ่านกฎหมายนั้น ส่วนร่างกฎหมายที่คณะกรรมการไม่เห็นชอบด้วยก็จะไม่มีโอกาสได้รับการพิจารณาจากสภา เมื่อคณะกรรมการเสนอร่างกฎหมายต่อสภาแล้ว จะมีการจัดกำหนดการและเรียงลำดับเรื่อง (calendar) ว่าจะมีการประชุมสภาเพื่อพิจารณาร่างกฎหมายนั้นเมื่อใด ซึ่งลำดับก่อนหลังไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับที่เสนอ แต่มักขึ้นอยู่กับความจำเป็นเร่งด่วนของกฎหมายแต่ละเรื่อง

3. การพิจารณาร่างกฎหมายในสภา การยกร่างกฎหมายขึ้นพิจารณาของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรอยู่ที่ความเร่งด่วนของร่างกฎหมาย อำนาจในการจัดลำดับการพิจารณาร่างกฎหมายของสภาผู้แทนราษฎร เป็นของคณะกรรมการข้อบังคับ (Rules Committee) ส่วนของวุฒิสภาจะเกิดจากการปรึกษาหารือกันของผู้นำพรรคเดโมแครต และพรรคริพับลิกัน ในสภา โดยทำเป็นความยินยอมเป็นเอกฉันท์ (unanimous consent)

การพิจารณาร่างกฎหมายในสภาจะมีการอภิปราย สำหรับสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการข้อบังคับจะเป็นผู้กำหนดเวลาในการอภิปรายก่อนที่จะมีการลงคะแนนเสียงอย่างแน่นอน ทั้งนี้เป็นเพราะสภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิกมากถึง 435 คน จึงต้องจำกัดเวลาอภิปราย ส่วนการพิจารณาของวุฒิสภาไม่มีการจำกัดเวลาอภิปรายเพราะมีสมาชิกเพียง 100 คน สมาชิกวุฒิสภาจึงสามารถถ่วงเวลาได้ แต่สมาชิกที่สนับสนุนร่างกฎหมายก็มีสิทธิเสนอให้ปิดอภิปราย และการอภิปรายในวุฒิสภายะยุติตามข้อเสนอของสมาชิกได้ จะต้องมียกเว้นเสียงเห็นชอบไม่น้อยกว่า 3 ใน 5 ของสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด

4. การลงมติ จะต้องมีการลงคะแนนเสียงเกี่ยวกับคำแปรญัตติทุกข้อเสียก่อนว่าจะรับหรือไม่รับ หรือจะแก้ไขคำแปรญัตติ แล้วจึงทำการลงมติร่างกฎหมายทั้งฉบับ การลงมัตติมีหลายวิธี เช่น การลงมติโดยการเปล่งเสียง (voice vote) เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบการลงมติโดยคณะกรรมการนับคะแนน (teller vote) การลงมติโดยการยื่นเป็นกลุ่ม (division vote) และการลงมติโดยการเรียกชื่อและบันทึกผล (recorded or roll call vote) ร่างกฎหมายที่ไม่ค่อยมีผู้โต้แย้งจะลงมติโดยการเปล่งเสียง ส่วนร่างกฎหมายที่มีการโต้แย้งกันมากมักจะลงมติโดยการเรียกชื่อ และบันทึกผลโดยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ แต่ถ้าเป็นการพิจารณากฎหมายของวุฒิสภา จะมีการลงมติโดยวิธีเรียกชื่อสมาชิกทีละคนเพื่อให้สมาชิกไปลงคะแนนที่โต๊ะเจ้าหน้าที่ และมีผู้ขานคะแนนในทันทีเพื่อให้ทราบทั่วกัน

5. การส่งร่างกฎหมายให้อีกสภาหนึ่งพิจารณา เมื่อร่างกฎหมายผ่านสภาหนึ่งแล้วจะถูกส่งไปให้อีกสภาหนึ่งพิจารณา ซึ่งผลการพิจารณาของอีกสภาหนึ่งจะเป็นอย่างไรอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 กรณีต่อไปนี้

กรณีที่ 1 เห็นชอบกับร่างกฎหมาย โดยไม่มีการแก้ไข

กรณีที่ 2 ไม่เห็นชอบร่างกฎหมายนั้นทั้งฉบับ ถือว่าร่างกฎหมายนั้นตกไป (the bill dies)

กรณีที่ 3 แก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายนั้น

กรณีที่ 4 ทำการร่างกฎหมายเรื่องนั้นใหม่

ถ้าสภาที่สองแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายเพียงเล็กน้อย สภาแรกอาจเห็นชอบด้วยการแก้ไขหรือทำการตกลงกันได้ แต่ถ้าสภาที่สองแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายที่สภาแรกส่งมาเป็นอย่างมาก จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญร่วมกัน (Conference Committee) เพื่อพิจารณาประนีประนอมระหว่างสภาทั้งสอง

เมื่อร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรและของวุฒิสภา มีสาระสำคัญไม่ตรงกัน สภาทั้งสองจะตั้งผู้แทนของแต่ละสภา สภาละประมาณ 3-9 คน ซึ่งส่วนมากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจะเป็นสมาชิกอาวุโสที่เกี่ยวข้องกับร่างกฎหมายนั้น คณะกรรมการวิสามัญร่วมกันจะประชุมร่วมกันเพื่อประนีประนอมเสร็จแล้วจึงร่วมกันทำรายงาน (conference report) ที่ประกอบด้วยรายละเอียดและข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้แต่ละสภาพิจารณา

การพิจารณารายงานของคณะกรรมการวิสามัญร่วมกัน สภาใดสภาหนึ่งอาจไม่เห็นชอบด้วยก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นอาจจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญร่วมกันชุดใหม่ เพื่อร่วมกันพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายนั้น จนได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองสภา แต่อย่างไรก็ตามถ้าสภาทั้งสองมีความเห็นไม่ตรงกัน ก็จะเป็นผลให้ร่างกฎหมายต้องตกไป เพราะกฎหมายทุกฉบับจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญ

6. การดำเนินการร่างกฎหมายที่ผ่านทั้งสองสภาโดยประธานาธิบดี เมื่อร่างกฎหมายได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองสภาแล้ว ร่างกฎหมายนั้นจะถูกส่งไปยังประธานาธิบดี เพื่อพิจารณาลงนาม ประธานาธิบดีสามารถดำเนินการได้ 4 กรณีดังนี้

กรณีแรก ลงนามบังคับใช้เป็นกฎหมาย

กรณีที่ 2 ใช้อำนาจยับยั้ง (veto) เพราะไม่เห็นชอบกับร่างกฎหมายและส่งคืนรัฐสภาภายใน 10 วัน พร้อมแจ้งเหตุผลที่ไม่เห็นชอบด้วยซึ่งกรณีนี้รัฐสภาสามารถยื่นขึ้นร่างกฎหมายนั้นด้วยคะแนนเสียงสองในสามของสมาชิกทั้งหมด

กรณีที่ 3 เก็บร่างกฎหมายนั้นไว้เฉยๆ โดยไม่ลงนามและไม่ส่งคืนรัฐสภาเพราะไม่เห็นด้วยกับร่างกฎหมาย แต่เมื่อเวลาผ่านไป 10 วัน รัฐสภาก็มีสิทธิที่จะยกขึ้นพิจารณาขึ้นชั้นได้ถ้าเป็นช่วงที่อยู่ในระหว่างสมัยประชุมของรัฐสภา

กรณีที่ 4 เก็บร่างกฎหมายไว้เฉยๆ ถ้ารัฐสภาปิดสมัยประชุมก่อนครบ 10 วัน จะเป็นผลให้ร่างกฎหมายนั้นตกไป ซึ่งเรียกวิธีการยับยั้งร่างกฎหมายของประธานาธิบดีวิธีนี้ว่า “pocket veto”

2) อำนาจหน้าที่ในการควบคุมฝ่ายบริหาร

2.1) การตั้งคณะกรรมการพิจารณาศึกษาเรื่องที่สภามอบหมาย

คณะกรรมการของสภาเป็นคณะทำงานที่สภามอบหมายให้ทำการพิจารณาศึกษาเรื่องใด ๆ ที่อยู่ในอำนาจของสภา เนื่องจากการพิจารณาเรื่องต่างๆ ที่เข้าสู่การพิจารณาของสภานั้นมีเป็นจำนวนมากและบางเรื่องมีเนื้อหาสาระมาก จึงไม่สามารถพิจารณาในที่ประชุมสภาซึ่งมีสมาชิกเป็นจำนวนมากได้ จึงต้องแบ่งงานกันทำโดยตั้งเป็นคณะกรรมการคณะต่างๆ ไปพิจารณาศึกษาแล้วทำรายงานเสนอต่อสภาเพื่อพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง

คณะกรรมการของรัฐสภาสหรัฐอเมริกา อาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ คณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งจากรัฐสภา และคณะกรรมการที่ไม่ได้รับแต่งตั้งจากรัฐสภาโดยตรงซึ่ง ได้แก่ คณะอนุกรรมการ และกรรมการของพรรคการเมืองที่พรรคเดโมแครต และพรรคริพับลิกัน ได้แต่งตั้งให้ทำหน้าที่ในสภา

คณะกรรมการที่รัฐสภาแต่งตั้งโดยตรงมีอยู่ 5 ประเภท คือ

1. คณะกรรมการสามัญ (Standing Committees) เป็นคณะกรรมการที่แต่ละสภาตั้งขึ้นประจำสภา ทำหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมายก่อนที่จะเข้าสู่การพิจารณาของสภา คณะกรรมการจึงมีความสำคัญมากต่อรัฐสภาสหรัฐ ปัจจุบันมีคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร 20 คณะ และประจำวุฒิสภา 16 คณะ แต่ละคณะจะมีจำนวนกรรมการต่างกัน ข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ได้กำหนดกรอบของอำนาจหน้าที่ของ

คณะกรรมการแต่ละคณะอย่างชัดเจน จึงไม่มีปัญหาในการส่งร่างกฎหมายให้คณะกรรมการพิจารณา

2. คณะกรรมการวิสามัญ (Select or Special Committees) คณะกรรมการประเภทนี้สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อทำหน้าที่สืบสวน สอบสวนศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงบางอย่าง คณะกรรมการวิสามัญจะไม่มีอำนาจเสนอรายงานที่เกี่ยวกับร่างกฎหมาย ดังเช่นคณะกรรมการสามัญ

3. คณะกรรมการร่วมสามัญ (Joint Committees) เป็นคณะกรรมการถาวรที่ประกอบด้วยกรรมการจากพรรคเดโมแครตและพรรคริพับลิกัน ซึ่งโดยมติร่วมกันของรัฐสภา (Concurrent Resolution) หรือตามที่กฎหมายกำหนดโดยประธานสภาผู้แทนราษฎร และประธานวุฒิสภาแต่งตั้งจากสมาชิกรัฐสภา หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมติร่วมกัน หรือตามที่กฎหมายกำหนดคณะกรรมการร่วมสามัญนี้มีอิทธิพลในรัฐสภา เพราะทำหน้าที่ศึกษาค้นคว้าและสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง และติดตามการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร

4. คณะกรรมการร่วมวิสามัญ (Conference Committees) เกิดจากการที่สภาทั้งสอง มีความเห็นในร่างกฎหมายไม่ตรงกัน คือสภาหนึ่งไปแก้ไขร่างกฎหมายที่อีกสภาหนึ่งเห็นชอบแล้ว และสภาที่ริเริ่มกฎหมายไม่เห็นด้วยกับการแก้ไข แต่สภาใดสภาหนึ่งอาจมีหนังสือทำความตกลงกับอีกสภาหนึ่ง เพื่อทำความตกลงขอตั้งคณะกรรมการร่วมวิสามัญ ถ้าอีกสภาหนึ่งเห็นด้วยก็จะส่งรายชื่อตัวแทนของสภาค้นเป็นกรรมการ

5. คณะกรรมการเต็มสภา (Committee of the whole) ข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎร กำหนดให้ร่างกฎหมาย หรือมติบางชนิดที่ผ่านการพิจารณาของกรรมการสามัญแล้วจะต้องเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการเต็มสภา เช่น ร่างกฎหมายเอกชนทุกฉบับ ซึ่งถือเป็นร่างกฎหมายที่ใช้บังคับเฉพาะท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง ต้องพิจารณาโดยคณะกรรมการเต็มสภา

คณะกรรมการเต็มสภา ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนเป็นกรรมการ แต่องค์ประชุมใช้เพียง 100 คนเท่านั้น แต่ถ้าเป็นการประชุมสภาผู้แทนราษฎรต้องใช้องค์ประชุม 218 คน

2.2) การควบคุมการใช้จ่ายเงินงบประมาณ

รัฐสภาสหรัฐอเมริกาสามารถควบคุมการใช้จ่ายเงินงบประมาณได้ โดยวิธีการให้ความเห็นชอบงบประมาณรายจ่าย และการพิจารณาศึกษาของคณะกรรมการ ซึ่งการจัดทำงบประมาณของสหรัฐอเมริกาจะมีการเตรียม โดยหัวหน้าฝ่ายบริหารผ่านทาง Office of Management and Budget เพื่อส่งไปยังรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบ ซึ่งในการพิจารณาแต่ละสภาจะมีคณะกรรมการ

ที่เรียกว่า Appropriations Committee เป็นผู้พิจารณา ก่อนเสนอสภาพิจารณานุมัติ ส่วนในด้านการติดตามการใช้จ่ายเงินงบประมาณของรัฐบาลนั้น แต่ละสภาก็มีคณะกรรมการค่าใช้จ่ายของหน่วยงานฝ่ายบริหาร สำหรับตรวจสอบ

3) อำนาจหน้าที่ให้ความเห็นชอบและอำนาจอื่นๆ

3.1.1 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ที่มา : สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มาจากแต่ละมลรัฐขึ้นอยู่กับจำนวนประชากร ซึ่งไม่ได้ถูกกำหนดเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ต่างกันตามจำนวนประชากรในแต่ละมลรัฐ ซึ่งจะมีการทำสำมะโนประชากรทุกๆ 10 ปี เพื่อแบ่งสรรที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรเสียใหม่ ตามความเปลี่ยนแปลงในจำนวนประชากร (ณ เวลานี้ คิดคร่าวๆ ได้เป็นอัตราส่วน 1 ที่นั่ง ต่อประชากร 530,000 คน) สภาผู้แทนราษฎรมีที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชน ตามแบบแบ่งเขต

จำนวน : ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 435 คน

วาระการดำรงตำแหน่ง : อยู่ในตำแหน่งวาระละ 2 ปี และสมาชิกสภาล่างต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี เป็นพลเมืองของสหรัฐมา 7 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ได้รับเลือกตั้ง รัฐที่มีจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด คือ รัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งมีประชากรมากที่สุดในประเทศ จึงมีจำนวน ส.ส. ในปัจจุบันมากถึง 54 คน ขณะที่มียู่ 6 รัฐด้วยกันซึ่งมีจำนวนประชากรน้อยที่สุดใกล้เคียงกัน อย่างเช่น รัฐไวโอมิง รัฐอลาสกา เป็นต้น จะมี ส.ส. เพียงรัฐละ 1 คน

อำนาจหน้าที่ : อำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีดังนี้

- 1) การจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีในกรณีที่ไม่สามารถเลือกได้จากกระบวนการเลือกตั้ง
- 2) เป็นผู้ริเริ่มการฟ้องร้องเพื่อการถอดถอนฝ่ายบริหารออกจากตำแหน่ง (Initiate

Impeachment)

- 3) เป็นผู้ริเริ่มต้นพิจารณาการจัดสรรงบประมาณรายจ่าย (Appropriate legislative starts)

- 4) เป็นผู้ริเริ่มเสนอกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร (Initiate tax legislation)

5) สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเป็นผู้ตัดสินว่าสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งเข้ามานั้นมีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ การตัดสินให้ใช้เสียงข้างมากเป็นสิ่งสำคัญ

6) อำนาจในการขับไล่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกจากตำแหน่ง รัฐธรรมนูญให้อำนาจในการขับไล่สมาชิกออกจากตำแหน่ง โดยจะต้องได้รับเสียงสนับสนุนอย่างน้อยจำนวน 2 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมด

3.1.2 สมาชิกวุฒิสภา

ที่มา : วุฒิสภามีขนาดเล็กกว่าสภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วยผู้แทนจากแต่ละรัฐ รัฐละ 2 คนเท่าๆ กัน (จำนวนคงที่ตายตัว) ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

จำนวน : ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 100 คน โดยมาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงในระดับรัฐ

วาระการดำรงตำแหน่ง : วาระของวุฒิสภามีกำหนด 6 ปี โดยในทุกๆ 2 ปี (ปี ค.ศ. ที่ลงท้ายด้วยเลขคู่) จะมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจำนวน 1 ใน 3 เสมอ และสมาชิกสภาสูง ต้องมีอายุ 30 ปีขึ้นไป เป็นพลเมืองของสหรัฐอย่างน้อย 9 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ได้รับเลือกตั้ง

อำนาจหน้าที่ : อำนาจของสภาสูงตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ได้แก่

1. สภาสูงมีอำนาจออกเสียงรับรองการยอมรับหรือปฏิเสธการทำสนธิสัญญา หรือข้อตกลงระหว่างประเทศ
2. สภาสูงมีอำนาจในการรับรองการยอมรับหรือปฏิเสธตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารที่ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอชื่อ และตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ
3. สภาสูงมีอำนาจตัดสินคดีการถอดถอนฝ่ายบริหารออกจากตำแหน่ง ตามที่สภาผู้แทนราษฎรเสนอมา
4. สภาสูงมีอำนาจในการเลือกตำแหน่งรองประธานาธิบดี ในกรณีที่ไม่สามารถเลือกได้จากกระบวนการเลือกตั้ง
5. สภาสูงมีอำนาจตัดสินสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามานั้น ว่ามีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่
6. สภาสูงมีอำนาจขับไล่สมาชิกสภาสูงให้พ้นจากสมาชิกภาพ โดยต้องใช้เสียงสนับสนุน 2 ใน 3 ของสมาชิกสภาสูงทั้งหมด

3.2 กระบวนการ

อำนาจหน้าที่ : คณะกรรมการเป็นหน่วยงานที่เป็นอิสระแยกออกจากทั้ง 2 สภา โดยมีบทบาทสำคัญดังต่อไปนี้

- 1) ศึกษาข้อเสนอกฎหมายที่แต่ละสภาเสนอมา คณะกรรมการของสภาสูงเป็นผู้ศึกษากฎหมายที่เสนอโดยสภาสูง ส่วนคณะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ศึกษากฎหมายที่เสนอโดยสภาผู้แทนราษฎร
- 2) รับฟังข้อเสนอแนะการทำงานของคณะกรรมการจากฝ่ายบริหาร
- 3) ให้การรับรองหรือปฏิเสธการเข้ารับตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร

- 4) ดำเนินการไต่สวนและสืบสวนบุคคลที่ถูกเชิญมาให้ปากคำ
- 5) เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดทำประชาพิจารณ์และติดตามการทำงานของฝ่ายบริหาร
- 6) ประเมินการทำงานของฝ่ายบริหารว่ามีข้อบกพร่อง หรือผิดพลาดหรือไม่
- 7) รับผิดชอบในการทำรายงานในเรื่องที่คณะกรรมการแต่ละคณะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ โดยศึกษาและสำรวจงานตามที่ได้รับมอบหมาย
- 8) ให้คำแนะนำและปรึกษาแนวทางในการตรากฎหมายที่ถูกต้อง
- 9) ทบทวนรายงาน เอกสาร และการวิจัยที่เกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการในแต่ละหน้าที
- 10) ดำเนินการประชุมอย่างไม่เป็นทางการกับสาธารณะชน ผู้นำเอกชน เพื่อหาแนวทางเกี่ยวกับประเด็นที่คณะกรรมการกำลังพิจารณา
- 11) ดำเนินการตรวจเยี่ยมและรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนในพื้นที่ เพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับกฎหมายหรือเรื่องอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่นั้น⁹

3.3 การประชุม

วาระการประชุม :

ร่างกฎหมายที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว จะถูกเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร โดยมีการจัดลำดับกำหนดการที่จะพิจารณาของสภาว่าจะพิจารณาร่างกฎหมายนั้นเมื่อใด คณะกรรมการข้อบังคับการประชุม (Rules Committee) เป็นผู้ที่มีอำนาจในการจัดลำดับร่างกฎหมายต่างๆเข้าระเบียบวาระการประชุม

ในการจัดระเบียบวาระการประชุมนั้น จะแบ่งร่างกฎหมายออกเป็นประเภท ตามความสำคัญของร่างกฎหมาย ดังนี้

- 1) ร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับสหรัฐ ได้แก่ ร่างกฎหมายงบประมาณรายจ่ายประจำปีซึ่งเป็นร่างกฎหมายที่มีความสำคัญที่สุด
- 2) ร่างกฎหมายที่ไม่เกี่ยวกับงบประมาณ แต่เกี่ยวข้องกับสาธารณะชนจะได้รับการพิจารณาเป็นลำดับที่สอง
- 3) ร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับเอกชน จะถูกจัดไว้ในลำดับสุดท้ายเพราะถือว่าเป็นร่างกฎหมายที่ไม่มีความสำคัญเท่ากับร่างกฎหมายสองลำดับแรก

ดังนั้น การจัดระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐอเมริกาจึงมี

⁹ สมบัติ ชำรงธัญวงศ์, การเมืองอเมริกา (กรุงเทพฯ : เสมาธรรม, 2548), หน้า 143-144.

ระเบียบวาระการประชุมเป็น 3 ลำดับ ในแต่ละลำดับจะมีร่างกฎหมายหลายฉบับเรียงกันไป ตามลำดับความสำคัญที่คณะกรรมการข้อบังคับการประชุมกำหนด

ร่างกฎหมายที่คณะกรรมการพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว จะถูกบรรจุเข้า ตารางพิจารณาของสภา ซึ่งเปรียบเสมือนระเบียบวาระการประชุมของสภาที่หมุนเวียนไปตามลำดับ การพิจารณาของสภา

เรื่องที่บรรจุระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐอเมริกานั้น มิใช่มี แต่เฉพาะร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการเท่านั้นแต่จะมีมาตรการ (Measures) และญัตติ (Motion) ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายด้วย

การกำหนดเรื่องต่างๆ เข้าระเบียบวาระการประชุมจะกระทำทุกวัน เรื่องที่ยัง พิจารณาไม่ถึงจะเลื่อนไปพิจารณาในคราวประชุมถัดไป แต่ถ้าเรื่องใดสภาไม่พร้อมที่จะพิจารณา สภาอาจมีมติให้เลื่อนเรื่องนั้นไปพิจารณาวันหลังได้

การจัดทำตารางระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐ อเมริกาจะมี เพิ่มขึ้นทุกวัน (เพิ่มเติมทุกวัน) ตามลำดับความสำคัญ ซึ่งคณะกรรมการข้อบังคับการประชุมจะ เป็นผู้พิจารณากำหนดระเบียบวาระ (Calendar) ว่าร่างกฎหมายใดจะได้รับการพิจารณาในสภา ผู้แทนราษฎรวันใด

สมัยการประชุม :

สภาผู้แทนราษฎรสหรัฐอเมริกา จะกำหนดตารางการปฏิบัติงานของสภา โดยจะกำหนดสมัยประชุมออกเป็น 2 สมัย สมัยละเกือบหนึ่งปี คือ ระหว่างเดือนมกราคม - พฤศจิกายน ในแต่ละสมัยประชุมจะมีการกำหนดระเบียบวาระว่าวันใดจะพิจารณาเกี่ยวกับกฎหมาย เรื่องใด ตามที่คณะกรรมการข้อบังคับกำหนด ซึ่งคณะกรรมการข้อบังคับนี้จะเป็นผู้กำหนด ระยะเวลาในการอภิปรายกำหนดการพิจารณาคำแปรญัตติ ประกอบกับการพิจารณาของ คณะกรรมการคณะต่างๆเป็นไปอย่างระเอียดรอบคอบ

เอกสารประกอบการประชุม : รายละเอียดคนำเสนอในข้อ 4.4

4. หน่วยงานธุรการ (สำนักงานเลขานุการ)

4.1 หน่วยงานธุรการที่สนับสนุนการปฏิบัติงานของสภาองเกรส

4.1.1 สำนักงานเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีหน่วยงานย่อยภายในเป็นสำนักงานภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานฯ รวม 9 สำนักงาน ได้แก่

1. *Capital Service Groups* รับผิดชอบดูแลสถานที่ ห้องรับรองสมาชิกฯ ห้องประชุมต่าง ๆ ในสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนการบริการอาหารและเครื่องดื่ม และเครื่องใช้ต่างๆ รวมถึงดูแลเครื่องลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

2. *House Page program* ดูแลรับผิดชอบโครงการนักศึกษาฝึกงานช่วยงานของสภาผู้แทนราษฎร โดยจะรับนักเรียนระดับมัธยมปลาย อายุประมาณ 16 – 17 ปี เข้ามาฝึกงานในลักษณะ apprenticeship ฝึกงานจริง โดยเป็นงานทั่วไป โดยเฉพาะงานด้านเอกสาร งานในห้องประชุม (Floor Duty) ระหว่างการประชุม โดยการประชุมแต่ละครั้งจะใช้เจ้าหน้าที่ page ประมาณ 20 – 30 คน แต่ละคนจะได้รับค่าตอบแทนประมาณ 2,000 ดอลลาร์ต่อเดือน พร้อมทั้งสิทธิการเข้าพักหอพัก แยกหอหญิง/ชาย มีเจ้าหน้าที่ด้านกฎระเบียบคอยดูแลเจ้าหน้าที่ฝึกงานเหล่านี้ด้วย

สำหรับการคัดเลือกนักเรียนเข้ามาฝึกงาน นักเรียนที่สนใจสมัครจะต้องมีคุณสมบัติที่กำหนดไว้บางประการ เช่น อายุ ผลคะแนนการเรียน และอาจต้องได้รับหนังสือรับรองจากสมาชิกฯ หรือหากสมาชิกฯ คนใดต้องการส่งลูกหลานหรือญาติของตนเข้ามาฝึกงาน ก็ทำได้โดยทำหนังสือแจ้งมาให้กับฝ่าย Page Program ทั้งนี้ หากนักศึกษาที่มีอายุเกินเกณฑ์ เช่น เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ก็สามารถสมัครเข้าร่วมโครงการได้ มีผู้ช่วยสมาชิกสมาชิกฯ หลายคนเคยผ่านโครงการนี้มาแล้ว

3. *Legislative Computer System (LCS)* ดูแลด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของสำนักงานเลขาธิการฯ และดูแลระบบการลงคะแนนเสียงด้วยอิเล็กทรอนิกส์ (electronic voting system) ในห้องประชุม และเก็บบันทึกการลงคะแนนไว้

4. *Legislative Resource Center (LRC)* ให้บริการด้านวิชาการ ข้อมูลด้านนิติบัญญัติแก่ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและบุคคลภายนอก ตลอดจนบริการห้องสมุดของสภาผู้แทนราษฎร

5. *Office of History and Preservation (OHP)* ทำหน้าที่คล้ายกับพิพิธภัณฑ์รัฐสภา เก็บดูแลรักษาสัมบัติเก่าแก่ (เฉพาะของสภาผู้แทนราษฎร) เอกสารสิ่งพิมพ์ เช่น House Official Record รายงานผลงานประจำปีของสภาฯ บันทึก จดหมายเหตุที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์

6. *Office of House Employment Counsel (OHEC)* ทำหน้าที่ให้คำแนะนำด้านกฎหมายในการจ้างงาน แนวทางการปฏิบัติ ตลอดจนทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสมาชิก และเจ้าหน้าที่ของสภาฯ เมื่อเกิดคดีความ หรือการดำเนินคดีทางกฎหมายขึ้น

7. *Office of the Legislative Operation* สำนักงานการประชุม รับผิดชอบงานด้านกระบวนการนิติบัญญัติทั้งหมด ตั้งแต่การเตรียมเอกสารการประชุม ระเบียบวาระการประชุม การนัดการประชุม การลงคะแนนเสียง ไปจนถึงการบันทึกการประชุม ตลอดจนอำนวยความสะดวกในห้องประชุม

8. *Office of Publication Service (OPS)* สำนักงานพิมพ์ มีหน้าที่รับผิดชอบการจัดพิมพ์เอกสารทุกประเภทของสภาผู้แทนราษฎร เอกสารที่มีตราของสภา เช่น กระจาย ของจดหมายของสมาชิกฯ ตลอดจนประสานงานกับหน่วยงานการพิมพ์กลางของรัฐบาลกลางที่เรียกว่า Government Printing Office นอกจากนี้ยังเป็นผู้ดูแลเว็บไซต์ของสำนักงานเลขานุการฯ โดยตรงอีกด้วย

9. *Official Report* สำนักขานเลข รับผิดชอบจดบันทึกการประชุมแบบคำต่อคำของการประชุมสภาผู้แทนราษฎร แล้วจัดตีพิมพ์เผยแพร่ลงใน Congressional Record (ซึ่งแจกให้กับสมาชิกทุกคน รวมถึงผู้บอกรับ)

นอกจากนี้ยังมี *Office of the Chief Administrative Officer (CAO)* ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่สนับสนุนงานด้านต่าง ๆ ของสภาผู้แทนราษฎรทั้งในด้านอำนาจการ และ logistic ทั้งของสมาชิกฯ เจ้าหน้าที่และการทำงานของสมาชิกฯ ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคและอำนาจการกว่า 600 คน รับผิดชอบด้านธุรการ อำนาจการ และโครงสร้างสาธารณูปโภค อาทิ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดงานงบประมาณ การบริหารบุคคล การจัดการบัญชีเงินเดือน สวัสดิการและค่าตอบแทน บริการรับเลี้ยงเด็ก บริการอาหารและร้านค้าต่างๆ การจัดซื้อจัดจ้าง และสนับสนุนด้านธุรการอื่น อาทิ ห้องบันทึกเสียงวิทยุรัฐสภา การประสานงานสื่อมวลชน ตลอดจนการรับรองแขกผู้มาเยือน และการจัดนำชมรัฐสภา

4.1.2 หน่วยงานภายในที่ขึ้นกับสภาผู้แทนราษฎร มี 4 หน่วยงาน ได้แก่

1. *Office of Inspector General* สำนักงานผู้ตรวจการรัฐสภา

2. *Office of the Chaplain* อนุศาสนาจารย์แห่งสภาผู้แทนราษฎร ทำหน้าที่เป็นผู้ประกอบพิธีทางศาสนาคริสต์ตามธรรมเนียม โดยจะนำสวดก่อนเริ่มการประชุมในแต่ละวัน ตลอดจนให้คำปรึกษาด้านจิตใจแก่สมาชิกรัฐสภาและครอบครัว ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของสภาฯ

3. *Sergeants-at-Arms* ฝ่ายรักษาความปลอดภัย รับผิดชอบดูแลรักษาความปลอดภัยทั้งภายในห้องประชุมรัฐสภา และภายในบริเวณรัฐสภา (Capitol Complex) ทั้งหมด ตลอดจนดูแลด้านพิธีการตามประเพณี (เช่น พิธีการอันเชิญคทาของสภาผู้แทนฯ) รวมทั้ง งานด้านอำนาจการ เช่น การจัดพิธีศพของบุคคลสำคัญในรัฐสภา การจัดการที่จอดรถ และการออกบัตรแสดงตนให้กับสมาชิกและเจ้าหน้าที่ เป็นต้น

4. *Office of the Parliamentarian in the House* สำนักงานที่ปรึกษาด้านกฎหมายและนิติบัญญัติ ประกอบด้วยคณะผู้เชี่ยวชาญด้านข้อบังคับการประชุม (House Rules) มีหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ

อย่างมีอาชีพด้านข้อบังคับการประชุม แนวทางและธรรมเนียมปฏิบัติด้านนิติบัญญัติ เมื่อมีปัญหาอุปสรรค
ในกระบวนการนิติบัญญัติ

4.1.3 สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา แบ่งหน่วยงานออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มงานสนับสนุนด้านนิติบัญญัติ (Legislative Officers) มีหน่วยงาน
ย่อยดังนี้

- **The bill clerk** ทำหน้าที่บันทึกการดำเนินงานของวุฒิสภาสภา และเก็บรักษาบันทึกทางประวัติศาสตร์ของกิจการของวุฒิสภา บันทึกรายงานกิจกรรมด้านกฎหมายเป็นประจำทุกวัน และลงมติในระบบสารสนเทศนิติบัญญัติอัตโนมัติ (LIS) และกำหนดหมายเลขเพื่อระบุจำนวนร่างพ.ร.บ. และมติต่างๆ

- **The legislative clerk** ทำหน้าที่อ่านร่างพ.ร.บ., มติต่าง ๆ ,บันทึกการประชุม, คำแปรญัตติ และเอกสารอื่นๆ ตามคำสั่งของประธานหน่วยงานงานเรียกองค์ประชุมและบันทึกมติเห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย และเตรียมระเบียบวาระการประชุมในแต่ละวันของวุฒิสภา นอกจากนี้ The legislative clerk มีหน้าที่ดูแลรักษาสำเนาเอกสารทางราชการที่ค้างก่อนวุฒิสภามีมติรับหลักการ

- **The journal clerk** เก็บบันทึกรายงานการประชุม ในแต่ละวันของวุฒิสภาและเตรียมจัดพิมพ์ลงในวารสารวุฒิสภา ตามมาตรา 1 วรรค 5 (Article I, Section 5) ของรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ The journal clerk ยังจัดเตรียมที่มา หลักการและเหตุผลของร่างพ.ร.บ. และมติต่าง ๆ เพื่อสรุปลงในวารสาร

- **The executive clerk** จัดเก็บสถิติพ.ร.บ. ที่เข้าสู่การพิจารณาของวุฒิสภา ในการประชุมฝ่ายบริหาร (บันทึกการประชุมในการเลือกตั้งและสนธิสัญญาต่าง ๆ) ซึ่งจะจัดพิมพ์ใน Executive Journal ในตอนท้ายของสมัยประชุมคองเกรสในแต่ละครั้ง และจะเตรียม the Executive Calendar ซึ่งเป็นสิ่งพิมพ์ที่จัดพิมพ์เป็นประจำทุกวัน นอกจากนี้ยังได้จัดเตรียมทำคำปรึกษาในด้านต่าง ๆ ให้แก่ประธาน

- **The enrolling clerk** ทำหน้าที่พิสูจน์อักษร และเตรียมการพิมพ์กฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของวุฒิสภา ไปยังสภาผู้แทนราษฎร หอจดหมายเหตุแห่งชาติ ศาลสหรัฐ และทำเนียบขาว The enrolling clerk จะส่งความเห็นของวุฒิสภาไปยังสภาผู้แทนราษฎร และจัดเตรียมเอกสารเพื่อส่งร่างกฎหมายและมติต่าง ๆ ไปยังทำเนียบขาว

- **The official reporters of debates** มีหน้าที่ในการจัดเตรียม และเรียบเรียงสิ่งพิมพ์ใน Congressional Record เป็นรายงานคำต่อคำของรายงานการประชุมวุฒิสภา และทำหน้าที่เสมือนผู้ประสานงานให้กับวุฒิสภา

- **The Daily Digest section** มีหน้าที่ในการจัดทำบัญชีรายจ่ายทางราชการ ที่รับผิดชอบโดยวุฒิสภาในแต่ละวัน การรับฟังความคิดเห็นและการนัดหมายการประชุมจะแสดงไว้ใน Daily Digest และจัดพิมพ์ไว้ในบันทึกการประชุมสภา และในเว็บไซต์ของวุฒิสภา

- **The Captioning Service Office** มีหน้าที่ในการจัดหาคำอธิบาย/คำบรรยายของการประชุมวุฒิสภาแบบ real-time ให้กับคนพิการทางการได้ยินและการพูด เพื่อการเผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์

2. กลุ่มงานสนับสนุนด้านธุรการ มีหน่วยงานย่อยดังนี้

- **The Disbursing Office** ทำหน้าที่รวบรวมประมาณการงบประมาณของวุฒิสภาเพื่อรายงานแก่คณะกรรมการตามความเหมาะสม โดยดูแลและจัดสรรเงินกองทุน และบัญชีเงินเดือน ทั้งหมดของวุฒิสภา บริหารงบประมาณ ค่าตอบแทน การหักลบบัญชีเงินเดือน การปลดเกษียณ การประกันชีวิตและสุขภาพ และสิทธิผลประโยชน์อื่นๆ ที่สมาชิกวุฒิสภาและเจ้าหน้าที่พึงได้รับ

- **The Printing and Document Services Office** ให้บริการประสานงานกับหน่วยงานการพิมพ์ของรัฐบาล สำหรับการพิมพ์เอกสารราชการของวุฒิสภา จัดให้มีการพิมพ์สำเนาทางด้านนิติบัญญัติทั้งหมด และกฎหมายมหาชน แก่วุฒิสภาและสาธารณชน นอกจากนี้หน่วยงานนี้ยังเป็นผู้กำหนดหมายเลขสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวกับประชาคมติทั้งหมด การพิมพ์ของคณะกรรมการ เอกสารและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ และสั่งซื้อกระดาษ วัสดุภัณฑ์ หัวกระดาษจดหมาย สำหรับวุฒิสภา

- **The Stationery Room** จำหน่ายสินค้าโดยไม่หวังผลกำไร ทำหน้าที่เป็นตัวแทนจัดซื้อจัดหาเครื่องเขียน และดูแลบัญชีรายการสินค้าให้เหมาะสมเพียงพอตามความต้องการของสมาชิกวุฒิสภา

- **The Senate Gift Shop** จำหน่ายของที่ระลึก และของขวัญของวุฒิสภาให้แก่สมาชิก เจ้าหน้าที่ และสาธารณชนทั่วไป

- **The Interparliamentary Services Office** มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารงบประมาณ และ งานด้านพิธีการทูต สำหรับการประชุมรัฐสภานานาชาติ

- **The Senate Security Office** มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมดูแลด้านข้อมูลความปลอดภัยแห่งชาติและของบุคคล

- **The Public Records Office** ดำเนินการ รับและดูแลรักษายันติกที่เผยแพร่ต่อสาธารณะ รายงาน และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับ พ.ร.บ. รณรงค์การเลือกตั้ง, พ.ร.บ. จริยธรรมรัฐบาล, พ.ร.บ. การลอบบี้ และอื่นๆ

- **The Chief Counsel for Employment** เป็นหน่วยงานที่ให้คำแนะนำปรึกษาทางด้านกฎหมายจ้างแรงงานตาม พ.ร.บ. หน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐสภา แก่วุฒิสภา

- **The Senate Library** ให้บริการอ้างอิงและตอบคำถามในรูปแบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ และจัดหาและดูแลรักษาทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภา รัฐบาลและอื่นๆ เพื่อให้บริการแก่สมาชิกวุฒิสภา และเจ้าหน้าที่ของวุฒิสภา

- **The Conservation and Preservation Office** เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่พัฒนาโปรแกรมในการอนุรักษ์ บันทึกรการประชุมวุฒิสภา และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในสำนักงานเลขานุการวุฒิสภา นอกจากนี้รวมถึงการอนุรักษ์ หนังสือ และ เอกสารตลอดจนวางแผนเพื่อป้องกันภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้น

- **The Senate Curator** เป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การบริหารของคณะกรรมการศิลปวัฒนธรรมวุฒิสภา มีหน้าที่บริหารจัดการพิพิธภัณฑ์รัฐสภา ออกแบบและจัดแสดงนิทรรศการ

- **The Senate Historical Office** เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญ สติติ ตลอดจนเปรียบเทียบกิจกรรมในปัจจุบัน กับกิจกรรมที่ผ่านมาในอดีตของวุฒิสภา นอกจากนี้ยังได้จัดทำโปรแกรมการสัมภาษณ์ทางประวัติศาสตร์กับเจ้าหน้าที่วุฒิสภาที่ได้เกษียณไปแล้วด้วย อีกทั้งจัดเก็บและรักษารูปภาพ แฟ้มชีวประวัติของอดีตสมาชิก

- **The Senate Page School** จัดทำโปรแกรมให้ความรู้เกี่ยวกับวุฒิสภาให้แก่นักเรียนที่เรียนอยู่ที่บ้าน

4.1.4 หน่วยงานสนับสนุนอื่น ๆ ของสภาองเกรส ได้แก่

1. *Architect of the Congress* ดูแลรับผิดชอบการดูแลรักษา ซ่อมบำรุง ปรับปรุงและพัฒนาอาคารรัฐสภา การวางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต อิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด อาคาร และสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ระบบเครื่องปรับอากาศทั้งหมดภายใน capitol complex

2. *Library of Congress* หรือห้องสมุดแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา เป็นห้องสมุดของฝ่ายนิติบัญญัติ โดยใช้อาคารรัฐสภาเป็นที่เก็บรวบรวมหนังสือ แผนที่ สิ่งพิมพ์ แถบบันทึกภาพ เพลง และเอกสารต่าง ๆ มากกว่า 120 ล้านชิ้น นับเป็นห้องสมุดที่ใหญ่และทันสมัยที่สุดในโลก โดยเปิดบริการสำหรับบุคคลทั่วไปด้วย

3. *Center for Legislative Archives, National Archives and Records* ศูนย์จดหมายเหตุแห่งชาติ

4. *Congressional Budget Office* มีหน้าที่ให้การวิเคราะห์ประกอบการตัดสินใจในด้านเศรษฐกิจและงบประมาณที่เกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ ที่ใช้งบประมาณของรัฐบาลกลางให้ข้อมูลในด้านงบประมาณกับกระบวนการด้านงบประมาณของรัฐสภา

5. *Government Accountability Office* หน่วยงานตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาลกลาง

6. *Government Printing Office* หน่วยงานกลางของรัฐบาลกลางที่มีหน้าที่รวบรวมจัดแยกประเภท ตรวจสอบความถูกต้อง ตลอดจนจัดพิมพ์ และเผยแพร่เอกสารข้อมูลราชการของ 3 อำนาจ คือ ฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ ออกสู่สาธารณชน

4.2 ประเภทของการบริการด้านวิชาการและกฎหมาย

รายละเอียดนำเสนอในข้อ 4.4

4.3 ผลงานด้านวิชาการและกฎหมาย

หน่วยงานต่าง ๆ มีการจัดทำเอกสารทางวิชาการและกฎหมายเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในด้านกระบวนการนิติบัญญัติ เช่น

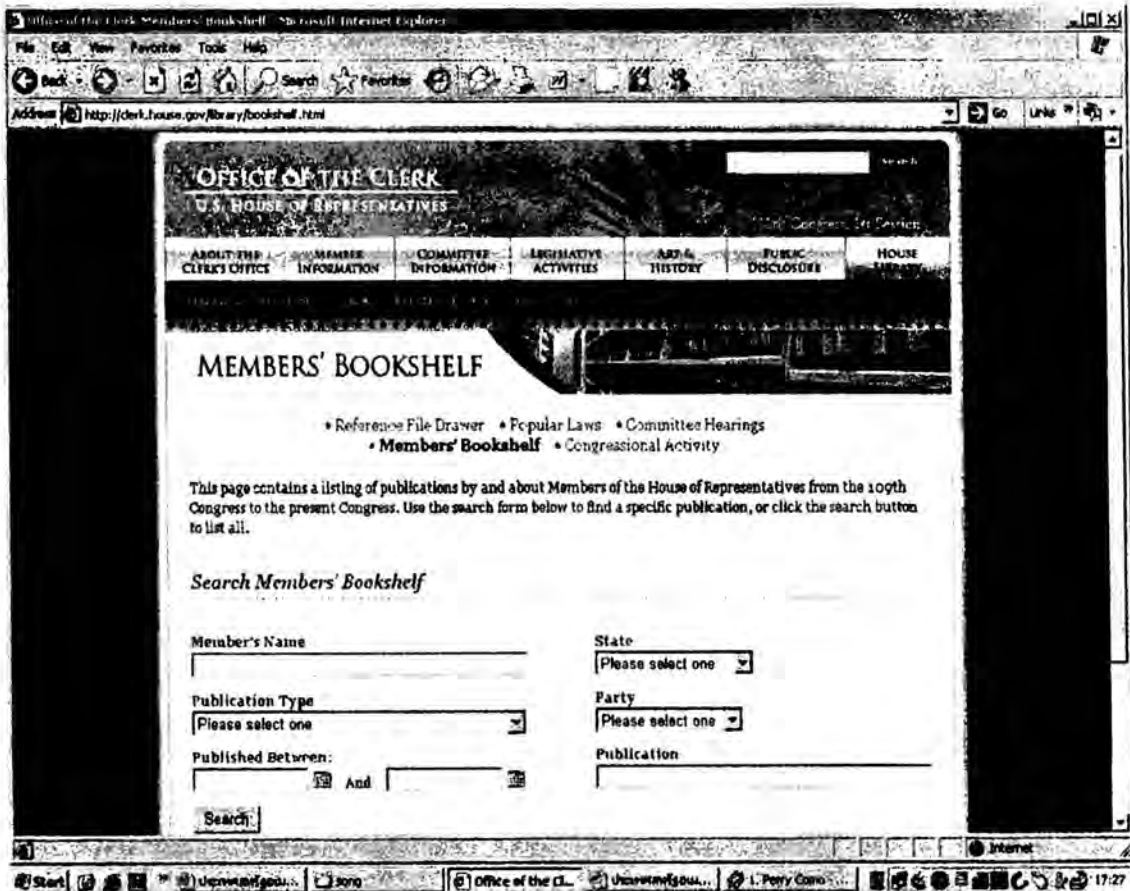
- "How Our Laws Are Made" written by John V. Sullivan, Parliamentarian of The U.S. House of Representatives, and printed by the Government Printing Office details the process of legislation:

สามารถสืบค้นผ่านทางเว็บไซต์ <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/CDOC-110hdoc49/pdf/CDOC-110hdoc49.pdf>

- "Floor Procedure In The U.S. House Of Representatives" by U.S. House of Representatives Committee on Rules Majority Office

สามารถสืบค้นผ่านทางเว็บไซต์ http://rules.house.gov/archives/floor_man.htm

นอกจากยังได้จัดให้บริการฐานข้อมูลสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องหรือจัดทำโดยสมาชิกรัฐสภาด้วย ซึ่งสามารถสืบค้นผ่านทางเว็บไซต์ <http://clerk.house.gov/librarybookshelf.html>

4.4 การให้บริการแก่สมาชิก

4.4.1 การให้บริการด้านการประชุม สำนักงานการประชุม (*Office of the Legislative Operation*) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านกระบวนการนิติบัญญัติทั้งหมด ตั้งแต่การเตรียมเอกสารการประชุม ระเบียบวาระการประชุม การนับการลงคะแนนเสียง ไปจนถึงการบันทึกการประชุม ตลอดจนอำนวยความสะดวกในห้องประชุม

เอกสารประกอบการประชุม

- ระเบียบวาระการประชุม

รูปแบบการให้บริการ ให้บริการในรูปแบบเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต

ช่องทางกรให้บริการ ให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต ที่

<http://clerk.house.gov/floorsummary/floor.html/thisweek.htm> ซึ่งจะปรากฏรายละเอียดดังนี้

Use the drop down menu to view Floor proceedings
for the last 7 legislative days.

Select Legislative Day	▼	View
------------------------	---	------

**CURRENT HOUSE FLOOR PROCEEDINGS
LEGISLATIVE DAY OF SEPTEMBER 22, 2009
111TH CONGRESS - FIRST SESSION**

11:16 P.M. -

The House adjourned. The next meeting is scheduled for 10:00 a.m. on September 23, 2009.

On motion to adjourn Agreed to by voice vote.

Ms. Foxx moved that the House do now adjourn.

7:29 P.M. -

SPECIAL ORDER SPEECHES - The House has concluded all anticipated legislative business and has proceeded to Special Order speeches.

7:28 P.M. -

Mr. Souder requested the following general leaves to address the House on September 29: Mr. Poe of TX for 5 min and Mr. Jones for 5 min.

Mr. Souder requested the following general leaves to address the House on September 25: Mr. Poe of TX for 5 min, Mr. Jones for 5 min, Mr. Burton of IN for 5 min, and Mr. Moran of KS for 5 min.

7:27 P.M. -

Mr. Souder requested the following general leaves to address the House on September 24: Mr. Paul for 5 min, Mr. Moran of KS for 5 min, Mr. Smith of NE for 5 min, Mr. Bishop of UT for 5 min, and Mr. Franks of AZ for 5 min.

7:25 P.M. -

Mr. Souder requested the following general leaves to address the House on September 23: Mr. Paul for 5 min, Mr. Forbes for 5 min, Mr. Moran of KS for 5 min, Mr. Bishop of UT for 5 min, and Mr. Franks of AZ for 5 min.

7:14 P.M. -

ONE MINUTE SPEECHES - The House proceeded with further one minute speeches.

H.R. 3548:

to amend the Supplemental Appropriations Act, 2008 to provide for the temporary availability of certain additional emergency unemployment compensation, and for other purposes

7:11 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and pass the bill, as amended Agreed to by the Yeas and Nays: (2/3 required): 331 - 83 ([Roll no. 722](#)).

7:03 P.M. -

Considered as unfinished business.

H.R. 2971:

to designate the facility of the United States Postal Service located at 630 Northeast Killingsworth Avenue in Portland, Oregon, as the "Dr. Martin Luther King, Jr. Post Office"
Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and pass the bill Agreed to by the Yeas and Nays:
(2/3 required): 411 - 0 (Roll no. 721).

H. Res. 441:

honoring the historical contributions of Catholic sisters in the United States

6:55 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

H.R. 2971:

to designate the facility of the United States Postal Service located at 630 Northeast Killingsworth Avenue in Portland, Oregon, as the "Dr. Martin Luther King, Jr. Post Office"
Considered as unfinished business.

H. Res. 441:

honoring the historical contributions of Catholic sisters in the United States

On motion to suspend the rules and agree to the resolution, as amended Agreed to by the Yeas and Nays: (2/3 required): 412 - 0 (Roll no. 720).

6:31 P.M. -

Considered as unfinished business.

6:30 P.M. -

Mr. Hastings (FL) filed a report from the Committee on Rules on H. Res. 760.

The House convened, returning from a recess continuing the legislative day of September 22.

4:07 P.M. -

The Speaker announced that the House do now recess. The next meeting is subject to the call of the Chair.

H.R. 3548:

to amend the Supplemental Appropriations Act, 2008 to provide for the temporary availability of certain additional emergency unemployment compensation, and for other purposes

4:06 P.M. -

At the conclusion of debate, the Yeas and Nays were demanded and ordered. Pursuant to the provisions of clause 8, rule XX, the Chair announced that further proceedings on the motion would be postponed.

3:43 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 3548.

Considered under suspension of the rules.

Mr. McDermott moved to suspend the rules and pass the bill, as amended.

H.R. 2971:

to designate the facility of the United States Postal Service located at 630 Northeast Killingsworth Avenue in Portland, Oregon, as the "Dr. Martin Luther King, Jr. Post Office"

3:42 P.M. -

At the conclusion of debate, the Yeas and Nays were demanded and ordered. Pursuant to the provisions of clause 8, rule XX, the Chair announced that further proceedings on the motion would be postponed.

3:33 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2971.

Considered under suspension of the rules.

Mr. Lynch moved to suspend the rules and pass the bill.

H. Con. Res. 163:

expressing support for designation of September 23, 2009, as "National Job Corps Day"

3:32 P.M. -

At the conclusion of debate, the chair put the question on the motion to suspend the rules. Mr. Lynch objected to the vote on the grounds that a quorum was not present. Further proceedings on the motion were postponed. The point of no quorum was withdrawn.

3:26 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H. Con. Res. 163.

Considered under suspension of the rules.

Mr. Lynch moved to suspend the rules and agree to the resolution.

H.R. 2215:

to designate the facility of the United States Postal Service located at 140 Merriman Road in Garden City, Michigan, as the "John J. Shivnen Post Office Building"

3:25 P.M. -

At the conclusion of debate, the chair put the question on the motion to suspend the rules. Mr. Lynch objected to the vote on the grounds that a quorum was not present. Further proceedings on the motion were postponed. The point of no quorum was withdrawn.

3:19 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2215.

Considered under suspension of the rules.

Mr. Lynch moved to suspend the rules and pass the bill.

H. Res. 441:

honoring the historical contributions of Catholic sisters in the United States

3:18 P.M. -

At the conclusion of debate, the Yeas and Nays were demanded and ordered. Pursuant to the provisions of clause 8, rule XX, the Chair announced that further proceedings on the motion would be postponed.

3:13 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H. Res. 441.

Considered under suspension of the rules.

Mr. Lynch moved to suspend the rules and agree to the resolution, as amended.

H. Res. 670:

congratulating and saluting the Hawk Mountain Sanctuary for celebrating its 75th anniversary, commending the Hawk Mountain Sanctuary for its contributions to the preservation of wildlife and the native ecology of the Appalachian Mountains and eastern Pennsylvania, and commending the Hawk Mountain Sanctuary for its dedication to educating the public and the international community about wildlife conservation

3:12 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and agree to the resolution Agreed to by voice vote.

3:03 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H. Res. 670.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and agree to the resolution.

H. Res. 688:

expressing support for the goals and ideals of the first annual National Wild Horse and Burro Adoption Day taking place on September 26, 2009

3:02 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and agree to the resolution Agreed to by voice vote.

2:55 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H. Res. 688.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and agree to the resolution.

H. Res. 599:

honoring the Minute Man National Historical Park on the occasion of its 50th Anniversary

2:54 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and agree to the resolution Agreed to by voice vote.

2:50 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H. Res. 599.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and agree to the resolution.

H.R. 2741:

to amend the Reclamation Wastewater and Groundwater Study and Facilities Act to authorize the Secretary of the Interior to participate in the City of Hermiston, Oregon, water recycling and reuse project, and for other purposes

2:49 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and pass the bill Agreed to by voice vote.

2:44 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2741.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill.

H.R. 2522:

to raise the ceiling on the Federal share of the cost of the Calleguas Municipal Water District

- Recycling Project, and for other purposes
- 2:43 P.M. -**
Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.
- On motion to suspend the rules and pass the bill Agreed to by voice vote.
- 2:41 P.M. -**
DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2522.
- Considered under suspension of the rules.
- Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill.
- H.R. 2265:**
to amend the Reclamation Wastewater and Groundwater Study and Facilities Act to authorize the Secretary of the Interior to participate in the Magna Water District water reuse and groundwater recharge project, and for other purposes
- 2:40 P.M. -**
Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.
- On motion to suspend the rules and pass the bill Agreed to by voice vote.
- 2:37 P.M. -**
DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2265.
- Considered under suspension of the rules.
- Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill.
- H.R. 3113:**
to amend the Wild and Scenic Rivers Act to designate a segment of the Elk River in the State of West Virginia for study for potential addition to the National Wild and Scenic Rivers System, and for other purposes
- 2:36 P.M. -**
Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.
- On motion to suspend the rules and pass the bill Agreed to by voice vote.
- 2:35 P.M. -**
DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 3113.
- Considered under suspension of the rules.
- Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill.
- H.R. 2802:**
to provide for an extension of the legislative authority of the Adams Memorial Foundation to establish a commemorative work in honor of former President John Adams and his legacy, and for other purposes
- 2:34 P.M. -**
Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.
- On motion to suspend the rules and pass the bill, as amended Agreed to by voice

vote.

2:31 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 2802.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill, as amended.

H.R. 1080:

to strengthen enforcement mechanisms to stop illegal, unreported, and unregulated fishing, and for other purposes

2:30 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and pass the bill, as amended Agreed to by voice vote.

2:26 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 1080.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill, as amended.

H.R. 860:

to reauthorize the Coral Reef Conservation Act of 2000, and for other purposes

2:25 P.M. -

Motion to reconsider laid on the table Agreed to without objection.

On motion to suspend the rules and pass the bill, as amended Agreed to by voice vote.

2:17 P.M. -

DEBATE - The House proceeded with forty minutes of debate on H.R. 860.

Considered under suspension of the rules.

Ms. Bordallo moved to suspend the rules and pass the bill, as amended.

2:16 P.M. -

The Speaker announced that votes on suspensions, if ordered, will be postponed until 6:30 p.m. today.

2:14 P.M. -

The Speaker laid before the House a message from the President transmitting a notification of the continuance of the national emergency with respect to persons who commit, threaten to commit, or support terrorism - referred to the Committee on Foreign Affairs and ordered to be printed (H. Doc. 111-64).

2:13 P.M. -

The House received a message from the Clerk. Pursuant to the permission granted in Clause 2(h) of Rule II of the Rules of the U.S. House of Representatives, the Clerk transmitted a sealed envelope received from the White House on Monday, September 21, 2009 at 5:18 p.m. which contained a message from the President whereby he notified the Congress he has extended the national emergency with respect to those who commit, threaten to commit, or

support terrorism.

2:03 P.M. -

ONE MINUTE SPEECHES - The House proceeded with one minute speeches.

2:02 P.M. -

PLEDGE OF ALLEGIANCE - The Chair designated Ms. Ros-Lehtinen to lead the Members in reciting the Pledge of Allegiance to the Flag.

The Speaker announced approval of the Journal. Pursuant to clause 1, rule I, the Journal stands approved.

2:01 P.M. -

Today's prayer was offered by the House Chaplain, Rev. Daniel Coughlin.

2:00 P.M. -

The House convened, returning from a recess continuing the legislative day of September 22.

12:46 P.M. -

The Speaker announced that the House do now recess. The next meeting is scheduled for 2:00 P.M. today.

12:30 P.M. -

MORNING-HOUR DEBATE - The House proceeded with Morning-Hour Debate. At the conclusion of Morning-Hour, the House will recess until 2:00 p.m. for the start of legislative business.

The Speaker designated the Honorable Donna F. Edwards to act as Speaker pro tempore for today.

The House convened, starting a new legislative day.

- ปฏิทินการปฏิบัติงานของสภา

รูปแบบการให้บริการ ให้บริการในรูปแบบเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านทาง

อินเทอร์เน็ต

ช่องทางการให้บริการ ให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต ที่

<http://www.gpoaccess.gov/calendars/house/index.html>

ซึ่งจะปรากฏรายละเอียดดังนี้

Calendars of the U.S. House of Representatives and History of Legislation: Main Page

The Calendars of the U.S. House of Representatives and History of Legislation is prepared under the direction of Lorraine C. Miller, Clerk of the House of Representatives, by the Office of Legislative Operations. It is published daily by 8:00 a.m. when the House is in session. Files are available in ASCII text and Adobe Portable Document Format (PDF). [More](#).

Current Congress Only, Daily House Calendar (111th Congress)

- Quick Search: (ex: "history of bills and resolutions" AND "h.r. 665")

[Search Tips](#)

- [Browse the Daily House Calendar](#)

Final House Calendar 104th (1995-96) through 110th (2007-08) Congress; Daily House Calendar 111th (2009-10) Congress

- [Search](#)
- [Search Tips](#)

Other Services

- Purchase a subscription to the House calendars from the U.S. Government Online Bookstore.
[Buy a Copy](#)
- Locate the House calendars in a local [Federal depository library](#).

A service of the U.S. Government Printing Office.

Last updated: January 8, 2009

Page Name: <http://www.gpoaccess.gov/calendars/house/index.html>

4.4.2 การให้บริการด้านวิชาการและกฎหมาย

- **รูปแบบการให้บริการ** การให้บริการด้านวิชาการและกฎหมายนั้นมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกรัฐสภาได้รับสารสนเทศที่มีคุณภาพตามที่ต้องการ ได้อย่างรวดเร็วทุกสถานที่ทุกเวลา ซึ่งมีรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. การให้บริการสารสนเทศในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ สมาชิกรัฐสภาสามารถที่จะสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ได้โดยผ่านอินเทอร์เน็ต โดยมีเว็บไซต์ที่สำคัญดังนี้

HOUSE OF REPRESENTATIVES WEB SOURCES:

- รัฐธรรมนูญ (The Constitution) – www.house.gov/Constitution/Constitution.html
- การแก้ไขรัฐธรรมนูญ (Amendments to the Constitution) – www.house.gov/Constitution/Amend.html
- ขอบบังคับคณะกรรมการ (Committee Rules) – www.house.gov/committeeWWW.html

LEGISLATIVE INFORMATION SYSTEM OF THE HOUSE U.S. CONGRESS

- www.congress.gov ฐานข้อมูลนี้ประกอบด้วยเอกสารฉบับเต็ม (full text) ของรายงาน คณะกรรมาธิการ กฎหมาย บันทึกการประชุมสภา และดัชนีบันทึกรายงานการประชุมสภา

HOUSE COMMITTEE ON RULES

- ชุดข้อบังคับเกี่ยวกับวันเปิดการประชุม – www.house.gov/rules/rules_109.htm
- ข้อบังคับการประชุมสภา – www.house.gov/rules/house_rules.htm
- Section-by-Section summary of Recodified Rules – www.house.gov/rules/109rules_secsum.htm
- ข้อบังคับพิเศษ (Special Rules) (Resolutions governing floor consideration of bills) – www.house.gov/rules/special_rules.htm

HOUSE INTERNET LAW LIBRARY

- <http://uscode.house.gov/>

LIBRARY OF CONGRESS

THMAS- (ฐานข้อมูลสารสนเทศด้านนิติบัญญัติ L.O.C.) – <http://thomas.loc.gov>

CONGRESSIONAL RESEARCH SERVICE

<http://lweb.loc.gov/crs/> : เป็นเว็บไซต์สำหรับสืบค้นข้อมูลและเชื่อมโยงไปยังฐานข้อมูลต่าง ๆ - <http://lweb.loc.gov/crs/>

นอกจากนี้ยังมีการให้บริการข้อมูลต่าง ๆ ที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่สมาชิกผ่านทางเว็บไซต์ เช่น ข้อมูลตัวชี้ด้านเศรษฐกิจ ซึ่งสามารถสืบค้นข้อมูลย้อนหลังไปได้ถึงปี ค.ศ.1948 ผ่านทางเว็บไซต์ <http://www.gpoaccess.gov/indicators/index.html> ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

Economic Indicators: Main Page

Available from April 1995 forward, this monthly compilation is prepared for the Joint Economic Committee by the Council of Economic Advisors and provides economic information on prices, wages, production, business activity, purchasing power, credit, money and Federal finance.

Documents are available as ASCII text and Adobe Portable Document Format (PDF). Charts and graphs are omitted from the ASCII text version.

Search (1995 forward): (ex: "farm income" AND "current dollars")

[\[Search Tips \]](#)

- **Browse (1998 forward):**

2009	2008	2007
<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>
2006	2005	2004
<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>
2003	2002	2001
<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="July"/> <input type="button" value="Go"/>
2000	1999	1998
<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>	<input type="text" value="January"/> <input type="button" value="Go"/>

Other Services

- Economic Indicators back to 1948 (FRASER): The Federal Reserve Archival System for Economic Research, or FRASER, is not an official version of Economic Indicators and GPO can not guarantee the authenticity or completeness of the data. FRASER is provided through a partnership between GPO and the Federal Reserve Bank of St. Louis.

-

Purchase a subscription to the economic indicators from the U.S. Government Online Bookstore. [Buy a Copy](#)

- Locate the economic indicators in a local Federal depository library.

2. การบริการโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบ หน่วยงานสำคัญในการให้บริการด้านกฎหมายและวิชาการแก่สภาองเกรสของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เป็นที่รู้จักของคนส่วนใหญ่ทั่วโลกได้แก่ หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน (*Library of Congress*) โดยมีรายละเอียดดังนี้

หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน (Library of Congress)

กิจกรรมและการดำเนินงาน

พันธกิจ (Mission) หรือหน้าที่หลักของหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน คือ เป็นแหล่งค้นคว้าอ้างอิงและวิจัยของสมาชิกรัฐสภาและชาวอเมริกัน เป็นศูนย์กลางของหนังสือและเป็นห้องสมุดที่มีหน้าที่

สำคัญในการกระตุ้นส่งเสริมให้ประชาชนสนใจหนังสือ และการอ่าน จัดหาทรัพยากรต่างๆ ที่มีคุณค่าทางการศึกษาเพื่อให้บริการ โดยบรรณารักษ์จะดำเนินการวิเคราะห์และจัดทำรายการทรัพยากรแต่ละประเภท เพื่อให้บริการสำหรับห้องสมุดหลายร้อยแห่งทั่วประเทศในสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้หอสมุดรัฐสภาอเมริกันยังจัดทำโครงการขึ้นมาโดยเฉพาะ คือ การจัดหาทรัพยากรต่างๆ ของห้องสมุด โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้กับผู้อ่านที่เป็นคนตาบอดและพิการ อีกทั้งมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมความร่วมมือระหว่างประเทศระหว่างหอสมุดของชาติ และหอสมุดระหว่างประเทศ รวมถึงเป็นศูนย์กลางการจัดประชุมสัมมนาต่างๆ

หอสมุดรัฐสภาอเมริกันได้จัดตั้งงบประมาณประจำปี สำหรับการดำเนินงานและให้มีทุนอุดหนุนพิเศษสำหรับโครงการการจัดทำข้อมูลชีวประวัติบุคคลากรในหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลมาเก็บรวบรวมไว้หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน ซึ่งปัจจุบันเป็นหอสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่เก็บรักษาข้อมูลสำคัญอันเป็นมรดกของชาติไว้เพื่อให้เป็นแหล่งค้นคว้าและอ้างอิงเป็นอย่างดี รวมถึงการรวบรวมความรู้ทุกสาขาวิชาซึ่งบรรจุไว้ในทรัพยากรของหอสมุดทุกรูปแบบ

บทบาทหน้าที่

1. เป็นแหล่งค้นคว้าวิจัยที่สำคัญของสมาชิกรัฐสภา และฝ่ายนิติบัญญัติ
2. เป็นองค์กรจดทะเบียนลิขสิทธิ์ของสหรัฐ และศูนย์การให้ทุนการศึกษาเพื่อการเก็บรวบรวมเอกสารการวิจัยในสื่อรูปต่างๆ และในทุกลักษณะวิชาชีพจากทั่วทุกมุม โลก
3. เป็นสถาบันเพื่อประโยชน์สาธารณะที่เปิดให้บริการแก่ทุกคนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป
4. เป็นหอสมุดของรัฐ บริการแก่ข้าราชการฝ่ายตุลาการ อีกทั้งเป็นหอสมุดแห่งชาติบริการสำหรับผู้พิการ
5. เป็นหอสมุดกฎหมาย และแหล่งเก็บข้อมูลพิพิธภัณฑ์
6. เป็นศูนย์กลางบันทึกการแสดงดนตรีของวงดนตรีสำคัญๆ ทั้งหลาย และเป็นแหล่งรวบรวมผลงานของรัตนกวีของแผ่นดิน
7. เป็นผู้สนับสนุนสำคัญของการจัดนิทรรศการ การดนตรี และวัฒนธรรมทั่วทั้งประเทศและทั่วทุกมุม โลก
8. เป็นศูนย์กลางการวิจัยเพื่อการอนุรักษ์ และการสงวนรักษาไว้ซึ่งวัสดุต่าง ๆ ของหอสมุด
9. เป็นแหล่งเก็บแผนที่ แผนที่โลก แผ่นเสียง ภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์

โครงสร้างการปฏิบัติงาน

หอสมุดรัฐสภาอเมริกันมีหน่วยงานภายใต้กำกับหลายหน่วยงาน แต่หน่วยงานหลักที่สำคัญในให้บริการข้อมูลทางวิชาการแก่สมาชิกรัฐสภา ได้แก่

1. หอสมุดรัฐสภา (The Library of Congress)

หอสมุดรัฐสภาอเมริกันเป็นห้องสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีหน้าที่ให้บริการด้านค้นคว้าข้อมูลทางบรรณานุกรม สำหรับสมาชิกรัฐสภา คณะกรรมาธิการ บุคลากรของหน่วยงานทางฝ่ายบริหาร ตุลาการ รวมถึงนักวิชาการและนักวิทยาศาสตร์และประชาชน หอสมุดรัฐสภาอเมริกันมีทรัพยากรสารสนเทศเป็นจำนวนมากทุกประเภท/ทุกรูปแบบ และเกือบทุกภาษา เป็นแหล่งค้นคว้าอ้างอิงที่กว้างขวางทุกสาขาวิชา โดยเฉพาะด้านกฎหมาย รัฐธรรมนูญและตุลาการ นอกจากนี้ยังคิดค้นการจัดหมวดหมู่หนังสือในห้องสมุดระบบ L.C. (Library of Congress) ที่มีชื่อเสียงเป็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลก และได้ตั้งชื่อระบบตามชื่อหอสมุดว่า ระบบหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน

การบริการของหอสมุดรัฐสภาอเมริกันมีดังนี้

- บริการ/วิเคราะห์ และจัดทำรายการของทรัพยากรสิ่งพิมพ์ต่างๆ
- จัดทำบรรณานุกรมบริการแก่ผู้ใช้ ตลอดจนการทำสหบรรณานุกรม (Union catalog)
- เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนข้อมูลกับห้องสมุดอื่นๆ ตลอดจนส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยของ

ประชาชนต่างๆ ไป ทุกสาขาอาชีพ

- มีการพัฒนาระบบการจัดหมวดหมู่และทำรายการหอสมุด
- จัดทำระบบในการจดทะเบียนลิขสิทธิ์หนังสือที่ผลิตในสหรัฐอเมริกา (ในแต่ละปีมีผู้มา

จดทะเบียนลิขสิทธิ์มากกว่าครึ่งล้านเรื่อง และหอสมุดได้รับหนังสือตามกฎหมายลิขสิทธิ์เรื่องละ 2 เล่ม)

- เป็นสถานที่เก็บรักษาเอกสารและสิ่งพิมพ์ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และเอกสารสิ่งพิมพ์รัฐบาลของชาติต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งรวมทั้งทรัพยากรที่ได้มาจากการบริจาค และการจัดหาทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ ทั่วโลก

หอสมุดรัฐสภาอเมริกันถือว่าเป็นศูนย์ข้อมูลและศูนย์วิจัยของรัฐสภา เป็น “Think Tank” ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งทำหน้าที่ให้บริการแก่สมาชิกรัฐสภาและประเทศชาติผ่านทาง

บริหารงานของหน่วยงาน Copyright Office, Enabling Infrastructure, Office of the Librarian, Law Library, Library Service และ Office of Strategic Initiatives โดยแบ่งการทำงานดังนี้

Copyright Office

- Office of the Register*, Staff Director
- Office of the General Counsel, Copyright Arbitration Royalty Panel
- Policy and International Affairs
- National Copyright Programs, Acquisitions Division
- Copyright Operations, Administration Automation Group

Enabling Infrastructure

- Financial Services
- Human Resources Services
- Integrated Support Services
- Internal University
- Planning, Management and Evaluation
- Security

Office of the Librarian

- Chief of Staff*
- Congressional Relations Office
- Development Office
- Leadership Development Program
- Special Events and Public Programs
- Office of the General Counsel
- Office of the Inspector General
- Public Affairs Office

Law Library

- Office of the Law Librarian*
- Legal Research Directorate

- Law Library Services Directorate

Library Services

- Office of the Associate Librarian for Library Services
- Acquisitions
- Cataloging
- Preservation
- Public Service Collections
- Area Studies Collections
- National Services
- Operations

Office of Strategic Initiatives

- Associate Librarian for Strategic Initiatives
- National Digital Library

2. ซีอาร์เอส (CRS – The Congressional Research Service)

ซีอาร์เอส (CRS – The Congressional Research Service) เป็นหน่วยงานหนึ่งของหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน ทำหน้าที่ให้บริการทางด้านข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลแก่สมาชิกรัฐสภา ข้อมูลที่ให้ เป็นข้อมูลที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ คณะทำงานของหน่วยงานซีอาร์เอส พยายามตอบสนอง ความต้องการของสมาชิกรัฐสภา เช่น การทำรายงานเชิงวิเคราะห์ การทำคำปรึกษา การอ้างอิงบรรณานุกรม นอกจากนี้คณะทำงานของซีอาร์เอสยังทำงานใกล้ชิดกับคณะกรรมการ ทั้งในด้านการวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติ นโยบายต่าง ๆ ตลอดจนช่วยอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการวางแผนและการรับฟัง การไต่สวน การเขียนรายงานของคณะกรรมการ ซีอาร์เอสได้จัดทำข้อมูลตั้งแต่ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปจนกระทั่งถึงข้อมูลในระดับเทคนิค

โครงสร้างองค์กรของหน่วยงานของซีอาร์เอส ซีอาร์เอสได้แบ่งโครงสร้างการปฏิบัติงาน ออกเป็นดังนี้

1. ฝ่ายการวิจัย (Research Division) แบ่งออกเป็นหน่วยงานย่อยดังนี้
 - ฝ่ายกฎหมายอเมริกัน
 - ฝ่ายเศรษฐกิจ

- ฝ่ายการศึกษาและสวัสดิการสังคม
 - ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ธรรมชาติ
 - ฝ่ายกิจการต่างประเทศและความมั่นคง
 - ฝ่ายกิจการรัฐบาล
 - ฝ่ายกิจการวิทยาศาสตร์
2. ฝ่ายการอ้างอิงและข้อมูลในห้องสมุด (Reference and Library Information Division)
แบ่งออกเป็น
- ฝ่ายบริการอ้างอิง
 - ฝ่ายบริการห้องสมุด

รูปแบบการให้บริการของซีอาร์เอส

- วิเคราะห์ข้อมูล จัดทำข้อมูลวิจัยด้านเทคนิคเกี่ยวกับรัฐบัญญัติ และบริการข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ เช่น สถิติ ประวัติศาสตร์ทางกฎหมาย
 - จัดทำบันทึกแก่สมาชิกเฉพาะราย บรรยายสรุปและให้คำปรึกษา
 - จัดทำรายงาน
 - ระบบสารสนเทศนิติบัญญัติ (LIS - the Legislative Information System)
 - จัดทำโครงการพัฒนาการทำงานของสมาชิก โดยจัดสัมมนาและการประชุมเชิงปฏิบัติการ
- รวมทั้งการปรับปรุงข้อมูลด้านกฎหมายท้องถิ่นให้ทันสมัยปีละ 2 ครั้ง
- จัดฝึกอบรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐสภาเกี่ยวกับงานด้านกระบวนการนิติบัญญัติและงบประมาณ
 - จัดทำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ วิเคราะห์และตีความรัฐธรรมนูญ
 - บริการข้อมูลด่วนด้วยการตอบคำถามทางโทรศัพท์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และช่องทางอื่น ๆ
 - บริการด้านบรรณานุกรม

3. ห้องสมุดสภาผู้แทนราษฎร (House Library)

เป็นหน่วยงานภายใต้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของรัฐสภาอเมริกันเป็นกลุ่มงานหนึ่งของ Legislative Resource Center (LRC) ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1792 มีพันธกิจหลักในการให้บริการสารสนเทศแก่ผู้ใช้ และมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาเอกสารของสำนักงาน ห้องสมุดมีทรัพยากรสารสนเทศมากกว่า 125,000 เล่ม ประกอบด้วย เอกสารรัฐสภา สิ่งพิมพ์ของคองเกรส และหนังสือกฎหมาย

บริการต่าง ๆ ของ ห้องสมุดสภาผู้แทนราษฎร

- **Library Collection** รายการทรัพยากร โดยแบ่งตามหมวดหมู่
- **Common Questions and Answer** รายการคำถามทั่วไป และคำตอบเชิงลึกเกี่ยวกับสมาชิกของเกรสและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
- **Hot Topic Responses** รายการหัวข้อที่น่าสนใจที่มาจากประเด็นหลักของเกรสหรือจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของกฎหมาย
- **Reference Desk** ศูนย์รวมข้อมูลอ้างอิง ได้แก่ Reference Fire Drawer, Popular Laws, Committee Hearing, Members' Bookshelf, Resume of Congressional Activity
- **Resources** รายชื่อเว็บไซต์ที่แนะนำแก่ผู้ใช้ ได้แก่เว็บที่เกี่ยวข้องกับ นิติบัญญัติ ศาล และรัฐบาล รวมถึงข่าวและเว็บไซต์ห้องสมุด

การใช้บริการ (At the House Library)

เจ้าหน้าที่ให้บริการตอบคำถามอ้างอิงและบอกแหล่งจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศทั้งในรูปแบบดิจิทัลและสิ่งพิมพ์ สมาชิกของเกรส และเจ้าหน้าที่ของเกรสสามารถยืมหนังสือได้โดยมีระยะเวลาการยืมจำกัด ผู้ใช้สามารถให้คำแนะนำโดยติดต่อเจ้าหน้าที่ที่ LRC

4. ห้องสมุดวุฒิสภา (The Senate Library)

ห้องสมุดวุฒิสภาก่อตั้งขึ้น โดยเป็นห้องสมุดอันดับที่ 2 ของสภาของเกรส (1791-1792) โดยมีมติให้ขึ้นตรงต่อสภาผู้แทนราษฎร ในช่วงต้น ๆ ก่อนที่ห้องสมุดจะถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ห้องสมุดได้รับความเสียหายจากไฟไหม้ 2 ครั้ง ครั้งแรกเกิดขึ้นระหว่างสงครามปี 1812 เมื่อชาวอังกฤษ sacked (ไล่ออกจากงาน การปล้นสะดม ปลดออก) Capitol Hill (เผากรุงวอชิงตัน) เพื่อแทนที่ด้วย collection Thomas Jefferson 6,487 เล่ม ซึ่งเป็น collection ของสภา ซึ่งเป็นหัวใจของห้องสมุดใหม่ ไฟไหม้ครั้งที่ 2 เกิดขึ้นในปี 1851 และได้ทำลายทรัพยากรของห้องสมุดรัฐสภาของเกรส 20,000 เล่ม ความเสียหายที่เกิดขึ้นครั้งนี้ วุฒิสภาได้ออกแบบพื้นที่ใน Capitol สำหรับเป็นห้องสมุดวุฒิสภาโดยติดตั้งชั้นหนังสือแบบโลหะแทนชั้นไม้ เพื่อป้องกันไฟไหม้จากความสูญเสียในอนาคต สภาผู้แทนราษฎรได้สำรวจ collection ก่อนหน้านี้ของห้องสมุด ซึ่งรวมถึงเอกสาร พ.ร.บ. และมติต่างๆ รายงานคณะกรรมการ และ เอกสารของวุฒิสภาอื่นๆ William Hickey เลขานุการวุฒิสภา (1855-66) ในขณะนั้นได้รวบรวมเอกสารของวุฒิสภาทั้งหมดตั้งแต่ปี 1824 มารวบรวมไว้ 10 ชุด เริ่มด้วยการสะสมทรัพยากรอย่างกว้างๆ โดยพยายามรณรงค์ให้ห้องสมุดจัดการและอนุรักษ์เอกสารสำหรับการให้บริการ ถึงอย่างไรก็ตาม ความพยายามที่จะจัดตั้งห้องสมุด ยังไม่สำเร็จ

จนกระทั่ง วันที่ 11 ก.พ. 1870 วุฒิสภาได้ออกแบบ 3 ห้อง (S-331, S-332, S-333) ในรัฐสภา
คอนเกรส สำหรับเป็นห้องสมุดวุฒิสภา

ปี 1871 George S. Wagner ได้รับแต่งตั้งเป็นบรรณารักษ์วุฒิสภาคนแรก Wagner ได้
รับภาระจัดการ collection ของ Hickey เพื่อจูงมูงหมายในการเข้าถึงและการอนุรักษ์ (ทรัพยากรส่วน
ใหญ่มีสภาพไม่แข็งแรงคงทน) ปี 1890 ทรัพยากรของห้องสมุดเพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 98,000 เล่ม และ
พื้นที่ห้องสมุดเพิ่มขึ้น เอกสารหายากและเอกสารลายมือเขียนจำนวนมากจัดเก็บไว้ที่ชั้นใต้ดินภายใต้
สภาพที่ไม่ค่อยดี บางส่วนของทรัพยากรห้องสมุดได้รับความลำบากในเรื่องสถานที่จัดเก็บ ในปี
1902 ห้องสมุดได้รับจัดสรรเงินทุนให้เหมาะสมในการสร้างชั้นจัดเก็บหนังสือที่เป็นโลหะ
พื้นที่สำหรับจัดเก็บใหม่นี้อยู่ที่บริเวณห้องใต้หลังคาวุฒิสภา (S-410 & S-419)

ในปี 1999 ห้องสมุดวุฒิสภา ได้ย้ายจาก The United States Capitol ไปที่ Russell Senate
Office Building ซึ่งปัจจุบันอาศัยอยู่ใน SR - B 5.

พันธกิจของห้องสมุดวุฒิสภา

พันธกิจของห้องสมุดวุฒิสภาได้เปลี่ยนจากการรวบรวม จัดเก็บเอกสารของวุฒิสภาในปี
1871 เป็นการจัดหาเอกสารทางด้านนิติบัญญัติ ประวัติศาสตร์ กฎหมาย บริหารธุรกิจ และ
เอกสารอ้างอิงต่างๆ ไป ห้องสมุดวุฒิสภาได้จัดให้มีบริการสำหรับวุฒิสภาด้านนิติบัญญัติ กฎหมาย
และ เอกสารอ้างอิงต่างๆ ไปด้วยความถูกต้อง รวดเร็ว และ มีระเบียบแบบแผนไม่ลำเอียง ห้องสมุด
ได้ให้บริการทั้งสมาชิกวุฒิสภาปัจจุบันและอดีต เจ้าหน้าที่ที่เป็นสมาชิกห้องสมุด และเจ้าหน้าที่ใน
คณะกรรมการ หัวหน้าและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานวุฒิสภา ห้องสมุดวุฒิสภา ได้จัดให้มี บริการ
ห้องนั่งอ่าน ที่นั่งสำหรับศึกษาค้นคว้าส่วนบุคคล บริการคอมพิวเตอร์ และศูนย์บริการ scanning and
microform บริการนำชมห้องสมุดตามตารางตลอดทั้งปี และจัดให้เฉพาะรายตามที่ร้องขอ
ห้องสมุดมีเจ้าหน้าที่ 22 คน และบริการส่งหนังสือไปยังหน่วยงานต่างๆตามที่ร้องขอ 2 ครั้งต่อวัน

การให้บริการและทรัพยากรสารสนเทศพิเศษ

- การให้บริการแบบเดิมที่ห้องสมุดจัดให้ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว ห้องสมุดได้เพิ่มฐานข้อมูล
ทางด้านนิติบัญญัติในปี 1975 การเรียกใช้บริการนี้มีถึง 80,000 ต่อปี
- ห้องสมุดวุฒิสภาได้รับ The United States Congressional Serial Set ซึ่งประกอบด้วย
รายงานและเอกสารการประชุมมากกว่า 15,000 รายการ ตั้งแต่ปี 1817
- ห้องสมุดมี collection หนังสือ ย้อนหลังไปถึงต้นปีศตวรรษ 1800 มากกว่า 14,000 เล่ม
เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ชีวประวัติ การเมืองและกฎหมาย ซึ่งหนังสือ
ส่วนมากจะมีลายเซ็นผู้แต่งหรือเจ้าของคนเดิม

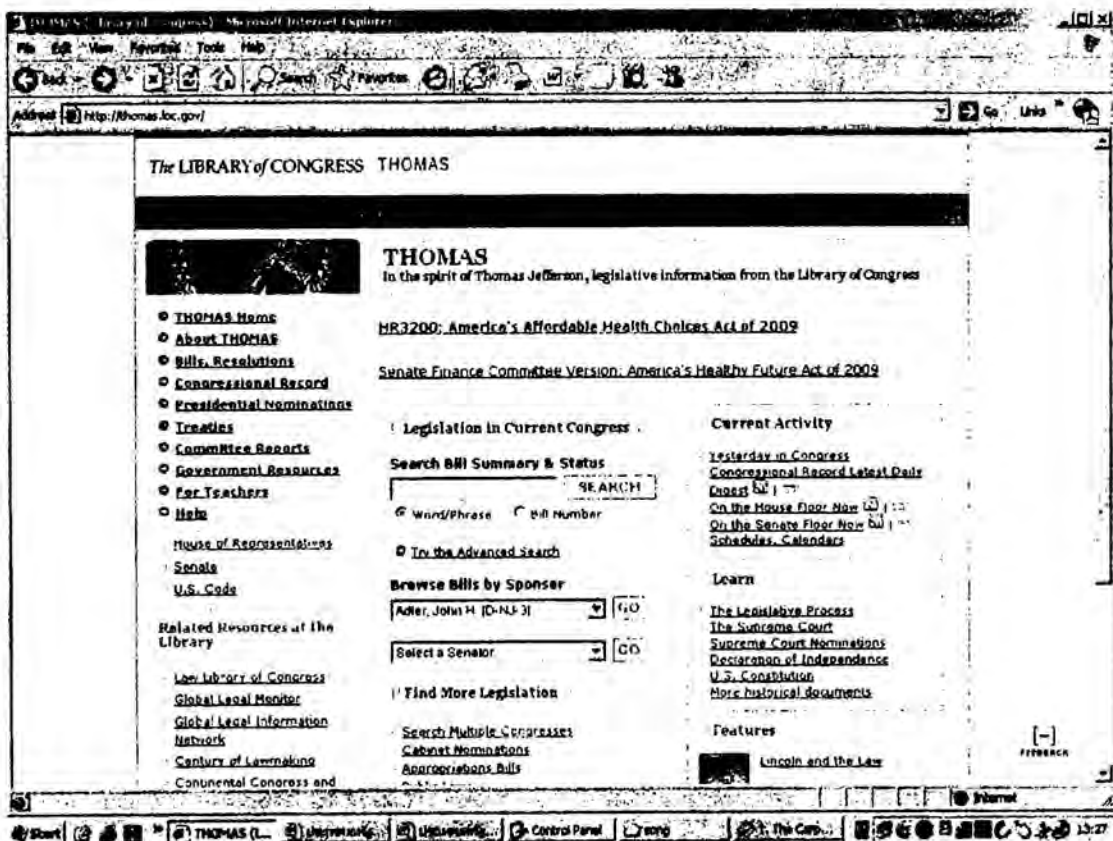
- ห้องสมุดมี collection ไมโครฟิล์ม โดยไมโครฟอร์ม มีมากกว่า 1 ล้าน และ ไมโครฟิล์มมากกว่า 6,000 ม้วน

บรรณารักษ์ห้องสมุดวุฒิสภาคนปัจจุบัน คือ Mary E. Comaby

- **ช่องทางกาให้บริการ** ในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการสื่อสารช่วยให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการให้บริการแก่สมาชิก สามารถดำเนินการจัดบริการเพื่อให้สมาชิก สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็วในทุกที่และทุกเวลา โดยมีช่องทางหลักในการให้บริการดังนี้

1. บริการผ่านเว็บไซต์
2. บริการผ่านโทรศัพท์มือถือ
3. บริการโดยตรงถึงตัวสมาชิก
4. ช่องทางอื่นๆ

- **แบบฟอร์มการให้บริการ** แบบฟอร์มในการให้บริการส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ที่ปรากฏอยู่ในเว็บไซต์ที่ให้บริการ ดังตัวอย่าง

4.5 การขอใช้บริการของสมาชิก

ในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการสื่อสาร ช่วยให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการให้บริการแก่สมาชิกสามารถดำเนินการจัดบริการเพื่อให้สมาชิกฯ สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็วในทุกที่และทุกเวลา โดยสมาชิกสามารถขอใช้บริการได้จากช่องทางต่างๆ เช่น การขอใช้บริการผ่านทางเว็บไซต์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โทรศัพท์ หรือ การเข้าขอใช้บริการโดยตรงที่หน่วยงานที่จัดให้บริการ

บรรณานุกรม

- กระทรวงการต่างประเทศ. (2552). "สหรัฐอเมริกา," [ออนไลน์]. แหล่งที่มา :
<http://www.mfa.go.th/web/2388.php?id=266> [16 มีนาคม 2552]
- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. (2544). **รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา**. นครปฐม : ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ.
- คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.). (2551). **รายงานการศึกษาดูงานต่างประเทศของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.) ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา ระหว่างวันที่ 15-23 กรกฎาคม 2551**. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- จเร พันธุ์เปรื่อง. (2540). **การประชุมสภาผู้แทนราษฎร : การจัดทำระเบียบวาระการประชุมและการดำเนินการประชุม**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชาญชัย แสวงศักดิ์. (2552). **กฎหมายรัฐธรรมนูญ : แนวคิดและประสบการณ์ของต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : วิญญูชน.
- สมบัติ ชำรงธัญวงศ์. (2548) **การเมืองอเมริกา**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.
- "CRS Org Structure-Office of Legislative Information," (2009) [Online] Available :
<http://www.loc.gov/crsinfo/divwork/linwork.html> [10August 2009]
- "Economic Indicators : Main Page," (2009) [Online] Available :
<http://www.gpoaccess.gov/indicators/index.html> [10August 2009]
- "Floor Procedure In The U.S. House Of Representatives," (2009) [Online] Available :
http://rules.house.gov/archives/floor_man.htm [10August 2009]
- "History of The Office," (2009) [Online] Available :
<http://clerk.house.gov/about/history.html> [10August 2009]
- "House Library," (2009) [Online] Available :
<http://clerk.house.gov/library/index.html> [10August 2009]
- "Law Library of Congress," (2009) [Online] Available :
<http://www.loc.gov/law/index.php> [10August 2009]
- "Legislative Branch Resources on GPO Access," (2009) [Online] Available :
<http://www.gpoaccess.gov/legislative.html> [10August 2009]
- "Offices & Services," (2009) [Online] Available :
http://clerk.house.gov/about/offices_1rc.html [10August 2009]

“Parliamentary outreach program,” (2009) [Online] Available :

http://rules.house.gov/archives/pop022299_ho2.htm [10August 2009]

“Secretary of the Senate,” (2009) [Online] Available :

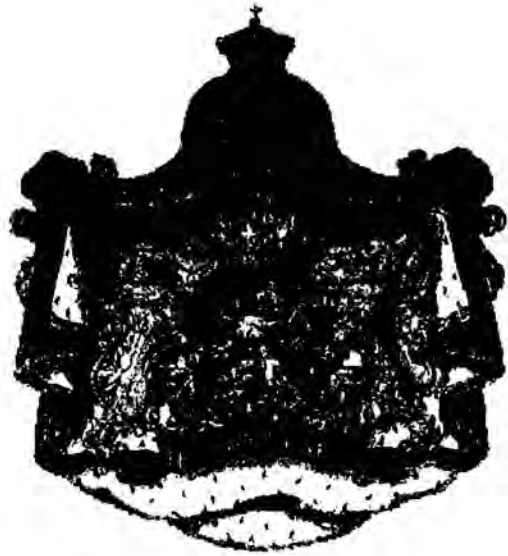
http://www.senate.gov/artandhistory/history/common/briefing/secretary_senate
[10August 2009]

“United State Congress,” (2009) [Online] Available :

http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Congress [10August 2009]

“United States House of Representatives,” (2009) [Online] Available :

http://www.house.gov/house/MemberWWW_by_State.shtml [10August 2009]

States-General of the Netherlands

รัฐสภาเนเธอร์แลนด์

จัดทำโดย...

- 1. นางนันทิยา ชายเกตู**
- 2. นายคมกฤษ สายตา**
- 3. นางสาววิลาสินี ปิตินานนท์**

ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ (Kingdom of the Netherlands)

1. ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครอง

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1 เนเธอร์แลนด์เป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน และมีสันติภาพยาวนานต่อเนื่องเป็นเวลา 250 ปี ต่อมา เมื่อจักรวรรดิโรมันเสื่อมอำนาจลง ชนเผ่าเยอรมัน นิก และเคลติก ได้เข้าไปครอบครองพื้นที่แถบนั้น

ในช่วงปี พ.ศ. 1906-2025 เนเธอร์แลนด์อยู่ภายใต้การปกครองของดยุกแห่งเบอร์กันดี และในศตวรรษที่ 16 เนเธอร์แลนด์ถูกปกครองโดยสเปน ต่อมาเจ้าชายวิลเลียมแห่งออเรนจ์และขุนนางจำนวนหนึ่ง ได้ก่อการปฏิวัติต่อสมเด็จพระราชาธิบดีฟิลิปที่ 2 แห่งสเปน เพื่อเรียกร้องให้ประชาชนเนเธอร์แลนด์และได้สถาปนาสาธารณรัฐดัตช์และ สามารถนับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ได้ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2191 (ค.ศ. 1648) จึงได้มีการลงนามในสนธิสัญญา มุนสเตอร์ เพื่อสงบศึกระหว่างเนเธอร์แลนด์และสเปน ซึ่งดำเนินมาถึง 80 ปี และถือเป็นการประกาศเอกราชของเนเธอร์แลนด์ด้วย

หลังจากได้ประกาศเอกราชจากจักรวรรดิสเปน ชาวดัตช์ได้ร่วมกันฟื้นฟูประเทศจน ในที่สุดได้เข้ามาสู่ยุคทอง เช่นเดียวกับ สเปน โปรตุเกส และสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นมหาอำนาจทางทะเลในการแสวงหาโอกาสทางการค้าในดินแดนต่างๆ ของโลก เนเธอร์แลนด์เป็นมหาอำนาจทางทะเลและเศรษฐกิจชั้นนำของยุโรปในเวลานั้น และกรุงอัมสเตอร์ดัมก็ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางการเงินของยุโรป จนมีนักเศรษฐศาสตร์หลายคนถือให้เนเธอร์แลนด์เป็นประเทศระบอบทุนนิยมประเทศแรกของโลก

เมื่อปี พ.ศ. 2338 (ค.ศ. 1795) กองทัพปฏิวัติฝรั่งเศสนำโดยพระเจ้านโปเลียนที่ 1 ได้เข้ายึดครองเนเธอร์แลนด์ และในปี พ.ศ. 2353 (ค.ศ. 1810) เนเธอร์แลนด์ก็ได้ถูกผนวกเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิฝรั่งเศส ต่อมาเมื่อจักรวรรดิฝรั่งเศสเสื่อมอำนาจลงเนเธอร์แลนด์จึงได้รับเอกราชคืนมาอีกครั้งในปี พ.ศ. 2357 (ค.ศ. 1814) โดยมีเบลเยียมเป็นส่วนหนึ่งของเนเธอร์แลนด์ อย่างไรก็ตาม

เนื่องจากความแตกต่างในทุก ๆ ด้านระหว่างเนเธอร์แลนด์และเบลเยียม ประเทศทั้งสอง จึงได้แยกออกจากกันอย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. 2382 (ค.ศ. 1839)

เนเธอร์แลนด์ประกาศความเป็นกลางในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ระหว่างปี พ.ศ. 2457 – 2461 และประกาศความเป็นกลางอีกครั้งหนึ่งในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างไรก็ตาม กองทัพเยอรมนีได้รุกรานและยึดครองเนเธอร์แลนด์ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2483 – 2488 ปัจจุบันเนเธอร์แลนด์เป็นสมาชิกที่มีบทบาทแข็งขันในสหภาพยุโรป และองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือหรือนาโตเนเธอร์แลนด์เป็นประเทศเจ้าอาณานิคมจนกระทั่งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยอินโดนีเซียได้ประกาศเอกราชจากการเป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์เมื่อปี พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) และซูรินามประกาศเอกราชเมื่อปี พ.ศ. 2497 (ค.ศ. 1954) ส่วนเนเธอร์แลนด์ อัลโทลิส และอารูบายังคงเป็นส่วนหนึ่งของเนเธอร์แลนด์ โดยมีอธิปไตยในการบริหารกิจการภายในประเทศ ส่วนด้านการทหารและการต่างประเทศยังอยู่ภายใต้ความควบคุมดูแลโดยรัฐบาลเนเธอร์แลนด์

ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภาอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขอยู่ภายใต้กฎหมาย ซึ่งกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่ในปี ค.ศ. 1848 เป็นต้นมา รายพระนามพระมหากษัตริย์และพระราชินีนาถ ของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

- 1.พระเจ้าวิลเลียมที่ 1 ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1813/1815 – 1840
- 2.พระเจ้าวิลเลียมที่ 2 ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1840 - 1849
- 3.พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1849 - 1890
- 4.พระราชินีนาถเอ็ลมา ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1890 - 1898
- 5.พระเจ้าวิลเฮ็ลมีนา ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1898 1940
- 6.พระเจ้าจูเลียนา ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1948 - 1980
- 7.พระราชินีนาถเบียทริกซ์ ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1980 – ปัจจุบัน

พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภา

พระมหากษัตริย์หรือพระราชินีนาถทรงมีพระราชอำนาจที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภา คือ ทรงเป็นผู้แถลงนโยบายของรัฐบาลในพิธีเปิด สมัยการประชุมรัฐสภาประจำปี หรือ Speech from the Throne , ทรงมีพระราชดำรัสแถลงแผนงานด้านนิติบัญญัติของรัฐบาลประจำปีต่อรัฐสภา ทรงมีพระราชดำรัสเปิดรัฐสภาประจำปีในวันอังคารที่สามของเดือนกันยายน ซึ่งเรียกว่า Prinsjesdag

พระราชอำนาจที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล

พระมหากษัตริย์หรือพระราชินีนาถ ทรงมีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ หลังจากมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไปแล้ว โดยพระองค์จะมีกระแสรับสั่งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา และรองประธานสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ พร้อมด้วยหัวหน้าพรรคการเมืองที่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาผู้แทนราษฎรเพื่อร่วมกันหารือในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ โดยพระองค์ทรงให้คำแนะนำแนวทางการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ในกรณีถ้ามีความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งรัฐบาลร่วมกันหลายพรรค หากไม่มีพรรคการเมืองใดมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากเด็ดขาดในสภาผู้แทนราษฎร ที่จะตั้งรัฐบาลชุดใหม่ได้พรรคเดียว เมื่อพรรคการเมืองร่วมกันได้เสียงข้างมากในการจัดตั้งรัฐบาลแล้ว จึงกำหนดนโยบายที่จะต้องดำเนินการภายใน 4 ปี โดยพระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ จากนั้นพระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชกฤษฎีกาโปรดเกล้าแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรี หลังจากแต่งตั้งแล้วคณะรัฐมนตรีจะเฝ้าพระมหากษัตริย์เพื่อสาบานตนก่อนเข้ารับตำแหน่ง นอกจากนี้ พระมหากษัตริย์ยังทรงให้คำปรึกษาแก่นายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินในด้านต่าง ๆ อาทิ เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

องค์กรทางการเมืองตามรัฐธรรมนูญ

- **คณะรัฐมนตรี (Council of Ministers)** เป็นผู้กำหนดและดำเนินนโยบายบริหารประเทศ ตามความไว้วางใจของรัฐสภา รัฐมนตรีไม่สามารถเป็นสมาชิกรัฐสภาในคราวเดียวกันได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ ฉบับปัจจุบัน ไม่ได้กำหนดจำนวนคณะรัฐมนตรี

ไว้แต่ให้เป็นพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยกำหนดคณะรัฐมนตรีประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการ และรัฐมนตรีช่วยว่าการ

อำนาจหน้าที่ของคณะรัฐมนตรี รัฐธรรมนูญฯ กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ดังนี้ คือ

1. เสนอร่างพระราชบัญญัติต่อรัฐสภา
2. ออก กฎ ระเบียบ เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการดำเนินการตามนโยบายการควบคุม และการบริหารราชการแผ่นดิน
3. การเจริญสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศ

ปัจจุบัน รัฐบาลเนเธอร์แลนด์เป็นรัฐบาลผสม 3 พรรค คือ พรรค Christian Democrat Alliance (CDA) พรรค People's Party for Freedom and Democracy (VVD) และพรรค Democrat 66 (D66) ภายใต้การนำของนาย Jan - Peter Balkenende นายกรัฐมนตรีเนเธอร์แลนด์และหัวหน้าพรรค CDA รัฐบาลผสมพรรคชุดนี้ มีรัฐมนตรี 16 คน และรัฐมนตรีช่วย 10 คน เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2007

- สภาแห่งรัฐ (Council of State) หรือเรียกว่ารัฐมนตรีสภา เป็นองค์กรที่ปรึกษาด้านกฎหมาย โดยคณะรัฐมนตรีจะปรึกษาหารือเกี่ยวกับร่างของกฎหมายก่อนที่จะนำเข้าสู่ กระบวนการทางนิติบัญญัติ สภาแห่งรัฐจะรับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนต่อนโยบายของรัฐบาล ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งพระมหากษัตริย์หรือสมเด็จพระนางเจ้าพระราชินีนาถที่ทรงเป็นประมุขแห่งรัฐทรงแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการเมืองการปกครอง การทูต การเศรษฐกิจ และการทหาร ปัจจุบันประเทศเนเธอร์แลนด์ซึ่งมีสมเด็จพระนางเจ้าพระราชินีนาถเป็นพระประมุข คือ สมเด็จพระราชินีนาถเบียทริกซ์แห่งเนเธอร์แลนด์ นั้น สมเด็จพระนางเจ้าพระราชินีนาถทรงดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสภา มีรองประธานสภาแห่งรัฐ และสมาชิกสภาแห่งรัฐ มากกว่าจำนวน 28 คน มี แต่การเข้าร่วมประชุมนั้นแล้วแต่พระราชอัชฌาศัย ซึ่งอุปนายกรัฐมนตรีสภาจะฉลองพระองค์ในยามที่มีได้เสด็จเข้าร่วมประชุม ตามรัฐธรรมนูญแห่งเนเธอร์แลนด์แล้ว อุปนายกรัฐมนตรีสภายังจะปฏิบัติหน้าที่เป็นประมุขชั่วคราวแห่งรัฐด้วยในยามที่พระประมุขแห่งรัฐ ไม่อาจทรงปฏิบัติหน้าที่ได้หรือเมื่อพระราชบัลลังก์ว่างลง เป็นต้น

- รัฐสภาเนเธอร์แลนด์ ประกอบด้วย 2 สภา คือ วุฒิสภา (Eerste Kamer) มีสมาชิกจำนวน 75 คน มาจากการเลือกตั้งทางอ้อมโดยสภาจังหวัด 12 แห่ง มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี และสภาผู้แทนราษฎร (Tweede Kamer) มีสมาชิกจำนวน 150 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี ผู้มีสิทธิเลือกตั้งอายุ 18 ปี สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจในการเสนอร่างกฎหมาย ขณะที่วุฒิสภามีหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมายซึ่งเสนอโดยสภาผู้แทนราษฎร

- ศาลยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่ในด้านตุลาการพิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญา ได้กำหนดให้มีศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา โดยกำหนดให้ มี

1. ศาลชั้นต้น มีทั่วประเทศ 19 เขต
2. ศาลอุทธรณ์ มีทั่วประเทศ 5 เขต
3. ศาลฎีกา เป็นศาลสูงสุด มีเพียงแห่งเดียว

การฟ้องคดี ให้เริ่มฟ้องร้องที่ศาลชั้นต้นก่อน และผู้พิพากษาทั้ง 3 ศาล มีอิสระในการทำงาน และปลดเกษียณอายุ 70 ปี ทั้งนี้ ราชาอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ ไม่มีศาลปกครอง แต่มีกฎหมายปกครองบังคับใช้กรณีเกิดข้อพิพาทระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐกับประชาชน ให้ดำเนินการบริการสาธารณะ หากเกิดข้อพิพาทหรือโต้แย้งสิทธิแล้วนำคดีไปร้องต่อศาลยุติธรรม

- ศาลตรวจสอบบัญชี มีหน้าที่ในการควบคุมการใช้จ่ายงบประมาณฯของรัฐบาลและตรวจสอบบัญชีการเงินรายรับ-รายจ่ายของกระทรวงต่างๆ ส่วนจังหวัด เทศบาลนคร และคณะกรรมการบริหารงานในพื้นที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล และรายงานผลการดำเนินการต่อรัฐบาล มีผู้ตรวจสอบบัญชีจำนวน 3 คน โดยเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิทางการเงินจากภายนอก มีวาระการดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต โดยรัฐบาลเป็นผู้เลือกผู้ตรวจสอบบัญชี คนใดคนหนึ่งมาเป็นประธานผู้ตรวจสอบบัญชี ซึ่งผู้ตรวจสอบบัญชีต้องรายงานการตรวจสอบบัญชีประจำปีต่อรัฐบาลและรัฐสภา หลังจากได้ดำเนินการมาแล้ว

- ผู้ตรวจการรัฐสภา จัดตั้งขึ้นปี ค.ศ.1982 มีหน้าที่ไต่สวน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทุจริตมิชอบของรัฐบาล เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ เพื่อฟ้องต่อศาลเพื่อนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ โดยมีอำนาจกำหนดวิธีการและกระบวนการไต่สวนไว้โดยเฉพาะ ผู้ตรวจการรัฐสภา มี 1 คน โดย

ได้รับแต่งตั้งจากสภาผู้แทนราษฎร มีวาระดำรงตำแหน่ง 6 ปี และรายงานผลการดำเนินการต่อรัฐสภาทุกปี

- การบริหารราชการแผ่นดิน แบ่งออกเป็น ส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น
ส่วนกลาง มีหน่วยงาน 16 กระทรวง ได้แก่

1. กระทรวงราชการทั่วไป
2. กระทรวงการคลัง
3. กระทรวงความสัมพันธ์ภายในราชอาณาจักร
4. กระทรวงการปฏิรูปรัฐบาล
5. กระทรวงการต่างประเทศ
6. กระทรวงการพัฒนาและการมีส่วนร่วม
7. กระทรวงยุติธรรม
8. กระทรวงการตรวจคนเข้าเมือง และคนต่างด้าว
9. กระทรวงการศึกษา ศิลปะและวัฒนธรรม
10. กระทรวงกลาโหม
11. กระทรวงการเคหะ ผังเมืองและสิ่งแวดล้อม
12. กระทรวงคมนาคมและการควบคุมน้ำ
13. กระทรวงเศรษฐกิจทั่วไป
14. กระทรวงการเกษตรและคุณภาพอาหาร
15. กระทรวงสังคมและแรงงาน
16. กระทรวงสาธารณสุข สวัสดิการและการกีฬา

- ส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. ส่วนจังหวัดหรือเขตเคาน์ตี (county) ประกอบด้วย
 - (1) นอร์ดฮอลแลนด์ (Noord Holland)
 - (2) เซาด์ฮอลแลนด์ (Zuid Holland)

- (3) เฟลโวลันด์ (Flevoland)
- (4) นอร์ค brabant (Noord Brabant)
- (5) อูเทร็คต์ (Utrecht)
- (6) เซลันด์ (Zeeland)
- (7) ฟริสลันด์ (Friesland)
- (8) โกรนิงเงิน (Groningen)
- (9) เดร์นเด่ (Drenthe)
- (10) โอเวอร์ไอเซิล (Overijssel)
- (11) เกลดอร์ลันด์ (Gelderland)
- (12) ลิมเบิร์ก (Limburg)

เขตเคาน์ตีเหล่านี้ดำเนินการปกครองโดยมีการเลือกตั้ง กลุ่มผู้บริหารเขตเหล่านี้จะเป็นผู้ดูแลการจัดการภายในเคาน์ตีของตน รวมถึงการออกระเบียบและกฎหมายที่จะบังคับใช้ภายในเคาน์ตีด้วย โดยแต่ละเคาน์ตีจะขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง แบ่งออกเป็น 12 จังหวัดแต่ละจังหวัดประกอบด้วย สภาจังหวัดและผู้ว่าราชการจังหวัด

สภาจังหวัด มีหน้าที่กำหนด กฎ ระเบียบและบริหารงานโดยรับนโยบายส่วนกลาง โดยให้มีสมาชิกจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในแต่ละจังหวัด จำนวนสมาชิกสภาจังหวัดขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่รัฐบาลส่วนกลางเป็นผู้กำหนด มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

ผู้ว่าราชการจังหวัด แต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และมีหน้าที่บริหารราชการในจังหวัด และเป็นประธานในที่ประชุมสภาจังหวัด

ในส่วนการจัดสรรงบประมาณ ได้รับเงินอุดหนุนจากส่วนกลางและรายได้จากการเก็บภาษี

2. เทศบาลนคร

มีจำนวน 458 เทศบาล กำหนดให้มีในเขตพื้นที่จังหวัดตามที่รัฐบาลและจังหวัดกำหนดไว้ มีหน้าที่ออก กฎ ระเบียบในการบริหารราชการการบริการสาธารณะให้กับประชาชน

โครงสร้างประกอบด้วยสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรี สภาเทศบาล มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในเขตพื้นที่เทศบาลกำหนดไว้ และจากประชาชนที่เป็นประชาชาติสมาชิกสหภาพยุโรปซึ่งอาศัยในเขตเทศบาลนั้น มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี จำนวนสมาชิกสภาเทศบาลรัฐบาลเป็นผู้กำหนดให้มีแต่ละท้องที่ด้วยความเหมาะสม

นายกเทศมนตรี โดยได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ ผู้เสนอโดยส่วนจังหวัด มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี มีหน้าที่บริหารราชการในด้านการบริการสาธารณะโดยอิสระแต่กำกับดูแลจากส่วนกลางและส่วนจังหวัด นอกจากนี้ ทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมสภาเทศบาลด้วย

ในส่วนการจัดสรรงบประมาณ ได้รับเงินอุดหนุนจากส่วนกลางและรายได้จากการเก็บภาษี

3. คณะกรรมการบริหารราชการในพื้นที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล

คณะกรรมการบริหารราชการในพื้นที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล มีหน้าที่จัดการบริหารราชการในพื้นที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล การบริหารงานมีลักษณะคล้ายคลึงกันส่วนจังหวัดและเทศบาลนคร นอกจากนี้ ยังมีความรับผิดชอบในการดำเนินการป้องกันไม่ให้น้ำท่วมในพื้นที่ต่ำกว่าน้ำทะเล การรักษาเขื่อนกั้นน้ำ การควบคุมการไหลเวียนของน้ำ และการรักษาคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดี คณะกรรมการฯ ได้รับการแต่งตั้งบุคคลผู้มีความรู้สามารถในพื้นที่ดังกล่าวว่ามีเป็นคณะกรรมการฯ ส่วนหลักเกณฑ์วิธีการคัดเลือกและวาระการดำรงตำแหน่ง โดยรัฐบาลเป็นผู้กำหนดหลักเกณฑ์ และคณะกรรมการที่ได้รับการคัดเลือกมาแล้ว ก็ดำเนินการประชุมเลือกประธานกรรมการ เพื่อเป็นผู้บริหารงานต่อไป

ในส่วนการจัดสรรงบประมาณ ได้รับเงินอุดหนุนจากส่วนกลางและรายได้จากการเก็บภาษี

2. รัฐธรรมนูญ

2.1 บทบัญญัติเกี่ยวกับรัฐสภา

มาตรา 50

รัฐสภาเป็นตัวแทนของประชาชนชาวเนเธอร์แลนด์ทั้งหมด

มาตรา 51

1. สภาแห่งรัฐประกอบด้วยสภาล่าง (เรียกว่า Tweede Kamer) และสภาสูง (เรียกว่า Eerste Kamer)
2. สภาล่างประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 150 คน
3. สภาสูงประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 75 คน
4. ให้ถือว่าทั้งสองสภาเป็นหนึ่งเดียวกันในเวลาระหว่างสมัยประชุมของสภาทั้งสอง

มาตรา 52

1. วาระความเป็นสมาชิกภาพของสภาทั้งสองมีระยะเวลา 4 ปี
2. วาระความเป็นสมาชิกภาพของสภาสูงอาจแก้ไขได้ตามที่สภาเทศบาลกำหนด (Provinciale staten) ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงโดยบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลให้มีระยะเวลาความเป็นสมาชิกภาพเป็นเวลานานกว่า 4 ปี

มาตรา 53

1. สมาชิกของสภาทั้งสองมาจากการได้รับเลือกตั้งแบบสัดส่วน ซึ่งเป็นผู้แทนภายใต้ข้อจำกัดภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล
2. การเลือกตั้งเป็นแบบลงคะแนนเสียงลับ

2.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับสมาชิกรัฐสภา (ส.ส./ส.ว.)

มาตรา 54

1. สมาชิกของสภาล่างประกอบด้วยสมาชิกผู้ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนผู้มีสัญชาติเนเธอร์แลนด์ซึ่งมีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ ยกเว้นกรณีประชาชนผู้มีสัญชาติเนเธอร์แลนด์ที่ไม่มีถิ่น

ที่พำนักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์โดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งจะถูกตัดสิทธิเลือกตั้งตามพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล

2. บุคคลดังต่อไปนี้ไม่มีสิทธิเลือกตั้ง

(ก) บุคคลที่กระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลและถูกพิพากษาให้จำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลให้จำคุกเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี และขณะเดียวกันก็ถูกพิพากษาเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(ข) บุคคลซึ่งไร้ความสามารถโดยคำพิพากษาของศาลอันเนื่องมาจากภาวะผิดปกติทางจิตใจ

มาตรา 55

สมาชิกแห่งสภาสูงมาจากการได้รับคัดเลือกโดยสมาชิกสภาจังหวัด โดยที่การเลือกตั้งนั้นจะจัดขึ้นภายหลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดแห่งท้องถิ่นเป็นระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน ยกเว้นกรณีที่มีการยุบสภาเกิดขึ้น

มาตรา 56

บุคคลที่จะมีสิทธิเป็นสมาชิกรัฐสภาได้จะต้องเป็นผู้มีสัญชาติเนเธอร์แลนด์ และต้องมีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ โดยไม่ถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

มาตรา 57

1. บุคคลใดจะเป็นสมาชิกของทั้งสองสภาในขณะเดียวกันไม่ได้
2. สมาชิกรัฐสภาจะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี รองประธาน หรือกรรมการสภาแห่งรัฐ ประธานรองประธานหรือผู้พิพากษาหรืออัยการของศาลสูงสุด หรือประธานหรือผู้พิพากษาประจำสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน หรือข้าราชการประจำจังหวัดในขณะเดียวกันไม่ได้
3. รัฐมนตรีหรือรองประธานสภาที่ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาและได้รับการเสนอให้ดำรงตำแหน่งนั้นต่อไปได้อีกนั้น สามารถนำเอาระยะเวลารับราชการนั้นรวมเข้ากับการเป็นสมาชิกรัฐสภาต่อไปได้จนถึงเวลาที่พ้นจากตำแหน่งจริง
4. การปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ซึ่งไม่สามารถดำเนินการได้ในเวลาเดียวกันโดยบุคคลซึ่งเป็นสมาชิกรัฐสภาหรือสมาชิกของแต่ละสภานั้น ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล

มาตรา 58

ภาแต่ละสภาจะต้องตรวจสอบความน่าเชื่อถือในการแต่งตั้งสมาชิกสภาใหม่ของแต่ละสภาทุกคน และต้องตัดสินใจบนพื้นฐานแห่งระเบียบซึ่งกำหนดขึ้น โดยพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลว่าข้อ ได้แย้งใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องความน่าเชื่อถือของสมาชิกสภา หรือเกี่ยวกับการเลือกตั้ง

มาตรา 59

เรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับสิทธิการเลือกตั้งและการเลือกตั้งให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ ว่าด้วยรัฐบาล

มาตรา 60

ในการเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาของสภาทั้งสอง สมาชิกนั้นจะต้องสาบานและให้การปฏิญาณตน ในที่ประชุมสภาตามที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล ว่าสมาชิกเหล่านั้นจะไม่กระทำการใด ซึ่งห้ามมิให้กระทำตามกฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งต้องสาบานว่าจะปฏิบัติหน้าที่ โดยสุจริตภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้

มาตรา 61

1. แต่ละสภาจะต้องแต่งตั้งประธานขึ้นมา 1 คน จากบรรดาสมาชิกสภาของแต่ละสภานั้น
2. แต่ละสภาจะต้องแต่งตั้งเลขาธิการสภาได้จากบุคคลซึ่งมิได้เป็นสมาชิกสภาแห่งรัฐ ทั้งนี้ เช่นเดียวกับการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆ ของสภาทั้งสอง

มาตรา 62

ในการประชุมร่วมกันของทั้งสองสภา ให้ประธานสภาของสภาสูงเป็นประธานในที่ประชุมสภา ร่วมกันระหว่างสภาทั้งสองนั้น

มาตรา 63

การจ่ายเงินค่าตอบแทนและเงินทดแทนต่างๆ สำหรับผู้ที่เป็นสมาชิกสภาและผู้ที่เคยดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภา รวมทั้งของภรรยาและบุตรของสมาชิกสภานั้น ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล ซึ่งสภาทั้งสองจะเป็นผู้พิจารณาออกกฎหมาย (พระราชบัญญัติ)

มาตรา 64

1. แต่ละสภาอาจถูกยุบลงได้โดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชกฤษฎีกา

2. พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยุบสภานั้นต้องมีบทบัญญัติที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งใหม่เพื่อแทนที่สภาที่ถูกยุบไป โดยที่สภาที่ถูกจัดตั้งขึ้นใหม่นั้นจะต้องจัดตั้งขึ้นให้แล้วเสร็จและประชุมกันภายในระยะเวลา 3 เดือน
3. การยุบสภาให้มีผลในวันที่สภาชุดใหม่มีการจัดตั้งขึ้นนั่นเอง
4. ระยะเวลาการเป็นสมาชิกภาพของสภาล่างก่อนสิ้นสุดวาระหนึ่ง ให้กำหนดไว้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งวาระหนึ่งให้มีระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี สำหรับระยะเวลาการเป็นสมาชิกภาพของสภาสูง ให้สิ้นสุดลงเมื่อมีการยุบสภา

2.3 บทบัญญัติเกี่ยวกับการประชุมสภา

มาตรา 65

คำแถลงนโยบายที่รัฐบาลจะต้องดำเนินการจะต้องกล่าวโดยหรือในนามของพระมหากษัตริย์ก่อนเปิดสมัยประชุมร่วมกันของสภาทั้งสอง ซึ่งต้องจัดให้มีขึ้นในทุกวันอังคารที่ 3 ของเดือนกันยายนของทุกปี หรือก่อนหน้านั้น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล

มาตรา 66

1. การประชุมสภาต้องกระทำโดยเปิดเผย
2. การประชุมลับอาจจะมีได้ก็แต่โดยที่สมาชิกสภาจำนวนไม่ต่ำกว่า 1 ใน 10 ร้องขอ หรือเมื่อประธานสภาเห็นควรให้มีการประชุมลับ
3. ในการประชุมสภาแต่ละสภาหรือในการประชุมร่วมกันของทั้งสองสภา สภาจะเป็นผู้กำหนดการพิจารณาเกี่ยวกับการประชุมลับในเรื่องที่ได้ประชุมปรึกษากัน ซึ่งสภาจะมีมติเป็นเช่นใดก็ได้

มาตรา 67

1. สภาจะประชุมปรึกษาหรือมีมติในการประชุมแยกของแต่ละสภาหรือการประชุมร่วมกันได้เฉพาะกรณีที่มีสมาชิกจำนวนไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกที่มาประชุมอยู่ที่ประชุมนั้น
2. การลงมติใดๆ ให้ถือเอาเสียงส่วนใหญ่ในสภา

3. สมาชิกสภาที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนได้โดยไม่อยู่ได้อ่านาจอหรือการหมอบหมายใดๆ จากผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
4. การออกเสียงลงคะแนนเพื่อมีมติในเรื่องใดๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวของสมาชิกแต่ละคน ให้กระทำโดยวิธีการเรียกชื่อสมาชิคนั้นและให้มีการออกคะแนนเสียงโดยวาจาก็ได้ หากได้รับการร้องขอจากสมาชิกคนใดคนหนึ่งในสภานั้น

มาตรา 68

รัฐมนตรีและรองประธานหรือกรรมการสภาแห่งรัฐต้องให้ข้อมูลในเรื่องใดๆ ในที่ประชุมสภาทั้งในการประชุมสภาร่วมกันและการประชุมแยกกันของแต่ละสภา โดยวาจาหรือโดยลายลักษณ์อักษร ตามที่สมาชิกสภาคนหนึ่งหรือหลายคนร่วมกันร้องขอ ทั้งนี้ หากข้อมูลดังกล่าวไม่ขัดแย้งกับผลประโยชน์แห่งรัฐ

มาตรา 69

1. บรรดารัฐมนตรีและรองประธานมีสิทธิในการเข้าร่วมฟังในการประชุมสภาและอาจมีส่วนร่วมในการพิจารณาในเรื่องใดๆ ได้
2. เพื่อประโยชน์แห่งรัฐ บรรดารัฐมนตรีและรองประธานอาจได้รับเชิญให้เข้าร่วมในการประชุมสภาได้ไม่ว่าจะเป็นการประชุมสภาร่วมกันของทั้งสองสภา หรือในการประชุมของแต่ละสภา
3. ในการนี้ คณะรัฐมนตรีอาจจัดให้มีเจ้าหน้าที่เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คณะรัฐมนตรีในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในที่ประชุมสภาได้

มาตรา 70

ทั้งสองสภาโดยการประชุมร่วมกันหรือในการประชุมแยกกัน มีสิทธิในการซักถามหรือสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาล

มาตรา 71

สมาชิกรัฐสภา รัฐมนตรี ผู้ช่วยรัฐมนตรี รวมทั้งบุคคลอื่นๆ ที่เข้ามีส่วนร่วมในการพิจารณาของสภา ไม่ต้องถูกฟ้องร้องหรือมีความรับผิดชอบในทางกฎหมายในการที่ได้กล่าวถ้อยคำในสภาหรือการที่ได้เสนอเรื่องใดๆ เป็นลายลักษณ์อักษรในการประชุมคณะกรรมการธิการสภา

มาตรา 72

แต่ละสภาและในการประชุมสภาร่วมกันของสภาทั้งสองอาจกำหนดกฎระเบียบและวิธีการในการประชุมสภาได้

2.4 บทบัญญัติเกี่ยวกับการตรากฎหมาย

มาตรา 81

รัฐบาลและรัฐสภาเป็นผู้ใช้อำนาจร่วมกันในการตราบทบัญญัติแห่งกฎหมายต่างๆ ว่าด้วยรัฐบาลให้มีผลบังคับใช้

มาตรา 82

1. ให้พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจหรือให้สภากลางแห่งรัฐสภามีอำนาจในการเสนอบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือพระราชบัญญัติในนามของพระมหากษัตริย์
2. ให้พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจหรือให้สภาทั้งสองสภาในนามของพระมหากษัตริย์เป็นผู้เสนอบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือพระราชบัญญัติซึ่งจำเป็นต้องพิจารณา ร่วมกันในการประชุมสภา ร่วมกันทั้งสองสภานั้นต่อสภา ทั้งนี้ โดยให้สอดคล้องกับบทบัญญัติในหมวด 2 แห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้
3. พระราชบัญญัติที่เสนอโดยสภากลางหรือโดยความเห็นชอบของที่ประชุมสภาทั้งสอง ให้สมาชิกสภาคนหนึ่งหรือหลายคนร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัตินั้นต่อที่ประชุมสภาในการประชุมสภาของแต่ละสภาหรือในการประชุมสภา ร่วมกัน

มาตรา 83

พระราชบัญญัติซึ่งเสนอโดยพระมหากษัตริย์หรือที่เสนอในนามของพระมหากษัตริย์ ให้เสนอต่อสภากลางหรือเสนอต่อที่ประชุมร่วมกันของทั้งสองสภาในกรณีที่ร่างพระราชบัญญัตินั้นจำเป็นต้องผ่านการพิจารณาและเห็นชอบจากที่ประชุมสภา ร่วมกัน

มาตรา 84

1. ตราบใดที่ร่างกฎหมายซึ่งเสนอโดยพระมหากษัตริย์หรือที่เสนอในนามของพระมหากษัตริย์ยังไม่ผ่านความเห็นชอบจากสภากลางหรือจากผลการประชุมร่วมกันของทั้งสองสภา ร่างกฎหมายนั้น

ข้อมุกแก้ไข โดยที่ประชุมสภาหรือ โดยผลการประชุมร่วมกันของทั้งสอง ได้ตามข้อเสนอของ สมาชิกสภาคนหนึ่งหรือหลายคน หรือตามข้อเสนอของรัฐบาล

2. ร่างกฎหมายใดที่สภาล่างหรือที่ประชุมร่วมกันของสภาทั้งสองเสนอและยังไม่ผ่านความเห็นชอบให้ตราเป็นกฎหมายนั้น ข้อมสามารถแก้ไข โดยที่ประชุมสภาหรือ โดยผลการประชุมร่วมกันของทั้งสองสภาตามข้อเสนอของสมาชิกสภาคนหนึ่งหรือหลายคนซึ่งเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายนั้นเองได้เสมอ

มาตรา 85

เมื่อสภาล่างมีมติเห็นชอบให้ผ่านร่างกฎหมายที่เสนอมาน โดยไม่แก้ไขหรือในกรณีที่มีมติให้แก้ไขร่างกฎหมายที่เสนอมาก็ตาม ให้สภาล่างส่งข้อเสนอนั้นต่อไปยังสภาสูง โดยที่สภาล่างอาจแนบความเห็นมาด้วยหรือส่งให้สมาชิกสภาคนหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งคนเป็นตัวแทนไปชี้แจงข้อมูลเกี่ยวกับร่างกฎหมายที่เสนอมาคือในการพิจารณาของสภาสูงต่อไป

มาตรา 86

1. คราบใดที่ร่างกฎหมายที่เสนอนั้นยังไม่ได้ผ่านความเห็นชอบโดยมติของที่ประชุมสภาให้ผ่านตราเป็นกฎหมาย ผู้เสนอร่างกฎหมายนั้นข้อมสามารถถอนข้อเสนอร่างกฎหมายนั้นในนามของตนเองหรือในนามของผู้เสนอนั้นได้เสมอ

2. คราบใดที่ร่างกฎหมายที่ต้องเสนอโดยสภาล่างหรือที่ต้องเสนอโดยที่ประชุมร่วมกันของทั้งสองสภานั้น ยังไม่ได้ผ่านความเห็นชอบให้ตราเป็นกฎหมาย สมาชิกของสภาล่างหรือของที่ประชุมร่วมกันของทั้งสองสภาซึ่งเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายนั้นข้อมสามารถถอนข้อเสนอร่างกฎหมายนั้นได้เสมอ

มาตรา 87

1. ร่างกฎหมายจะมีผลบังคับใช้เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลได้ต่อเมื่อร่างกฎหมายนั้นได้ผ่านความเห็นชอบจากสภาและพระมหากษัตริย์ได้ลงนามให้สัทยาบันในร่างกฎหมายนั้นแล้ว

2. พระมหากษัตริย์และรัฐสภาต้องแจ้งผลการพิจารณาในร่างกฎหมายนั้นให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบผลนั้นซึ่งกันและกัน

มาตรา 88

การตีพิมพ์และการมีผลบังคับใช้ของบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลให้กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล โดยที่กฎหมายเหล่านั้นจะยังไม่มีผลใช้บังคับจนกว่าจะได้มีการตีพิมพ์ที่ถูกต้อง

มาตรา 89

1. บรรดาคำสั่งของกรรมการสภาแห่งรัฐให้ตีพิมพ์ลงในพระราชกฤษฎีกา
2. บรรดากฎระเบียบต่างๆ ที่มีบทกำหนดโทษรวมอยู่ด้วย ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของคำสั่งต่างๆ นั้น ตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล ซึ่งบรรดาโทษที่ได้กำหนดขึ้นนั้น ให้กำหนดขึ้นโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล
3. การตีพิมพ์และการมีผลบังคับใช้ของบรรดาคำสั่งต่างๆ ของกรรมการสภาแห่งรัฐ ให้กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล ซึ่งจะยังไม่มีผลบังคับใช้จนกว่าจะได้มีการตีพิมพ์ที่ถูกต้อง
4. ให้นำความในวรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับ โดยอนุโลมกับบรรดากฎระเบียบทั่วไปที่มีผลผูกพันซึ่งกำหนดขึ้น โดยรัฐ

3. องค์การทางการเมือง (รัฐสภา)

3.1 โครงสร้างของรัฐสภาเนเธอร์แลนด์ (The States General หรือ The Staten Generaal) ประกอบด้วยสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา

3.1.1 สภาผู้แทนราษฎร (The Lower House หรือ Tweede Kamer)

มาจากการเลือกตั้ง โดยตรงในระบบบัญชีรายชื่อพรรคการเมือง การจัดสรรที่นั่งจะใช้จำนวนบัตรลงคะแนนดี (Valid vote) ทั่วประเทศหารด้วยจำนวนสมาชิกสภา (150) ผลลัพธ์ตัวเลขที่ได้เรียกว่า national quota ผู้สมัครคนใดได้คะแนนถึง national quota จะได้รับการจัดสรรที่นั่งให้ ซึ่งมักจะไม่ได้เต็มจำนวน 150 ที่นั่งที่มีอยู่ในสภา ดังนั้นจะต้องมีการคำนวณเพื่อจัดสรรที่นั่งส่วนที่เหลือ โดยดูจากคะแนนเสียงของผู้สมัครทุกคนเทียบอัตราร้อยละกับ national quota แล้วจัดสรรที่นั่งในสภาให้โดยไล่ไปตามลำดับที่ได้เกณฑ์เฉลี่ยร้อยละจากสูงที่สุดลงไปจนครบจำนวน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

สภาผู้แทนราษฎรมีหน้าที่หลักสำคัญสองประการ ได้แก่ การออก/ตรากฎหมาย และการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ส่วนหน้าที่ของวุฒิสภาคือการตรวจสอบรัฐบาลและพิจารณาร่างกฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร โดยรัฐบาลมีหน้าที่ที่จะต้องให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่สภาทั้งสองเพื่อที่จะให้รัฐสภาสามารถตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ หน้าที่ดังกล่าวได้มีการกำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญได้กำหนดสิทธิอันเป็นการเฉพาะของรัฐสภาไว้เพื่อให้สมาชิกสภาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างเหมาะสม ดังนี้

- สิทธิในการให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณของรัฐบาล
- สิทธิในการซักถาม
- สิทธิในการตั้งกระทู้ถามคณะรัฐมนตรีระหว่างเวลาเปิดสมัยประชุมอภิปราย
- สิทธิในการเสนอแนวทางปฏิบัติหรือดำเนินการเรื่องต่าง ๆ
- สิทธิในการแก้ไขกฎหมาย
- สิทธิเสนอกฎหมาย เช่น การเสนอร่างกฎหมายใหม่

เงินเดือนหรือค่าตอบแทนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

สมาชิกของคณะรัฐบาลจะได้รับเงินเดือนเพื่อตอบแทนค่าใช้จ่ายในการทำงานของสมาชิกเหล่านั้น เรียกว่า ค่าตอบแทน จำนวนเงินค่าตอบแทนนั้นเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 6,949.86 เหรียญยูโร ต่อเดือน นอกจากนี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานในวันหยุดต่อเดือนเป็นจำนวนร้อยละ 8 เช่นเดียวกับได้รับเงินตอบแทนทุกสิ้นปี (เดือนธันวาคม)

ประธานสภาจะได้รับเงินเพิ่มเป็นพิเศษจากสมาชิกทั่วไปเป็นจำนวนร้อยละ 34 ส่วนประธานพรรครัฐบาลจะได้รับเงินเพิ่มอย่างน้อยร้อยละ 1 (สำหรับกรณีพรรครัฐบาลที่ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 1 คน) จนถึงจำนวนสูงสุดเป็นเงินเพิ่มร้อยละ 11.5 เป็นอย่างมาก (สำหรับกรณีที่พรรครัฐบาลนั้นประกอบด้วยสมาชิกจำนวนตั้งแต่ 35 คน หรือมากกว่านั้น)

สมาชิกรัฐสภาจะต้องจ่ายค่าภาษีและค่าประกันสังคมโดยจะถูกหักจากเงินเดือนโดยรวมทั้งหมด สำหรับค่าธรรมเนียมในกรณีที่ต้องมีการจ่ายเงินเพิ่มจะถูกหักจากเงินชดเชยสูงสุดเป็นจำนวน ร้อยละ 35

เมื่อความเป็นสมาชิกภาพของการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง การจ่ายเงินชดเชยต่างๆ ก็จะหยุดลงทันทีเช่นกัน

3.1.2 วุฒิสภา (The Upper House หรือ Eerste Kamer)

วุฒิสภาเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของสภาแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ แต่สมาชิกวุฒิสภาจะไม่ได้เป็นผู้ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนชาวนเนเธอร์แลนด์โดยตรง ทั้งนี้ บรรดาสมาชิกวุฒิสภาจะได้รับการเลือกตั้งทางอ้อมจากสมาชิกสภาเทศบาลจังหวัด ซึ่งสมาชิกสภาเทศบาลจังหวัดนั้นเองเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชนชาวนเนเธอร์แลนด์โดยตรง สำหรับงานหลักของวุฒิสภาก็คือ การร่วมกันออกกฎหมาย แต่นอกจากนี้บรรดาสมาชิกวุฒิสภาก็ยังมีหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลด้วยเช่นกัน รวมทั้งยังมีหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล โดยที่วุฒิสภาก็มีเครื่องมือหรือกลไกหลายอย่างด้วยกันภายใต้การควบคุมเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล แต่วุฒิสภาเองก็มักจะไม่ค่อยได้ใช้เครื่องมือดังกล่าวบ่อยนัก เมื่อคำนึงถึงการตรากฎหมาย กฎหมายซึ่งผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรแล้วจะต้องได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาอีกชั้นหนึ่งก่อนที่จะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ อย่างไรก็ตาม วุฒิสภาไม่มีสิทธิในการแก้ไขร่างกฎหมาย แต่มีเพียงสิทธิที่จะเห็นชอบให้ผ่านกฎหมายนั้นหรือพิจารณาไม่เห็นชอบโดยให้ร่างนั้นตกไปเท่านั้นเอง นอกจากนี้ สมาชิก

วุฒิสภาเองก็ไม่มีสิทธิในการเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายเองเหมือนอย่างเช่นที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิทำได้

3.2 การประชุม

โดยทั่วไป ในการประชุมทุกการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรจะกระทำโดยเปิดเผยต่อสาธารณะ ซึ่งบุคคลใดๆ ย่อมสามารถเข้าร่วมในการประชุมสภาได้ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเพื่อสำรองที่นั่งในการเข้าร่วมฟังในที่ประชุมสภาล่วงหน้า แต่อย่างไรก็ตาม ในการประชุมวาระที่เกี่ยวกับการตอบข้อซักถาม การอภิปรายทั่วไป และการอภิปรายวิสามัญนั้นมักจะมีผู้เข้าร่วมชมเป็นจำนวนมาก

สมัยการประชุม

ทุกวันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี

การประชุมคณะกรรมการ

ทุกวันจันทร์ อังคาร พุธ และวันพฤหัสบดี

ช่วงเวลาปิดหรือหยุดพักการประชุมสภา : การหยุดพักในช่วงปี 2008/2009

- การหยุดพักในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ปี 2008 : วันศุกร์ที่ 10 ตุลาคม 2008 ถึง วันจันทร์ที่ 20 ตุลาคม 2008
- การหยุดพักช่วงเทศกาลคริสต์มาส ปี 2008 : วันศุกร์ที่ 19 ธันวาคม 2008 ถึงวันจันทร์ที่ 12 มกราคม 2009

ในสมัยประชุมการประชุมต่างๆ จะประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนทั้งสิ้น 150 คน ซึ่งสมัยการประชุมเหล่านี้จะจัดขึ้นในห้องประชุมสภา (The Plenaire Zaal) สำหรับสมัยการประชุมอภิปรายมักจะเป็นบทสรุปของบรรดาข้อเสนอต่างๆ ที่ได้รับการหารือกันในคณะกรรมการแล้ว หรือเป็นการอภิปรายในหัวข้อหลักๆ เช่น การอภิปรายสภาเกี่ยวกับสุนทรพจน์ของพระราชินี ซึ่งในการนี้สภาผู้แทนราษฎรเท่านั้นที่สามารถลงคะแนนเสียงมีมติเกี่ยวกับกฎหมายต่างๆ ในแต่ละสมัยประชุม

การลงมติของสภาผู้แทนราษฎร

เมื่อสภาผู้แทนราษฎรอภิปรายเรื่องใดเรื่องหนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะพิจารณาลงมติในเรื่องนั้นในสมัยประชุม ซึ่งรายงานผลการลงมติดังแสดงว่าร่างกฎหมายนั้นได้รับความเห็นชอบ หรือถูกคัดค้าน ถูกยกเลิก หรือถูกชะลอไว้ ลักษณะการกระทำดังกล่าวนี้

จะใช้กับกรณีการแก้ไขด้วย ซึ่งคณะกรรมการจะเป็นผู้จัดทำรายงานผลการมีมติสรุปการประชุม และการดำเนินงานอื่นที่คณะกรรมการได้มีมติร่วมกันไว้ในเรื่องดังกล่าว

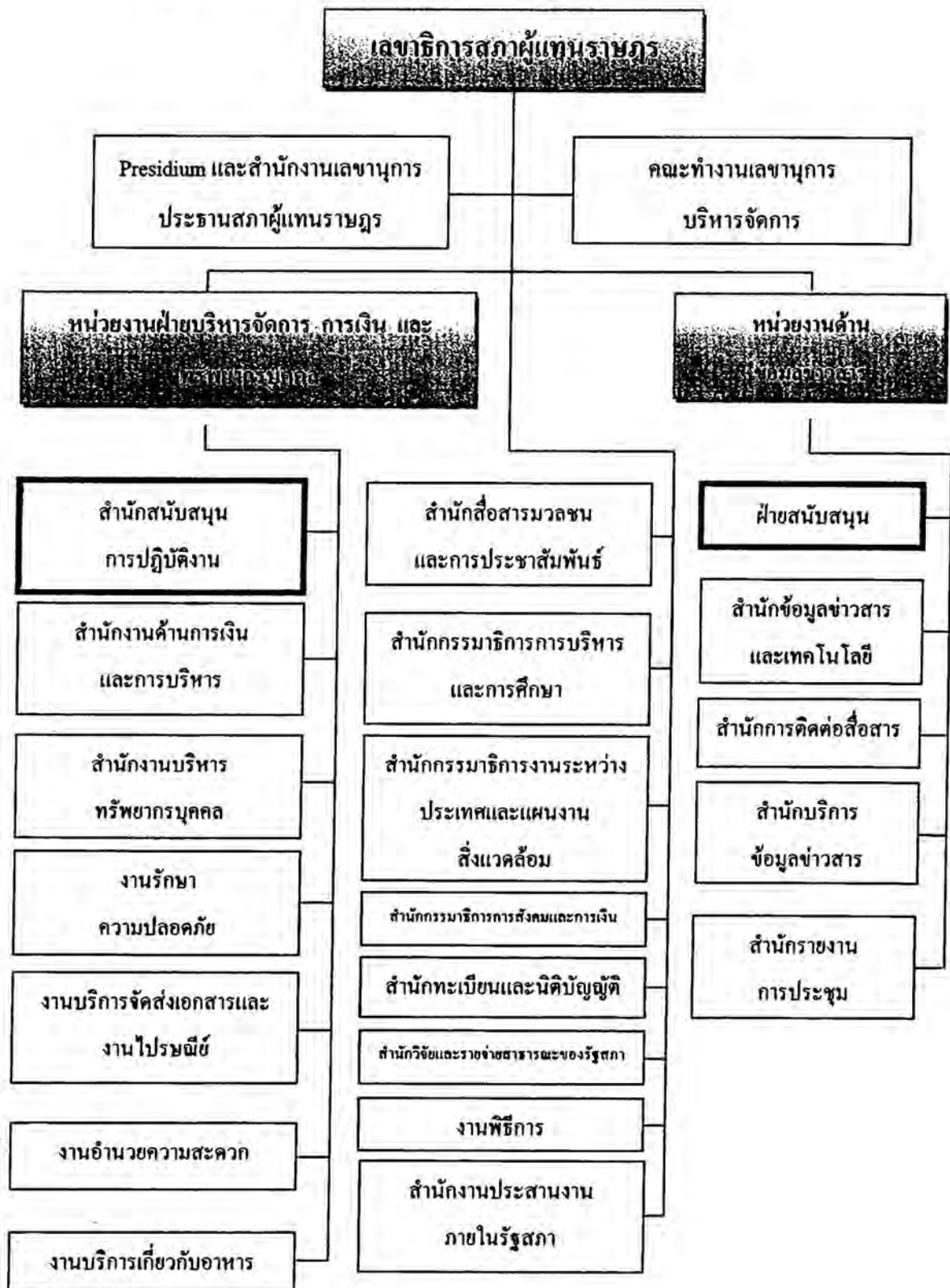
รายงานการประชุม

รายงานการประชุมทั้งหมดจะต้องมีการจัดทำขึ้นสำหรับการประชุมในทุกๆ ครั้ง เรียกว่า Handelingen หรือ stenogram กรณีหากรายงานการประชุมนั้นยังไม่ได้รับการรับรอง กรณีนี้ บรรดาสมาชิกรัฐสภาซึ่งถูกบันทึกถ้อยคำพูดลงไว้ในรายงานการประชุมเหล่านั้นมีสิทธิที่จะขอแก้ไขข้อความนั้นได้ แต่อาจขอแก้ไขเพิ่มเติมได้เฉพาะในกรณีที่คำพูดหรือถ้อยคำบางอย่างยังไม่ได้มีการบันทึกลงไว้ในรายงานการประชุมเท่านั้น

รายงานการประชุมจะได้มีการจัดทำขึ้นในการประชุมของคณะกรรมการหาก กรรมการได้มีการหารืออภิปรายกันเกี่ยวกับกฎหมายหรือบันทึกข้อเสนอต่างๆ ที่ได้รับมาจาก รัฐบาล กรณีอื่นนอกจากนี้ รายการมติที่ที่ประชุมคณะกรรมการได้มีมติร่วมกันจะถูกตีพิมพ์และเผยแพร่ลงในวันเดียวกันกับที่มีการประชุมกันนั่นเอง สำหรับรายงานการอภิปรายหารือที่สำคัญจะมีการตีพิมพ์และเผยแพร่หลังการประชุมหารือกันประมาณ 2-3 สัปดาห์

รายงานและเอกสารทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่สภาผู้แทนราษฎรได้อภิปรายกัน เช่น ร่างกฎหมาย จะมีหมายเลขประจำเอกสารของสภาเลขเดียวกัน ซึ่งเลขที่หนังสือนี้จะทำให้ประชาชนทั่วไปสามารถติดตามความคืบหน้าในการดำเนินการร่างกฎหมายฉบับนั้นได้ (เป็นภาษาตัดท์เท่านั้น) บรรดาหมายเลขประจำเอกสารของสภา เช่น การแก้ไข และการประชุมอภิปราย (กรณี หากเกิดขึ้น) ก็สามารถค้นหาได้ด้วยเช่นเดียวกัน

4. หน่วยงานธุรการของรัฐสภา

4.1 หน่วยงานธุรการของสภาผู้แทนราษฎร

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับความช่วยเหลือและสนับสนุนจากทีมงานสภาที่สมาชิคนั้นสังกัดอยู่ และนอกจากนี้บรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเหล่านั้นจะมีผู้ช่วยส่วนตัวเพื่อจัดการเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิคนั้น รวมทั้งการส่งหนังสือ ตอบข้อซักถามต่างๆ ผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ นอกจากนี้ยังมีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการจัดเตรียมการประชุม ดูแลด้านการรักษาความปลอดภัย รวมทั้งการดูแลด้านการติดต่อสื่อสาร โดยจะจัดหาพนักงานเพื่อทำงานในสำนักงาน เจ้าหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวกับด้านข้อมูลข่าวสาร พนักงานที่ทำงานเกี่ยวกับงานด้านนโยบาย รวมทั้งเลขานุการที่มีความเชี่ยวชาญชำนาญงาน ซึ่งมีโครงสร้างองค์กรดังนี้

4.1.1 สภการบริหารและประธานสำนักงานเลขานุการสภา (Presidium, President of the House Secretary office)

ประกอบด้วยกรรมการ 9 คน คือ ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธาน และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีก 8 คน ในจำนวนนี้มีรองประธานสภา 2 คน มีหน้าที่ควบคุมดูแลการบริหารจัดการภายในสภาผู้แทนราษฎร

4.1.2 เลขานุการคณะทำงานด้านการจัดการ (Management team Secretary)
มีหน้าที่ดำเนินการสนับสนุนและประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปการบริหารจัดการภายในสภาเป็นไปตามนโยบายขององค์กร

4.1.3 เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร (Secretary General)

มีหน้าที่ให้คำปรึกษาประธาน, สภาผู้แทนราษฎรและสภการบริหารสูงสุดของสภาเกี่ยวกับกระบวนการประชุมและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับสภา โดยในระหว่างการประชุม เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรจะนั่งอยู่ทางด้านขวามือของประธานในที่ประชุมสภา

นอกจากนี้ยังมีหน้าที่กำกับดูแลหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางการเมือง ได้แก่ สำนักกรรมการต่าง ๆ สำนักทะเบียนและนิติบัญญัติ สำนักสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์ สำนักงานวิจัยและประกันคุณภาพ และสำนักงานพิธีการ

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรคนปัจจุบันคือ Jacqueline Biesheuvel-Vermeijden ซึ่งสาบานตนเข้าดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 2 พฤศจิกายน 2004

สำนักสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์

เป็นหน่วยติดต่อประสานงานสำหรับการข่าวและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานประจำวันของสภาผู้แทนราษฎร บุคคลที่ต้องการทราบวาระการประชุมหรืองานต่างๆ ของสภาผู้แทนราษฎร สามารถติดต่อขอรับข้อมูลดังกล่าวจากหน่วยงานนี้ได้

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานประจำวันของสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเสนอต่อสื่อมวลชน
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาผู้แทนราษฎร
- ให้ความช่วยเหลือสื่อมวลชน
- ทำหน้าที่เสมือนเป็นโฆษกประจำสภาผู้แทนราษฎร โฆษกประธานสำนักงานเลขาธิการสภา คณะกรรมการต่างๆ รวมทั้งคณะผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง
- ให้คำแนะนำในเรื่องเกี่ยวกับการเผยแพร่ข้อมูลและภาพลักษณ์ของสภาผู้แทนราษฎร

สำนักกรรมการ

ประกอบด้วย 3 หน่วยงาน คือ สำนักกรรมการบริหารและการศึกษา สำนักกรรมการงานระหว่างประเทศและแผนงานสิ่งแวดล้อม และสำนักกรรมการการสังคมและการเงิน มีหน้าที่สนับสนุนในการดำเนินงานของคณะกรรมการ โดยจะมีพนักงานช่วยเหลืองานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสาขาหรือกิจกรรมของคณะกรรมการที่ตนทำงานให้ ทั้งเป็นผู้จัดการประชุม รวมทั้งกิจกรรมอื่นๆ โดยจะเป็นผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับร่างกฎหมายหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมือง รวมทั้งให้ความช่วยเหลือประธานคณะกรรมการในงานที่คณะกรรมการชุดนั้นรับผิดชอบ และให้ความช่วยเหลือประธานสภาเกี่ยวกับการอภิปรายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานที่รับผิดชอบ ทั้งนี้ มักจะร่วมกันทำงานกับเลขาธิการสภา

สำนักทะเบียนและนิติบัญญัติ

กรณีสภาผู้แทนราษฎรได้รับหนังสือ จดหมาย และเอกสารอื่นๆ ทั้งที่มาจากหน่วยงานรัฐบาล ประชาชนทั่วไป หรือองค์กรต่างๆ นั้น สำนักทะเบียนและนิติบัญญัติจะเป็นผู้รวบรวมเอกสารทั้งหมดนั้นและให้ความมั่นใจว่าได้คัดแยกเอกสารต่างๆ นั้น ไปยังแต่ละหน่วยงานได้อย่างถูกต้อง และในทุกวันพฤหัสบดี สภาผู้แทนราษฎรจะได้พิจารณาและมีมติว่าหัวข้อใดจะได้รับการบรรจุเข้าเป็นวาระในการประชุมสำหรับการประชุมในสัปดาห์ถัดไป โดยจะ

เป็นผู้ร่างวาระและแจ้งไปยังบรรดารัฐมนตรีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและจะต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อเข้าร่วมประชุมในการประชุมเรื่องดังกล่าวด้วย ตลอดจนจัดทำตารางแผนระยะยาวและจัดทำรายการเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงต่าง ๆ ไว้ด้วย เพื่อเป็นข้อมูลแสดงแก่สมาชิกสภาได้อย่างชัดเจนว่า จะต้องมีการพิจารณาลงมติเพื่อแก้ไขเรื่องใดและเมื่อใด สำหรับเนื้อหาของกฎหมายแต่ละฉบับหรือ การเสนอขอแก้ไขซึ่งเสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะต้องผ่านการตรวจสอบและประเมินโดย สำนักทะเบียนและนิติบัญญัติเสียก่อนว่าข้อความที่เสนอนั้นมีรูปแบบที่ถูกต้องหรือไม่อย่างไร และระเบียบที่เสนอมานั้นเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องนั้นหรือไม่ ซึ่งเมื่อกฎหมายนั้น รัฐสภาได้มีมติเห็นชอบให้รับหลักการแล้ว สำนักงานเลขาธิการสภาจะต้องส่งร่างกฎหมายนั้นต่อไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

สำนักวิจัยและการใช้จ่าย

มีหน้าที่สนับสนุนข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้จ่ายสาธารณะให้สภาผู้แทนราษฎร และเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งในการทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลและองค์กรภาครัฐต่าง ๆ

สำนักพิธีการ

มีหน้าที่เกี่ยวกับการต้อนรับแขกและผู้มาเยือนสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมาจากทั้งในและต่างประเทศ ได้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงจากสภาต่างประเทศ สมาชิกรัฐสภา ตลอดจนผู้นำรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ และคณะกรรมการสหภาพยุโรป ซึ่งแขกเหล่านี้จะได้รับการต้อนรับโดย ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้บริหารจากสภานิติบัญญัติ หรือคณะกรรมการสามัญต่าง ๆ ของสภาผู้แทนราษฎร โดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานนี้จะเป็นผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับพิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การต้อนรับดำเนินไปได้ด้วยดี

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานสนับสนุนอื่น ๆ ได้แก่

- สำนักกรรมการ
- สำนักทะเบียนและนิติบัญญัติ
- สำนักวิจัยและรายจ่ายสาธารณะของรัฐสภา
- งานพิธีการ
- สำนักงานด้านการเงินและการบริหาร
- สำนักงานบริหารทรัพยากรบุคคลกลางรักษาความปลอดภัย
- งานบริการจัดส่งเอกสารและงานไปรษณีย์

- งานอำนวยความสะดวก
- งานบริการเกี่ยวกับอาหาร

4.2 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านวิชาการ

สภาผู้แทนราษฎรเนเธอร์แลนด์มีหน่วยงานด้านข้อมูลข่าวสาร (Information Unit) เป็นฝ่ายสนับสนุน ประกอบด้วย สำนักข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี สำนักการติดต่อสื่อสาร สำนักบริการข้อมูลข่าวสาร และสำนักรายงานการประชุม

หน่วยงานด้านข้อมูลข่าวสาร (Information Unit)

เนื่องจากสภาผู้แทนราษฎรเป็นหน่วยงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับเอกสารประเภทต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ตารางการประชุม รายงานการประชุม จดหมายจากหน่วยราชการต่าง ๆ ฯลฯ จึงจำเป็นต้องมีหน่วยงานสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร ซึ่งประกอบด้วย สำนักข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี สำนักการติดต่อสื่อสาร สำนักบริการข้อมูลข่าวสาร และสำนักรายงานการประชุม หน่วยงานเหล่านี้จะทำงานร่วมกันเพื่อให้การปฏิบัติงานของสภาเกิดประสิทธิภาพ สามารถให้บริการแก่สมาชิกและผู้ที่สนใจข้อมูลของสภาผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ โดยช่องทางหลักในการให้บริการ ได้แก่ ระบบอินเทอร์เน็ตและระบบอินทราเน็ต

- สำนักข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี

มีหน้าที่พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสารของสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นองค์กรชั้นนำ ควบคุมดูแลและบำรุงรักษาระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขององค์กร การใช้ software ตลอดจนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานในสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด

- สำนักการติดต่อสื่อสาร

สภาผู้แทนราษฎรมักจะต้องปรากฏเป็นข่าวประจำวันตามสื่อประเภทต่างๆ ซึ่งแม้ว่าประชาชนส่วนมากจะติดตามการอภิปรายต่างๆ ได้จากสื่อต่างๆ แต่ก็ยังมีประชาชนจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่ทราบหน้าที่ที่แท้จริงของสภาผู้แทนราษฎร ไม่รู้ถึงขอบเขตงานและอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้งไม่รู้เกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการประชุมต่างๆ ว่ามีกระบวนการอย่างไрдังนั้น จึงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของสำนักการติดต่อสื่อสารที่จะแสดงหน้าที่การทำงานของสภาผู้แทนราษฎร และเนื่องจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญมากวิธีหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาผู้แทนราษฎรได้ แต่สำนักการติดต่อสื่อสารก็ยังดำเนินการจัดทำข่าวเพื่อชมงานขององค์กร การจัดนิทรรศการต่างๆ การจัดทำโบรชัวร์ และให้

คำแนะนำเกี่ยวกับโครงการต่างๆ ที่มุ่งประสงค์จะปรับปรุงบริการการให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน นอกจากนี้ สำนักการติดต่อสื่อสารยังมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารภายในองค์กรผ่านวารสารของสภา (in house magazine Kamerbode)

สำนักบริการข้อมูลข่าวสาร

มีหน้าที่ให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่บุคลากรในวงงานสภา เช่น สมาชิก เจ้าหน้าที่พรรคการเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐสภา ประกอบด้วยสำนักงานข้อมูลส่วนกลาง มีหน้าที่สืบค้นเอกสารที่ผู้รับบริการต้องการ สำนักเอกสารและงานวิจัย มีหน้าที่คัดเลือกและจัดเก็บข้อมูลโดยจำแนกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ตลอดจนพัฒนาข้อมูลดังกล่าวให้ผู้รับบริการสามารถใช้งานได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันหน่วยงานนี้มีหนังสือในความครอบครองถึงหนึ่งแสนเล่ม

สำนักรายงานการประชุม

มีหน้าที่จัดเก็บและให้บริการสืบค้นข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประชุมสภา ได้แก่ รายงานการประชุม กระทู้ถาม รายงานคณะกรรมาธิการ ฯลฯ ซึ่งหอสมุดสภาผู้แทนราษฎรได้ร่วมกับหอสมุดแห่งชาติราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์จัดทำระบบจัดเก็บและสืบค้นเอกสารเกี่ยวกับการประชุมสภาซึ่งสมาชิกและประชาชนทั่วไปสามารถสืบค้นได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

The Cortes Generales

รัฐสภาสเปน

จัดทำโดย...

๑. ว่าที่ร้อยตรีต่อรัฐ สิงห์เรืองเดช
๒. นางสาวปรียวรรณ สุวรรณสุนย์
๓. นางสาวฤทัยชนก เมืองรัตน์

ราชอาณาจักรสเปน (Kingdom of Spain)

๑. ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครอง

นับตั้งแต่ยุคก่อนคริสต์ศตวรรษเป็นต้นมา ได้ปรากฏว่ามีชนชาติหลายเผ่าพันธุ์เข้ามาปกครองดินแดนบนคาบสมุทรไอบีเรียแห่งนี้ ได้แก่ เซลติก ฟินีเชีย คาร์เตจ กรีก โรมัน และ วิสิโกธ ตามลำดับ ราวคริสต์ศตวรรษที่ ๘ พวกมุสลิมจากแอฟริกาเหนือได้เริ่มรุกเข้ามาในคาบสมุทรไอบีเรียโดยผ่านทางช่องแคบยิบรอลตาร์ และยึดครองดินแดนแห่งนี้ไว้เป็นเวลาถึง ๗๐๐ ปี ตอนปลายของศตวรรษที่ ๑๕ สเปน โดยพระนางอิซาเบลแห่งกัสติยา (Isabel de Castilla) และพระเจ้าเฟอร์นันโดที่สองแห่งอะรากอน (Fernando II de Aragón) สามารถทำสงครามยึดดินแดนคืนจากพวกมุสลิม (Reconquista) ได้ทั้งหมด วันที่ ๒ มกราคม ค.ศ.๑๔๙๒ จึงถือเป็นการสิ้นสุดอาณาจักรมุสลิมในดินแดนของคาบสมุทรไอบีเรียอย่างสิ้นเชิง

ในสมัยนั้น ประเทศสเปนยังคงปกครองเป็นอาณาจักรอิสระต่อกัน ซึ่งแบ่งได้เป็น ๕ อาณาจักรใหญ่ ได้แก่ อาณาจักรกัสติยา อาณาจักรอะรากอน อาณาจักรนาบาร์รา อาณาจักรกรานาดา และอาณาจักรโปรตุเกส ภายหลังการอภิเษกสมรสของพระนางอิซาเบลแห่งกัสติยาและพระเจ้าเฟอร์นันโดที่สองแห่งอะรากอน ซึ่งเป็นที่รู้จักในนาม “กษัตริย์คาทอลิก” (los reyes catolicos) อาณาจักรทั้งสองจึงได้ผนึกรวมเป็นหนึ่งเดียว และนำไปสู่การรวมอาณาจักรต่าง ๆ เป็นรัฐชาติในเวลาต่อมา

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ ถือเป็นยุคทองของสเปน ในรัชสมัยของพระเจ้าการ์โลสที่ ๑ (และเป็นจักรพรรดิการ์โลสที่ ๕ แห่งอาณาจักรโรมันอันศักดิ์สิทธิ์) และพระเจ้าเฟลิเปที่ ๒ สเปนเป็นประเทศมหาอำนาจทางการเมืองและการทหาร การเมืองในช่วงนี้ขุนนางชั้นสูงมีบทบาทอย่างสำคัญในการบริหารบ้านเมือง แต่ยังคงอยู่ใต้การควบคุมดูแลของกษัตริย์ ซึ่งจะมีสภาที่ปรึกษาอันประกอบไปด้วย นักกฎหมาย ขุนนาง และบาทหลวงชั้นผู้ใหญ่เป็นผู้ให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ และพระมหากษัตริย์จะเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด

คริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ การเปลี่ยนแปลงสำคัญในระบบการเมืองของราชวงศ์สเปนยุคนี้ คือ เกิดผู้ช่วยคนสนิท (los validos) ซึ่งพระมหากษัตริย์ให้ความไว้วางใจทั้งหมด ในยุคนี้กษัตริย์ไม่ให้ความสนใจการบริหารบ้านเมือง การตัดสินใจสำคัญ ๆ จึงอยู่ที่ผู้ช่วยคนสนิท การบริหารงานของผู้ช่วยคนสนิทจะอยู่นอกกรอบของสถาบันพระมหากษัตริย์ และสภา แต่จะทำหน้าที่เสมือนที่ปรึกษา ระบบใหม่ที่เกิดขึ้นสร้างโอกาสให้แก่บรรดาผู้ช่วยคนสนิทใช้อำนาจเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่ง บำเหน็จบำนาญ ความดีความชอบแก่ครอบครัวและพวกพ้อง

คริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ กษัตริย์การ์โลสที่ ๒ สิ้นพระชนม์โดยไม่มีรัชทายาท จึงแต่งตั้งเฟลิเป เด อองชู พระราชนัดดาของหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งฝรั่งเศสขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์เฟลิเปที่ ๕ ซึ่งถือเป็นการสิ้นสุดราชวงศ์อับส์บูร์โก เข้าสู่ยุคของราชวงศ์บูร์บองซึ่งนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่โครงสร้างของรัฐ อาทิ จัดรูปแบบการบริหารอาณาเขตแคว้นแคว้นใหม่ จัดรูปแบบการบริหารส่วนกลางใหม่เป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช (monarquía absoluta) ยกเลิกสภาทั้งหมดลงไว้แต่เพียง สภากัสติยา (Consejo de Castilla) ซึ่งเปลี่ยนให้เป็นหน่วยงานที่ปรึกษาของพระมหากษัตริย์ นอกจากนั้นยังแต่งตั้งเลขานุการ (las Secretarías de Despacho) เพื่อดูแลงานด้านต่าง ๆ อาทิ การสงคราม การคลัง การยุติธรรม การเดินเรือ และอินเดีย (ดินแดนลาตินอเมริกา) ซึ่งต่อมาคือตำแหน่งรัฐมนตรี ต่อมาในปี ค.ศ.๑๗๘๗ ได้จัดตั้งคณะมนตรีสูงสุดของรัฐ (la Junta Suprema de Estado) ซึ่งต่อมาคือคณะรัฐมนตรี

(el Consejo de Ministros)

ในช่วงต้นรัชสมัยของการ์โลสที่ ๔ ตรงกับการปฏิวัติในฝรั่งเศส พระองค์จึงมีมาตรการ โศกเศียวประเทศ สเปนรวมทั้งมีนโยบายเป็นพันธมิตรกับอังกฤษเพื่อป้องกันไม่ให้แนวความคิดเรื่องการปฏิวัติแผ่ขยายเข้ามา ด้านการบริหารภายในประเทศ การ์โลสที่ ๔ ได้แต่งตั้งมานูเอล โกคอย (Manuel Godoy) เป็นรัฐมนตรี ค่อมาสเปนเกิดความขัดแย้งกับอังกฤษจึงหันมาเข้าข้างฝรั่งเศส และนำมาซึ่งการลงนามในสนธิสัญญาฟองเตนเบลอ (Tratado de Fontainebleau) ระหว่างโกคอยกับนโปเลียนที่อนุญาตให้กองทัพฝรั่งเศสเข้ามาและใช้สเปนเป็นฐานทัพเพื่อรุกรานโปรตุเกส การกระทำดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวสเปน จึงเกิดการลุกฮือขึ้นเพื่อต่อต้านโกคอยและกองทัพฝรั่งเศส ทำให้การ์โลสที่ ๔ ต้องสละราชสมบัติให้แก่พระโอรส คือ เฟร์นันโดที่ ๗ แต่สเปนไม่สามารถต่อสู้กับกองทัพฝรั่งเศสของนโปเลียนได้ ค่อมานโปเลียนได้สถาปนาพี่ชายคือ โจเซฟ โบนาปาร์ต ขึ้นเป็นกษัตริย์ด้วยพระนาม โจเซฟที่ ๑ ในระหว่างนี้ชาวสเปนยังคงต่อต้านกองทัพฝรั่งเศสและรัฐบาลของโจเซฟที่ ๑ โดยความไม่พอใจของประชาชนนำมาซึ่งการก่อการจลาจลขึ้นในมาดริดเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๘๐๘ และการจลาจลได้ขยายตัวไปทั่วประเทศ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามประกาศเอกราช (ค.ศ. ๑๘๐๘ - ๑๘๑๔) ถึงแม้สเปนจะมีกษัตริย์ชาวฝรั่งเศสปกครอง แต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับในอำนาจของโจเซฟที่ ๑ จึงได้จัดตั้งสภาจังหวัด ค่อมมาได้ก่อตั้งสภากลางขึ้นในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๘๐๘ ซึ่งเปรียบเสมือนหน่วยงานสูงสุดในการบริหาร สภากลางจึงได้เรียกประชุมสภาวิสามัญขึ้นที่เมืองกาติซ ในสมัยของสภาแห่งกาติซนี้ได้เกิดรัฐธรรมนูญ ปี ค.ศ. ๑๘๑๒ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสเปน ซึ่งมีโครงสร้างหลักเป็นดังนี้

⇒ อธิปไตยของชาติ กล่าวคือ อำนาจอสูงสุดเป็นของประเทศซึ่งเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับอำนาจอสูงสุดเป็นของสถาบันกษัตริย์

⇒ การแบ่งอำนาจ

- อำนาจนิติบัญญัติ รัฐสภาระบบสภาเดียว
- อำนาจตุลาการ ศาล
- อำนาจบริหาร พระมหากษัตริย์ แต่พระราชอำนาจที่สำคัญจำกัดอยู่ที่
 - คำสั่งของพระมหากษัตริย์มีผลเมื่อรัฐมนตรีผู้เกี่ยวข้องลงนามรับรอง
 - ไม่มีอำนาจยุบสภา
 - สิทธิในการยับยั้งของพระมหากษัตริย์มีผล ๒ ปี หลังจากนั้นการตัดสินใจของรัฐสภาจะถือเป็นกฎหมาย
 - แต่งตั้งรัฐมนตรี แต่รัฐมนตรีเหล่านั้นควรได้รับการรับรองจากรัฐสภา

⇒ สิทธิในการมีตัวแทน ประเทศจะใช้อำนาจอสูงสุดผ่านทางตัวแทนในรัฐสภา

⇒ กระบวนการเลือกตั้งที่ซับซ้อน

⇒ ความเท่าเทียมกันของพลเมือง ซึ่งเป็นการสิ้นสุดอภิสิทธิ์ชน

⇒ ขอมรับสิทธิส่วนบุคคล

⇒ ศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก เป็นศาสนาเดียวที่อนุญาตให้นับถือ

ต่อมา ในปี ค.ศ. ๑๘๑๓ นโปเลียนพ่ายแพ้และคืนราชบัลลังก์ให้แก่เฟร์นันโดที่ ๗ ซึ่งเมื่อกลับมาปกครอง

ประเทศอีกครั้ง พระองค์ทรงเห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวมีความเป็นเสรีมากเกินไป พระองค์ได้คัดค้านในยุบสภา และยกเลิกรัฐธรรมนูญ ปี ค.ศ. ๑๘๑๒ ตามคำเสนอของผู้แทนฝ่ายเผด็จการ และกลับสู่การปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชอีกครั้ง

สมัยสาธารณรัฐที่ ๑ (ค.ศ. ๑๘๗๓- ๑๘๗๔) ในรัชสมัยของอะมาเดโอ ที่ ๑ พระองค์ทรงปกครองประเทศ โดยไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างแท้จริงจากทั้งภาคการเมืองและภาคประชาชน ต่อมาในปี ค.ศ. 1873 รัฐบาลหัวรุนแรงได้ร้องขอให้พระองค์ออกพระราชกฤษฎีกายุบกองทัพปืนใหญ่ ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างพระองค์กับนายกรัฐมนตรี พระองค์จึงทรงสละราชบัลลังก์สเปนทันทีโดยทรงประกาศว่าชาวสเปน "ปกครองไม่ได้" จากนั้นจึงเสด็จออกไปจากประเทศเพื่อกลับไปอิตาลี ในวันรุ่งขึ้น (๑๑ กุมภาพันธ์) เสียส่วนใหญ่นองของรัฐสภาซึ่งประกอบด้วยพวกหัวรุนแรง พวกสาธารณรัฐ และพวกประชาธิปไตยได้ประกาศให้สเปนเป็นประเทศสาธารณรัฐ สเปนถูกรุมเร้าจากปัญหาที่ยังเรื้อรังจากช่วงเวลาที่ผ่านมา พวกคาร์ลิสต์เป็นภัยคุกคามที่สำคัญที่สุดของประเทศและก่อกบฏที่ใช้ความรุนแรงมาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๗๒ นอกจากนี้ยังมีการบ่อนทำลายในกองทัพ ความพยายามกระทำรัฐประหาร เสียเรียกร้องให้มีการปฏิวัติในแบบสังคมนิยม การลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลและความก่อความไม่สงบในแคว้นนาวาร์และคาเทโลเนีย รวมทั้งแรงกดดันจากคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิกต่อสาธารณรัฐเกิดใหม่แห่งนี้ด้วย

สมัยสาธารณรัฐที่ ๒ (ค.ศ. ๑๘๓๑ - ๑๘๓๘) ได้มีการใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่งประกาศให้สเปนเป็น "สาธารณรัฐประชาธิปไตยของแรงงานทุกชนชั้น" ไม่มีศาสนาทางการ และแยกบทบาทของรัฐและศาสนจักรออกจากกันอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังให้สิทธิออกเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปแก่ผู้หญิงชาวสเปนเป็นครั้งแรก รัฐบาลกลางก็มีแนวโน้มที่จะให้สิทธิในการปกครองตนเองแก่แคว้นคาเทโลเนียเพิ่มขึ้น รัฐบาลชุดแรก ๆ ของสาธารณรัฐเป็นฝ่ายกลาง-ซ้ายที่มีนิเซโด้ อัลกาลา-ซาโมราและมานวยล์ อาซาญาเป็นผู้นำ ปัญหาเศรษฐกิจและการเป็นหนี้ที่สืบเนื่องมาจากสมัยการบริหารของปรีโม เรีเบรา รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาลผสมอย่างรวดเร็ว ทั้งหมดนำไปสู่การก่อความไม่สงบทางการเมืองอย่างรุนแรงของกลุ่มชาวนาในแคว้นเอกซ์เตรมาดูราและแคว้นอันดาลูซิยาทางภาคใต้ ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๓๓ สมาพันธ์สิทธิปกครองตนเองสเปนหรือเซดา (CEDA) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายขวาได้รับเลือกตั้งจากเสียงข้างมากให้เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล แต่ก็ยังทำผลงานไม่เป็นที่น่าพอใจ จนกระทั่งเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๘๓๔ กลุ่มแรงงานเหมืองถ่านหินที่แคว้นอัสตูเรียสได้นำคนหยุดงานและก่อการจลาจลขึ้น โดยใช้อาวุธ รัฐบาลจึงส่งกำลังทหารเข้าปราบปรามอย่างรุนแรง ส่งผลให้ทั้งสองฝ่ายมีผู้เสียชีวิตรวม ๑,๓๓๕ คนและบาดเจ็บ ๒,๐๕๑ คน นี่เองเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมืองขึ้นอีกทั่วประเทศ เช่น ขบวนการอนาธิปไตย กลุ่มปฏิกริยาใหม่ และกลุ่มฟาสซิสต์ ซึ่งรวมทั้งพวกฟาลังเก (Falange) และพวกคาร์ลิสต์ที่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ด้วย เป็นต้น

สงครามกลางเมือง (ค.ศ. ๑๘๓๖ - ๑๘๓๘) เกิดจากความขัดแย้งระหว่างฝ่ายสนับสนุนกับฝ่ายต่อต้านสาธารณรัฐสเปนที่ 2 ได้แก่ "ฝ่ายนิยมสาธารณรัฐ" ประกอบด้วยกลุ่มมัชฌิมา กลุ่มสังคมนิยม กลุ่มคอมมิวนิสต์ รวมทั้งชาวคาตาลันและชาวบาสก์ที่หัวรัถถิ่นและเป็นอนาธิปไตย กับ "ฝ่ายชาตินิยม" ที่เป็นฝ่ายก่อการกบฏ รวมถึงพวกนิยมกษัตริย์ พวกคาร์ลิสต์ พวกคาทอลิกหัวเก่า และพวกฟาสซิสต์ฟรังกิสต์ ซึ่งกองทัพสเปนเองก็ได้แตกแยกออกเป็นสองฝ่าย แต่ละฝ่ายก็พยายามระดมหาพันธมิตรต่างประเทศมาช่วยรบ ฝ่ายนิยมสาธารณรัฐจึงสหภาพโซเวียตและเม็กซิโก ส่วนฝ่ายชาตินิยมดึงพวกฟาสซิสต์จากอิตาลีและนาซีเยอรมนี

สมัยเผด็จการของนายพลฟรังโก (ค.ศ. ๑๙๓๖ – ๑๙๗๕) หลังจากสงครามกลางเมืองยุติ นายพลฟรันซิสโก ฟรังโกได้ประกาศเปลี่ยนชื่อสาธารณรัฐสเปนเป็น "รัฐสเปน" ซึ่งเป็นความต้องการที่จะแยกความแตกต่างของระบอบการปกครองใหม่ออกจากทั้งระบอบราชาธิปไตยและระบอบสาธารณรัฐที่มีมาแต่เดิม นายพลฟรังโกกุมอำนาจปกครองประเทศในระบอบเผด็จการแบบเบ็ดเสร็จนิยมซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพประชาชนในทุก ๆ ด้าน สเปนจึงถูกโดดเดี่ยวทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจากโลกภายนอกเป็นส่วนใหญ่ แต่สำหรับด้านเศรษฐกิจนั้นก็เริ่มจะตามทันประเทศเพื่อนบ้านของคนในยุโรปอยู่บ้าง ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ รัฐสเปนได้รับการประกาศให้เป็นประเทศราชาธิปไตย แต่ก็ยังไม่มีการระบุให้ผู้ใดขึ้นครองราชย์ ซึ่งนายพลฟรังโกได้สงวนสิทธิ์ในการเลือกประมุขไว้เอง

ช่วงหลัง ๆ ของสมัยการปกครองของนายพลฟรังโก มีการเปิดเสรีและการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองในสเปนมากขึ้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศด้วย ต่อมาสเปนก็ได้กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรม และในที่สุดเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ นายพลฟรังโกออกประกาศว่าตนเองได้เลือกเจ้าชายควน การ์โลสแห่งราชวงศ์บูร์บง (สายสเปน) ให้สืบทอดตำแหน่งประมุขแห่งรัฐต่อจากเขา ในปีค.ศ. ๑๙๗๕ ไม่นานนักนายพลฟรังโกก็ถึงแก่อสัญกรรมในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน และอีกสองวันถัดมา (๒๒ พฤศจิกายน) เจ้าชายควน การ์โลสก็เสด็จขึ้นครองราชย์และเฉลิมพระนามว่า "สมเด็จพระราชาธิบดีควน การ์โลสที่ ๑ แห่งสเปน" ดังนั้นชื่อประเทศอย่างเป็นทางการจึงถูกเปลี่ยนจากรัฐสเปนเป็น "ราชอาณาจักรสเปน" นับแต่นั้น

๒. รัฐธรรมนูญ

ประเทศสเปนมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภา โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มาตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๘๗๘ (พ.ศ. ๒๕๒๑) หลังจากที่ถูกปกครองภายใต้ระบอบเผด็จการโดยจอมพลฟรังโกมา ๓๖ ปี (พ.ศ.๒๔๘๒-๒๕๒๑) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ เมื่อสเปนเปลี่ยนมาปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย ได้มีการร่าง รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้น คือ รัฐธรรมนูญของสเปนที่ใช้อยู่ปัจจุบัน เป็นฉบับ ค.ศ.๑๙๗๘ ซึ่งรัฐสภาแห่งสเปนได้อนุมัติเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๗๘ ได้รับการลงประชามติจากประชาชนเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ค.ศ.๑๙๗๘ และพระมหากษัตริย์ลงพระปรมาภิไธยเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ค.ศ.๑๙๗๘ เนื้อหาของรัฐธรรมนูญประกอบไปด้วย ๑๐ หมวด ได้แก่

หมวดนำ บททั่วไป

หมวดที่ ๑ สิทธิและหน้าที่ขั้นพื้นฐาน

หมวดที่ ๒ สถาบันพระมหากษัตริย์

หมวดที่ ๓ รัฐสภา

หมวดที่ ๔ รัฐบาลและการบริหารบ้านเมือง

หมวดที่ ๕ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและรัฐสภา

หมวดที่ ๖ อำนาจตุลาการ

หมวดที่ ๗ เศรษฐกิจและการคลัง

หมวดที่ ๘ องค์กรเกี่ยวกับดินแดนของรัฐ

หมวดที่ ๙ ศาลรัฐธรรมนูญ

หมวดที่ ๑๐ การปฏิรูปรัฐธรรมนูญ

๒.๑ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับองค์กรทางการเมือง ได้แก่

หมวด ๓ รัฐสภา หมวด ๔ รัฐบาลและการบริหารบ้านเมือง หมวด ๖ ตุลาการ และหมวด ๙ ศาลรัฐธรรมนูญ

๒.๒ บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

หมวด ๓ รัฐสภา ส่วนที่ ๒ การออกกฎหมาย มาตราที่ ๘๑ ถึง ๘๒

๒.๓ บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่สมาชิกรัฐสภา (ส.ส./ส.ว.)

หมวด ๓ รัฐสภา ส่วนที่ ๑ สมาชิกผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา มาตราที่ ๖๖ ถึง ๘๐

๓. องค์กรทางการเมือง (รัฐสภา)

๓.๑ โครงสร้าง

- สภาผู้แทนราษฎร (Congress of Deputies; *Congreso de los Diputados*) ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจาก การเลือกตั้งอย่างน้อย ๓๐๐ คน และอย่างมาก ๔๐๐ คน ขึ้นอยู่กับการแบ่งเขตเลือกตั้งและจำนวนพลเมือง ปัจจุบันประเทศสเปนมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๓๕๐ คน เป็นชาย ๒๒๓ คน เป็นหญิง ๑๒๗ คน ดำรงตำแหน่งวาระละ ๔ ปี สำหรับระบบการเลือกตั้งมีอยู่ ๒ ประเภท คือ ๑.เขตเลือกตั้งที่กำหนดให้มีผู้แทนได้หลายคน (Multi-member constituency) จำนวน ๕๐ เขต เป็นเขตเลือกตั้งระดับจังหวัด จังหวัดละอย่างน้อย ๒ ที่นั่ง โดยเป็นการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ (Party list) ๒. เขตเลือกตั้งที่กำหนดให้มีผู้แทนได้ ๑ คน (Single-member constituency) จำนวน ๒ เขต เขตเลือกตั้งคือ จังหวัดทางตอนเหนือของแอฟริกา ได้แก่ เซวตา (Ceuta) และเมลียา (Melilla) ซึ่งมีการปกครองตนเองเช่นเดียวกับแคว้นอิสระ โดยมีการเลือกตั้งในระบบเสียงข้างมากปกติ (Simple Majority Vote) และปัจจุบันนาย โฆเซ โบโน มาร์ตินเนซ (José Bono Martínez) จากพรรคแรงงานสังคมนิยมสเปน ดำรงตำแหน่งประธานสภาผู้แทนราษฎร และนายมานวยล์ อัลบา นาบาโร (Manuel Alba Navarro) ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โดยผลการเลือกตั้งครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ (ค.ศ.๒๐๐๘) มีพรรคการเมืองที่สำคัญในสเปนที่ได้รับการเลือกตั้ง ได้แก่

๑. พรรคแรงงานสังคมนิยมสเปน (*Partido Socialista Obrero Espanol: PSOE*) เป็นพรรคสังคมนิยมที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองไม่ซ้ายจัด ปัจจุบันมีนาย โฆเซ ลุยส์ โรดริเกซ ซาปาเตโร (José Luis Rodríguez Zapatero) เป็นเลขาธิการพรรค พรรคแรงงานสังคมนิยมสเปนเป็นพรรคที่มีบทบาทสำคัญ และเป็นพรรคจัดตั้งรัฐบาลสเปนมานานถึง ๑๔ ปีในสมัยแรก (ค.ศ.๑๙๘๒-๑๙๙๖) โดยปัจจุบันพรรคนี้มีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎรสเปน ๑๖๕ ที่นั่ง

๒. พรรคประชาชน (*Partido Popular: PP*) เป็นพรรคการเมืองฝ่ายขวาที่เคยเป็นพรรครัฐบาลหัวหน้าพรรคคือ นายมาเรียโน ราโย เบรย์ (Mariano Rajoy Brey) ปัจจุบันพรรคนี้เป็นพรรคฝ่ายค้านที่ใหญ่ที่สุด โดยมี ๑๕๓ ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรสเปน

๓. พรรคปรึกร่วมและสหภาพ (*Convergencia i Union: CiU*) เป็นพรรคจากแคว้นคาตาลเนีย มีนายอาร์ตูร์ มัส อี กาบาร์โร (Artur Mas i Gavarró) เป็นหัวหน้าพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๑๑ ที่นั่ง

๔. พรรคชาตินิยมบาสก์ (*Partido Nacionalista Vasco: EAJ/PNV*) เป็นพรรคการเมืองของแคว้นบาสก์ มีนายอีญูโก อูร์กูญู (Iñigo Urkullu) เป็นหัวหน้าพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๖ ที่นั่ง

๕. พรรคฝ่ายซ้ายสาธารณรัฐนิยมแห่งคาตาลเนีย (*Esquerra Republicana de Catalunya: ERC*) เป็นพรรคฝ่ายซ้ายที่มีแนวคิดให้แคว้นคาตาลเนียเป็นเอกราชจากสเปน มีนายโซอัน ปูอิกเชร์ โกลส อี

โบยซาซา (Joan Puigcercós i Boixassa) เป็นเลขาธิการพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๓ ที่นั่ง

๖. พรรคฝ่ายซ้ายร่วม (*Izquierda Unida: IU*) เป็นพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายที่แต่เดิมคือพรรคคอมมิวนิสต์ มีนายกัสปาร์ ยามาซาเรส ตริโก (Gaspar Llamazares Trigo) เป็นเลขาธิการพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๒ ที่นั่ง

๗. กลุ่มชาตินิยมกาลิเซีย (*Bloque Nacionalista Galego: BNG*) เป็นพันธมิตรทางการเมืองซึ่งเป็นตัวแทนจากแคว้นกาลิเซีย มีนายโซเซ มานวยล์ เบียร์ส (Xosé Manuel Beiras) เป็นหัวหน้ากลุ่ม ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๒ ที่นั่ง

๘. พรรคผสมคะเนรี (*Coalición Canaria: CC*) พรรคการเมืองชาตินิยมและเสรีนิยมจากหมู่เกาะคะเนรี มีนายโฆเซ ตอร์เรส สติงกา (José Torres Stinga) เป็นหัวหน้าพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๒ ที่นั่ง

๙. พรรคสหภาพก้าวหน้า และประชาธิปไตย (*Union, Progreso y Democracia: UPyD*) เป็นพรรคการเมืองรัฐธรรมนูญนิยมและต่อต้านชาตินิยมที่เพิ่งได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๗ โดยแกนนำพรรคมาจากแคว้นบาสก์และมินาง โรซา ดีเอซ (Rosa Díez) เป็นหัวหน้าพรรค ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๑ ที่นั่ง

๑๐. พรรคนาฟาร์โรอาบาย (Nafarroa Bai: Na-Bai) เป็นพรรคชาตินิยมบาสก์จากแคว้นนาวาร์ ปัจจุบันมีที่นั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร ๑ ที่นั่ง

- วุฒิสภา (Senate; *Senado*) มีสมาชิกสภา ๒๖๔ คน เป็นชาย ๑๘๕ คน เป็นหญิง ๗๙ คน โดยในจำนวนนี้ ๒๐๘ คนจะมาจากการเลือกตั้งเข้ามาโดยตรง ในระบบเสียงข้างมากปกติ (Simple majority vote) โดยใช้จังหวัดซึ่งรวมทั้งจังหวัดทางตอนเหนือของแอฟริกา คือ เซวตา (Ceuta) และเมลียา (Melilla) เป็นเขตเลือกตั้งที่กำหนดให้มีผู้แทนได้หลายคน (Multi-member constituency) จำนวน ๕๒ เขตเลือกตั้ง โดยแต่ละจังหวัดจะมีสมาชิกวุฒิสภาได้ ๔ คน ยกเว้นจังหวัดที่มีพื้นที่เป็นเกาะ โดยเกาะขนาดใหญ่จะมีสมาชิกได้ ๓ คน เกาะขนาดเล็กมีสมาชิกได้ ๑ คน ส่วนจังหวัดเซวตา และเมลียา มีสมาชิกวุฒิสภาได้จังหวัดละ ๒ คน และสมาชิกอีกจำนวน ๕๖ คน ได้รับเลือกตั้งทางอ้อมโดยสภานิติบัญญัติของแคว้นปกครองตนเองแต่ละแห่ง จำนวน ๑๗ แคว้น ใช้ระบบสัดส่วน (Proportional representation) โดยแต่ละแคว้นจะเลือกสมาชิกวุฒิสภา ๑ คน และสามารถเลือกเพิ่มได้ ๑ คนต่อประชากรทุกๆ ๑ ล้านคน สมาชิกวุฒิสภาสเปนดำรงตำแหน่งวาระละ ๔ ปีเช่นเดียวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปัจจุบันนายฟรานซิสโก คาเบียร์ โรฆอ การ์เซีย (Francisco Javier Rojo Garcia) จากพรรคแรงงานสังคมนิยมสเปน ดำรงตำแหน่งประธานวุฒิสภา และนายมานวยล์ กาเบโร โกเมซ (Manuel Cavero Gómez) ดำรงตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภา

๓.๒ กรรมการ

เป็นหน่วยงานเตรียมการ (ข้อมูล) สำหรับการตัดสินใจของที่ประชุมเต็มคณะ หรือ คัดสินใจแทนที่ประชุมเต็มคณะในบางกรณีโดยเฉพาะเจาะจง สมาชิกของคณะกรรมการจะประกอบไปด้วยกลุ่มการเมืองในสภาตามสัดส่วนซึ่งกำหนดโดยคณะผู้บริหารของสภาผู้แทนราษฎร (ประกอบด้วย ประธานสภา

ผู้แทนราษฎร รองสภาผู้แทนราษฎร 4 คน และเลขานุการ 4 คน) ดังนั้น คณะกรรมการจึงเป็นเสมือนองค์ประกอบทางการเมืองขนาดเล็กของสภาผู้แทนราษฎร พรรคการเมืองในสภาผู้แทนราษฎรสามารถแทนที่สมาชิกในพรรคตนได้อย่างอิสระ คณะกรรมการจะประกอบไปด้วยคณะกรรมการสามัญซึ่งมีลักษณะที่ระบุในข้อบังคับของสภาและคณะกรรมการวิสามัญซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อการทำงานหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ นอกจากนี้ คณะกรรมการสามัญยังอาจเป็นได้ทั้งแบบนิติบัญญัติ และไม่ใช่นิติบัญญัติ (ทั่วไป) ขึ้นอยู่กับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น ๆ คณะกรรมการมีจำนวนทั้งสิ้น ๓๓ คณะ โดยแบ่งออกเป็น

๑) คณะกรรมการสามัญนิติบัญญัติ

- ๑.๑) คณะกรรมการด้านรัฐธรรมนูญ
- ๑.๒) คณะกรรมการการค้าต่างประเทศ
- ๑.๓) คณะกรรมการการยุติธรรม
- ๑.๔) คณะกรรมการมหาดไทย
- ๑.๕) คณะกรรมการกลาโหม
- ๑.๖) คณะกรรมการการเศรษฐกิจและการคลัง
- ๑.๗) คณะกรรมการการงบประมาณ
- ๑.๘) คณะกรรมการโยธาธิการ
- ๑.๙) คณะกรรมการการศึกษา นโยบายสังคม และการกีฬา
- ๑.๑๐) คณะกรรมการการงานและการเข้าเมือง
- ๑.๑๑) คณะกรรมการการอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการค้า
- ๑.๑๒) คณะกรรมการการสิ่งแวดล้อม การเกษตร และการประมง
- ๑.๑๓) คณะกรรมการการบริหารภาครัฐ
- ๑.๑๔) คณะกรรมการการวัฒนธรรม
- ๑.๑๕) คณะกรรมการอนามัยและการบริโภค
- ๑.๑๖) คณะกรรมการด้านที่อยู่อาศัย
- ๑.๑๗) คณะกรรมการวิทยาศาสตร์และนวัตกรรม
- ๑.๑๘) คณะกรรมการความเท่าเทียมกัน
- ๑.๑๙) คณะกรรมการการความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๒) คณะกรรมการสามัญที่ไม่ใช่นิติบัญญัติ

- ๒.๑) คณะกรรมการระเบียบข้อบังคับการประชุม
- ๒.๒) คณะกรรมการระเบียบข้อบังคับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
- ๒.๓) คณะกรรมการเรื่องร้องเรียน
- ๒.๔) คณะกรรมการเพื่อนโยบายบูรณาการของผู้พิการ
- ๒.๕) คณะกรรมการที่ปรึกษาการแต่งตั้ง

๒.๖) คณะกรรมการการควบคุมสินเชื่อเพื่อการสำรองค่าใช้จ่าย

๓) คณะกรรมการวิสามัญ

๓.๑) คณะกรรมการคิดค่าและประเมินผลความตกลงตามสนธิสัญญาโคเลโด

๓.๒) คณะกรรมการความปลอดภัยบนท้องถนนและการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจร

๔) คณะกรรมการร่วมสามัญ

๔.๑) คณะกรรมการร่วมว่าด้วยศาลตรวจเงินแผ่นดิน

๔.๒) คณะกรรมการร่วมเพื่อสหภาพยุโรป

๔.๓) คณะกรรมการร่วมว่าด้วยการปกป้องพลเมือง

๔.๔) คณะกรรมการร่วมเพื่อการศึกษาปัญหาเสพติด

๕) คณะกรรมการร่วมวิสามัญ

๕.๑) คณะกรรมการร่วมเพื่อการควบคุมบริษัท โทรทัศน์วิทยุสเปน

๕.๒) คณะกรรมการร่วมวิสามัญเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ

คณะกรรมการของวุฒิสภา

เป็นหน่วยงานพื้นฐานในการทำงานของวุฒิสภา ประกอบไปด้วยสมาชิกวุฒิสภาเป็นจำนวนตามสัดส่วนของแต่ละพรรคการเมืองในวุฒิสภา ปัจจุบันกรรมการหนึ่งชุดประกอบด้วยสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๒๖ คน คณะกรรมการวุฒิสภาแบ่งได้เป็น

๑. คณะกรรมการสามัญ ตั้งขึ้นสำหรับสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดซึ่งเป็นที่ตั้ง คณะกรรมการสามัญนิติบัญญัติ และ คณะกรรมการสามัญที่มีไชนิตีบัญญัติ

๑) คณะกรรมการสามัญนิติบัญญัติ

๑.๑) คณะกรรมการรัฐธรรมนูญ

๑.๒) คณะกรรมการการบริหารภาครัฐ

๑.๓) คณะกรรมการการต่างประเทศ

๑.๔) คณะกรรมการการวิทยาศาสตร์และนวัตกรรม

๑.๕) คณะกรรมการความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑.๖) คณะกรรมการวัฒนธรรม

๑.๗) คณะกรรมการกลาโหม

๑.๘) คณะกรรมการเศรษฐกิจและการคลัง

๑.๙) คณะกรรมการการศึกษา นโยบายสังคม และการกีฬา

๑.๑๐) คณะกรรมการองค์กรท้องถิ่น

๑.๑๑) คณะกรรมการโยธาธิการ

๑.๑๒) คณะกรรมการความเท่าเทียมกัน

๑.๑๓) คณะกรรมการการอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการค้า

๑.๑๔) คณะกรรมการมหาดไทย

- ๑.๑๕) คณะกรรมาธิการการยุติธรรม
- ๑.๑๖) คณะกรรมาธิการสิ่งแวดล้อม การเกษตร และการประมง
- ๑.๑๗) คณะกรรมาธิการงบประมาณ
- ๑.๑๘) คณะกรรมาธิการการสาธารณสุขและการบริโภค
- ๑.๑๙) คณะกรรมาธิการการงานและการเข้าเมือง
- ๑.๒๐) คณะกรรมาธิการด้านที่อยู่อาศัย
- ๑.๒๑) คณะกรรมาธิการทั่วไปของแคว้นปกครองตนเอง

๒) คณะกรรมาธิการสามัญที่มีขึ้นโดยบัญญัติ

- ๒.๑) คณะกรรมาธิการว่าด้วยกิจการอเมริกาใต้
- ๒.๒) คณะกรรมาธิการว่าด้วยความขัดแย้ง
- ๒.๓) คณะกรรมาธิการการแต่งตั้ง
- ๒.๔) คณะกรรมาธิการเรื่องร้องเรียน
- ๒.๕) คณะกรรมาธิการระเบียบข้อบังคับการประชุม
- ๒.๖) คณะกรรมาธิการเรื่องที่ร้องขอ

๒. คณะกรรมาธิการวิสามัญ เป็นคณะกรรมาธิการที่ตั้งขึ้นเพื่อค้นคว้าวิจัย หรือคณะกรรมาธิการเฉพาะเกี่ยวกับเรื่อง ๆ หนึ่งที่อยู่ในความสนใจของสาธารณะ

- ๑) คณะกรรมาธิการวิสามัญเพื่อการค้นคว้าวิจัย ไม่มีการแต่งตั้งขึ้นในสมัยนี้
- ๒) คณะกรรมาธิการวิสามัญเฉพาะ

- ๒.๑) คณะกรรมาธิการวิสามัญเฉพาะเพื่อการศึกษาปัญหาเรื่องการ โอนสัญชาติ
- ๒.๒) คณะกรรมาธิการวิสามัญเฉพาะเพื่อการศึกษาเกี่ยวกับ

คณะกรรมาธิการวิสามัญเฉพาะที่ยังค้างอยู่ตามรัฐธรรมนูญ

- ๒.๓) คณะกรรมาธิการวิสามัญเฉพาะศึกษาเรื่องการเตรียมสมุดปกขาวสำหรับเขาวชนใน
สเปน ค.ศ.๒๐๒๐

๓. คณะกรรมาธิการร่วมระหว่างสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา เป็นคณะกรรมาธิการสามัญ หรือคณะกรรมาธิการวิสามัญก็ได้ ประกอบด้วยสมาชิกจากทั้งสองสภา

- ๓.๑) คณะกรรมาธิการร่วมเพื่อการควบคุมบริษัท โทรทัศน์วิทยุสเปน
- ๓.๒) คณะกรรมาธิการร่วมว่าด้วยการปกป้องพลเมือง
- ๓.๓) คณะกรรมาธิการร่วมเพื่อการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ
- ๓.๔) คณะกรรมาธิการร่วมเพื่อสหภาพยุโรป
- ๓.๕) คณะกรรมาธิการร่วมว่าด้วยศาลตรวจเงินแผ่นดิน

๓.๓ การประชุม

- ๓.๓.๑) วาระการประชุม (el orden del día) ตามมาตราที่ ๖๗ ข้อ ๑ และมาตราที่ ๖๘ ข้อ ๑ กล่าวว่า วาระการประชุมเต็มคณะจะกำหนดโดยประธานสภาผู้แทนราษฎร โดยได้รับความเห็นชอบ

จากคณะกรรมการโฆษกพรรคการเมืองทั้งนี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามข้อเสนอของ
ประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือตามข้อเสนอของพรรคการเมือง ๒ พรรค หรือตามข้อเสนอของ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๕ ส่วนจากจำนวนสมาชิกทั้งหมด โดยทั่วไประเบียบวาระการประชุม
ของสภาผู้แทนราษฎรเป็นดังนี้

วาระที่ ๑ พิจารณาร่างกฎหมาย

วาระที่ ๒ เรื่องพิจารณา

วาระที่ ๓ ญัตติต่อเนื่องจากกระทู้ถาม

วาระที่ ๔ การชี้แจงของรัฐบาลต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร

วาระที่ ๕ คำถาม

วาระที่ ๖ กระทู้ถาม

วาระที่ ๗ เรื่องแจ้งต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร

๓.๓.๒) สมัยการประชุม แบ่งเป็น ๒ สมัย

- สมัยสามัญ ปีละ ๒ ช่วง คือ ช่วงแรกระหว่างเดือนกันยายนถึงธันวาคม ช่วงที่สอง
ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงมิถุนายน โดยวันประชุมจะอยู่ระหว่างวันอังคารถึงวันศุกร์ในสัปดาห์เดียวกัน
การประชุมในวันอังคารซึ่งเป็นวันแรกจะเริ่มเวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา และวันต่อไปจะเริ่มในเวลา ๐๙.๐๐
นาฬิกา

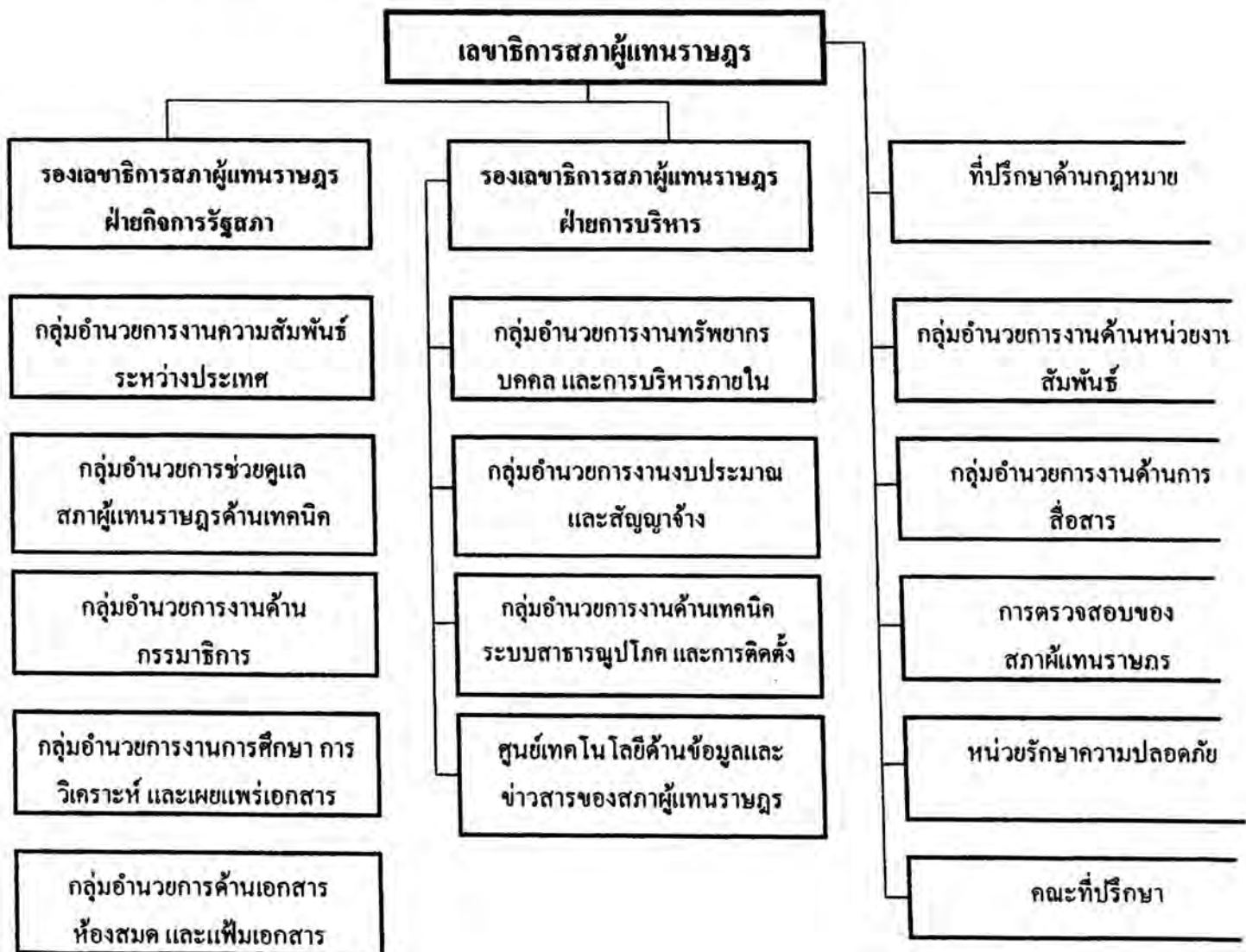
- สมัยวิสามัญ เรียกประชุมได้ตามคำร้องขอของรัฐบาล หรือ เสียงข้างมากของสภา
ผู้แทนราษฎร ทั้งนี้ ต้องระบுவาระในคำร้องที่ขึ้นเพื่อขอเปิดประชุมสมัยวิสามัญด้วย

๓.๓.๓) เอกสารประกอบการประชุม จะประกอบไปด้วยระเบียบการประชุม วาระการประชุม
รวมถึงเอกสารอื่นๆ เพื่อพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับการประชุมคราวนั้นๆ

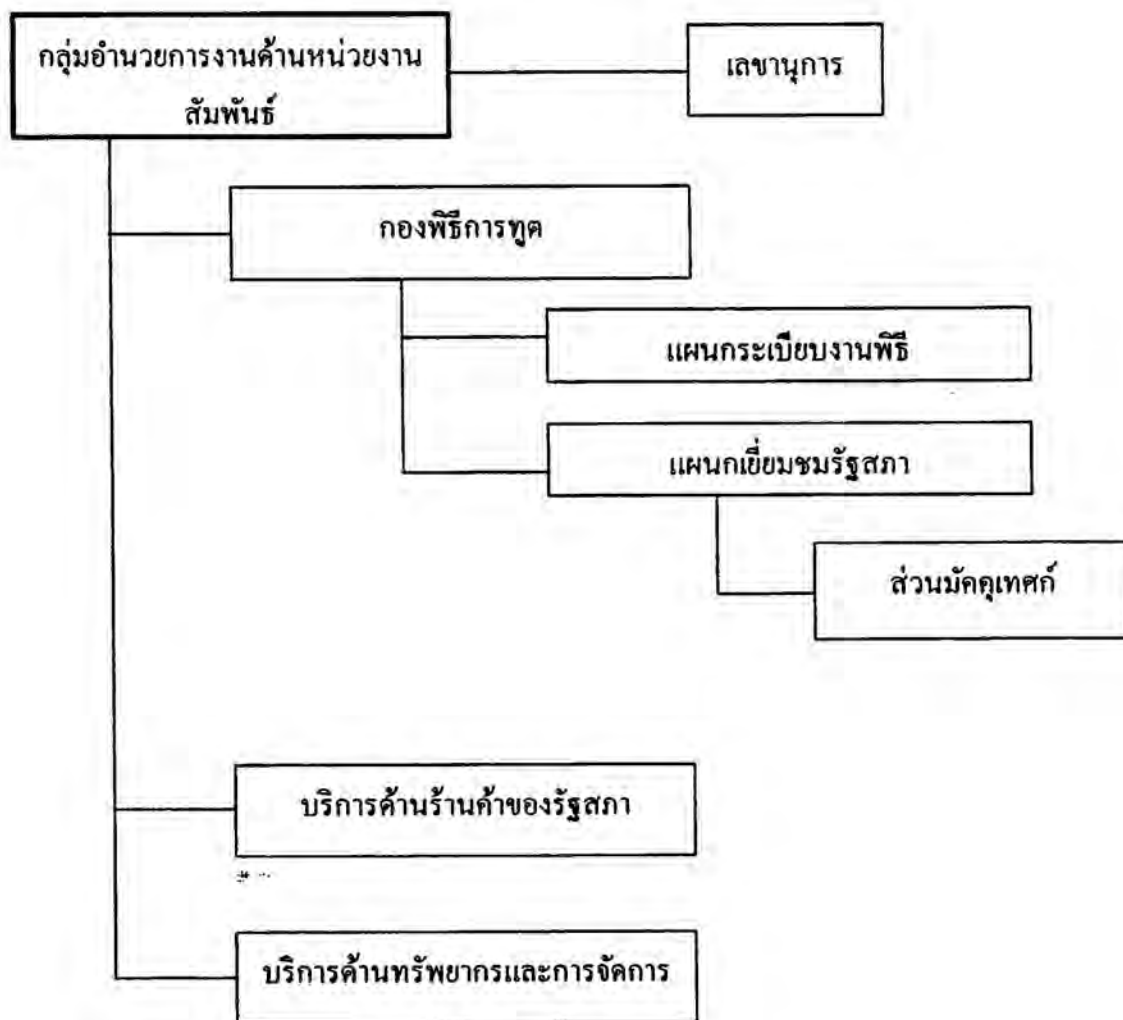
๔. หน่วยงานธุรการ (สำนักงานเลขาธิการ)

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้รวมการบริหารและการบริการเฉพาะด้านแก่สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีข้าราชการรัฐสภาเป็นผู้ทำหน้าที่ โดยอยู่ภายใต้การกำกับของคณะผู้บริหารสภาผู้แทนราษฎร (ประกอบด้วยประธานสภาผู้แทนราษฎร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร ๔ คน และเลขานุการ ๔ คน) และประธานสภาผู้แทนราษฎร เพื่อสนับสนุนการทำงานของสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิก นอกจากนี้ ยังให้คำแนะนำทางด้านกฎหมายและวิชาการแก่สภาผู้แทนราษฎร ให้บริการและบริหารทรัพยากรบุคคลรวมถึงวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้การประชุมสภาผู้แทนราษฎรสามารถดำเนินการไปได้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้บริหารสูงสุดซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากคณะผู้บริหารสภาผู้แทนราษฎรตามคำร้องขอของประธานสภาผู้แทนราษฎร โดยคัดเลือกจากรองเลขาธิการของรัฐสภา และดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นเวลาอย่างน้อย ๕ ปี

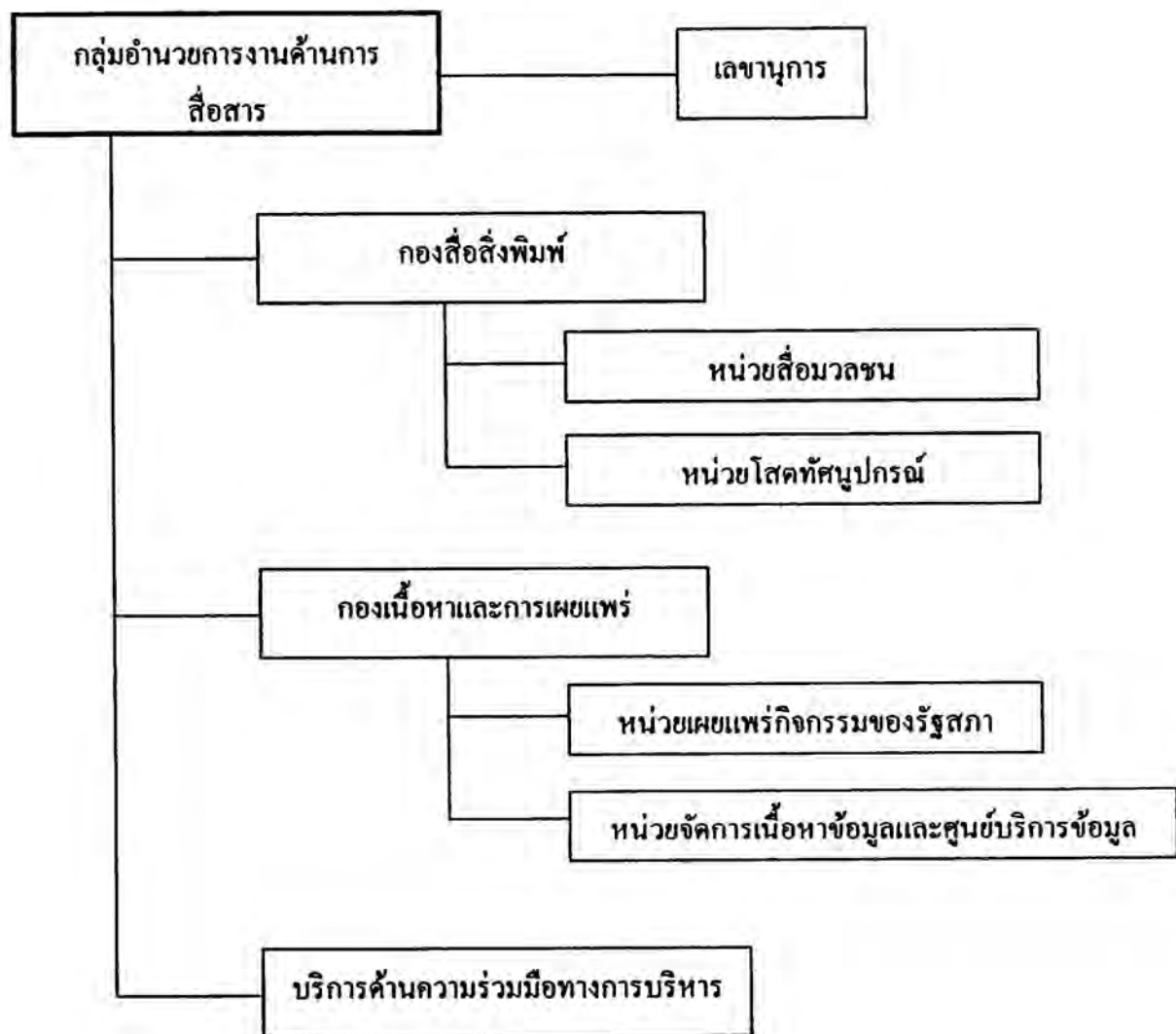
๔.๑ โครงสร้าง

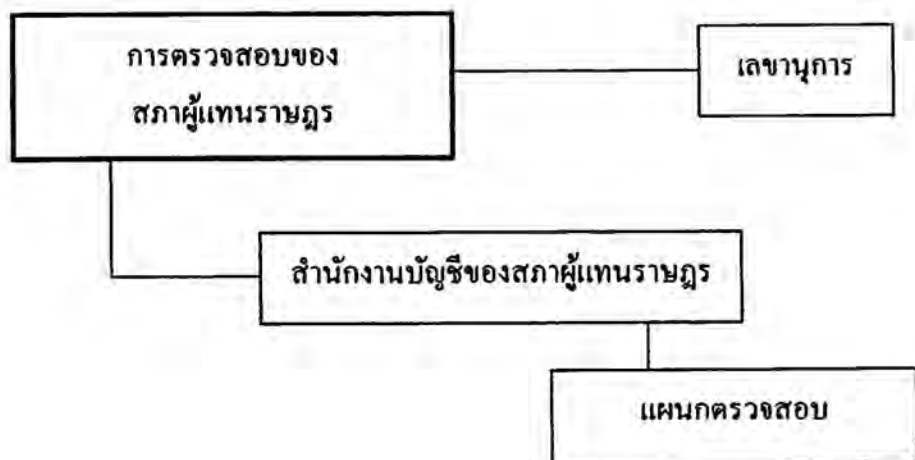
กลุ่มอำนวยการงานด้านหน่วยงานสัมพันธ์

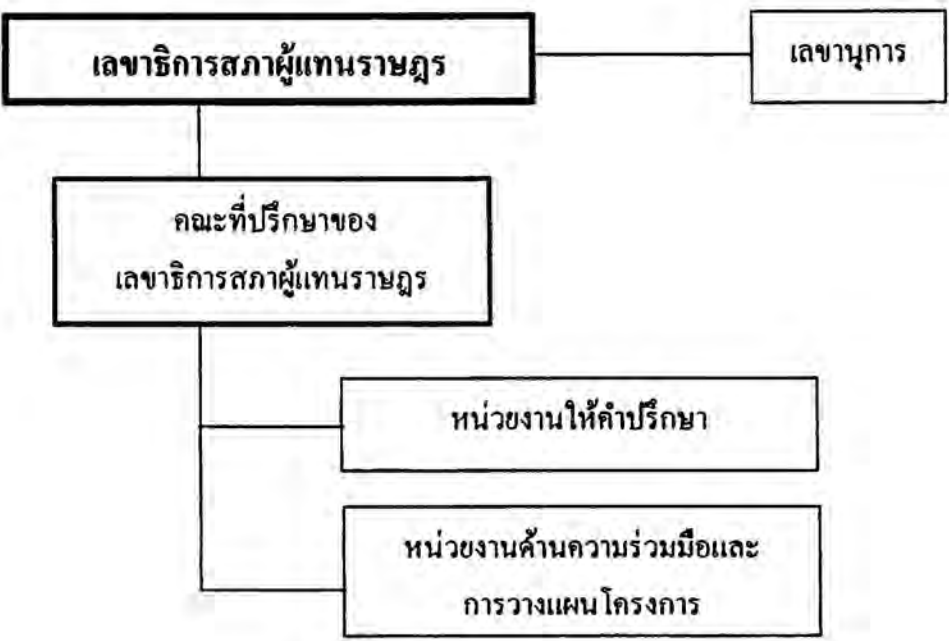

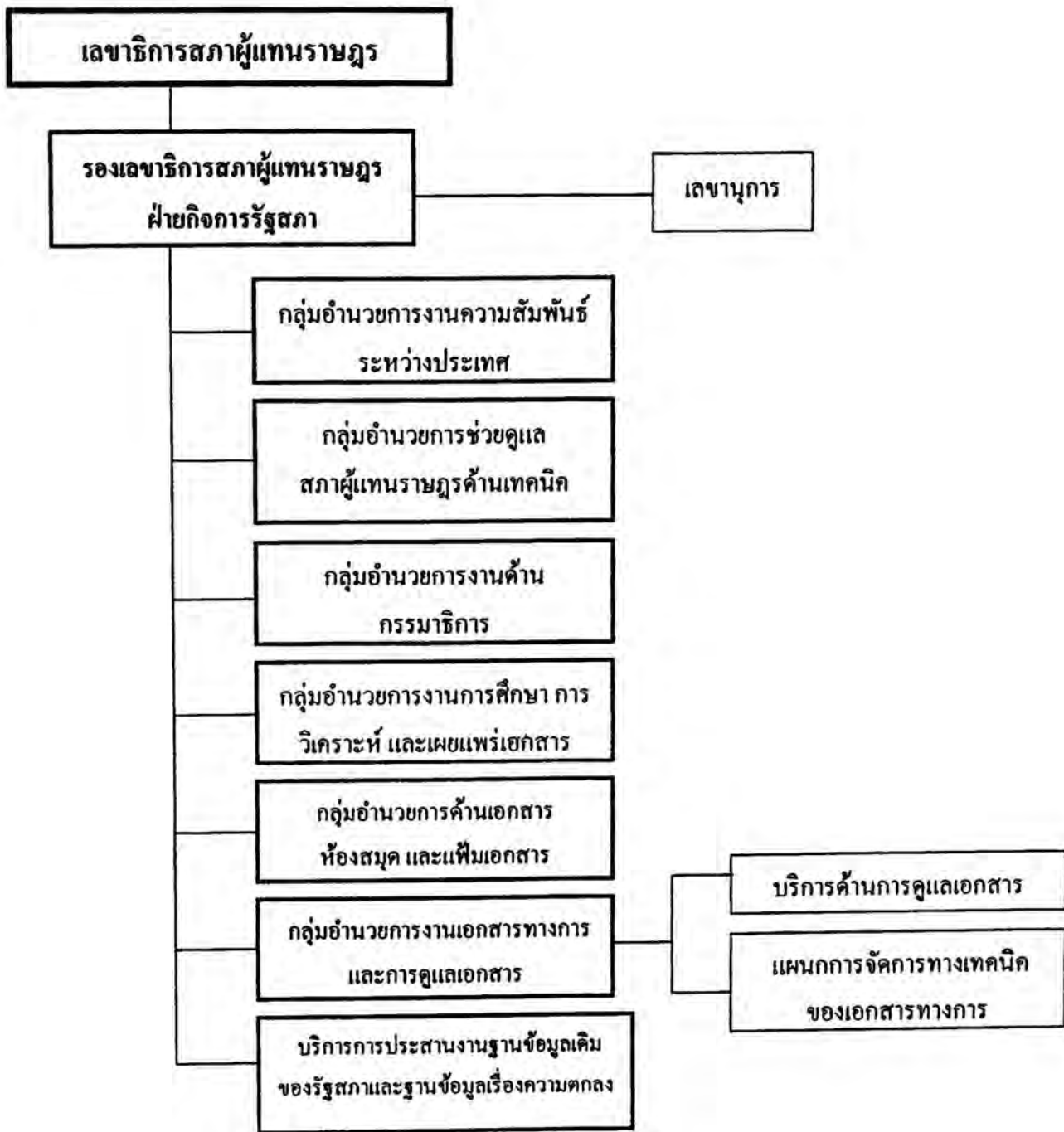
กลุ่มอำนาจการงานด้านการสื่อสาร

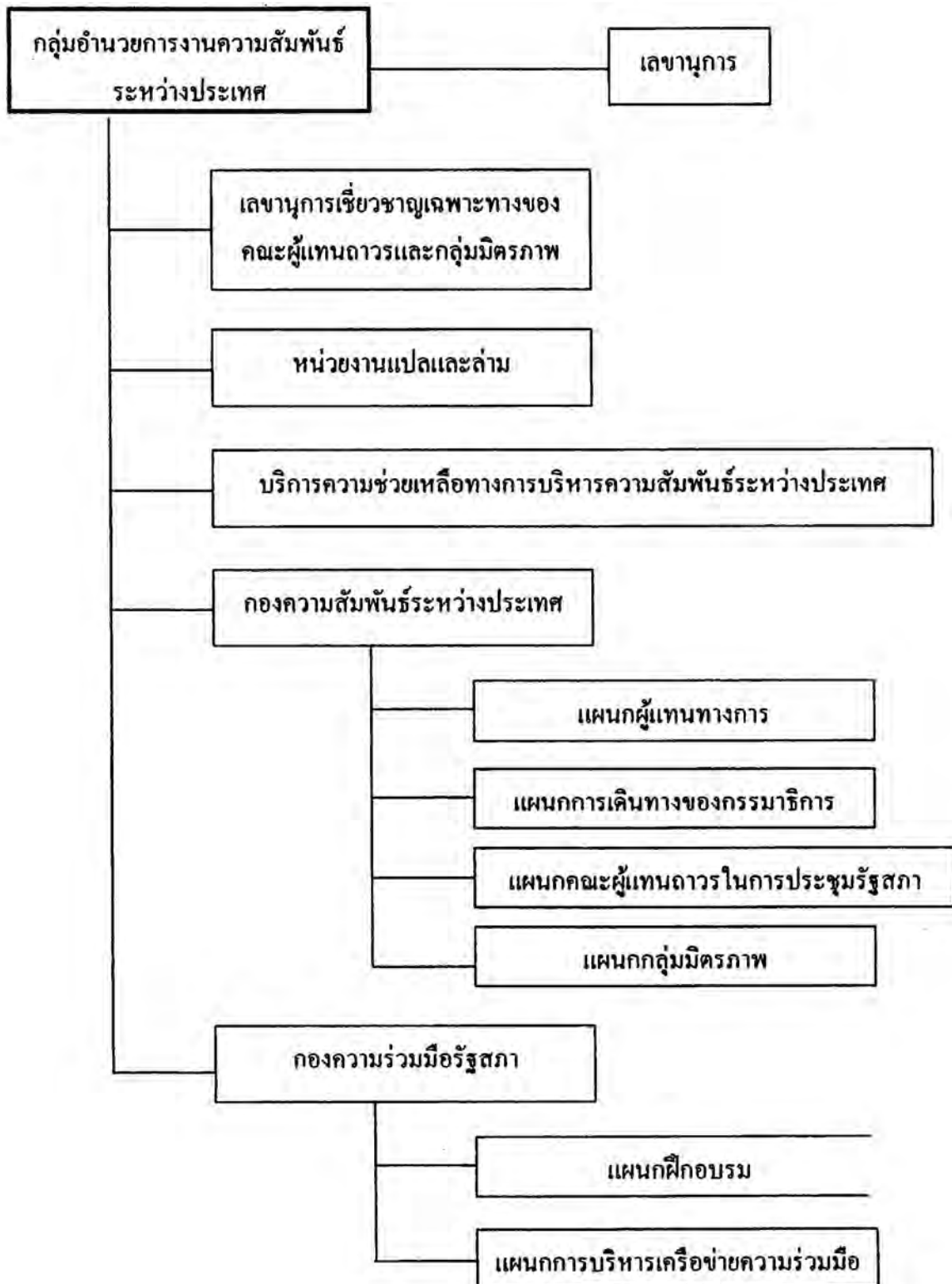
การตรวจสอบของสภาผู้แทนราษฎร

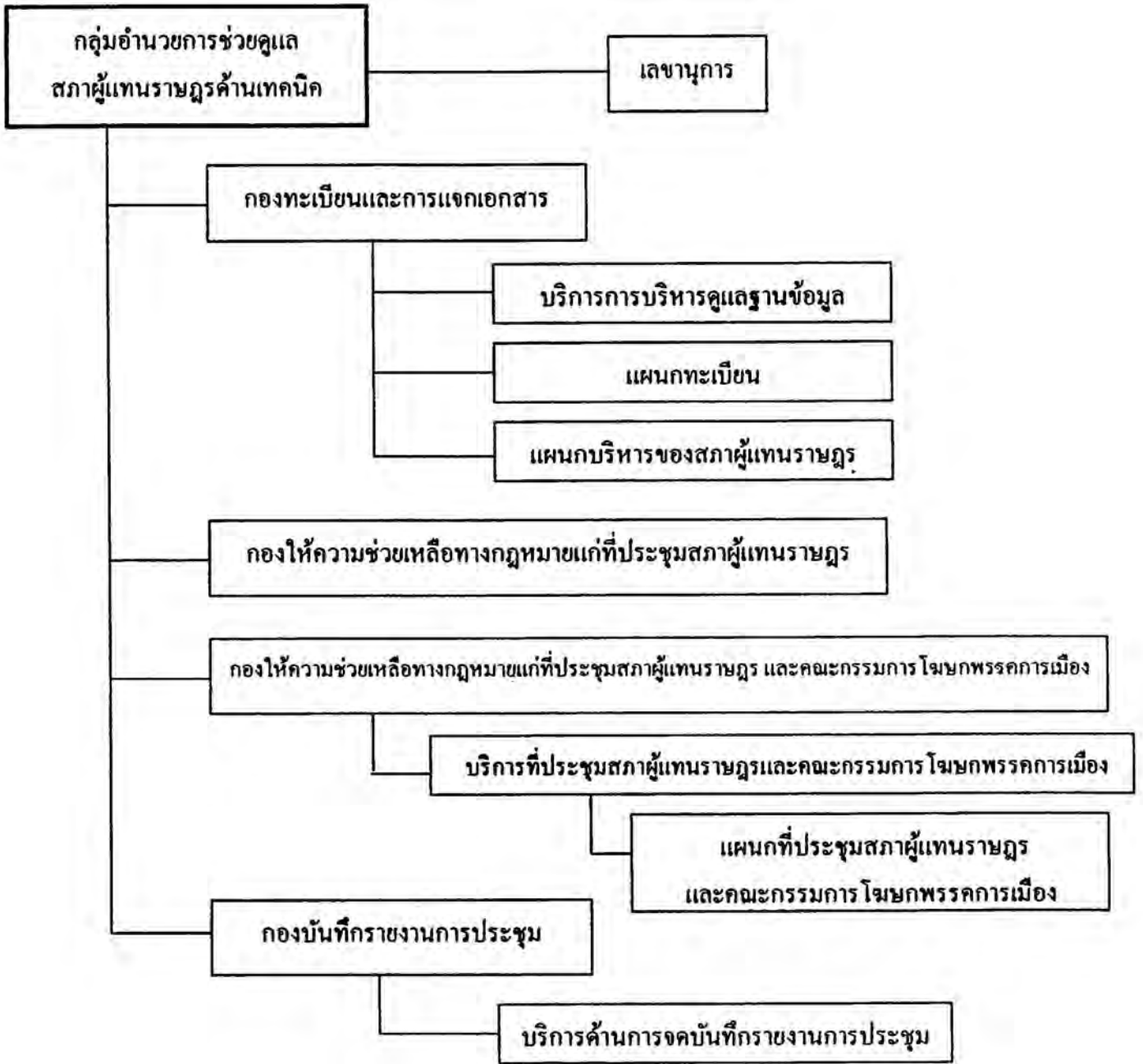

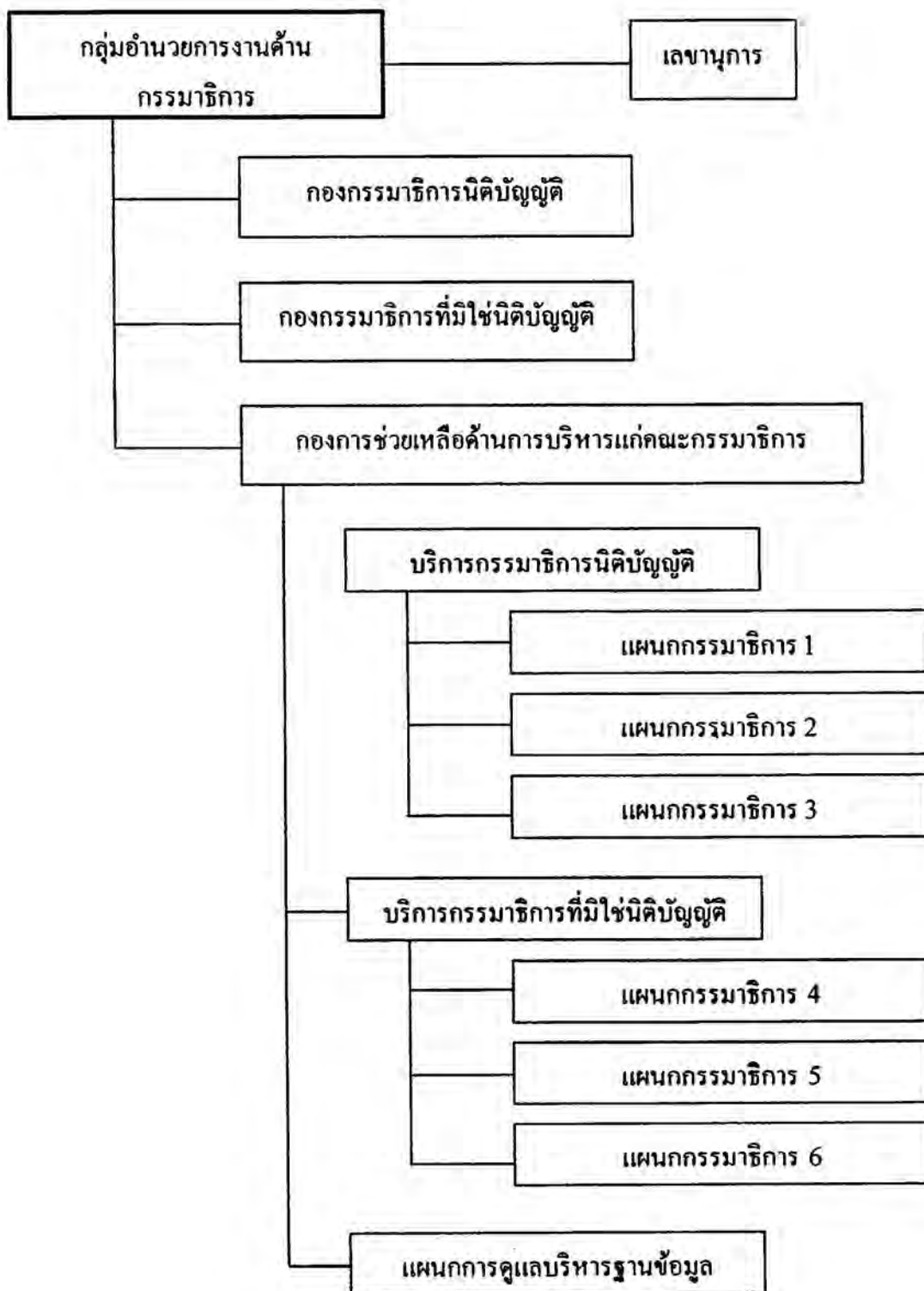
กลุ่มอำนวยการงานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

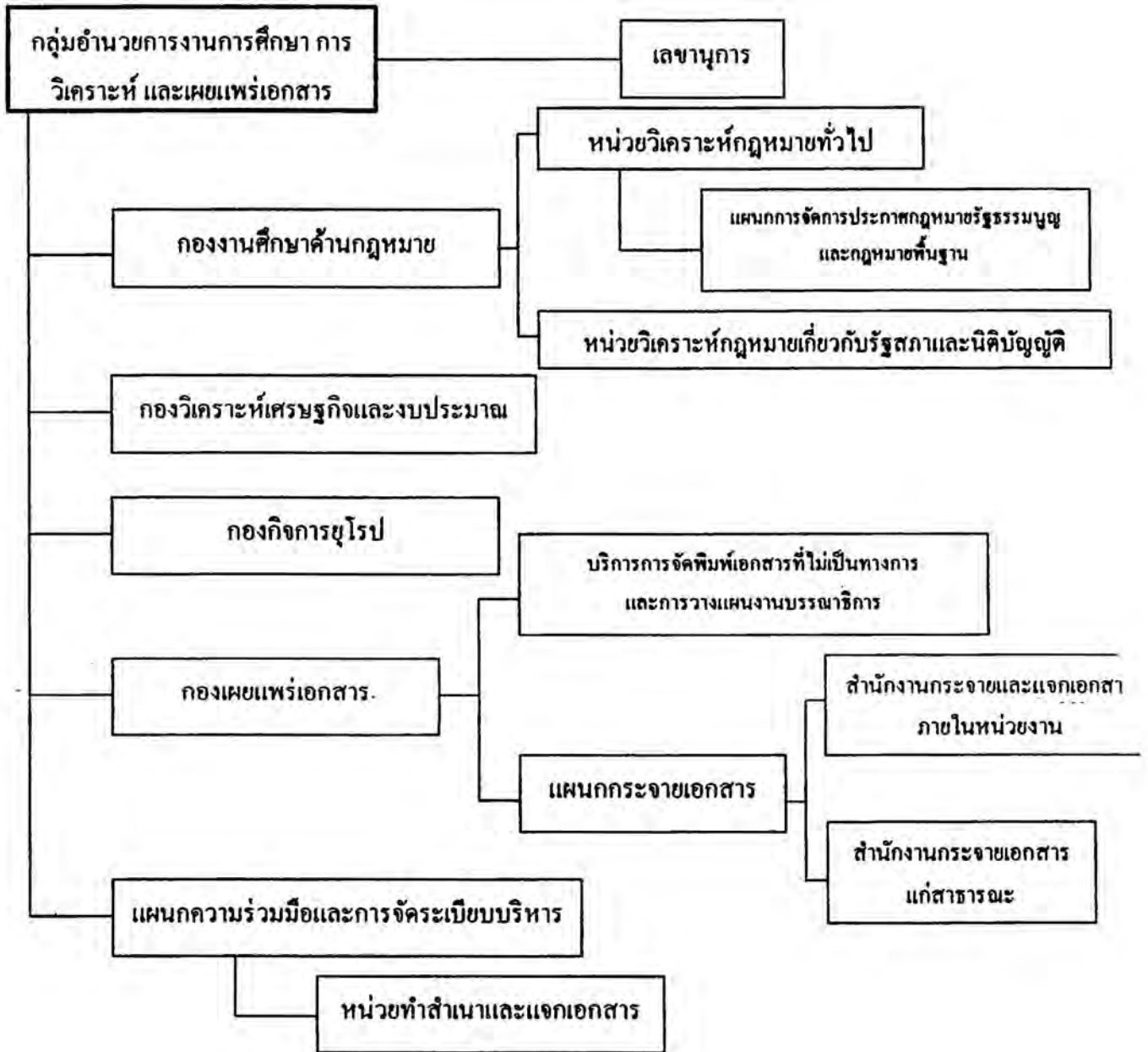
กลุ่มอำนวยการช่วยเหลือสภาผู้แทนราษฎรด้านเทคนิค

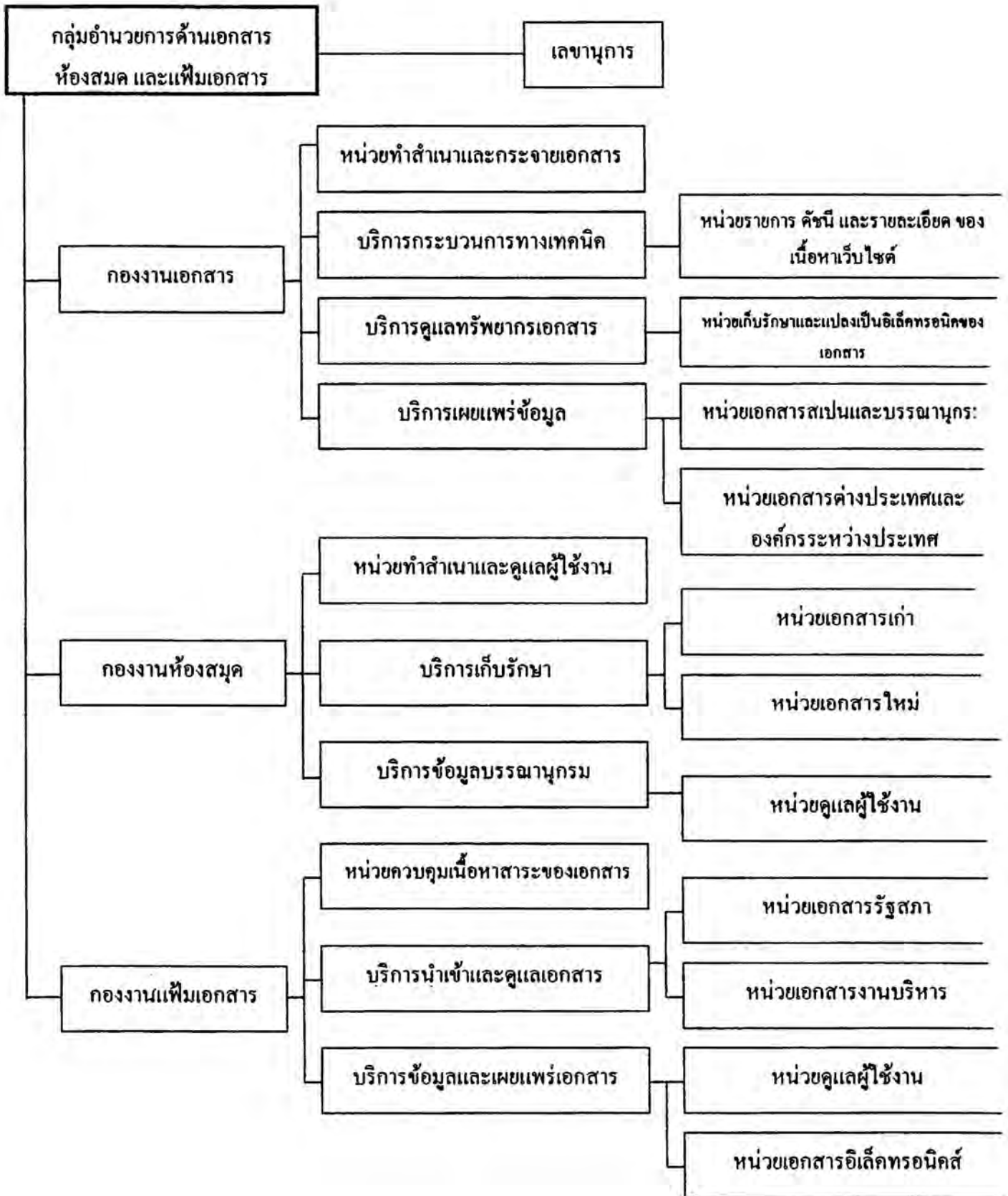
กลุ่มอำนวยการงานด้านกรรมการ

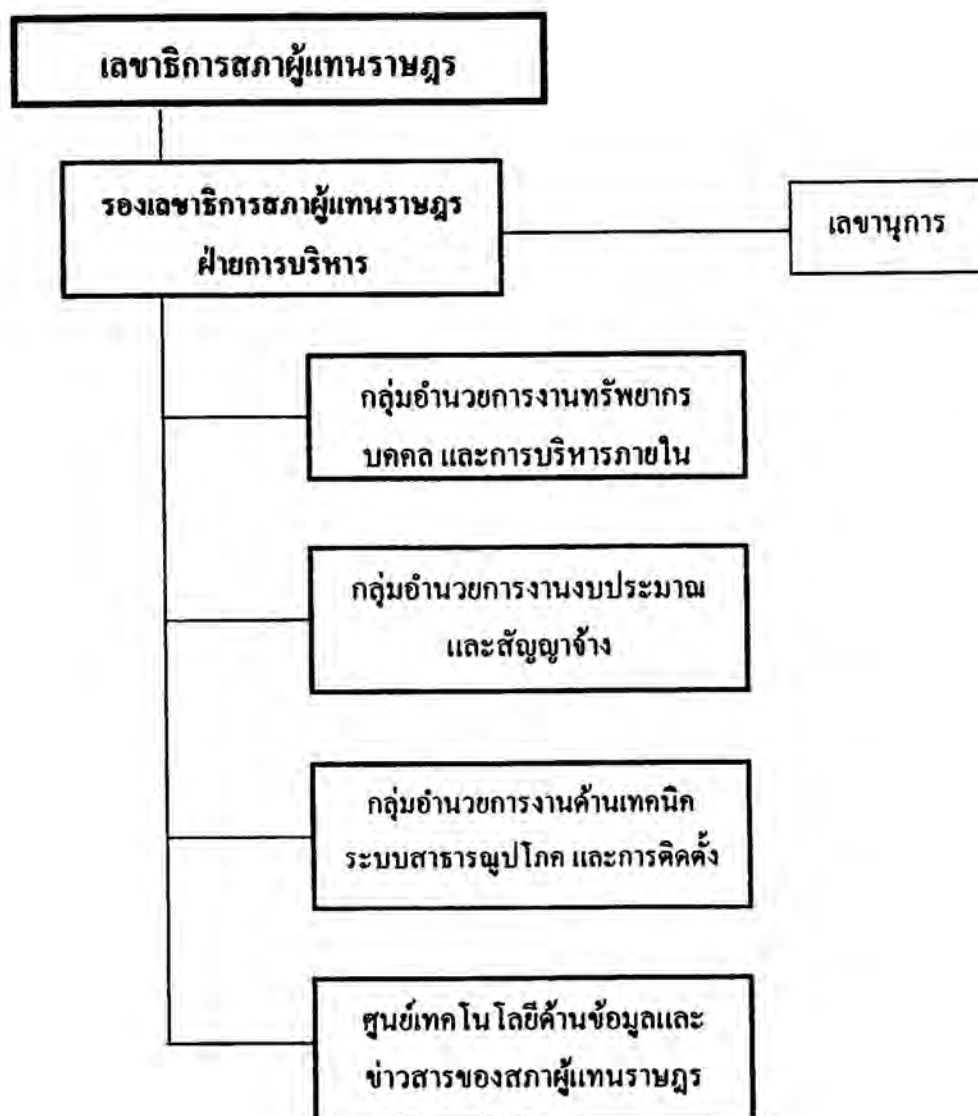

กลุ่มอำนวยการงานการศึกษา การวิเคราะห์ และเผยแพร่เอกสาร

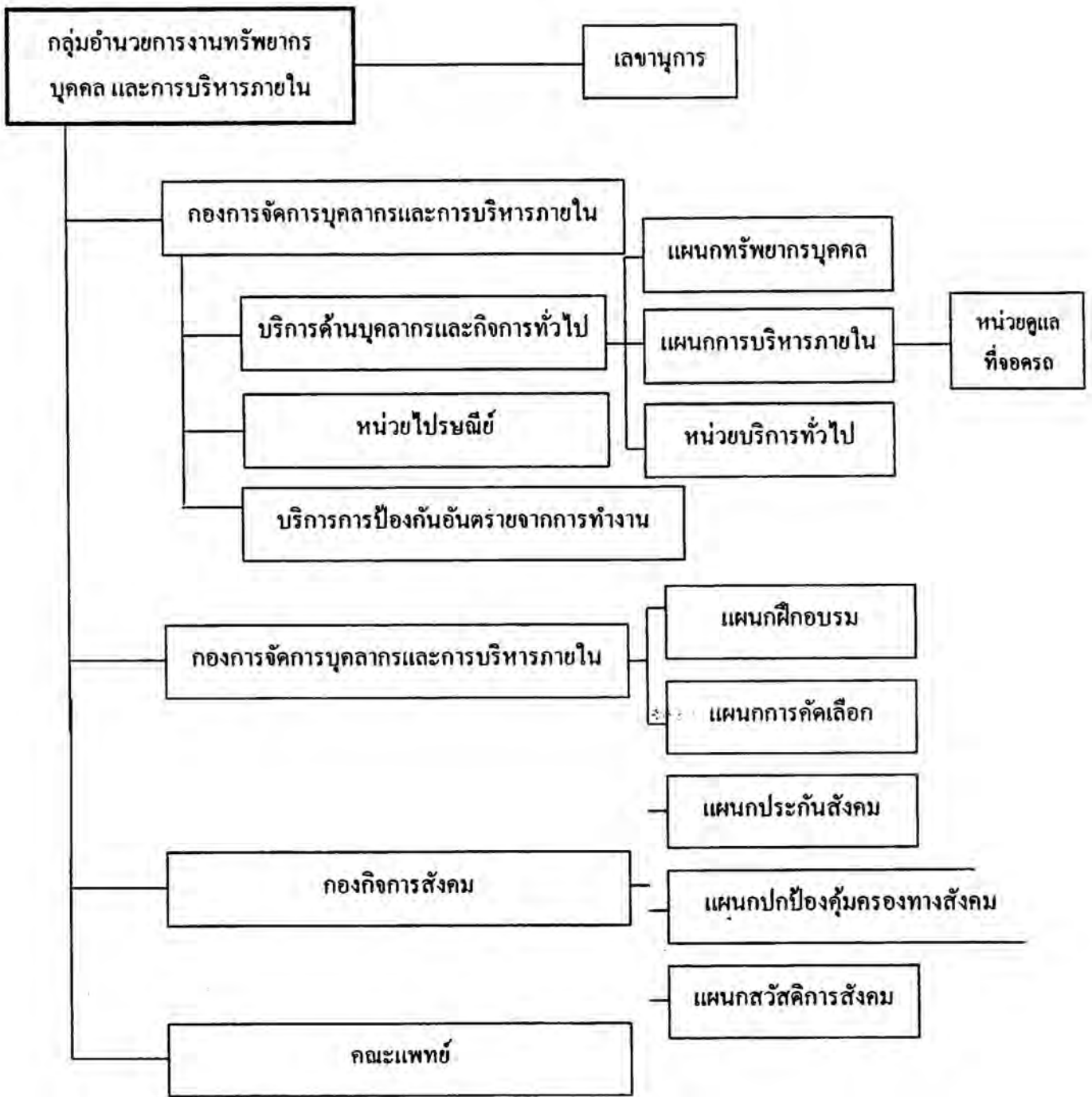

กลุ่มอำนวยการด้านเอกสาร ห้องสมุด และเพิ่มเอกสาร

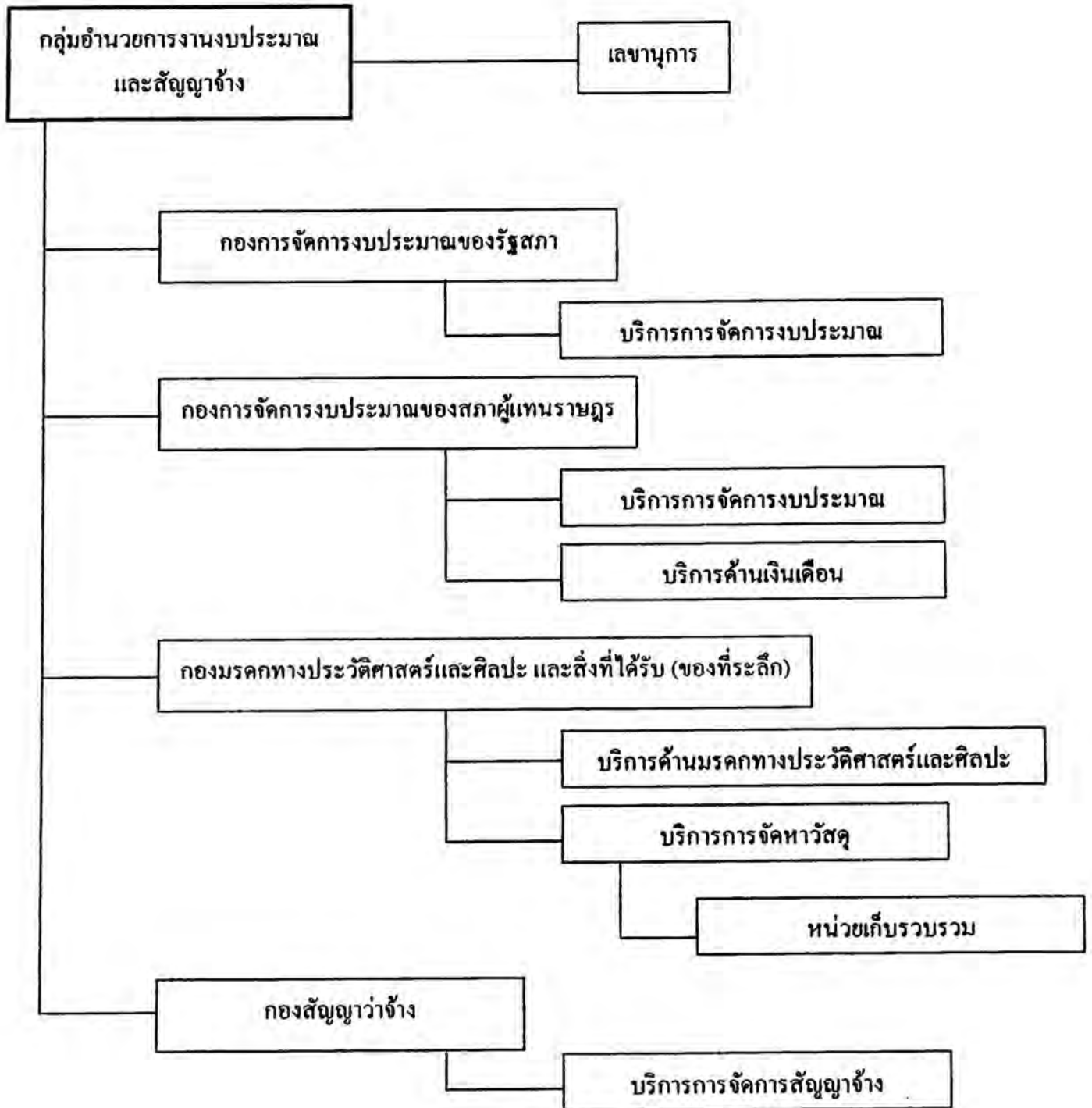

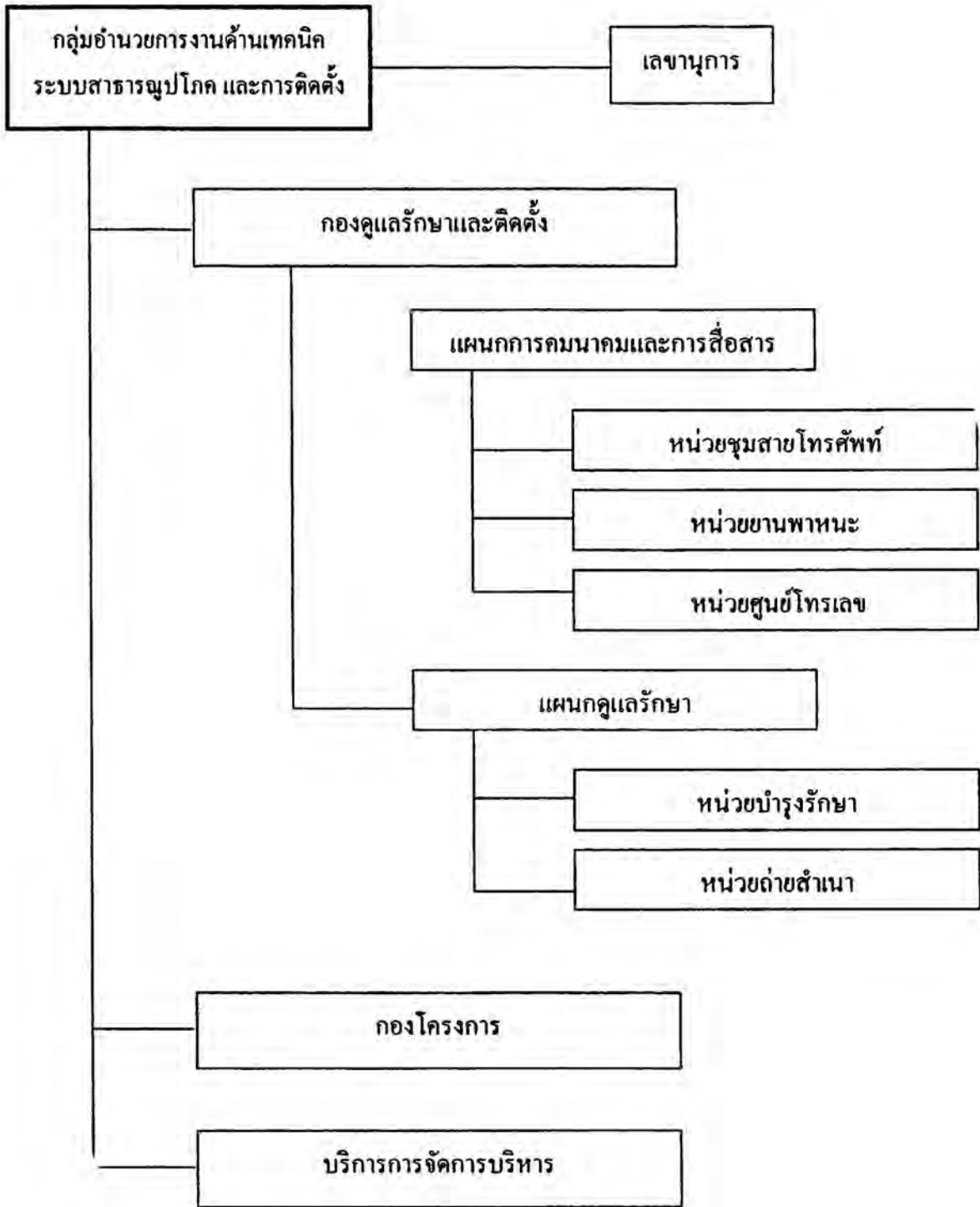
กลุ่มอำนวยการงานทรัพยากรบุคคล และการบริหารภายใน

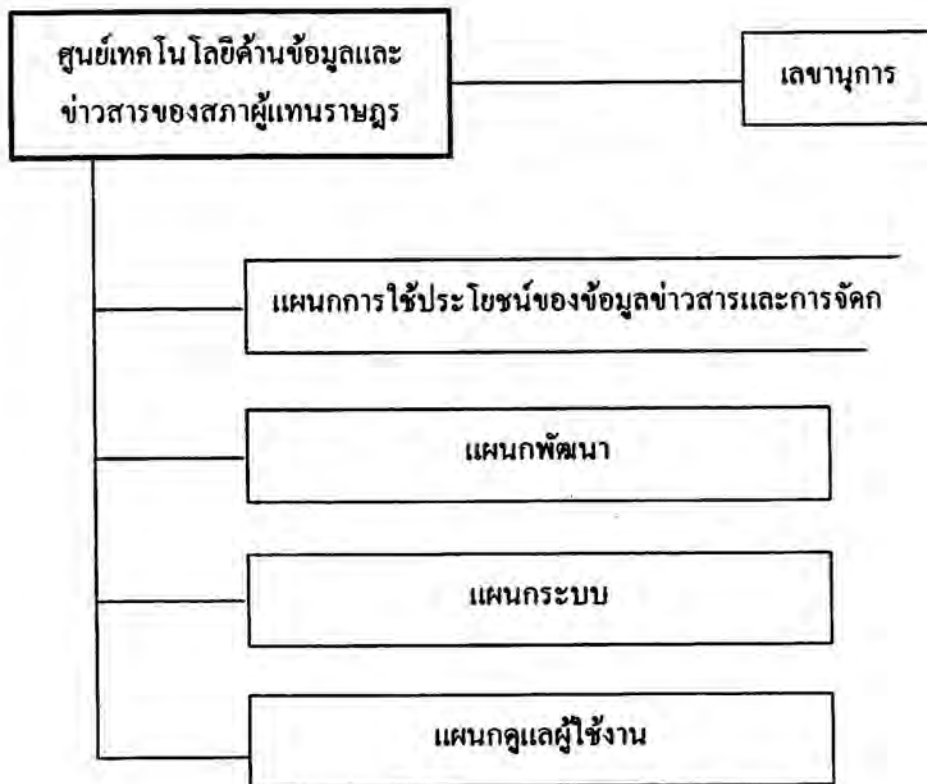
กลุ่มอำนวยการงานงบประมาณ และสัญญาจ้าง

กลุ่มอำนวยการงานด้านเทคนิคระบบสาธารณสุขปโค และการติดตั้ง

ศูนย์เทคโนโลยีด้านข้อมูลและข่าวสารของสภาผู้แทนราษฎร

- หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านวิชาการ ได้แก่

- หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านกฎหมาย ได้แก่ กองงานศึกษาด้านกฎหมาย, กองให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร, กองให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร และคณะกรรมการโฆษกพรรคการเมือง, กองบันทึกรายงานการประชุม

๔.๒ ประเภทของการบริการด้านวิชาการและกฎหมาย

๔.๒.๑ การบริการด้านวิชาการ ได้แก่

- การสืบค้นรายงานการประชุม
- เผยแพร่รายงานการประชุม
- สืบค้นคำกล่าวของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

๔.๒.๒ การบริการด้านกฎหมาย ได้แก่

- ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร
- ศึกษาค้นคว้าทางกฎหมาย

๔.๓ ผลงานด้านวิชาการและกฎหมาย

๔.๓.๑ ผลงานด้านวิชาการ ได้แก่

- คำกล่าวของสมาชิกรัฐสภาต่อที่ประชุม อาทิ กระชู้ถ้ำม คำชี้แจงของรัฐบาลต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร

๔.๓.๒ ผลงานด้านกฎหมาย ได้แก่

- วาระการประชุม
- รายงานการประชุม
- ผลการดำเนินการของที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร (tramitación dada por el Pleno)

๔.๔ การให้บริการแก่สมาชิก

๔.๔.๑ การให้บริการด้านการประชุม

เอกสารประกอบการประชุม

รูปแบบการให้บริการ

ช่องทางบริการ

การให้บริการด้านวิชาการและกฎหมาย

รูปแบบการให้บริการ

ช่องทางบริการ ได้แก่ เว็บไซต์ของสภาผู้แทนราษฎร www.congreso.es

๔.๔.๒ แบบฟอร์มการให้บริการ

๔.๕ การขอใช้บริการของสมาชิก

Congress of the Philippines

รัฐสภาฟิลิปปินส์

จัดทำโดย...

1. นางสาวชลธิชา เกียรติสุข
2. นางสาววันดี แก้วมณี
3. นางสาวอมรรัตน์ เจือจาน
4. นางสาวสุรภา ศรีเมือง

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

1. ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครอง

ฟิลิปปินส์ได้รับเอกราชเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1898 หลังจากตกเป็นอาณานิคมของประเทศสเปนเป็นเวลาหลายศตวรรษ แต่แล้วก็ต้องตกเป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกาอีก จนถึงวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1946 ที่สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ถือกำเนิดขึ้น โดยมี Manuel Roxas เป็นประธานาธิบดีคนแรก ในระหว่างศตวรรษที่ 40 – 50 ภัยคอมมิวนิสต์คุกคามโดยเฉพาะที่เกาะซูลอน มาร์กอสได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1965 ภายได้พรรคการเมืองชื่อ Nacionalista Party และอีก 4 ปีต่อมาได้รับเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง

การลอบสังหาร Benigno Aquino ซึ่งเป็นคู่แข่งคนสำคัญของประธานาธิบดีมาร์กอส เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ. 1983 หลังจากลี้ภัยตนเองไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ก่อให้เกิดการเรียกร้องความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1986 กบฏทหารที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนนำไปสู่การออกนอกประเทศของประธานาธิบดีมาร์กอสและเสียชีวิตในเดือนกันยายนปี ค.ศ. 1989 จากนั้นรัฐบาลใหม่ นำโดยภรรยาหม้ายของ Aquino คือ Aquino Corazon เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนมีนาคม และรับใช้ประเทศเป็นเวลา 7 ปี แม้ว่าจะมีความพยายามล้มล้างทางการเมืองถึง 7 ครั้ง รวมทั้งมีการต่อต้านจากผู้มีอำนาจเก่าก็ตาม

ต่อมา Fidel Ramos ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนต่อมาในการเลือกตั้งเสรีประชาธิปไตยและสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1992

การเมืองการปกครองในปัจจุบัน

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบมีประธานาธิบดี ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิกรัฐสภา ทำหน้าที่เป็นประมุข และเป็นหัวหน้าคณะผู้บริหารประเทศ วาระ 6 ปี มีคณะกรรมการว่าด้วยการแต่งตั้ง (the Commission on Appointments) ซึ่งอยู่ในสังกัดรัฐสภา แต่มีการดำเนินงานที่ไม่ขึ้นกับรัฐสภา ทำหน้าที่ให้การรับรองการแต่งตั้งทั้งหมดจากประธานาธิบดี ยกเว้นการแต่งตั้งผู้พิพากษาและผู้ตรวจการแผ่นดิน ซึ่งสภาอัยการและตุลาการ เป็นผู้ทำหน้าที่ให้คำแนะนำต่อประธานาธิบดีเพื่อคัดสรรใจเลือกตัวบุคคลอีกครั้ง

การแบ่งเขตการปกครองในสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ มี 3 ระดับคือ ระดับจังหวัด (Province) และเมืองอิสระ ระดับนครและเทศบาล (Component City and Municipalities) และระดับหมู่บ้าน (Barangays) โดยหน่วยการปกครองในแต่ละระดับ ตั้งแต่ระดับจังหวัดลงมาถึงระดับหมู่บ้านดังกล่าว เรียกว่า หน่วยการปกครองท้องถิ่น (Local Government Units : LGUs) และอาจมีการรวมตัวเข้า

ด้วยกันของหน่วยการปกครองท้องถิ่นเพื่อเป็นภาค (regions) ทั้งนี้แล้วแต่วัตถุประสงค์ในทางการปกครอง ส่วนการปฏิบัติงานของท้องถิ่น ประกอบด้วย การปฏิบัติงานในอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลาง และการปฏิบัติงานในอำนาจหน้าที่เป็นธุรกิจเอกชน

การปฏิบัติงานของท้องถิ่นในอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล เช่น ส่งเสริมสุขภาพอนามัย รักษาความปลอดภัย ส่งเสริมจริยธรรม รักษาความสงบเรียบร้อย พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ จัดหาแหล่งเงินจากภาษีจัดระบบขนส่งมวลชน จัดให้มีสาธารณูปโภค การรักษาสัตว์เลี้ยงและสัตว์เลี้ยง และงานบริการ การศึกษาขณะเดียวกันท้องถิ่นต้องปฏิบัติงานในฐานะที่เป็นธุรกิจเอกชน เช่น ร่วมลงทุนกับเอกชนเพื่อรับผลตอบแทนจากการลงทุน โดยท้องถิ่นอาจมีทรัพย์สินเป็นที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติมาร่วมลงทุนด้วยได้ ทั้งนี้เพื่อการมีส่วนแบ่งจากรายได้เป็นของท้องถิ่นเอง

อย่างไรก็ตามรัฐบาลกลางอาจจัดตั้งเขตการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบมหานคร (Metropolitan) ขึ้น ณ ที่ใดที่หนึ่งได้ โดยเฉพาะในเขตเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ๆ เช่น เขตมหานครมะนิลา (Manila Metropolitan) โดยมีเงื่อนไขว่า นครหรือเทศบาลที่อยู่ในเขตมหานครจะต้องยังคงมีความเป็นอิสระพื้นฐาน มีสิทธิที่จะมีฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติของตนเอง ขณะที่มหานครจะมีขอบเขตอำนาจหน้าที่จำกัดอยู่ที่การประสานงานให้บริการพื้นฐานของภาครัฐบาล

เขตมหานครมะนิลา หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า กรุงมะนิลา เป็นหนึ่งในสองของเขตการปกครองระดับมหานครของฟิลิปปินส์ ซึ่งอีกแห่งหนึ่ง คือ เขตการปกครองมหานครเซบู กรุงมะนิลาคือเมืองหลวงของฟิลิปปินส์ ตั้งอยู่บนเกาะลูซอน และเป็นศูนย์กลางทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมของฟิลิปปินส์ มีพื้นที่ประมาณ 630 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 10 ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาโรมันคาทอลิก มีคณะผู้บริหารที่เรียกว่า Metro Manila Mayor's League ประกอบด้วยผู้ว่าการเขตต่าง ๆ ทั้ง 3 เมือง 14 เขตเทศบาล รวมเป็น 17 คน คณะผู้บริหารดังกล่าวทำหน้าที่ดูแลการพัฒนา นครหลวงมะนิลา และแก้ปัญหาสังคมของเมือง เช่น การจัดการจราจร การควบคุมอุทกภัย การทิ้งขยะ และการกำจัดสิ่งปฏิกูล ทั้งนี้ภายใต้ความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. รัฐธรรมนูญประเทศฟิลิปปินส์

2.1 บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับองค์กรทางการเมือง

ฟิลิปปินส์มีการปกครองระบบประธานาธิบดี มีการถ่วงดุลย์อำนาจกันระหว่างอำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ ประธานาธิบดีไม่สามารถยุบสภาได้ รัฐสภาสามารถตรวจสอบฝ่ายบริหารได้ และฝ่ายตุลาการสามารถตรวจสอบฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติได้ การปกครองท้องถิ่นเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลแห่งชาติ มีการกระจายอำนาจตั้งแต่ระดับหมู่บ้านจนถึงระดับจังหวัด

ฝ่ายบริหาร

ประธานาธิบดีได้รับการเลือกโดยตรงจากประชาชน มีวาระ 6 ปี ดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว ต้องเป็นประชาชนชาวฟิลิปปินส์อาศัยอยู่ในฟิลิปปินส์อย่างน้อย 10 ปี ก่อนวันสมัครรับเลือกตั้ง มีอายุอย่างต่ำ 40 ปี ประธานาธิบดีมีอำนาจในการควบคุมฝ่ายบริหาร กระทรวง ทบวง กรมต่างๆ และเป็นผู้เสนอผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี (Secretaries) และเอกอัครราชทูตประจำประเทศต่างๆ แต่ต้องได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการแต่งตั้ง (Commission on Appointments) ซึ่งประกอบด้วยวุฒิสมาชิก 12 คน สมาชิกสภาล่าง 12 คน ที่มาจากทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล นอกจากนี้ประธานาธิบดีสามารถยกโทษแก่ฝ่ายซ้าย ฝ่ายมุสลิม และทหารผู้ก่อกบฏได้ แต่รัฐสภาต้องลงมติ การเอาพรรคพวกเข้ามาดำรงตำแหน่งในรัฐบาลและดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับกิจการของรัฐและทำงานแทนมาร์กอสในขณะที่มาร์กอสป่วยนี้เอง จึงได้มีการระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ ปี ค.ศ. 1986 ว่าประชาชนจะต้องรับรู้ ถ้าหากประธานาธิบดีป่วยหนัก ห้ามประธานาธิบดีมีตำแหน่งในบริษัทที่ดำเนินธุรกิจรัฐบาล ทหารและตำรวจต้องได้รับการแต่งตั้งในทุกจังหวัดและทุกเมืองอย่างทั่วถึงกัน ไม่เฉพาะเมืองเกิดของประธานาธิบดีเท่านั้น ประธานาธิบดีสามารถประกาศกฏอัยการศึกได้เพียง 60 วันเท่านั้น และต้องแจ้งให้รัฐสภาทราบภายใน 48 ชั่วโมงหลังจากการประกาศกฏอัยการศึกของประธานาธิบดีได้ สำหรับรองประธานาธิบดีนั้นได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเช่นกัน และสามารถได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเช่นกัน และสามารถได้รับการแต่งตั้งให้อยู่ในคณะรัฐมนตรีได้ มีวาระอยู่ในตำแหน่ง 6 ปี สามารถดำรงตำแหน่งได้ 2 วาระติดต่อกัน ถ้าหากได้รับเลือกจากประชาชน ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีไม่จำเป็นต้องลงสมัครในนามพรรคเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างได้รับเลือกโดยตรงจากประชาชน สิ่งสำคัญก็คือประธานาธิบดีต้องมีกลยุทธ์ในการทำงานร่วมกับรองประธานาธิบดีให้ได้

ฝ่ายนิติบัญญัติ

ฝ่ายนิติบัญญัติคือรัฐสภา มี 2 สภาคือ สภาสูง และสภาล่างหรือสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองสภาสามารถออกกฎหมายควบคู่กันไปได้ แล้วนำมาอภิปรายกันในสภา สมาชิกสภาล่างมี 250 คน ในจำนวนนี้เป็นสมาชิกกลุ่มผลประโยชน์จากระบบบัญชีรายชื่อ (Party List) ต่างๆ 50-52 คน ทั้งหมดได้รับเลือกโดยตรงจากประชาชน สมาชิกสภาล่างต้องมีอายุอย่างต่ำ 25 ปี และต้องเกิดในฟิลิปปินส์ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี สามารถดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 3 วาระติดต่อกันหากได้รับการเลือกตั้ง การเลือกตั้งเป็นแบบเขตเดียว เบอร์เดียว (one-man one-vote)

วุฒิสมาชิกมี 24 คนทั่วประเทศ ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ต้องเป็นประชาชนที่เกิดในฟิลิปปินส์ มีอายุอย่างต่ำ 35 ปี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และสามารถดำรงตำแหน่งได้ 2 วาระติดต่อกันหากได้รับการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกมีอำนาจในการออกกฎหมายควบคู่กับสภาล่าง และในการลงมติใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์แห่งชาติ เช่น สนธิสัญญา ระหว่างประเทศ และข้อโต้แย้งเกี่ยวกับประธานาธิบดี หรือการขับประธานาธิบดีออกจากตำแหน่ง รัฐสภามีอำนาจในการริเริ่มกระบวนการถอดถอนและวุฒิสมาชิกมีอำนาจสูงสุดด้วยมติ 2 ใน 3 ในการตัดสินว่าบุคคลกระทำผิด

ฝ่ายตุลาการ

ฝ่ายตุลาการได้รับอิทธิพลมาจากทั้งสเปนและสหรัฐฯ กฎหมายครอบครัวและทรัพย์สินได้รับอิทธิพลจากสเปน ส่วนกฎหมายการค้าและการพาณิชย์ แรงงานสัมพันธ์ ภาษี การเงิน การธนาคาร และกระบวนการต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวกับตุลาการ ได้รับอิทธิพลมาจากสหรัฐฯ

ฝ่ายตุลาการแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับท้องถิ่น เป็นศาลเมืองใหญ่ ศาลเทศบาล และศาลท้องถิ่นเคลื่อนที่ (municipal circuit trial court) ซึ่งเวียนกันไปพิจารณาคดีตามที่ต่างๆ ศาลท้องถิ่นนี้พิจารณาคดีอาญาที่ไม่ร้ายแรงนัก
2. ระดับภูมิภาค มีศาลทั้งหมด 13 ภูมิภาคตามเขตปกครอง เป็นศาลที่พิจารณาคดีร้ายแรงกว่าศาลท้องถิ่น และมีอำนาจในการพิจารณาคดีอุทธรณ์
3. ระดับชาติ เป็นศาลอุทธรณ์และศาลมุสลิม ซึ่งเป็นศาลเคลื่อนที่และศาลเขตของกลุ่มโมโร ศาลอุทธรณ์ทางภาษีและศาลพิจารณาคดีข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ข้อหาผิดคอร์รัปชัน ภายใต้กฎหมายต่อต้านคอร์รัปชัน (Anti-Graft and Corrupt Practices Act)
4. ระดับสูงสุด คือศาลสูง ประกอบด้วยประธานศาลสูงและคณะผู้พิพากษาศาลสูง 14 คน ศาลสูงมีอำนาจปลดประธานาธิบดีออกจากตำแหน่งได้ถ้าหากไม่มีประสิทธิภาพในการบริหารงาน หรือป่วยไม่สามารถปกครองประเทศได้ รวมทั้งพิพากษาคดีข้อโต้แย้งต่างๆ เกี่ยวกับการเลือกตั้งประธานาธิบดี หรือกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวกับประธานาธิบดีตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ นอกจากนั้นยังพิจารณาคดีต่างๆ ที่มาจากศาลอุทธรณ์ ออกกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการสอบอาชีพทนายความทั่วประเทศก่อนผู้ที่จะสอบผ่านอาชีพทนายความได้ เข้าเป็นสมาชิกของ Integrated Bar of the Philippines

ผู้พิพากษาศาลสูงและศาลต่างๆ ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีจากรายชื่อที่เสนอมาจากเนติบัณฑิตยสภาแห่งฟิลิปปินส์ สภานี้ประกอบด้วยตัวแทนจาก Integrated Bar of the Philippines อาจารย์ด้านกฎหมายในมหาวิทยาลัย ผู้พิพากษาศาลสูงที่เกษียณแล้ว และตัวแทนจากภาคเอกชนอย่างละ 1 คน

ผู้พิพากษาศาลสูงมีอายุอย่างต่ำ 40 ปี เกษียณเมื่ออายุที่ 70 ปีอาจถูกถอดออกจากตำแหน่งได้ถ้าหากละเมิดรัฐธรรมนูญ ดิดินบนและคอร์รัปชัน หรือการขาดความเชื่อมั่นจากประชาชน เป็นที่ทราบกันว่า การพิจารณาคดีทุกระดับของศาลฟิลิปปินส์ใช้เวลานาน เนื่องจากในบางครั้งยังเห็นแก่เครือญาติบริวารจึงต้องการหน่วงเหนี่ยวคดีไว้ (สิตา สอนศรี, 2545 : 99 – 104)

2.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐสภา (Congress) เป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งปัจจุบันรัฐสภาฟิลิปปินส์ใช้ระบบสองสภา (Bicameral Body) ซึ่งประกอบไปด้วย วุฒิสภากำหนดหน้าที่เป็นสภาสูง และสภาผู้แทนราษฎรทำหน้าที่เป็นสภาล่าง ซึ่งสภาทั้งสองมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการปกครองของฟิลิปปินส์เพราะเป็นผู้บัญญัติกฎหมาย ซึ่งรัฐสภาสามารถออกกฎหมายได้ทุกชนิด ตั้งแต่กฎหมายป้องกันอาชญากรรม เรียกเก็บภาษีอากร แต่งตั้งหรือยุบหน่วยราชการ ตลอดจนใช้จ่ายเงินของประชาชนได้ในทุกกรณี กรณีเดียวที่รัฐสภาจะออกกฎหมายไม่ได้คือการออกกฎหมายที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ซึ่งกฎหมายที่ขัดกับรัฐธรรมนูญศาลฎีกาจะเป็นผู้ยกเลิก

เหตุผลที่ฟิลิปปินส์เลือกใช้ระบบสองสภา คือ

1. เพื่อให้สภาที่สองมีหน้าที่ตรวจสอบและกลั่นกรองกฎหมายที่ออกมาโดยรีบด่วน เพราะอาจจะเกิดข้อบกพร่องได้หากมีสภาเดียว
2. ระบบสองสภานั้นเป็นการยากที่ผู้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวจะควบคุมให้อยู่ในอำนาจของคน
3. วุฒิสมาชิกเลือกโดยประชาชนทั้งประเทศ จึงถือเป็นตัวแทนที่มาแสดงความคิดเห็นในนามประชาชนส่วนรวม และเพื่อให้เกิดดุลกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเลือกมาจากแต่ละเขต
4. การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจากประชาชนทั้งประเทศจะทำให้ได้บุคคลที่มีประสบการณ์ความชำนาญ มีความรู้ความสามารถเป็นพิเศษ และเป็นพื้นฐานที่จะก้าวไปสู่ความเป็นรัฐบุรุษ โดยเฉพาะเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีของสาธารณรัฐในอนาคต

รัฐธรรมนูญกำหนดหน้าที่ของรัฐสภาไว้ 5 ประการ คือ

1) หน้าที่ทางด้านนิติบัญญัติ รัฐสภามีหน้าที่ประกาศใช้กฎหมายและข้อมติต่างๆ โดยมีกระบวนการดังนี้

กระบวนการนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎร

ขั้นตอนการตรากฎหมายในส่วนของสภาผู้แทนราษฎร ดังนี้

1. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร โดยร่างกฎหมายฉบับหนึ่งต้องเกี่ยวข้องกับเรื่อง ๆ หนึ่งเท่านั้น และต้องระบุไว้ในชื่อของร่างกฎหมายด้วย
2. การพิจารณาในวาระแรก จะพิจารณาเฉพาะชื่อร่างกฎหมายและลำดับที่ เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง
3. คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องทำการศึกษาและรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างกฎหมายดังกล่าว เสร็จแล้วจึงทำรายงานเฉพาะร่างกฎหมายเสนอให้สภาให้ความเห็นชอบ ในขณะเดียวกันก็ส่งร่างกฎหมายนั้นให้คณะกรรมการว่าด้วยข้อบังคับการประชุมสภา (The Committee on Rules) พิจารณาว่าสมควรนำไปพิจารณาในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ ถ้าเห็นว่าสมควรจะส่งให้ฝ่ายการประชุม นำไปบรรจุในระเบียบวาระการประชุมในวาระที่สอง
4. การพิจารณาในวาระที่ 2 เป็นการอภิปรายและแก้ไขร่างกฎหมายก่อนนำเข้าสู่วาระที่ 3 เพื่อให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ร่างกฎหมายจะต้องแยกพิจารณาแต่ละวาระเป็นคนละวันกัน ยกเว้นร่างกฎหมายที่ประธานาธิบดีเห็นว่ามีความจำเป็นเร่งด่วนด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบพิบัติภัยหรือกรณีสถานการณ์ฉุกเฉินของประเทศ
5. ภายหลังจากที่สภาผู้แทนราษฎรให้ความเห็นชอบแล้วจะส่งร่างกฎหมายนั้นไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาตามกระบวนการในลักษณะเดียวกัน
6. หากวุฒิสภาเห็นควรให้มีการแก้ไขในบางบทบัญญัติ จะต้องมีการตั้งคณะกรรมการร่วม (Bicameral Conference Committee) อันประกอบด้วย สมาชิกจากทั้งสองสภามาประชุมเพื่อหาทางตกลงประนีประนอม เมื่อตกลงกันได้แล้วคณะกรรมการร่วมจะรายงานร่างกฎหมายฉบับที่เห็นพ้องกันแล้วต่อสภาทั้งสอง เพื่อให้สัตยาบันหรือให้ความเห็นชอบ
7. เมื่อร่างกฎหมายผ่านความเห็นชอบจากทั้งสองสภาแล้ว ประธานของแต่ละสภาจะเป็นผู้ลงนามก่อนส่งต่อไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้ความเห็นชอบ

8. ประธานาธิบดีลงนามในร่างกฎหมายเพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมาย หรือใช้สิทธิยับยั้ง โดยอาจยับยั้งทั้งฉบับหรือบางส่วนได้ หากประธานาธิบดีไม่ลงนาม หรือใช้สิทธิยับยั้งร่างกฎหมายดังกล่าว ภายใน 30 วัน นับจากได้รับร่างกฎหมาย ร่างกฎหมายนั้นถือเป็นกฎหมายเช่นกัน และแม้ประธานาธิบดีจะใช้สิทธิยับยั้งร่างกฎหมาย ก็สามารถถือเป็นกฎหมายได้ หากรัฐสภามีมติเห็นชอบถึง 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

กระบวนการนิติบัญญัติของวุฒิสภา

ขั้นตอนการตรากฎหมายในส่วนของวุฒิสภา มีดังนี้

1. สมาชิกวุฒิสภาเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของวุฒิสภา โดยร่างกฎหมายฉบับหนึ่งต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องหนึ่งเท่านั้น และต้องระบุไว้ในชื่อของร่างกฎหมายด้วย
2. การพิจารณาในวาระแรก จะพิจารณาชื่อร่างและลำดับที่ เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง
3. คณะกรรมการสามัญ เป็นผู้ศึกษาวิเคราะห์ร่างกฎหมาย จัดทำ Public hearing และจัดทำรายงานเสนอความเห็นเกี่ยวกับร่างกฎหมายเพื่อบรรจุเข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมกรรมการ
4. การพิจารณาในวาระที่ 2 พิจารณาและแก้ไขร่างกฎหมายก่อนนำเข้าสู่วาระที่ 3 เพื่อให้ความเห็นชอบ
5. การพิจารณาในวาระที่ 3 พิจารณาให้ความเห็นชอบ หลังจากนั้นส่งให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาตามกระบวนการในลักษณะเดียวกัน
6. เมื่อสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยให้ส่งไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้ความเห็นชอบ หากสภาผู้แทนมีการแก้ไขและวุฒิสภาไม่เห็นด้วยกับการแก้ไวนั้นให้ตั้งคณะกรรมการร่วม (Bicameral Conference Committee) เพื่อหาทางตกลงประนีประนอมกัน
7. เมื่อร่างกฎหมายผ่านความเห็นชอบจากทั้งสองสภาแล้ว ประธานของแต่ละสภาจะเป็นผู้ลงนามก่อนส่งต่อไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้ความเห็นชอบ
8. ประธานาธิบดีจะเป็นผู้ลงนามในร่างกฎหมาย เพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมายหรือใช้สิทธิคัดค้านหลักการเดียวกับสภาผู้แทนราษฎร

2) **หน้าที่ทางด้านบริหาร** รัฐสภาปฏิบัติงานทางด้านบริหารโดยอนุมัติการกระทำบางอย่างของประธานาธิบดี เช่น คณะกรรมการแต่งตั้งเป็นผู้อนุมัติการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รัฐสภามีส่วนร่วมในการใช้อำนาจทางการทูตกับประธานาธิบดี ประธานาธิบดีไม่มีอำนาจลงนามในสนธิสัญญาต่างประเทศหากไม่ได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกวุฒิสภา จำนวน 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด นอกจากนั้น การประกาศนิรโทษกรรมของประธานาธิบดีจะมีผลก็ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา

3) **หน้าที่ทางด้านตุลาการ** รัฐสภาปฏิบัติหน้าที่ทางด้านตุลาการในเรื่องวิธีการเกี่ยวกับการฟ้องร้องข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่ ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี ผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและสมาชิกคณะกรรมการเลือกตั้ง และเรื่องที่ฟ้องเป็นเรื่อง ดังนี้

- ทยศต่อชาติ
- ความผิดฐานละเมิดบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
- การให้และรับสินบน และ
- คดีอาญาอย่างร้ายแรง

สภาผู้แทนราษฎร โดยคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดมีอำนาจแต่ผู้เดียวในการเริ่มวิธีการฟ้องร้อง สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้ตั้งข้อหาเสนอไปยังวุฒิสภาให้เป็นผู้สอบสวนผู้กระทำผิด และหากประธานาธิบดีเป็นผู้ถูกกล่าวหา ประธานศาลฎีกาจะเป็นประธานในที่ประชุมพิจารณาและการลงโทษผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าว จะต้องได้รับคะแนนเสียงไม่ต่ำกว่า 3 ใน 4 ของจำนวนวุฒิสมาชิกทั้งหมด

4) **หน้าที่ทางด้านรัฐธรรมนูญ** รัฐสภามีหน้าที่ในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ รัฐสภาจะเป็น ผู้ริเริ่มในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญโดยประชุมร่วมกันทั้ง 2 สภา แล้ววินิจฉัยว่าจะเสนอแก้ไขเพิ่มเติม หรือเรียกประชุมคณะกรรมการเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ แล้วให้คณะกรรมการเป็นผู้เสนอแก้ไขเพิ่มเติม

5) หน้าที่ทางด้านการเลือกตั้ง รัฐสภามีหน้าที่ทางด้านการเลือกตั้ง เฉพาะการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ประธานวุฒิสภจะเป็นผู้ตรวจนับคะแนนเสียงการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีค่อน้ำวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร และประกาศชื่อผู้ได้รับเลือก ในกรณีที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี ได้รับคะแนนเสียงเท่ากัน สภาทั้งสองจะลงคะแนนเสียงร่วมกันเลือกผู้ใดผู้หนึ่งในจำนวนผู้สมัครที่ได้คะแนนเท่ากันเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรร่วมกัน (โดยให้สภาตุลาการการเลือกตั้งของทั้งสองสภาพิจารณา) เป็นผู้ตัดสินข้อร้องเรียนเกี่ยวกับคะแนนเสียงเลือกตั้งและคุณสมบัติของผู้รับเลือกตั้ง

2.3 บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา (ส.ส. / ส.ว.)

อำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสมาชิกซึ่งถือเป็นตัวแทนของประชาชน จะมีอำนาจหน้าที่ในทางด้านนิติบัญญัติ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจในการเสนอกฎหมายหรือร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ และมีอำนาจในการพิจารณาให้ความเห็นชอบกับการออกกฎหมาย มีอำนาจในการกระทำของรัฐ เช่น ประธานาธิบดีไม่มีอำนาจลงนามในสนธิสัญญาต่างประเทศหากไม่ได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกวุฒิสภา จำนวน 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ในทางตุลาการ เช่น การตรวจการกระทำความคิด การทุจริตอย่างร้ายแรงของ ประธานาธิบดี ผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและสมาชิกคณะกรรมการการเลือกตั้ง เป็นต้น

2.4 บทบัญญัติเกี่ยวกับการประชุม

ตามรัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ (CONSTITUTION OF THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES) ได้บัญญัติเกี่ยวกับการประชุมรัฐสภา โดยกำหนดสมัยการประชุมรัฐสภา ไว้ในหมวดที่ 6 ฝ่ายนิติบัญญัติ (ARTICLE VI THE LEGISLATIVE DEPARTMENT) ดังนี้

Section 15. The Congress shall convene once every year on the fourth Monday of July for its regular session, unless a different date is fixed by law, and shall continue to be in session for such number of days as it may determine until thirty days before the opening of its next regular session, exclusive of Saturdays, Sundays, and legal holidays. The President may call a special session at any time.

กล่าวคือ สมัยการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรและสมัยประชุมของวุฒิสภา ได้แก่ สมัยประชุมรัฐสภา ซึ่งมีปีละ 1 ครั้ง โดยสมัยประชุมสามัญจะเริ่มในวันจันทร์ที่ 4 ของเดือนกรกฎาคม ไปจนถึงก่อนเปิดสมัยครั้งต่อไป 30 วัน ยกเว้นวันเสาร์ – อาทิตย์ และวันหยุดราชการ (จันทร์ – พุธที่สวดี เวลา 16.00 น. และวันศุกร์เวลา 10.00 น.) ยกเว้นแต่จะมีการกำหนดโดยกฎหมายให้เป็นวันอื่น ส่วนการประชุมวิสามัญนั้นประธานรัฐสภาสามารถเรียกประชุมได้ตลอดเวลา

3. องค์การทางการเมือง (รัฐสภา)

3.1 โครงสร้างระบบรัฐสภา

รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐสภา (Congress) เป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งปัจจุบันรัฐสภาฟิลิปปินส์ใช้ระบบสองสภา Bicameral Body) ซึ่งประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) วุฒิสภานำหน้าที่เป็นสภาสูง และสภาผู้แทนราษฎรทำหน้าที่เป็นสภาล่าง ซึ่งสภาทั้งสองมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการปกครองของฟิลิปปินส์เพราะเป็นผู้บัญญัติกฎหมาย รัฐสภาสามารถออกกฎหมายได้ทุกชนิดตั้งแต่กฎหมายป้องกันอาชญากรรม เรียกเก็บภาษีอากร แต่งตั้งหรือยุบหน่วยราชการ ตลอดจนใช้จ่ายเงินของประชาชนได้ในทุกกรณี กรณีเดียวที่รัฐสภาจะออกกฎหมายไม่ได้ คือการออกกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญ ซึ่งกฎหมายที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ศาลฎีกาจะเป็นผู้ยกเลิก

สภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน จำนวน 250 คน โดยในจำนวนนี้เป็นสมาชิกกลุ่มผลประโยชน์จากระบบบัญชีรายชื่อ (Party List) จำนวน 50 – 52 คน คุณสมบัติของผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้งได้นั้นจะต้องมีอายุไม่น้อยกว่า 25 ปี และเป็นประชาชนที่เกิดในประเทศฟิลิปปินส์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และไม่สามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 3 วาระ และการเลือกตั้งเป็นแบบเขตเดียว เบอร์เดียว (one – man one – vote)

วุฒิสภา (Senate) ประกอบไปด้วยสมาชิกวุฒิสภา จำนวน 24 คน ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนทั่วประเทศ คุณสมบัติของผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้งจะต้องมีอายุอย่างต่ำ 35 ปี และเป็นประชาชนที่เกิดในประเทศฟิลิปปินส์ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และสามารถดำรงตำแหน่งได้ 2 วาระติดต่อกัน

อำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

รัฐธรรมนูญกำหนดอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาไว้ 5 ประการ

1. หน้าที่ทางด้านนิติบัญญัติ รัฐสภามีหน้าที่ประกาศใช้กฎหมายและข้อคิดต่างๆ
2. หน้าที่ทางด้านบริหาร รัฐสภาปฏิบัติงานทางด้านบริหารโดยอนุมัติการกระทำบางอย่างของประธานาธิบดี เช่นคณะกรรมการแต่งตั้งเป็นผู้อนุมัติการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รัฐสภามีส่วนร่วมในการใช้อำนาจทางการทูตกับประธานาธิบดี ประธานาธิบดีไม่มีอำนาจลงนามในสนธิสัญญาต่างประเทศหากไม่ได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกวุฒิสภาจำนวนสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมด นอกจากนั้นการประกาศนิรโทษกรรมของประธานาธิบดีจะมีผลต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา
3. หน้าที่ทางด้านตุลาการ รัฐสภาปฏิบัติหน้าที่ทางด้านตุลาการในเรื่องวิธีการเกี่ยวกับการฟ้องร้องข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่ ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี ผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานคณะกรรมการการตรวจเงินแผ่นดินและสมาชิกคณะกรรมการเลือกตั้ง และเรื่องที่ฟ้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทรยศต่อชาติ ความผิดฐานละเมิดบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ การให้และรับสินบน และคดีอาญาร้ายแรง

สภาผู้แทนราษฎรโดยคะแนนเสียงสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมดมีอำนาจแต่ผู้เดียวในการริ้ววิธีการฟ้องร้อง สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้ตั้งข้อหาเสนอไปยังวุฒิสภาให้เป็นผู้สอบสวนผู้กระทำผิด และหากประธานาธิบดีเป็นผู้ถูกกล่าวหา ประธานศาลฎีกาจะเป็นประธานในที่ประชุมพิจารณาและการลงโทษผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าว จะต้องได้คะแนนเสียงไม่ต่ำกว่า 3 ใน 4 ของจำนวนวุฒิสมาชิกทั้งหมด

4. หน้าที่ทางด้านรัฐธรรมนูญ รัฐสภามีหน้าที่ในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ รัฐสภาจะเป็นผู้ริเริ่มในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญโดยประชุมร่วมกันทั้งสองสภา แล้ววินิจฉัยว่าจะเสนอแก้ไขเพิ่มเติมหรือเรียกประชุมคณะกรรมการเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ แล้วให้คณะกรรมการเป็นผู้เสนอแก้ไขเพิ่มเติม

5. หน้าที่ทางด้านการเลือกตั้ง รัฐสภามีหน้าที่ทางด้านการเลือกตั้ง เฉพาะการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ประธานวุฒิสภาจะเป็นผู้ตรวจนับคะแนนเสียงการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อหน้าวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร และประกาศชื่อผู้ได้รับเลือก ในกรณีที่ผู้สมัครเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีได้รับคะแนนเสียงเท่ากัน สภาทั้งสองจะลงคะแนนเสียงร่วมกันเลือกผู้ใดผู้หนึ่งในจำนวนผู้สมัครที่ได้คะแนนเท่ากันเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรร่วมกัน (โดยให้สภาตุลาการการเลือกตั้งของทั้งสองสภาพิจารณา) เป็นผู้ตัดสินข้อร้องเรียนเกี่ยวกับคะแนนเสียงเลือกตั้งและคุณสมบัติของผู้รับเลือกตั้ง

3.2 กรรมการ

คณะกรรมการในความดูแลรับผิดชอบของสำนักกรรมการ มีดังนี้

คณะกรรมการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดิน (Committee on Account)

คณะกรรมการจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน (Committee on Appropriations)

คณะกรรมการพิจารณาข้อบังคับการประชุม (Committee on Rules) ซึ่งมีผู้นำเสียงข้างมากเป็นประธานคณะกรรมการ

คณะกรรมการคลัง (Committee on Way & Mean)

คณะกรรมการด้านเศรษฐกิจ จำนวน 13 คณะ

คณะกรรมการด้านเกษตร/สิ่งแวดล้อม จำนวน 13 คณะ

คณะกรรมการด้านสังคม จำนวน 14 คณะ

คณะกรรมการด้านการแก้ไขกฎหมาย จำนวน 13 คณะ

คณะกรรมการด้านกิจการของฝ่ายบริหาร จำนวน 13 คณะ

คณะกรรมการสนับสนุนงานด้านบริหารจัดการ (Committee Administrative Support Service)

3.3 การประชุม

สำนักงานการประชุมทำหน้าที่จัดเตรียมเอกสารประกอบการพิจารณาในที่ประชุม จัดทำระเบียบวาระการประชุมสนับสนุนเจ้าหน้าที่ชวเลข และเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกในที่ประชุม ให้คำแนะนำหรือความคิดเห็นด้านข้อบังคับการประชุม ติดตามสถานะของร่างกฎหมายพร้อมจัดทำดัชนีในการสืบค้น

กระบวนการนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎร

1. จัดเตรียมและเสนอร่างกฎหมาย
2. บรรจุเข้าระเบียบวาระประชุม
3. การพิจารณาในวาระแรก
 - พิจารณาเฉพาะชื่อร่างและลำดับที่ เพื่อส่งเรื่องให้กับคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง
4. คณะกรรมาธิการศึกษาและรับฟังความคิดเห็น และ
 - จัดเตรียมรายงานสู่สภาเฉพาะร่างกฎหมายที่จะให้สภาเห็นชอบ
 - กล่าวเสนอรายงานในที่ประชุมโดยเปิดเผย
 - ส่งร่างฯ ให้คณะกรรมการพิจารณาข้อบังคับการประชุมสภา (Committee on

Rule) เพื่อบรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุม

5. การพิจารณาในวาระที่สอง

อภิปรายและแก้ไขร่างกฎหมายก่อนนำเข้าสู่วาระสาม เพื่อสภาให้ความเห็นชอบร่างกฎหมาย (ร่างกฎหมายจะต้องแยกพิจารณาแต่ละวาระเป็นคนละวันกัน ยกเว้นร่างกฎหมายที่ประธานาธิบดีเห็นว่ามีความจำเป็นเร่งด่วน เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านพิบัติภัยหรือสถานการณ์ฉุกเฉินของประเทศ)

6. การพิจารณาในวาระที่สาม

พิจารณาให้ความเห็นชอบและส่งวุฒิสภาพิจารณา (กระบวนการตรากฎหมายในส่วนของวุฒิสภามีขั้นตอนของการดำเนินการพิจารณาเช่นเดียวกับกระบวนการตรากฎหมายในส่วนของสภาผู้แทนราษฎร)

7. หากสภาใดสภาหนึ่งเห็นควรให้มีการแก้ไข ต้องตั้งคณะกรรมการร่วม

(Conference Committee)

8. เมื่อร่างกฎหมายผ่านความเห็นชอบของทั้งสองสภาแล้ว ประธานแต่ละสภาเป็นผู้ลงนามก่อนส่งต่อไปยังประธานาธิบดี เพื่อให้ความเห็นชอบ

9. ประธานาธิบดีลงนามในร่างกฎหมายเพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมาย หรือใช้สิทธิคัดค้าน โดยอาจคัดค้านทั้งฉบับหรือบางส่วนได้ หากประธานาธิบดีไม่ลงนาม หรือใช้สิทธิคัดค้านร่างกฎหมายดังกล่าวภายใน 30 วัน นับจากได้รับร่างกฎหมาย ร่างกฎหมายนั้นถือเป็นกฎหมาย และแม้ประธานาธิบดีจะใช้สิทธิคัดค้านร่างกฎหมาย ก็สามารถถือเป็นกฎหมายได้ หากรัฐสภามีมติเห็นชอบถึง 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

สมัยการประชุม

สมัยการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรและสมัยประชุมของวุฒิสภา ได้แก่ สมัยประชุมรัฐสภา ซึ่งมีปีละ 1 ครั้ง โดยสมัยประชุมสามัญจะเริ่มในวันจันทร์ที่ 4 ของเดือนกรกฎาคม ไปจนถึงก่อนเปิดสมัยครั้งต่อไป 30 วัน ยกเว้นวันเสาร์ – อาทิตย์ และวันหยุดราชการ (จันทร์ – พุธสัปดาห์ เวลา 16.00 น. และวันศุกร์เวลา 10.00 น.) ยกเว้นแต่จะมีการกำหนดโดยกฎหมายให้เป็นวันอื่น ส่วนการประชุมวิสามัญนั้นประธานรัฐสภาสามารถเรียกประชุมได้ตลอดเวลา

4. หน่วยงานธุรการ

4.1 โครงสร้าง

ด้วยโครงสร้างการปกครองของประเทศฟิลิปปินส์เป็นระบบสภาคู่ คือ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ดังนั้น หน่วยงานธุรการที่เป็นหน่วยงานสนับสนุนการดำเนินงานของทั้งสองสภา จึงได้แก่ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โดยมีโครงสร้างภายในหน่วยงาน ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

4.1.1 โครงสร้างของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (The Secretariat of The House of Representatives) เป็นหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนทางด้านเทคนิคในกระบวนการทางด้านนิติบัญญัติให้แก่สมาชิก สภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสามารถดำเนินกระบวนการตรากฎหมายได้อย่างถูกต้อง สะดวก รวดเร็ว ตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีหน้าที่ดังนี้

- 1) ด้านให้บริการความช่วยเหลือ และสนับสนุนการดำเนินการกิจด้านนิติบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
- 2) ด้าน Constituency Responsibility คือ รายงานให้พื้นที่ในความรับผิดชอบของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแต่ละคนได้ทราบอยู่เสมอว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพื้นที่นั้นมีผลงานและกิจกรรมในด้านใดบ้าง

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วยหน่วยงานซึ่งมีโครงสร้างการบริหารงานและการกำกับดูแลหน่วยงานภายใน ดังต่อไปนี้

1) **เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (The Secretary General)** ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสำนักงานฯ โดยมีหน้าที่ดังนี้

- ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายจากสภาผู้แทนราษฎร
- เก็บรักษารายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรแต่ละสมัยประชุม
- บันทึกการประชุม ประเด็นการอภิปราย มติในที่ประชุมในแต่ละประเด็น
- ดำเนินการพิมพ์และเผยแพร่บันทึกการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร
- เสนอสัญญาและข้อตกลงต่างๆ ในวงงานรัฐสภาให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา

เพื่อให้ความเห็นชอบ

- ดูแลรักษาทรัพย์สินของสภาและทรัพย์สินทุกชนิดของรัฐบาลที่อยู่ในบริเวณสภา เพื่อให้เป็นไปตามหน้าที่ดังกล่าว

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฟิลิปปินส์คนปัจจุบัน คือ นาย Prospero C. Nograles ซึ่งเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2009 มีรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร 9 คน ช่วยกำกับดูแลหน่วยงานภายในสำนักงาน และมีผู้อำนวยการใหญ่ช่วยกำกับดูแลงานด้านงบประมาณและแผนงานของรัฐสภา โดยมีโครงสร้าง ดังนี้

1.1) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายปฏิบัติการด้านนิติบัญญัติ (The Deputy Secretary General for Legislative Operation) กำกับดูแล 2 สำนักคือ

(1) สำนักกิจการงานประชุม (Plenary Affairs Bureau) ทำหน้าที่จัดเตรียมเอกสารประกอบการพิจารณาในที่ประชุม จัดทำระเบียบวาระการประชุม สนับสนุนเจ้าหน้าที่ชวเลข และเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกในที่ประชุม ให้คำแนะนำ/ความคิดเห็นด้านข้อบังคับการประชุมสภา ติดตามสถานะของร่างกฎหมายพร้อมจัดทำดัชนีในการสืบค้น

(2) สำนักวิจัยและอ้างอิง (Reference and Research Bureau) ทำหน้าที่ให้บริการร่างกฎหมาย ให้คำปรึกษาด้านกฎหมายและบริการวิจัยกฎหมายแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

1.2) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายงานคณะกรรมการ (The Deputy Secretary General for Committee Affairs) กำกับดูแลสำนักกรรมการ (Committee Affairs Bureau) ซึ่งประกอบด้วย 10 กลุ่มงานคณะกรรมการ คือ กลุ่มงานคณะกรรมการสนับสนุนวิชาการด้านนิติบัญญัติ จำนวน 9 กลุ่มงาน และกลุ่มงานคณะกรรมการสนับสนุนด้านบริการจัดการภายในสำนักกรรมการ จำนวน 1 กลุ่มงาน คณะกรรมการในความดูแลรับผิดชอบของสำนักกรรมการ มีดังนี้

(1) คณะกรรมการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดิน (Committee on Account)

(2) คณะกรรมการจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน (Committee on Appropriations)

(3) คณะกรรมการพิจารณาข้อบังคับการประชุม (Committee on Rules)

ซึ่งมีผู้นำเสียงข้างมากเป็นประธานคณะกรรมการ

(4) คณะกรรมการคลัง (Committee on Way & Mean)

(5) คณะกรรมการด้านเศรษฐกิจ จำนวน 13 คณะ

(6) คณะกรรมการด้านเกษตรสิ่งแวดล้อม จำนวน 13 คณะ

(7) คณะกรรมการด้านสังคม จำนวน 14 คณะ

(8) คณะกรรมการด้านการแก้ไขกฎหมาย จำนวน 13 คณะ

(9) คณะกรรมการด้านกิจการของฝ่ายบริหาร จำนวน 13 คณะ

(10) คณะกรรมการสนับสนุนงานด้านบริหารจัดการ (Committee

Administrative Support Service)

1.3) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายบริหารจัดการ (The Deputy Secretary General for Administration) กำกับดูแลสำนักบริหารงานกลาง (Administrative Management Bureau) รับผิดชอบด้านการจัดการทรัพยากรบุคคล งานบริการรักษาพยาบาล การพิมพ์และอัดสำเนา ทะเบียนประวัติ ตลอดจนทรัพย์สินและพัสดุสำนักงาน

1.4) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายการคลัง (The Deputy Secretary General for Finance) กำกับดูแลสำนักการคลัง ซึ่งรับผิดชอบด้านการจัดการงบประมาณ การบัญชี และการเงิน และควบคุมการใช้จ่ายเงินของสภาฯ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด รับผิดชอบในด้านการจัดการเกี่ยวกับ

การเงินของสภาผู้แทนราษฎร โดยทำหน้าที่รับผิดชอบการจัดทำรายการต่างๆ ในด้านการรับจ่ายเงินให้ถูกต้อง รวมทั้งจัดทำระบบและขั้นตอนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเงินการคลังของสภา

1.5) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายด้านตรวจสอบภายใน (The Deputy Secretary General for Internal Audit) กำกับดูแลสำนักตรวจสอบภายใน ซึ่งรับผิดชอบด้านการตรวจสอบและควบคุมภายในภายใน ทำหน้าที่ควบคุมดูแล

- Management Audit Service ซึ่งมีหน้าที่ทำการตรวจสอบและประเมินผลระบบการบริหารงานของหน่วยงานเป็นระยะๆ รวมทั้งต้องตรวจสอบการจัดการจัดหาและการจัดการงบประมาณต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายภายในและกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

- Fiscal Control Service มีหน้าที่ในการประเมินความเพียงพอของระบบตรวจสอบภายใน ในการคุ้มครองงบประมาณของสภาฯ และประสานงานกับคณะกรรมการตรวจสอบบัญชีในส่วนของกรมการแนะนำวิธีการจัดทำรายงานการตรวจสอบบัญชีประจำปี

1.6) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายงานวิศวกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวก (The Deputy Secretary General for Engineering and Physical Facilities) กำกับดูแลงานที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ไฟฟ้า จักรกลและเครื่องมือสื่อสารของสภา ตลอดจนการซ่อมบำรุงอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ของสภา ทำหน้าที่ควบคุมดูแล

- Engineering Service ซึ่งเกี่ยวข้องกับการซ่อมบำรุง และดูแลเครื่องจักรต่างๆ ไฟฟ้า และเครื่องมือติดต่อสื่อสารภายในสภาฯ

- Building and Grounds Maintenance Service ซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อสร้างการซ่อมบำรุงอาคารสถานที่ และเครื่องจักรกลต่างๆ ในสภาฯ

1.7) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ (The Deputy Secretary General for Public Relation and Information) กำกับดูแลสำนักประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ ซึ่งรับผิดชอบงานด้านบริการออกแบบและผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ ด้านสารสนเทศและสื่อมวลชน และบริการข้อมูลข่าวสารสาธารณะ โดยทำหน้าที่ควบคุมดูแล

- Publishing and Design Service ซึ่งเป็นงานที่นำเอาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ วิสัยทัศน์ของสภาผู้แทนราษฎรใส่ลงไปในสื่อเพื่อให้เกิดความชัดเจน

- Media Affairs and Public Information Service มีหน้าที่ความรับผิดชอบในการสร้างสรรค์สื่อ และข้อมูลต่างๆ เพื่อแลกเปลี่ยนระหว่างสภาผู้แทนราษฎร

- Public Affairs Service มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดทำกิจกรรมและโปรแกรมต่างๆ เพื่อปลูกฝังความคิดหรือโน้มน้าวในเรื่องเกี่ยวกับสภาผู้แทนราษฎร

1.8) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรด้านกฎหมาย (The Deputy Secretary General for Legal Affairs) กำกับดูแลสำนักกฎหมาย (Office of Legal Affairs) ซึ่งรับผิดชอบงานบริการด้านกฎหมาย เช่น การวิจัยทางกฎหมาย การให้ความเห็นกรณีปัญหาของกฎหมายท้องถิ่นและกฎหมายระดับชาติ และการสอบสวนทบทวนกรณีการดำเนินการด้านนิติการของสำนักงาน

1.9) รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรด้านความสัมพันธ์รัฐสภาระหว่างประเทศและกิจการพิเศษ (The Deputy Secretary General for International Parliamentary Relations and Special Affairs) กำกับดูแลงานด้านความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสภา และการเดินทางไปต่างประเทศ ด้านการประชุมองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ ด้านพิธีการทูตและกิจการพิเศษ ทำหน้าที่ควบคุมดูแล

- Inter-Parliamentary Relations and Travel Service รับผิดชอบในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสภาฯ กับรัฐสภาอื่นๆ และองค์การระหว่างประเทศ ในด้านการกระชับสัมพันธไมตรี และการเตรียมพร้อมสำหรับการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศ

- Protocol and Special Affairs Service รับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพิธีการทูตและด้านสังคมของต่างประเทศ เช่น มารยาทในการทักทายเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น (พื้นเมือง) และเจ้าหน้าที่ต่างประเทศที่มีตำแหน่งสูงระดับประธานสภาฯ และผู้นำระดับสูงของสภาฯ เช่น การเยี่ยมชมการต้อนรับ เป็นต้น การจัดการเกี่ยวกับการสำรองห้องพักสำหรับผู้บริหาร และดูแลเรื่องอาหารในการประชุมคณะกรรมการ การทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งอยู่ในกำหนดการของแขกผู้มาเยือน ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันของมัคคุเทศก์ของสภาฯ

1.10) ผู้อำนวยการใหญ่กองงบประมาณและแผนประจำรัฐสภา (The Director General for the Congressional Planning and Budget) กำกับดูแลงานด้านงบประมาณของรัฐสภา โดยการวิเคราะห์ภาพรวมงบประมาณของประเทศ ด้านแผนงานเศรษฐกิจของรัฐสภา โดยการวิจัยและศึกษานโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม และด้านโครงการพิเศษ โดยการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่สภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาผู้บริหารด้านกฎหมาย ช่วยกำหนดวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรโดยมีทำหน้าที่ต่างๆ ดังนี้

- Congressional Budget Service ทำหน้าที่เตรียมความพร้อมในการวิเคราะห์งบประมาณระดับชาติและตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลทั้งด้านงบประมาณและผลงานที่ปรากฏ

- Congressional Economic Planning Service ทำงานด้านการศึกษาวิจัยประเด็นที่กำลังกล่าวถึงทางด้านนโยบายเศรษฐกิจและสังคม

- Special Projects Service ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่ปรึกษาด้านกระบวนการตรากฎหมาย และสนับสนุนการวางระบบวาระการประชุมเพื่อตรากฎหมายของสภาผู้แทนราษฎร

2) สำนักงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง

2.1) สำนักระบบการจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management Systems Bureau) ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนทางด้านเทคนิคในการจัดระบบและขั้นตอนในการทำงานและการวางแผนงานโดยรวม รวมทั้งการพัฒนาระบบการทำงานของคอมพิวเตอร์ในสภาฯ

2.2) สำนักหอสมุดรัฐสภา (The Congressional Library Bureau) ทำหน้าที่จัดการและอำนวยความสะดวกห้องสมุดทั้งหมดของรัฐสภา รวมทั้งแหล่งข้อมูลที่สำคัญในสภาฯ

นอกจากนี้ มีหน่วยงานบางหน่วยงาน ซึ่งแม้จะอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แต่ต้องมีการจัดทำรายงานเสนอโดยตรงต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร หน่วยงานที่ต้องเสนอรายงานต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้แก่

1. ฝ่ายงบประมาณและแผนประจํารัฐสภา (Congress Planning and Budget Department)

2. ฝ่ายความสัมพันธ์รัฐสภาระหว่างประเทศและกิจการพิเศษ (International Parliament Relations and Special Affairs Department)

3. ฝ่ายประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ (Public Relations and Information Department)

4. สำนักผู้บังคับการตำรวจสภาผู้แทนราษฎร (Office of the Sergeant-at-Arms)

(สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร , 2550 : 7 – 3)

<http://www.congress.gov.ph/about/index.php?about=officials>

4.1.2 โครงสร้างของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาทำหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือสมาชิกวุฒิสภาตามความเหมาะสมในด้านกระบวนการตรากฎหมาย โดยให้การสนับสนุนในด้านเทคนิค ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น และรวมไปถึงเป็นส่วนที่สร้างกลไกในการตอบสนองความเชื่อมโยงของกฎหมายกับสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งเป็นบทบาทที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในการตรากฎหมายขึ้นมานั้นเพื่อตอบสนองหรือแก้ปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นหรือที่คาดเห็นว่าจะเกิดขึ้น ภาระหน้าที่ในการจัดทำกฎหมาย แนวความคิด ข้อมูลต่างๆ จำนวนมากที่ต้องใช้ประกอบการ

พิจารณาว่ากฎเกณฑ์นั้นจะต้องมีผู้ช่วยในการรวบรวมและเตรียม ซึ่งลักษณะและรูปแบบของการบริการนี้จำเป็นอย่างไรที่จะตอบสนองความต้องการในกระบวนการนิติบัญญัติได้ จึงไม่จำเป็นต้องเป็นงานในลักษณะที่เป็นกิจวัตรหรืองานตายตัวเสมอไป แต่ควรต้องเป็นงานที่สามารถยืดหยุ่นได้เพื่อที่จะสามารถปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการของสมาชิกวุฒิสภาที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา มีตั้งแต่งานที่เกี่ยวข้องกับการตรากฎหมายจนถึงด้านการบริหาร การเงิน และการบริการด้านความปลอดภัย ซึ่งไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการของสมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงทีมงานและผู้ติดตามของสมาชิกด้วย

อาจกล่าวได้โดยสรุปว่า สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา มีหน้าที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

- 1) ช่วยเหลือสมาชิกวุฒิสภาจัดทำร่างพระราชบัญญัติ
- 2) จัดทำระเบียบวาระการประชุม
- 3) ประสานการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมสองสภา
- 4) ร่างหนังสือ ประสาน จัดเตรียมเอกสารให้กับคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง
- 5) จัดทำประชาพิจารณ์
- 6) จัดให้ความช่วยเหลือด้านสาธารณะประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่ความ

รับผิดชอบของสมาชิกวุฒิสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภามีเลขาธิการวุฒิสภาซึ่งได้รับเลือกจากสมาชิกวุฒิสภาเป็นหัวหน้าสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการวุฒิสภาคนปัจจุบัน คือ นาง Emma L. Reyes โดยเลขาธิการมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือประธานวุฒิสภาในกระบวนการตรากฎหมาย และมีหน้าที่ในการบริหารงานในสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โดยควบคุมดูแลเจ้าหน้าที่และพนักงานทุกคนของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาให้ปฏิบัติงานเป็นไปตามแนว โขบายแผนงานที่กำหนดขึ้นเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศขององค์กร และเพื่อให้หน้าที่ดังกล่าวลุล่วงจึงแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบออกเป็น 4 ฝ่ายหลักๆ ด้วยกัน คือ

- ฝ่ายนิติบัญญัติ
- ฝ่ายบริหารและการเงิน
- สำนักงานต่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
- สำนักตำรวจวุฒิสภา

การบริหารงานของเลขาธิการวุฒิสภามีรองเลขาธิการวุฒิสภา จำนวน 3 คน ช่วยควบคุมการบริหารและกำกับดูแลงานดังต่อไปนี้

รองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายนิติบัญญัติ

รองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายนิติบัญญัติ ทำหน้าที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือ ในการกำหนดหลักเกณฑ์นโยบายในการตรากฎหมาย ตลอดจนให้บริการด้านเทคนิค ข้อมูลพื้นฐาน เอกสารเผยแพร่และเอกสารอ้างอิง การบริการกิจการกรรมาธิการ การวิจัยและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับ รัฐสภาการร่างพระราชบัญญัติและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตรากฎหมาย โดยจะควบคุมดูแล สำนักงานกิจการเทคนิคด้านนิติบัญญัติ สำนักงานกิจการด้านอำนาจนิติบัญญัติสำนักงานฝ่ายอ้างอิง ด้านนิติบัญญัติ สำนักงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์รัฐสภา และสำนักงานกิจการกรรมาธิการ

รองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายกิจการต่างประเทศ

รองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายกิจการต่างประเทศ ทำหน้าที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเลขาธิการวุฒิสภาในการกำหนดหลักเกณฑ์และส่งเสริมกิจการภายนอกและนโยบาย ความสัมพันธ์ต่างๆ ของวุฒิสภาโดยมีเป้าหมายในการดำเนินการให้เป็นสถาบันที่มีระบบเครือข่าย เชื่อมโยงกับองค์กรภายนอกต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเชื่อมโยงฝ่ายบริหาร สถาบันวิชาการ ภาคเอกชน NGOs องค์กรระดับชาติ องค์กรระหว่างประเทศ องค์กรทางทูต และองค์กรเกี่ยวกับ รัฐสภา

รองเลขาธิการฝ่ายงานบริหารและบริการด้านการเงิน

รองเลขาธิการฝ่ายงานบริหารและบริการด้านการเงิน ทำหน้าที่ในการให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือแก่เลขาธิการวุฒิสภาในการวางหลักเกณฑ์ ส่งเสริมนโยบายด้านการบริหารและการเงินของวุฒิสภา โดยจะควบคุมดูแลสำนักงานการจัดการด้านการบริหาร โดยจะช่วยในการ วางหลักเกณฑ์และทบทวนการบริหาร ตลอดจนกระบวนการพิจารณาแนวนโยบายและกฎเกณฑ์ ๑ นอกจากนี้ยังกำหนดทิศทางและดูแลกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากร ๒. การบริการ การรักษาพยาบาล การจดบันทึก การส่งไปรษณีย์ บริการจัดหาต่างๆ บริการ เกี่ยวกับการบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดของวุฒิสภาซึ่งรวมถึงอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องกล พาหนะเดินทาง เสี่ยง โทรศัพท์ และระบบการสื่อสารอื่นๆ และยังคงควบคุมดูแลสำนักงานจัดการด้านการเงิน โดยมีหน้าที่ในการให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการวาง หลักเกณฑ์และทบทวนระบบการเงินและกระบวนการพิจารณา แนวนโยบายและกฎเกณฑ์ รวมทั้ง กำหนดทิศทางและควบคุมดูแลงานด้านบัญชี การจัดการเงินและงบประมาณ ตลอดจนการจัดเตรียมรายงานเกี่ยวกับเงินกองทุนของวุฒิสภา

นอกจากนี้เพื่อให้งานในหน้าที่ของเลขาธิการวุฒิสภาสำเร็จลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพจึงแบ่งส่วน ความรับผิดชอบออกไปอีก 2 ด้านคือ

งานด้านที่ปรึกษากฎหมายของวุฒิสภา

ที่ปรึกษากฎหมายของวุฒิสภาควบคุมดูแลสำนักงานที่ปรึกษากฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องราวเกี่ยวกับประเด็นในทางกฎหมายทั้งหมดซึ่งผลกระทบกระเทือนต่อวุฒิสภาและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา งานในสำนักงานนี้จะเป็นการให้บริการด้านกฎหมายซึ่งจะคอยให้คำแนะนำแก่สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาในประเด็นข้อกฎหมายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่ร่างสัญญาและตีความสัญญาต่างๆ ในนามของวุฒิสภารับผิดชอบในการตรวจสอบการกระทำความคิดของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภากรณีละเมิดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับระเบียบข้าราชการพลเรือน

ตำรวจวุฒิสภา ทำหน้าที่ดังนี้

- 1) คุ้มครองความปลอดภัยให้แก่สมาชิกวุฒิสภา
- 2) รักษาความปลอดภัยในระหว่างสมัยการประชุมของวุฒิสภา
- 3) รับผิดชอบด้านความปลอดภัยและรักษากฎระเบียบในห้องประชุมและบริเวณใกล้เคียงอื่นๆ รวมทั้งในสำนักงานของวุฒิสภาทั้งในช่วงเปิดและปิดสมัยประชุมสภา ตามระเบียบและคำสั่งของประธานวุฒิสภาและของเลขาธิการวุฒิสภา
- 4) ดำเนินการเกี่ยวกับหมายเรียกต่างๆ ซึ่งอาจจะออกโดยวุฒิสภาหรือโดยกรมการตำรวจ กรมการวิสามัญหรือโดยประธานวุฒิสภา
- 5) รับผิดชอบเกี่ยวกับการกระทำตามหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาซึ่งได้ปฏิบัติได้ตามหน้าที่อย่างเคร่งครัด ทำหน้าที่กำหนดมาตรการในเรื่องระเบียบวินัยที่เหมาะสม รวมทั้งให้คำแนะนำแก่ประธานวุฒิสภาผ่านทางเลขาธิการเกี่ยวกับมาตรการในการอนุญาตหรือยกเลิกใดๆ
- 6) ให้คำแนะนำแก่ประธานวุฒิสภาผ่านทางเลขาธิการวุฒิสภาเกี่ยวกับการอนุมัติเรื่องเครื่องแบบการแต่งกายที่จะสวมใส่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสภาที่ปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่มีการประชุมสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ประกอบด้วยหน่วยงานซึ่งแบ่งตามโครงสร้างการบริหาร ได้ดังนี้

1. กลุ่มหน่วยงานที่ขึ้นตรงกับเลขาธิการวุฒิสภา
2. กลุ่มหน่วยงานในกำกับดูแลของรองเลขาธิการฝ่ายนิติบัญญัติ
3. กลุ่มหน่วยงานในกำกับดูแลของรองเลขาธิการฝ่ายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
4. กลุ่มหน่วยงานในกำกับดูแลของรองเลขาธิการฝ่ายบริหารและการคลัง
5. กลุ่มหน่วยงานในกำกับของผู้บังคับการตำรวจวุฒิสภา

1. กลุ่มหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักเลขาธิการวุฒิสภา (Office of Secretary)

1) สำนักที่ปรึกษากฎหมายของวุฒิสภา (Office of Senate Legal Counsel)

ประกอบด้วย 2 ส่วนงานคือ

- งานบริการด้านกฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องราวเกี่ยวกับประเด็นในทางกฎหมายทั้งหมดซึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อวุฒิสภาและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา งานในสำนักงานนี้จะเป็นการให้บริการด้านกฎหมายซึ่งจะคอยให้คำแนะนำแก่สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ในประเด็นข้อกฎหมายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่ร่างและตีความสัญญาต่างๆ ในนามของวุฒิสภา รับผิดชอบในการตรวจสอบการกระทำ ความผิดของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภากรณีละเมิดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับระเบียบข้าราชการพลเรือน

- งานด้านนิติบัญญัติ ประกอบด้วยสำนักงานและส่วนงานดังต่อไปนี้
 - สำนักงานเลขาธิการเพื่อการบัญญัติกฎหมาย
 - สำนักงานผู้อำนวยการด้านบริหารเพื่อการบริการบัญญัติกฎหมาย
 - สำนักงานผู้อำนวยการกองโฆษกวุฒิสภา
 - บริการด้านการประชาสัมพันธ์การบัญญัติกฎหมาย
 - บริการด้านการเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์
 - สำนักงานผู้อำนวยการกองประชุม
 - บริการด้านรายการและสารบัญญัติกฎหมาย
 - บริการด้านการรายงานการแปรญัตติ
 - บริการด้านวารสารกฎหมาย
 - สำนักงานผู้อำนวยการกองที่ประชุมคณะกรรมการ
 - บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย A
 - บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย B
 - บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย C
 - สำนักงานผู้อำนวยการสำนักวิชาการ
 - บริการด้านการวิจัยการบัญญัติกฎหมาย
 - บริการด้านการยกร่างกฎหมาย
 - บริการด้านการให้คำปรึกษาในการบัญญัติกฎหมายของรัฐสภา
 - สำนักงานผู้อำนวยการสำนักการอ้างอิงการบัญญัติกฎหมาย
 - บริการด้านห้องสมุดกฎหมาย
 - บริการด้านสิ่งบันทึกและเอกสารทางกฎหมาย

2) สำนักงานตรวจสอบและวิจัยงบประมาณด้านนิติบัญญัติ (Legislative Budget Research and Monitoring Office) ประกอบด้วย

- ฝ่ายบริการทั่วไป
- ฝ่ายบริการสังคม
- ฝ่ายบริการเศรษฐกิจ
- ฝ่ายป้องกันและบริการรักษาความปลอดภัย

3) สำนักงานวิจัยและศึกษาด้านภาษี (Senate Tax Study and Research Office) ประกอบด้วย

- แผนกภาษีทางตรง
- แผนกภาษีทางอ้อม
- แผนกกฎหมายและศุลกากร
- แผนกนโยบายภาษีและการบริการ

4) สำนักงานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการทูต (Office of the International Relations and Protocol) ประกอบด้วย

- บริการด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
- บริการด้านความสัมพันธ์ทางการทูต

5) สำนักงานแผนงานด้านเศรษฐกิจ (Senate Economic Planning Office)

ทำหน้าที่จัดหาความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่ประธานวุฒิสภา และสมาชิกวุฒิสภาในภารกิจต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบัญญัติกฎหมาย หรือการประกาศใช้กฎหมายและเพื่อตรวจสอบนโยบายอันเกี่ยวกับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ ก็จะต้องจัดหาข้อมูลวิจัยที่เหมาะสมต่อสมาชิกวุฒิสภาและวิเคราะห์นโยบายที่ซับซ้อนในประเด็นเศรษฐกิจและสังคม และในประเด็น ในลักษณะดังกล่าวที่สมาชิกวุฒิสภามอบหมาย นอกจากนี้ยังต้องจัดการข้อมูลสมาชิกวุฒิสภาและแผนยุทธศาสตร์ที่ช่วยเหลือคณะกรรมการต่างๆ ตามขอบอำนาจ อันรวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแผนเศรษฐกิจและโครงการทั้งภายในและภายนอกประเทศและการส่งเสริมกฎเกณฑ์ และความหลากหลายของแต่ละหน่วยงานและหน่วยงานย่อย

6) สำนักบริหารงานสารสนเทศและข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data Processing and Management Information System Bureau หรือ EDP-MIS) ทำหน้าที่ช่วยเหลือสนับสนุนการบริการแก่สมาชิกวุฒิสภาทุกท่านและเลขาธิการวุฒิสภาในสมัยนั้นๆ เพื่อให้เกิดความถูกต้องและง่ายต่อการใช้ข้อมูลข่าวสาร โดยกำหนดแผนงานพัฒนาและกำหนดนโยบายในเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศของวุฒิสภาภายใต้ 2 องค์กรบริหารคือ บริการด้านระบบ และบริการด้านการปฏิบัติงาน

- งานบริการด้านระบบปฏิบัติการประมวลผลข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ทำหน้าที่ให้บริการด้านการปฏิบัติการทำหน้าที่จัดหาเพื่อสนับสนุนการประมวลผลข้อมูลที่สำนักงานเลขาธิการต้องการ และทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ในการปฏิบัติงานของระบบต่างๆ ที่มีอยู่เป็น hardware และ software และทำการประเมินผลในช่วงเวลาหนึ่งๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนา นอกจากนั้นยังต้องทำการประเมินสินค้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีและบริการว่าเป็นไปตามความต้องการที่ระบุไว้หรือไม่ และต้องทำการจัดหาความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่สำนักงานเลขาธิการ ด้วย

- งานบริการด้านการจัดการระบบข้อมูลสารสนเทศ ทำหน้าที่ จัดให้มีบริการด้านระบบวิเคราะห์ ระบบออกแบบ ระบบการพัฒนา การรวบรวมและการจัดการเอกสาร โดยการอธิบายและให้คำแนะนำ ตามที่ร้องขอมาที่จะต้องรองรับต่อการแก้ปัญหาให้เป็นผลสำเร็จซึ่งจะต้องจัดให้มีมาตรฐานและวิธีการดำเนินการที่จำเป็น เพื่อก่อให้เกิดกรอบการทำงาน ที่เหมาะสมต่อการตอบสนองสภาพของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในวุฒิสภา

7) สำนักตรวจสอบภายในและบริหารแผนงาน (Management Planning and Operations Audit Bureau) ทำหน้าที่ตรวจสอบและประเมินถึงความเพียงพอของด้านบัญชีการเงิน และการปฏิบัติการควบคุมต่างๆ และให้คำแนะนำถึงระบบควบคุมที่มีประสิทธิภาพที่สุด โดยมีราคาที่เหมาะสม อันมีความมุ่งหมายเพื่อบรรลุถึงความมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และประหยัดของระบบควบคุมภายในวุฒิสภา พร้อมทั้งการวางแผนการบริหารและบริการปฏิบัติการตรวจสอบบัญชีที่ประเมินการปฏิบัติการและแผนงานของวุฒิสภาที่กำหนดนั้น ไม่ว่าจะผลจะสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือเป้าหมายที่ได้วางแผนไว้หรือไม่ก็ตาม ซึ่งการดำเนินการตรวจสอบบัญชีนี้ก็เพื่อทำให้ระบบเป็นที่ไว้วางใจว่าจะสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล แผนงาน กระบวนการกฎหมาย และกฎเกณฑ์

8) สำนักประชาสัมพันธ์ และสารสนเทศ (Public Relations and Information Bureau) ทำหน้าที่ในการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในวงงานรัฐสภา ประกอบไปด้วย

- บริการสื่อสิ่งพิมพ์
- บริการถ่ายทอดสื่อ

9) งานตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร (Blue Ribbon Oversight Office Management)

10) ศูนย์ให้ความช่วยเหลือประชาชน (Public Assistance Center) ให้บริการด้านสาธารณสุข การแพทย์ การพยาบาล และยานพาหนะ ตลอดจนความช่วยเหลือด้านกฎหมายและด้านการจัดหางานให้แก่ประชาชนในพื้นที่ความรับผิดชอบของสมาชิกวุฒิสภา

2. กลุ่มหน่วยงานซึ่งอยู่ในกำกับดูแลของรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายนิติบัญญัติ

1) สำนักงานรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายนิติบัญญัติ (Office of the Deputy Secretary for Legislative) ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการบัญญัติกฎหมาย ในบริกานนิติบัญญัติเพื่อสนับสนุนงานขององค์ประชุม งานของคณะกรรมการ งานวิจัยและงานอ้างอิง และกิจกรรมการบัญญัติกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องับกระบวนการจัดการกฎหมาย โดยให้คำแนะนำและช่วยเหลือในด้านข้อมูล และนโยบายในการตรากฎหมายการทำให้กฎหมายลุล่วง และแผนงานของวุฒิสภา

2) สำนักงานผู้อำนวยการบริหารด้านนิติบัญญัติ (Office of the Executive Director for Legislative) ทำหน้าที่กำกับดูแลจัดการและคลงไว้ซึ่งการประสานแผนงานเรื่องนโยบายระบบ และกระบวนการของบทบัญญัติให้มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังต้องจัดหาคำแนะนำ และการประเมินค่าต่อผู้นำในเรื่องการบัญญัติกฎหมายและประเด็นที่เกี่ยวข้อง และประเมินผลการปฏิบัติงานของทุกสำนักงานที่ขึ้นอยู่กับผู้นำนี้และให้คำแนะนำต่อสภาผู้แทนราษฎรในนโยบายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้มีผลผูกพันต่อทุกหน่วยงาน และจัดทำบัญชีรายชื่อร่างพระราชบัญญัติและข้อมติใดๆ เมื่อมีการร้องขอจากคณะกรรมการเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ตลอดจนบุคคลภายนอก

3) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักการประชุม (Office of the Director for Plenary Affairs Bureau) ทำหน้าที่ควบคุมและตรวจตราการปฏิบัติตามหน้าที่ในสามด้าน อันได้แก่ทั้งของ 3 สำนักด้วยกัน บริการด้านพระราชบัญญัติและสารบัญ บริการรายงานการแปรญัตติ และบริการวารสาร โดยมีขอบเขตการปฏิบัติงานกว้างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมประจำวันของวุฒิสภา ในกรณี

ที่มีการประชุม งานของสำนักนี้คือการรักษาข้อมูลที่เปิดเผยและการบันทึกเหตุการณ์ที่ถูกต้องในระหว่างประชุมและช่วยเหลือวุฒิสภาในกระบวนการบัญญัติกฎหมายที่เกิดขึ้นในระหว่างการประชุม

- บริการเอกสารและอ้างอิงในการบัญญัติกฎหมาย เป็นหน่วยงานที่สำคัญ หน่วยงานหนึ่งในเลขาธิการวุฒิสภาอันมีหน้าที่หลากหลายและบทบาทต่างๆ กันอันเกี่ยวข้องกับการจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติและสารบัญในทุกรัฐสภา ตั้งแต่เนื้อหาในพระราชบัญญัติ บันทึกประจำวันการเปลี่ยนแปลงวาระการประชุม และมติในเรื่องดังกล่าวให้ถูกต้องตามรูปแบบก่อนเข้าสู่วาระที่หนึ่ง จัดทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ แก้ไขร่างพระราชบัญญัติและการลงมติ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเข้าสู่วาระที่สาม และการนำร่างพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อลงนามประกาศเป็นกฎหมาย

- บริการรายงานการแปรญัตติ ทำหน้าที่รายงานการแปรญัตติโดยจัดทำค้นฉบับรายงานการแปรญัตติในการประชุม นอกจากนี้ยังเตรียมการบันทึกและทำสำเนาในการขังเสียงลงคะแนนในระหว่างการเลือกตั้งประธานสภาและรองประธานสภา

- บริการด้านวารสารกฎหมาย ทำหน้าที่ผลิตและเผยแพร่วารสารรายวันและลงบันทึก จำนวนวุฒิสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม นอกจากนี้ยังผลิตส่วนสำคัญของการประชุมรายวันและสารบัญของเอกสารของวุฒิสภา

นอกจากนี้ สำนักงานผู้อำนวยการสำนักการประชุมยังให้บริการในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) จัดทำ index card
- (2) ติดตามสถานะของร่างกฎหมาย
- (3) จัดทำข้อมูลเชิงสถิติ ประวัติข้อคิดต่างๆ ที่นำเสนอเป็นระบบฐานข้อมูลทางวุฒิสภาของฟิลิปปินส์

4) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักกรรมการ (Office of the Director for Committee Affairs Bureau) สำนักกรรมการประกอบด้วยสำนักบริการ 3 ส่วนที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการบริการช่วยเหลือด้านนิติบัญญัติ A,B,C กองนี้ทำหน้าที่ควบคุมให้บริการต่อระบบคณะกรรมการวุฒิสภาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล นอกจากนี้ยังต้องจัดให้มีการสนับสนุนด้านเทคนิคและการบริการที่สำคัญแก่คณะกรรมการต่างๆ ในฐานะที่ทำหน้าที่เฉพาะกิจและคณะกรรมการชุดพิเศษที่สร้างขึ้นโดยสภา ทั้งนี้ สำนักงานฯ ประกอบด้วย

- บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย A
- บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย B
- บริการช่วยเหลือคณะกรรมการบัญญัติกฎหมาย C

5) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักวิชาการ (Office of the Director for Technical Affairs Bureau) ทำหน้าที่กำกับดูแลควบคุมและตรวจสอบงานทั้งหมดทุกกิจกรรมที่ดำเนินการร่างกฎหมาย บริการให้คำปรึกษาแก่รัฐสภาและให้ความช่วยเหลืองานนิติบัญญัติแก่วุฒิสภาและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้งานดังกล่าวมีภารกิจบริการดังนี้

- บริการด้านการวิจัยการบัญญัติกฎหมาย ทำหน้าที่ศึกษาและวิจัยในการบัญญัติกฎหมายหลักๆ ประเด็นนโยบายและการบัญญัติกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวุฒิสภา งานบริการนี้เป็นการเตรียมความเห็น วิเคราะห์ รายงานสรุปผลและรูปแบบต่างๆ ของความช่วยเหลือ ด้านการวิจัยทางเทคนิคที่ตอบสนองต่อผู้ตั้งคำถามมาหรือตามที่วุฒิสมาชิกหรือพนักงานในสำนักเลขาธิการร้องขอ

- บริการด้านการยกร่างกฎหมาย ทำหน้าที่ช่วยเหลือสมาชิกวุฒิสภาในการร่างพระราชบัญญัติ และการลงมติโดยการจัดให้มีการช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่ที่ประชุมถาวรของวุฒิสภา เพื่อเตรียมการเสนอข้อแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือรวบรวมพระราชบัญญัติ

- บริการให้คำปรึกษาด้านการบัญญัติกฎหมาย เป็นการจัดให้มีบริการให้คำปรึกษาแก่วุฒิสมาชิกและเลขาธิการในรูปแบบของการให้ความเห็น คำแนะนำ และการศึกษากระบวนการของรัฐสภาตามแบบที่มีมาก่อน นอกจากนี้ยังจัดให้มีการช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่วุฒิสภาในเรื่องเกี่ยวกับการตีความและการบังคับใช้กฎหมายให้แก่วุฒิสภาและหลักเกณฑ์การขอแก้ไขเมื่อมีการเสนอเข้ามา

6) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักการพิมพ์ (Office of the Director for Senate Publications Bureau)

7) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักอ้างอิงด้านนิติบัญญัติ (Office of the Director for Legislative Reference Bureau) ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับห้องสมุดและบริการเอกสารสำคัญเพื่อเก็บรักษาและปฏิบัติงานในพิพิธภัณฑสถานวุฒิสภา สำนักงานฯ นี้มีงานบริการสนับสนุน 2 ภารกิจคือ

- บริการด้านห้องสมุดกฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการเลือกรับข้อมูล การรวบรวมข้อมูลอ้างอิงอันเกี่ยวข้องกับการบัญญัติกฎหมาย โดยจัดการดูแลรักษา และการจัดเก็บของห้องสมุดและบริการอำนวยความสะดวกเพื่อให้ข้อมูลมีน้ำหนักและบริการอ้างอิงในวุฒิสภาและจัดให้มีการอ้างอิงและการวิจัยความช่วยเหลือแก่วุฒิสภาและทำหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องและนักวิจัยเรื่องการบัญญัติกฎหมายเจ้าหน้าที่เลขาธิการวุฒิสภาและพนักงานของวุฒิสภา

- บริการด้านสิ่งบันทึกและเอกสารทางกฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลทางกฎหมายของวุฒิสภาทุกอย่าง และมีอำนาจจัดการ ดูแล จัดเก็บ ป้องกันและจัดให้สามารถเข้ามาทำการค้นคว้า วิจัย เกี่ยวกับข้อมูลในการบัญญัติกฎหมายและประวัติศาสตร์ของวุฒิสภาที่ถูกรับบันทึกไว้

3. กลุ่มหน่วยงานซึ่งอยู่ในกำกับดูแลของรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

สำนักงานรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Office of the Deputy Secretary for External Affairs and Relations) ทำหน้าที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเลขาธิการวุฒิสภาในการกำหนดและทำให้บรรลุผลในนโยบายการต่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและโครงการของวุฒิสภา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสถาบันให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพและการปฏิบัติงานระหว่างฝ่ายบริหาร สำนัก หน่วยงานเอกชน หน่วยงานที่ไม่ใช่ราชการและองค์กรทั้งภายในและนอกประเทศ

1) สำนักงานผู้อำนวยการบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Office of the Executive Director for External Affairs and Relations) ทำหน้าที่ช่วยเหลือด้านการต่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในการกำหนดนโยบายและทำให้นโยบายการต่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้นสำเร็จลุล่วงด้วยดี และยังคงกำกับดูแลหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวกับการต่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยมีงานบริการด้านการประสานงานด้านนิติบัญญัติซึ่งมีภารกิจที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนี้

- บริการด้านการประสานงานด้านนิติบัญญัติ (Executive Legislative Liaison Service) ทำหน้าที่ส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียว และเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างวุฒิสภากับหน่วยงานบริหารและหน่วยงานอื่นๆ รวมทั้งช่วยเหลือรัฐบาลในการให้ความมั่นใจในการประสานงานกัน และให้ความร่วมมือกันในดำเนินการและทำให้เป็นผลสำเร็จซึ่งพระราชบัญญัติที่มีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายที่สอดคล้องกันระหว่างวุฒิสภาและฝ่ายต่างๆ ของการบริหารอันเกี่ยวข้องกับกระบวนการบัญญัติกฎหมาย

- บริการด้านการประสานงานระหว่างองค์กร (Institutional Linkages) เป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างวุฒิสภาและองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ โดยการจัดให้มีการอภิปรายเพื่อควมมีประสิทธิภาพ และขยายผลการอภิปรายต่อไปยังประชาชนเพื่อให้มีสิทธิเข้าร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติ โดยให้การประสานงานระหว่างสภานิติบัญญัติและหน่วยงานต่างๆ เช่น สถาบัน หน่วยงานที่ไม่ใช่รัฐ หน่วยงานทางการทูต หน่วยงานทางศาสนา และสังคมธุรกิจ และสังคมต่างๆ และองค์กรระหว่างประเทศ

- กองกิจการพิเศษ (Special Services) ทำหน้าที่พัฒนาและทำให้เกิดผลสำเร็จในโครงการพัฒนาบุคลากรต่างๆ เช่น กีฬา และวัฒนธรรมไว้พัฒนาให้ดีเท่ากับองค์กรและทำการขยายโครงการต่างๆ แก่พนักงานของวุฒิสภา นอกจากนี้ยังจัดให้มีการบรรยายสรุปและการอธิบายแก่นักศึกษาและบุคคลทั่วไปและยังสนับสนุนบริการเฉพาะกิจแก่วุฒิสภาสมาชิก เจ้าหน้าที่ และพนักงานของวุฒิสภา

4. กลุ่มหน่วยงานซึ่งอยู่ในกำกับดูแลของรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายบริหารและการคลัง

1) งานรองเลขาธิการวุฒิสภาฝ่ายบริหารและการคลัง (Office of the Deputy Secretary for Administrative and Financial Services) ทำหน้าที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการกำหนดและทำให้เป็นผลสำเร็จซึ่งการบริหารงานและนโยบายการเงินและโครงการต่างๆ ของวุฒิสภา โดยใช้อำนาจควบคุมและจัดการกับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่างๆ ของสำนักเลขาธิการวุฒิสภาที่ทำหน้าที่บริหารการเงินและบริการทั่วไป

2) สำนักงานผู้อำนวยการบริหารงานบริหารและการคลัง (Office of the Executive Director for Administrative and Financial Services) ทำหน้าที่ช่วยเหลืองานบริการด้านบริหารและการเงินของเลขาธิการ ในการกำหนดและทำให้เป็นผลสำเร็จซึ่งนโยบายด้านการบริหารและการเงินและกำหนดโครงการต่างๆ ของวุฒิสภา โครงการควบคุมตรวจตราเจ้าหน้าที่ภายในทุกคนและให้ความช่วยเหลือ 3 หน่วยงานภายใต้บริการด้านการบริหารและการเงิน

3) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักบริหาร (Office of the Director for Administrative Management Bureau) ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการกำหนดและตรวจสอบระบบบริหารและกระบวนการนโยบาย กฎเกณฑ์ โดยการจัดให้มีการควบคุมและการตรวจตราในงานบริการ 4 การกิจต่อไปนี้ บริการด้านการจัดการทรัพยากรบุคคล บริการด้านการแพทย์และ ทัศนกรรม บริการจัดการข้อมูลและไปรษณีย์ภัณฑ์ และบริการด้านทรัพย์สินและสิ่งก่อสร้าง

- บริการด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ทำหน้าที่จัดการเรื่องการบริหารงานบุคคล การพัฒนาอัตราค่าจ้างและสวัสดิการของพนักงาน

- บริการด้านการแพทย์และทัศนกรรม ทำหน้าที่จัดให้มีบริการทางการแพทย์ ด้านทัศนกรรมและสถานพยาบาลของวุฒิสมาชิกและพนักงานของวุฒิสภา

- บริการด้านทรัพย์สินและสิ่งก่อสร้าง ทำหน้าที่ดูแลเรื่องโครงการเตรียมการก่อสร้าง โดยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ตามนโยบายของวุฒิสภา รวมถึงการตรวจรับ เก็บรักษา นำออกขายควบคุม นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ซึ่งวัสดุอุปกรณ์

- บริการด้านการจัดการข้อมูลและไปรษณีย์ภัณฑ์ ทำหน้าที่ดูแลไปรษณีย์ภัณฑ์ ลงทะเบียนทั้งหลายที่ส่งมายังส่วนกลางและแยกแยะเพื่อส่งต่อไป และบริการข้อมูลด้านการบริหาร แก่วุฒิสภา โดยการทำสำเนาและเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์และการสื่อสาร

4) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักการคลัง (Office of the Director for Financial Management Bureau) ทำหน้าที่แนะนำและช่วยเหลือในการกำหนดและตรวจสอบระบบและ กระบวนการทางการเงิน จัดทำแผนนโยบาย กฎเกณฑ์และเตรียมรายงานทางการเงินเกี่ยวกับวุฒิสภา ประกอบด้วย

- บริการด้านงานบัญชีของฝ่ายนิติบัญญัติ ทำหน้าที่ประมวลผลการจัดสรร เงินในทุกคำขอให้ชำระเงิน และเอกสารการชำระบัญชีที่ได้จ่ายเงินสดไปล่วงหน้า รวมถึงสินเชื่อที่ถูก เรียกให้ชำระอันผูกพันกับระบบบัญชีที่มีกฎเกณฑ์และหลักเกณฑ์ด้านการตรวจสอบบัญชี และทำการ บันทึกรายการธุรกรรมทางการเงินของวุฒิสภา และรักษาไว้ซึ่งสมุดบัญชีของวุฒิสภา โดยการเตรียมและ เสนอให้พิจารณาทางการเงินในแต่ละช่วงระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้

- บริการด้านงบประมาณฝ่ายนิติบัญญัติ ทำหน้าที่เตรียมงบประมาณ ประเมิน และควบคุมงบประมาณ โดยการกำหนดแผนนโยบายและคำแนะนำในการเตรียมงบประมาณ ประจำปีโดยการสอบสวน วิเคราะห์และแสดงข้อมูลสถิติที่จำเป็นในการประเมินการทำงานงบประมาณ นอกจากนี้ยังเตรียมแผนการใช้จ่ายเงินและนำแผนนี้ไปพัฒนาวิธีการและกระบวนการในการทำงานงบประมาณ โดย การอำนวยความสะดวกให้มีการออกใบรับข้อความที่เกี่ยวกับสำนักงานและหน้าที่ตามส่วนที่ รับผิดชอบในค่าใช้จ่ายของวุฒิสภา

- บริการด้านการบริหารและจัดสรรเงินสดของฝ่ายนิติบัญญัติ ทำหน้าที่จัดสรร หมุนเวียนตรวจสอบการชำระเงินของหน่วยงานนี้ โดยต้องจัดเก็บบันทึกข้อมูลรายงานด้านธุรกรรมทาง การเงิน การชำระเงิน และกำหนด การจ่ายเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นๆ ของพนักงานวุฒิสภา นอกจากนี้ยังตระเตรียมให้คำแนะนำแก่ธนาคารในการทำหน้าที่ตรวจสอบและรับรองหลักฐาน การจ่ายเงินเพื่อเก็บรักษากองทุนเงินสดและกองทุนค่าเดินทาง

5) สำนักงานผู้อำนวยการสำนักบริการทั่วไปและบำรุงรักษา (Office of the Director for Maintenance and General Services Bureau) มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการรักษาไว้ ซึ่ง ทรัพย์สินเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานของวุฒิสภา ซึ่งรวมถึงอาคารและพื้นที่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ ไฟฟ้า พาหนะขนส่ง เครื่องเสียง โทรศัพท์และระบบสื่อสารอื่นๆ ประกอบด้วย

- บริการทั่วไป ทำหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษาระบบเครื่องเสียงและอุปกรณ์การ สื่อสารรวมถึงระบบนามสงเคราะห์ นอกจากนี้ยังต้องจัดให้มีการบริการยานพาหนะ และรถยนต์ ส่วนกลางและต้องดูแลเรื่องบริการรักษาความสะอาดและบำรุงรักษาพื้นที่

- บริการบำรุงรักษา ทำหน้าที่บำรุงรักษาและจัดให้มีเครื่องมือ เครื่องใช้ รับผิดชอบต่อการวางแผน ออกแบบ งานไม้และท่อน้ำ โดยการจัดให้มีการช่วยเหลือด้านเทคนิคอื่น เกี่ยวกับระบบวิศวกรรมและงานด้านเทคนิคต่างๆ โดยการบำรุงรักษาและดำเนินการดูแลไฟฟ้า ลิฟท์ เครื่องปรับอากาศ เครื่องปั่นไฟ น้ำประปา และยังคงจัดให้มีงานซ่อมบำรุงอุปกรณ์สำนักงาน

5. กลุ่มหน่วยงานในกำกับของผู้บังคับการตำรวจภูมิตำ ซึ่งได้แก่ สำนักตำรวจภูมิตำ (Office of the Assistant Sergeant-at-Arms) ทำหน้าที่รับผิดชอบต่องานรักษาความปลอดภัยและรักษาคำสั่งของภูมิตำตามที่ประธานหรือเลขาธิการ สั่งการ โดยจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยทางกายภาพและระบบแก่สมาชิกภูมิตำและหน้าที่ ในสำนักงานเลขาธิการภูมิตำและรวมถึงทรัพย์สินที่อยู่ในอาคารสถานที่ของสภาด้วย

- บริการดำเนินการรักษาความปลอดภัย ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการรักษาความปลอดภัยในภูมิตำ โดยการรักษาความปลอดภัยแก่สมาชิก พนักงานของภูมิตำ ผู้มาติดต่อและทรัพย์สินทุกอย่างในสถานที่โดยร่วมมือกับหน่วยงานเลขาธิการต่างๆ เพื่อให้มาตรการรักษาความปลอดภัยบรรลุผล นอกจากการรักษาความปลอดภัยด้านกายภาพแล้ว ยังต้องรักษาอุปกรณ์สื่อสารและเครือข่ายโดยการจัดให้มีทีวีวงจรปิดเพื่อการตรวจตราอย่างทั่วถึง

- บริการสนับสนุนการรักษาความปลอดภัย ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการวางแผนนโยบายและตรวจสอบด้านวินัย หมายถึง การประกันตัว การฝึกหัดเจ้าหน้าที่ และสวัสดิการ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร , 2550 : 18-22) (<http://www.senate.gov.ph/>)

หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านวิชาการและกฎหมาย

หน่วยงานที่ให้บริการทางวิชาการด้านนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎรมีดังนี้

1. สำนักวิจัยและอ้างอิง (Reference and Research Bureau) ซึ่งทำหน้าที่ให้บริการยกร่างกฎหมาย บริการให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย และบริการวิจัยกฎหมาย
2. สำนักกรรมาธิการ (Committee Affairs Bureau) ซึ่งทำหน้าที่สนับสนุนด้านวิชาการและเทคนิคแก่ที่ประชุมคณะกรรมาธิการ
3. สำนักหอสมุดรัฐสภา (Congressional Library Bureau)
 - 3.1 บริการห้องสมุดนิติบัญญัติ (Legislative Library)
 - 3.2 บริการจดหมายเหตุด้านนิติบัญญัติ (Legislative Archives) โดยหอสมุดจะทำหน้าที่ให้บริการจัดเก็บ บริการและเผยแพร่ข้อมูลด้านนิติบัญญัติ ด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และข้อมูลทางราชการ

4. สำนักกฎหมาย ทำหน้าที่ให้บริการด้านการวิจัยทางกฎหมาย การให้ความเห็นด้านกฎหมาย และดำเนินงานด้านนิติการของสำนักงานเลขาธิการ

นอกจากนี้ ยังพบว่า มีหน่วยงานที่ให้บริการวิชาการเพื่อสนับสนุนการทำหน้าที่ของผู้บริหารและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการสนับสนุนข้อมูลวิชาการ เพื่อการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎรเช่นกัน ก็คือ ฝ่ายงานงบประมาณและแผนประจำรัฐสภา ทำหน้าที่ให้บริการวิเคราะห์ภาพรวมงบประมาณของประเทศ วิจัยและศึกษา นโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคแก่สภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาผู้บริหารด้านกฎหมาย รวมถึงช่วยกำหนดวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร

หน่วยงานที่ให้บริการทางวิชาการด้านนิติบัญญัติของวุฒิสภา มีดังนี้

1. สำนักวิชาการ (Technical Affairs Bureau) ทำหน้าที่ให้บริการวิจัยกฎหมาย บริการให้คำปรึกษาด้านนิติบัญญัติรัฐสภา และให้บริการร่างกฎหมาย

2. สำนักคณะกรรมการ (Committee Affairs Bureau) ทำหน้าที่สนับสนุนด้านวิชาการทางกฎหมายและงานอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญ คณะกรรมการวิสามัญ และคณะกรรมการพิเศษอื่นๆ ของวุฒิสภา

3. สำนักที่ปรึกษากฎหมายของวุฒิสภา (Senate Affairs Bureau) ทำหน้าที่ให้คำปรึกษา และแนะนำทางกฎหมายแก่ประธานวุฒิสภา ตลอดจนสมาชิกวุฒิสภาและคณะกรรมการวุฒิสภา

นอกจากหน่วยงานบริการวิชาการด้านนิติบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้นแล้ว สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภามีหน่วยงานสนับสนุนข้อมูลและผลงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติคือ

1. สำนักบริการสารสนเทศและข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (EDP-MIS) ทำหน้าที่ให้บริการสมาชิกวุฒิสภาและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาในด้านข้อมูลวิชาการและผลงานวิจัย ข้อมูล การปฏิบัติงานและข้อมูลการประชุมของวุฒิสภา ข้อมูลห้องสมุด ข้อมูลการติดตามตรวจสอบ ตลอดจนข้อมูลความต้องการของสมาชิกวุฒิสภา

2. สำนักอ้างอิงทางนิติบัญญัติ (Legislative Reference Bureau) ทำหน้าที่ให้บริการงานอ้างอิงข้อมูลสำหรับการดำเนินงานด้านนิติบัญญัติ โดยเป็นบริการในความรับผิดชอบของสองหน่วยงาน คือ ห้องสมุดและจดหมายเหตุและพิพิธภัณฑ์

3. สำนักการประชุม (Plenary Affairs Bureau) ทำหน้าที่ให้บริการบันทึกและสืบค้น การปรับแก้ร่างกฎหมาย คำอภิปรายและอื่นๆ ตามที่มีการแก้ไขในระหว่างการประชุมวุฒิสภา ซึ่งรวมถึงบริการจดชวเลขและจัดทำรายงานการประชุมของวุฒิสภา

4. สำนักงานติดตามและวิจัยงบประมาณด้านนิติบัญญัติ (Legislative Budget and Monitoring Office) ให้บริการสนับสนุนข้อมูลวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณของงานนิติบัญญัติทั้งในด้านทั่วไป ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านความมั่นคงของประเทศ

5. สำนักงานวิจัยและศึกษาเรื่องภาษีของวุฒิสภา (Senate Tax Study and Research Office) ให้บริการข้อมูลวิชาการด้านภาษีอากร เช่น ภาษีทางตรง ภาษีทางอ้อม และการกำหนดนโยบายของฝ่ายบริหาร

6. สำนักงานแผนงานเศรษฐกิจของวุฒิสภา (Senate Economic Planning Office) ให้บริการข้อมูลวิชาการแก่ประธานวุฒิสภาและสมาชิกวุฒิสภาในการตรากฎหมายที่สอดคล้องกับสภาพการณ์ เช่น ข้อมูลการวิเคราะห์นโยบายและงานวิจัยเชิงลึกในประเด็นเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งเรื่องใดๆ ที่ได้รับมอบหมายจากสมาชิก ข้อมูลและสถิติที่อาจช่วยให้คณะกรรมการต่างๆ ตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสภาพหนี้ในและต่างประเทศ การส่งเสริมการออกกฎหมายและการจําแนกผู้ประกอบการทั้งรายใหญ่และรายย่อย

7. สำนักงานตรวจสอบการทุจริตประพุดิมิชอบ (Blue Ribbon Oversight Office Management) ทำหน้าที่สนับสนุนข้อมูลเพื่อการปฏิบัติงานของวุฒิสภาในด้านการตรวจสอบการทำงาน และตรวจสอบฝ่ายบริหาร กรณีที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ และกรณีการทุจริตหรือการกระทำผิดต่างๆ

(สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร , 2550 : 10 – 12, 21-22) (<http://www.senate.gov.ph/>)
(<http://www.congress.gov.ph/about/index.php?about=officials>)

4.2 ประเภทของการบริการด้านวิชาการและกฎหมาย

การบริการทางวิชาการและกฎหมายของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สามารถจำแนกออกเป็นประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) งานบริการยกร่างกฎหมาย (Bill Drafting Service) ทำหน้าที่ให้บริการ ยกร่างกฎหมาย คำกล่าว ปาฐกถา และแถลงการณ์ คำแปรญัตติ แก้ไขเนื้อหากฎหมายในชั้นกรรมาธิการช่วยด้านเทคนิคแก่ ส.ส. และ คณะกรรมาธิการร่วม กรณีการประชุมพิจารณา อภิปราย และมติที่ประชุม คำแถลง (ท่าที) ในที่ประชุมระหว่างประเทศ

สำหรับขั้นตอนการยกร่างกฎหมาย มีดังนี้

(1) รวบรวมข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวข้อง สภาพปัญหา ที่มาของประเด็นที่จะนำมา

ยกร่างกฎหมาย

- (2) ตรวจสอบความเหมาะสมด้านสถานะของกฎหมาย
- (3) ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
- (4) ตรวจสอบความเหมาะสมเกี่ยวกับช่วงเวลาในการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้ง

เหตุผลและความจำเป็น

- (5) ตรวจสอบและเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ
- (6) รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และเทคนิคทางกฎหมาย
- (7) ร่างกฎหมายและคำอธิบายประกอบร่างกฎหมาย

2) งานให้คำปรึกษา (Legislative Counseling Service) ทำหน้าที่ให้ความคิดเห็นเรื่องความเหมาะสมของกฎหมาย การแก้ไข ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ความถูกต้องเนื้อหา กรณีสักส่วน คุณสมบัติของกรรมาธิการ ความคิดเห็น ประเด็นกฎหมายและข้อบังคับการประชุม และคำวินิจฉัยเกี่ยวกับกระตุ้มระหว่างการประชุมสภา

3) งานบริการวิจัย (Legislative Research Search) ทำหน้าที่วิเคราะห์ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับผู้ทรงวุฒิ นักวิจัยและสถาบันวิจัย ช่วยสมาชิก ทำการศึกษารายงาน และเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยโดยการสำรวจสัมภาษณ์

4) งานบริการของห้องสมุด อยู่ในความรับผิดชอบของหอสมุดรัฐสภา

(1) จัด ให้บริการทรัพยากรห้องสมุดและเอกสารจดหมายเหตุเพื่อการวิจัยและการจัดทำร่างกฎหมาย บริการทรัพยากรห้องสมุด เช่น การอ้างอิงแบบทั่วไป กฎหมายในและต่างประเทศ กฎหมายเกี่ยวกับประเทศฟิลิปปินส์ เอกสารสหประชาชาติ กฎหมายทั่วไป เอกสารด้านนิติบัญญัติ สัมพันธ์รัฐบาลฟิลิปปินส์ บริการเอกสารจดหมายเหตุ ทำหน้าที่จัดเก็บและให้บริการเอกสารหรือวัตถุที่มีค่าในเชิงประวัติศาสตร์ทางนิติบัญญัติ กฎหมาย และบทความ ตัวอย่างเอกสารที่จัดเก็บ ได้แก่ รัฐธรรมนูญ ข้อมูล สภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่ชุดที่ 1-11 ข้อมูลการเลือกตั้ง ตลอดจนเอกสารของรัฐสภาทั้งหมด

(2) จัดและให้บริการห้องสมุดเพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในวาระ 2 เช่น การอ้างอิงแบบเร่งด่วน สารสนเทศ ชุดข้อมูลที่เกี่ยวข้อง วิจัย ช่วยวิจัยทรัพยากรห้องสมุด

(3) จัดและให้บริการห้องสมุดเพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในวาระที่ 3 ตามความต้องการของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เช่น ติดตามข้อมูล ข่าวสารและสารสนเทศ

การให้บริการของหอสมุด

หอสมุดเปิดให้บริการทุกวันจันทร์ – พุธ สิบสี่ เวลา 08.00 – 19.00 นาฬิกา และมีบริการให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ โทรสาร จดหมายธรรมดาและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ขณะที่ระบบการยืม คืนยังคงเป็นแบบบัตรยืม คืนที่ทำจากกระดาษ ส่วนกลุ่มผู้ใช้บริการห้องสมุด ได้แก่

- (1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
- (2) เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
- (3) ผู้ช่วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

5) งานบริหารด้าน การวิจัยทางกฎหมายอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักกฎหมาย ทำหน้าที่การให้ความเห็นด้านกฎหมายกรณีปัญหาท้องถิ่นและระดับชาติและกรณีการดำเนินงานด้านนิติการของสำนักงาน

6) งานบริการด้านรายงานการประชุมและตัวเลข

การจกรายงานการประชุม โดยเจ้าหน้าที่ชวเลขมีให้บริการอยู่ในสองหน่วยงาน คือ

(1) สำนักการประชุม (Plenary Affairs Bureau) ซึ่งมีงานบริการสนับสนุนการประชุม ทำหน้าที่ให้บริการเจ้าหน้าที่ชวเลข จำนวน 14 คน สำหรับจดและจัดทำรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พร้อมคั่นรายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมและข้อมูลการออกเสียงลงคะแนน โดยให้ส่งรายงานการประชุมฉบับสมบูรณ์ต่อคณะกรรมการตรวจทาน ของสำนักการประชุม เพื่อจะได้จัดส่งรายงานการประชุมฉบับตรวจทานให้ฝ่ายระเบียบวาระจัดวางไว้ให้สมาชิกทุกคนได้อ่าน และรับทราบล่วงหน้า 3 วันก่อนที่จะมีการประชุม เพื่อขอให้รับรองรายงานการประชุมเป็นลำดับต่อไป

(2) สำนักกรรมาธิการ (Committee Affairs Bureau) ซึ่งมีคณะกรรมการกรรมาธิการ อำนวยการ (Committee Administrative Support Service) ทำหน้าที่สนับสนุนเจ้าหน้าที่ชวเลข จำนวน 48 คน สำหรับจกรายงานการประชุมอภิปรายในแต่ละคณะกรรมาธิการ

ส่วนแนวปฏิบัติในการจัดทำรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร คือ ให้การประชุมแต่ละครั้งมีเจ้าหน้าที่ชวเลขประจำที่นั่ง 2 คน โดยต้องทำการจดชวเลขคนละ 5 นาที แล้วทำการถอดข้อความ ตรวจทาน ก่อนพิมพ์แจกให้สมาชิกผู้อภิปรายได้อ่านและรายงานการประชุมจะแล้วเสร็จภายใน 1 วัน หลังจากการประชุมสิ้นสุดลง ขณะที่แนวปฏิบัติในการจัดทำรายงานการประชุมให้แล้วเสร็จในวันรุ่งขึ้น และหากมีการประชุมคณะกรรมการหลายคณะแล้วเจ้าหน้าที่ชวเลขไม่เพียงพอ จะมีการจ้างบุคคลภายนอกเพื่อมาช่วยจัดทำรายงานการประชุม

การบริการทางวิชาการและกฎหมายของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาสามารถจำแนกออกเป็นประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) งานบริการด้านกฎหมาย อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักที่ปรึกษากฎหมายของวุฒิสภา ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องราวเกี่ยวกับประเด็นในทางกฎหมายทั้งหมดซึ่งมีผลกระทบต่อวุฒิสภาและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา งานในสำนักงานนี้จะเป็นการให้บริการด้านกฎหมายซึ่งจะคอยให้คำแนะนำแก่สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาในประเด็นข้อกฎหมายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่ร่างและตีความสัญญาต่างๆ ในนามของวุฒิสภา รับผิดชอบในการตรวจสอบการกระทำ ความผิดของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภากรณีละเมิดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องระเบียบข้าราชการพลเรือน

2) งานบริการเอกสารและอ้างอิงในการบัญญัติกฎหมาย เป็นหน่วยงานที่สำคัญ หน่วยงานหนึ่งในเลขาธิการวุฒิสภาอันมีหน้าที่หลากหลายและบทบาทต่างๆ กันอันเกี่ยวข้องกับการจัดทำเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติและสารบัญในทุกรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่เนื้อหาในพระราชบัญญัติ บันทึกประจำวันการเปลี่ยนแปลงวาระการประชุม และมติในเรื่องดังกล่าวให้ถูกต้องตามรูปแบบก่อนเข้าสู่วาระที่หนึ่ง จัดทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ แก้ไขร่างพระราชบัญญัติและการลงมติ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเข้าสู่วาระที่สาม และการนำร่างพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อลงนามประกาศเป็นกฎหมาย

3) งานบริการรายงานการแปรญัตติ ทำหน้าที่รายงานการแปรญัตติโดยจัดทำต้นฉบับรายงานการแปรญัตติในการประชุม นอกจากนี้ยังเตรียมการบันทึกและทำสำเนาในการหยังเสียงลงคะแนนในระหว่างการเลือกตั้งประธานสภาและรองประธานสภา

4) งานบริการด้านวารสารกฎหมาย ทำหน้าที่ผลิตและเผยแพร่วารสารรายวันและลงบันทึก จำนวนวุฒิสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม นอกจากนี้ยังผลิตส่วนสำคัญของการประชุมรายวันและสารบัญของเอกสารของวุฒิสภา

การบริการทางวิชาการและกฎหมายในหัวข้อ 2-4 อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานผู้อำนวยการสำนักประชุม

5) งานบริการด้านการวิจัยการบัญญัติกฎหมาย ทำหน้าที่ศึกษาและวิจัยในการบัญญัติกฎหมายหลักๆ ประเด็นนโยบายและการบัญญัติกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวุฒิสภา งานบริการนี้เป็นการเตรียมความเห็น วิเคราะห์ รายงานสรุปผลและรูปแบบต่างๆ ของความช่วยเหลือ ด้านการวิจัยทางเทคนิคที่ตอบสนองต่อผู้ตั้งคำถามมาหรือตามที่วุฒิสมาชิกหรือพนักงานในสำนักเลขาธิการร้องขอ

6) งานบริการด้านการขอร่างกฎหมาย ทำหน้าที่ช่วยเหลือสมาชิกวุฒิสภาในการร่างพระราชบัญญัติ และการลงมติโดยการจัดให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่ที่ประชุมถาวรของวุฒิสภาเพื่อเตรียมการเสนอข้อแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือรวบรวมพระราชบัญญัติ

7) งานบริการให้คำปรึกษาด้านการบัญญัติกฎหมาย เป็นการจัดให้มีบริการให้คำปรึกษาแก่วุฒิสมาชิกและเลขาธิการในรูปแบบของการให้ความเห็น คำแนะนำ และการศึกษากระบวนการของรัฐสภาตามแบบที่มีมาก่อน นอกจากนี้ยังจัดให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่วุฒิสภาในเรื่องเกี่ยวกับการตีความและการบังคับใช้กฎหมายให้แก่วุฒิสภาและหลักเกณฑ์การขอแก้ไขเมื่อมีการเสนอเข้ามา

การบริการทางวิชาการและกฎหมายในหัวข้อ 5-7 อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

8) งานบริการด้านห้องสมุดกฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการเลือกรับข้อมูลการรวบรวมข้อมูลอ้างอิงอันเกี่ยวข้องกับการบัญญัติกฎหมายโดยจัดการดูแลรักษา และการจัดเก็บของห้องสมุดและบริการอำนวยความสะดวกเพื่อให้ข้อมูลมีน้ำหนักและบริการอ้างอิงในวุฒิสภาและจัดให้มีการอ้างอิงและการวิจัยความช่วยเหลือแก่วุฒิสภาและทำหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องและนักวิจัยเรื่องการบัญญัติกฎหมายเจ้าหน้าที่เลขาธิการวุฒิสภาและพนักงานของวุฒิสภา

9) งานบริการด้านสิ่งบันทึกและเอกสารทางกฎหมาย ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลทางกฎหมายของวุฒิสภาทุกอย่าง และมีอำนาจจัดการ ดูแล จัดเก็บ ป้องกัน และจัดให้สามารถเข้ามาทำการค้นคว้า วิจัย เกี่ยวกับข้อมูลในการบัญญัติกฎหมายและประวัติศาสตร์ของวุฒิสภาที่ถูกบันทึกไว้

การบริการทางวิชาการและกฎหมายในหัวข้อ 8-9 อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานผู้อำนวยการสำนักอ้างอิงด้านนิติบัญญัติ

4.3 ผลงานด้านวิชาการและกฎหมาย

ผลงานด้านวิชาการและกฎหมายของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยจำแนกเป็นประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างการร่างกฎหมาย

1. BILLS OF GENERAL APPLICATION

- AN ACT DECLARING THE THIRD WEEK OF SEPTEMBER OF EVERY YEAR AS "NATIONAL PEACE CONSCIOUSNESS WEEK."
- AN ACT IMPOSING STIFFER PENALTIES FOR VIOLATION OF TRAFFIC RULES ON DRUNK DRIVING AND OVER-SPEEDING, AMENDING FURTHER R. A. NO. 4136,

OTHERWISE KNOWN AS THE LAND TRANSPORTATION AND TRAFFIC CODE, AS AMENDED.

- AN ACT PROVIDING FOR PEOPLE'S INITIATIVE TO AMEND THE CONSTITUTION.
- AN ACT REQUIRING GOVERNMENT, BUSINESS AND MERCANTILE ESTABLISHMENTS TO MAINTAIN FREE AND CLEAN RESTROOMS FOR PUBLIC USE AND PROVIDING PENALTIES FOR VIOLATION THEREOF.
- AN ACT REGULATING THE PRACTICE OF COSMETOLOGY IN THE PHILIPPINES AND FOR OTHER PURPOSES.
- AN ACT EXEMPTING FROM THE EXPANDED VALUE ADDED TAX THE SALE OF GOODS AND SERVICES TO SENIOR CITIZENS, AMENDING FOR THE PURPOSE R. A. NO. 9257, OTHERWISE KNOWN AS THE "EXPANDED SENIOR CITIZENS ACT OF 2003."

- AN ACT CONVERTING THE DUMALAG VOCATIONAL-TECHNICAL SCHOOL IN THE MUNICIPALITY OF DUMALAG, PROVINCE OF CAPIZ, INTO A STATE COLLEGE TO BE KNOWN AS THE DUMALAG POLYTECHNIC STATE COLLEGE AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.

- AN ACT CREATING THE NATIONAL DRAINAGE AUTHORITY, PRESCRIBING ITS POWER AND FUNCTIONS AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT DEFINING THE LIABILITY OF SHIP AGENTS IN THE TRAMP SERVICE, AMENDING FOR THE PURPOSE ARTICLE 586 OF THE CODE OF COMMERCE AND FOR OTHER PURPOSES.
- AN ACT GRANTING CIVIL SERVICE ELIGIBILITY TO GOVERNMENT EMPLOYEES APPOINTED UNDER CONTRACTUAL, CO-TERMINUS OR CASUAL STATUS WHO HAVE RENDERED A TOTAL OF SEVEN (7) YEARS OF EFFICIENT SERVICE, AMENDING FOR THE PURPOSE R. A. NO. 6850.
- AN ACT CONFERRING APPROPRIATE CIVIL SERVICE ELIGIBILITY ON ELECTED LOCAL GOVERNMENT OFFICIALS AFTER THREE (3) CONSECUTIVE TERMS IN OFFICE.

- AN ACT EXCLUDING A PORTION BY THE NORTH LUZON EXPRESSWAY IN BALINTAWAK, QUEZON CITY FROM THE JURISDICTION OF THE PHILIPPINE NATIONAL CONSTRUCTION CORPORATION, FURTHER AMENDING FOR THE PURPOSE PRESIDENTIAL DECREE NUMBERED EIGHTEEN HUNDRED NINETY FOUR.

2. BILLS OF LOCAL APPLICATION

- AN ACT CREATING A LEGISLATIVE DISTRICT TO BE KNOWN AS THE LONE DISTRICT OF ILIGAN CITY.
- AN ACT ESTABLISHING AN INTEGRATED SCHOOL AT BARANGAY CAPUY, SORSOGON CITY, TO BE KNOWN AS THE CAPUY INTEGRATED SCHOOL, AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT INTEGRATING THE RAWIS NATIONAL HIGH SCHOOL AND RAWIS ELEMENTARY SCHOOL IN BARANGAY RAWIS, BACON DISTRICT, SORSOGON CITY TO BE KNOWN AS THE RAWIS INTEGRATED SCHOOL AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT ESTABLISHING AN INTEGRATED PUBLIC SCHOOL AT BARANGAY RIZAL, SORSOGON CITY, PROVINCE OF SORSOGON TO BE KNOWN AS THE RIZAL INTEGRATED PUBLIC SCHOOL AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT ESTABLISHING A NATIONAL HIGH SCHOOL IN BARANGAY PANLAAYAN, WEST DISTRICT, PROVINCE OF SORSOGON TO BE KNOWN AS THE PANLAAYAN NATIONAL HIGH SCHOOL AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT CONVERTING THE MAGALLANES NATIONAL HIGH SCHOOL IN BARANGAY CAGBOLO, MUNICIPALITY OF MAGALLANES, PROVINCE OF SORSOGON INTO A SEPARATE, INDEPENDENT AND DISTINCT HIGH SCHOOL, TO BE KNOWN AS THE CAGBOLO NATIONAL VOCATIONAL HIGH SCHOOL, AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.

- AN ACT CREATING THE BISLIG CITY INTEGRATED DEVELOPMENT AUTHORITY, PRESCRIBING ITS POWERS, FUNCTIONS AND DUTIES, AND PRESCRIBING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT CONVERTING THE RECLAMATION AREA IN MAASIN CITY INTO LEYTE SPECIAL ECONOMIC ZONE AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT ALLOWING THE ESTABLISHMENT OF THE TIMBABAN HYDROPOWER DEVELOPMENT PROJECT WITHIN THE AKLAN RIVER WATERSHED FOREST RESERVE IN BARANGAY MARJA CRISTINA, MUNICIPALITY OF MADALAG, PROVINCE OF AKLAN.
- AN ACT ESTABLISHING A DEMONSTRATION FARM IN THE FIRST DISTRICT OF LEYTE TO PROMOTE THE COMMERCIAL GROWING OF BAMBOO AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.
- AN ACT ESTABLISHING ADDITIONAL REGIONAL AND MUNICIPAL TRIAL COURT BRANCHES IN THE MUNICIPALITY OF NAIC, SILANG AND TAGAYTAY CITY, PROVINCE OF CAVITE, AMENDING FOR THE PURPOSE BATAS PAMBANSA BLG. 129 OTHERWISE KNOWN AS THE JUDICIARY REORGANIZATION ACT OF 1981, AS AMENDED, AND APPROPRIATING FUNDS THEREFOR.

3. RESOLUTIONS

- RESOLUTION PROVIDING FOR BENEFITS AND INCENTIVES TO ALL QUALIFIED OFFICIALS AND EMPLOYEES OF THE [SENATE] CONGRESS OF THE PHILIPPINES, WHICH CONSISTS OF THE SENATE, THE HOUSE OF REPRESENTATIVES, THE COMMISSION ON APPOINTMENTS, AND THE ELECTORAL TRIBUNALS OF BOTH HOUSES OF CONGRESS [THE SENATE AND THE HOUSE OF REPRESENTATIVES] IN THE EVENT OF INVOLUNTARY SEPARATION FROM OFFICE.
- RESOLUTION EXPRESSING THE PROFOUND CONDOLENCE OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES ON THE DEMISE OF HON. FAUSTINO B. TOBIA, FORMER REPRESENTATIVE OF THE FIRST DISTRICT OF ILOCOS SUR DURING THE FOURTH CONGRESS OF THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES.

- RESOLUTION EXPRESSING THE PROFOUND CONDOLENCE OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES ON THE DEMISE OF THE HON. BENJAMIN V. BAUTISTA, SR., FORMER REPRESENTATIVE, SECOND DISTRICT OF THE PROVINCE OF DAVAO DEL SUR, DURING THE EIGHTH, NINTH, AND TENTH CONGRESS, AND FATHER OF HON. CLAUDE P. BAUTISTA.
- RECOGNIZING THE MEMBERS OF GUINSAUGON WOMEN'S HEALTH ASSOCIATION WHO LOST THEIR LIVES IN ST. BERNARD, SOUTHERN LEYTE LANDSLIDE FOR THEIR SELFLESS DEDICATION IN UPHOLDING WOMEN'S RIGHTS AND PROMOTING COMMUNITY DEVELOPMENT.
- JOINT RESOLUTION EXEMPTING THE MUNICIPALITY OF BAYBAY IN THE PROVINCE OF LEYTE FROM THE ANNUAL INCOME REQUIREMENT TO CONVERT A MUNICIPALITY INTO A COMPONENT CITY AS PROVIDED UNDER SECTION 450 OF R.A. NO. 7160, AS AMENDED, OTHERWISE KNOWN AS THE LOCAL GOVERNMENT CODE OF 1991.
- RESOLUTION DIRECTING THE COMMITTEE ON HIGHER EDUCATION AND THE COMMITTEE ON CIVIL SERVICE AND PROFESSIONAL REGULATIONS TO CONDUCT AN INVESTIGATION, ON THE ACTION TAKEN BY THE PROFESSIONAL REGULATIONS COMMISSION AND THE BOARD OF NURSING TO WITHHOLD THE RESULTS OF THE LICENSURE EXAMINATIONS HELD ON DECEMBER 3-4, 2005 WHICH AFFECTED HUNDREDS OF EXAMINEES FROM THE WEST VISAYAS COLLEGE.
- RESOLUTION DIRECTING THE COMMITTEE ON TOURISM TO CONDUCT AN INQUIRY, IN AID OF LEGISLATION, ON THE POLICIES AND PROCEDURES OF THE NATIONAL HISTORICAL INSTITUTE IN THE CONDUCT OF HISTORICAL STUDIES OR RESEARCHES USED AS A BASIS FOR IDENTIFYING, DESIGNATING, MARKING AND DECLARING HISTORICAL SITES AND STRUCTURES AS NATIONAL SHRINES, MONUMENTS AND LANDMARKS.
- RESOLUTION EXPRESSING THE PROFOUND CONDOLENCE OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES ON THE DEMISE OF MRS. MARIA EVANGELISTA CUA, MOTHER OF THE HON. JUNIE E. CUA, REPRESENTATIVE OF THE LONE DISTRICT OF QUIRINO.

- RESOLUTION EXPRESSING THE PROFOUND CONDOLENCE OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES ON THE DEMISE OF ATTY. PEDRO EDUARDO D. LAGMAN, JR., FATHER OF THE HON. EDCEL C. LAGMAN, REPRESENTATIVE OF THE FIRST DISTRICT OF ALBAY.
- RESOLUTION ON THE ROLE OF PARLIAMENTS IN STRENGTHENING THE CONTROL OF TRAFFICKING IN SMALL ARMS AND LIGHT WEAPONS AND THEIR AMMUNITION.
- RESOLUTION ON HOW PARLIAMENTS CAN AND MUST PROMOTE EFFECTIVE WAYS OF COMBATING VIOLENCE AGAINST WOMEN IN ALL FIELDS.
- RESOLUTION ON THE ROLE OF PARLIAMENTS IN ENVIRONMENTAL MANAGEMENT IN COMBATING GLOBAL DEGRADATION OF THE ENVIRONMENT.

ตัวอย่างงานให้คำปรึกษา

1. OPINIONS RENDERED

- CONSTITUTIONALITY OF EXECUTIVE ORDER NO. 464.
- CITYHOOD OF BACOR: PREJUDICIAL QUESTION, MOTION FOR RECONSIDERATION.
- COMMENTS ON HOUSE BILL NO. 3312 ENTITLED "AN ACT CREATING THE PROVINCE OF BUKIDNON DEL SUR."
- FEASIBILITY OF EXPANDING THE AUTONOMOUS REGION OF MUSLIM MINDANAO (ARMM) WITHOUT THE CONDUCT OF A PLEBISCITE OR WITH A DELAYED PLEBISCITE.
- MOTU PROPRIO ASSUMPTION OF JURISDICTION BY COMMITTEE.
- SUPPLEMENTAL OPINION RE: *MOTU PROPRIO* ASSUMPTION OF JURISDICTION BY COMMITTEE.
- AMENDING CITY ORDINANCE BY CITY RESOLUTION.

- COMMENTS ON HOUSE BILL NO. 2066 (AN ACT ESTABLISHING THE POVERTY ALLEVIATION FUND).
- WHETHER THE COMMITTEE ON LOCAL GOVERNMENT CAN TAKE UP A BILL SEEKING TO CREATE A PROVINCE(S) WITHOUT THE PETITION, IN THE FORM OF RESOLUTION, FROM THE SANGGUNIAN OF INTERESTED MUNICIPALITIES OR COMPONENT CITIES REQUESTING THE CREATION OF A NEW PROVINCE.
- WHETHER OR NOT THE COMMITTEE ON LOCAL GOVERNMENT CAN BE COMPELLED TO TAKE UP A MOTION FOR RECONSIDERATION ON A BILL APPROVED BY THE COMMITTEE.
- WHETHER A HOUSE COMMITTEE STILL HAS JURISDICTION ON ANY BILL WHICH HAD ALREADY BEEN FILED WITH THE BILLS AND INDEX DIVISION AND SUBSEQUENTLY REFERRED TO THE COMMITTEE ON RULES.
- UNNUMBERED HOUSE BILL ENTITLED "AN ACT MANDATING LOCAL GOVERNMENT UNITS TO ALLOCATE FIVE PERCENT (5%) OF THEIR INTERNAL REVENUE ALLOTMENT FOR THE RELOCATION AND RESETTLEMENT OF UNDERPRIVILEGED AND HOMELESS CITIZENS, AMENDING FOR THE PURPOSE REPUBLIC ACT NO. 7279, OTHERWISE KNOWN AS THE URBAN DEVELOPMENT AND HOUSING ACT OF 1992."

ตัวอย่างการวิจัย (RESEARCH REPORT)

- RESEARCH REPORT ON THE COMPILATION OF BILLS, LAWS, COMMITTEE MEMBERSHIP, SPEECHES DELIVERED DURING 8TH, 9TH AND 10TH CONGRESSES.
- BACKGROUND OF THE PROPOSED MEASURE TO CONVERT THE MUNICIPALITY OF BAYBAY, PROVINCE OF LEYTE INTO A COMPONENT CITY TO BE KNOWN AS THE CITY OF BAYBAY (HOUSE BILL NO. 1380).
- LAWS, DEPARTMENT ORDERS AND POLICIES ON TUITION FEE INCREASES.

- FORMAL REPORT TO THE SPEAKERS ON THE FOURTH ASIA – EUROPE PARLIAMENTARY PARTNERSHIP MEETING (ASEP IV) 4-5 MAY 2006, HELSINKI, FINLAND.
- LAWS PROVIDING FOR COMMON ARCHITECTURAL/CONSTRUCTION FEATURES.
- AUTHORITY OF THE DEPARTMENT OF PUBLIC WORKS AND HIGHWAYS TO SET CRITERIA FOR THE CLASSIFICATION AND CONVERSION OF ROADS.
- INSTANCES WHEREIN CONGRESS EXERCISED ITS OVERRIDE POWER ON PRESIDENTIAL VETO.
- INTERIM BATASANG PAMBANSA SITTING AS CONSTITUTIONAL ASSEMBLY.
- WORKINGS OF THE GOVERNMENT AND PARLIAMENT OF THE REPUBLIC OF FRANCE.
- WORKINGS OF THE GOVERNMENT OF THE ISLAMIC REPUBLIC OF PAKISTAN.
- DISQUALIFICATION FOR PROMOTION AS AN INHERENT DISABILITY IN ADMINISTRATIVE AND CRIMINAL CASES.
- SURVEY OF RESEARCH AND INFORMATION DEPARTMENTS SUPPORTING PARLIAMENTS (UNDP).
- RECORDS/TRANSCRIPT OF COMMITTEE HEARINGS RE: PRECEDENT WHEREIN A SENATOR ATTENDED A HOUSE COMMITTEE HEARING.
- COMMENTARIES AND OPINIONS ON THE PHILIPPINES AND THAILAND'S PARLIAMENTARY FORM OF GOVERNMENT AND THE ROLE OF THE MILITARY IN STATE AFFAIRS
- QUERY RE: A) PERSONALITY OF THE BOY SCOUT OF THE PHILIPPINES AND IF THERE HAS BEEN LAWS PASSED WHICH GRANT IT PUBLIC CHARACTER
- LAWS, PLANS, PROGRAMS AND OTHER PERTINENT MATERIALS ON GOVERNMENT RATIONALIZATION PROGRAM

ตัวอย่างงานวิจัยและศึกษานโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม และงบประมาณ

Policy Advisories

July 2009

- Philippine BPO - IT Industry Performance and Prospects
- Electronics Industry: Surviving the Global Financial Crisis and Attaining Competitiveness
- Foreign Land Ownership: A Survey of Regulatory Approaches In Selected Countries
- International Agreements on Tax Cooperation: Imperatives for the Philippines
- The Philippine Garments and Textile Industries: Riding Out the Crisis
- Public Sector Governance and Decentralization in the Philippines
- Real Estate Industry: Enduring the Effects of the Global Financial Crisis

August 2008

- Introducing Real Estate Investment Trust: Prospects for the Philippines

April 2008

- Maximizing The Potential of Philippine Tourism
- Revisiting Public-Private Partnership In Infrastructure Development: Improving BOT Governance

- Land Administration System: Functional and Efficiency Implications
- Improving Access of MSME's to Financing
- Reforming the Pre-Need Industry: A Review

February 2008

- Weighing the Impact of the Peso Appreciation

January 2008

- Strengthening Anti-Smuggling Strategies Towards Improved Fiscal Performance

March 2007

- Adding Another School Year in Basic Education

February 2007

- Promoting a Pocket Open-Skies Policy or RP: Expanding Economic Opportunities for Filipinos

January 2007

- Reform Directions on the IRA

January 2006

- Proposal for a Debit Tax: Automatic Response for Fiscal Emergencies

Facts-In-Figures**May 2009**

- Global Climate Risk Index

April 2009

- The Philippine Employment Situation

February 2009

- Philippine Business Process Outsourcing Industry
- Congressional Amendments to the President's Proposed Budget for FY 2009

January 2009

- Disposition of Cases
- Official Development Assistance to the Philippines

December 2008

- Philippine Banking Industry

November 2008

- Profile of the Informal Sector

July 2008

- Philippine Manufacturing Sector

April 2008

- National Government Borrowings and Debt

January 2008

- Special Purpose Funds
- Distribution and Access to Education Voucher Program
- Unfunded Laws
- Profile of Salary and Wage Earners

June 2006

- The State of Forestry and Wood Sector in the Philippines

May 2006

- Overseas Filipino Workers

Briefers**November 2008**

- Dimensions of the FY 2009 Budget

October 2008

- Financing the 2009 Budget: Making Both Ends Meet

September 2008

- The Macroeconomic Perspective: Structural Reforms and an Enduring Hope for Change

October 2007

- Assessment Framework of the National Government Budget
- Financing the Social Payback Agenda and Closing the Budget Gap: A Balancing Act
- The Macroeconomic Perspective: The Continuing Imperative for Fiscal Performance and Reform
- Dimensions of the 2008 National Government Budget
- Closing the Health Inequalities Gap
- Basic Infrastructure for All

Books**May 2008**

- A Call For Sustained Structural Reforms Amid Downside Risks Philippine Economic Outlook and Challenges

November 2007

- An Analysis of the President's Budget for Fiscal Year 2008 The Social Payback Dimension.

July 2007

- Gearing Up the Nation for Growth and Competitiveness Perspectives from the Secretariat in Support of Legislative Agenda Setting for the 14th Congress

November 2006

- An Analysis of the President's Budget for Fiscal Year 2007

February 2006

- Governing the Philippine Bureaucracy: Issues and Challenges of Legislative

January 2006

- An Analysis of the President's Budget for Fiscal Year 2006

Memorandum**April 2009**

- Budget for 2009 may be bigger than P1.41 Trillion

March 2009

- Reforming the Pre-need Industry
- Proposed Review of Oil Deregulation Law (Final)

February 2009

- 2008 Economic Performance and 2009 Prospects

January 2009

- Proposed Review of Oil Deregulation Law

September 2007

- On the 2nd Quarter 2007 NSCB Report on the Philippine Economy

June 2007

- On the 1st Quarter 2007 NSCB Report on the Philippine Economy

February 2007

- On the 2007 Economic Outlook

January 2007

- On the Proposed P125 Wage Increase

CPBD Notes**February 2009**

- Violence Against Women: The Philippine Experience

January 2009

- Making Decentralization Work: Setting a Common Agenda Towards a More Effective Local Governance

December 2008

- Estimating Poverty Incidence at the District, City, and Municipal Level

August 2008

- Demystifying RP's Delimitation Dilemma

July 2008

- Measuring the Impact of Rising RP Food Prices on the Poor

Occasional Papers**April 2007**

- The Deficit Tax as A Social Insurance Tool

February 2007

- The Challenge of Restructuring the Power Sector and Privatization of NPC Assets

Newsletters**March 2006**

- Infrastructure Development: Investing in our Future

February 2006

- Trading Arrangements: Adjustments and Legislative Implications

January 2006

- Constitutional Debate on Economic Reforms: Implications on Trade and Investments

**ผลงานด้านวิชาการและกฎหมายของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โดยจำแนกเป็น
ประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้**

ตัวอย่างเอกสารสิ่งพิมพ์

1. Policy Brief

- Powering the Future: Are We Ready for Nuclear Energy?
- Regulating competition
- What the pre-need industry needs

2. Economic Report

- Riding Through the Crisis in 2008 Bumpier Road Ahead in 2009
- 1st Semester figures herald challenging times in 2008
- The Philippine Economy in 2007 and Prospects for 2008
- The Perks and Perils of a Strong Peso

3. Policy Insights

- Removing Regional Disparity in Infrastructure Development - A
Probe into the Proposed 2008 Budget
- Electoral System, Parties and Bureaucracy: The Missing Links in the
Charter Change Debate

4. At a Glance

- The 2009 Proposed Budget
- Fiscal Report 2007

5. Major Publications

- Sustaining the momentum, Making Growth Work for the poor
- A Profile of Selected Philippine Government Owned and Controlled
Corporations

ตัวอย่างเอกสารทางกฎหมาย (Legislative Documents)

1. Bills
 - National Consciousness Day
 - Document Authentication and Security Act of 2009
2. Resolutions
 - Dengue Outbreak
 - International Day of Democracy
3. Journals
4. Committee Reports
 - Lanao Del Norte Legislative Districts Reapportionment
 - Agri-Agra Reform Credit Act of 2009
 - Asean Agreement on Disaster Management and Emergency

Response

5. Republic Acts
6. Adopted Resolutions
7. Statistical Data

4.4 การให้บริการแก่สมาชิก

- **การให้บริการด้านการประชุม**
เอกสารประกอบการประชุม

การให้บริการด้านการประชุมเพื่อสนับสนุนการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาของฟิลิปปินส์ จะมีสำนักที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการประชุมคือ สำนักกิจการงานประชุม (Plenary Affairs Bureau) ดูแลรับผิดชอบในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และสำนักกรรมาธิการ ดูแลรับผิดชอบในส่วนของการประชุมคณะกรรมการต่าง ๆ โดยจะจัดเตรียมเอกสารประกอบการพิจารณาในที่ประชุม ได้แก่

- ระเบียบวาระการประชุม
- ร่างกฎหมายพร้อมจัดทำดัชนีในการสืบค้น
- ข้อบังคับการประชุม
- รายงานของคณะกรรมการ

รูปแบบการให้บริการและช่องทางการให้บริการ

การให้บริการด้านการประชุมเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่สมาชิกนั้น สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาของฟิลิปปินส์ จะมีเจ้าหน้าที่ในการให้บริการด้านเลขานุการในที่ประชุม และมีการให้บริการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการประชุมในทาง internet ของสภา

- การให้บริการด้านวิชาการและกฎหมาย

รูปแบบการให้บริการ

การให้บริการวิชาการเพื่อสนับสนุนการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาของฟิลิปปินส์ เป็นบริการวิชาการทางด้านกฎหมาย (technical support) อาทิ การยกร่างกฎหมาย การให้คำปรึกษาด้านนิติบัญญัติ การบริการวิจัยกฎหมาย และการบริการข้อมูลเฉพาะทางประกอบการพิจารณา/ศึกษากฎหมายของคณะกรรมการสามัญ/วิสามัญ

ส่วนการให้บริการข้อมูลวิชาการจากการศึกษาวิจัยในด้านอื่น ๆ เช่น บริการศึกษาวิจัย งบประมาณของประเทศ และวิจัยนโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนบริการศึกษาวิจัย/ติดตามงบประมาณของฝ่ายนิติบัญญัติในด้านทั่วไป ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านความมั่นคงของประเทศ บริการศึกษาวิจัยในด้านภาษีของประเทศ บริการศึกษาวิจัยนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการวิจัยเชิงลึกในประเด็นที่เกี่ยวข้อง เพื่อสนับสนุนการทำหน้าที่ของวุฒิสภาและคณะกรรมการนั้น จะมีหน่วยงานของสำนักงานเลขาธิการในแต่ละสภาซึ่งทำหน้าที่ในการให้บริการ โดยตรงอยู่แล้ว

นอกจากนี้ในส่วนของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ซึ่งทำหน้าที่สนับสนุนการดำเนินภารกิจของวุฒิสภาในด้านการติดตามตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชันภายในประเทศฟิลิปปินส์ นั้น มีสำนักงานตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร (Blue Ribbon Oversight Office Management) ทำหน้าที่ในการสนับสนุนข้อมูลเพื่อการดำเนินภารกิจด้านการตรวจสอบดังกล่าว โดยเฉพาะ

ช่องทางการให้บริการ

การให้บริการทางด้านวิชาการของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา มีช่องทางการให้บริการทั้งในรูปแบบเอกสารสิ่งพิมพ์ และสามารถสืบค้นได้ทาง internet ของสำนักงานอีกด้วย

4.5 การขอใช้บริการของสมาชิก

การขอใช้บริการของสมาชิกทั้งในด้านการประชุมและด้านวิชาการกฎหมาย สามารถติดต่อขอใช้บริการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้โดยตรง หรือสามารถใช้บริการได้ทาง website ของสำนักงานที่ได้ให้บริการ

The Parliament of Canada

รัฐสภาแคนาดา

จัดทำโดย...

1. ร้อยตำรวจโท (หญิง) รัตนาวัลย์ ชัตพันธ์
2. นายชนพล สินธรา
3. นางสาวรติมา ศารทะประภา

ประเทศแคนาดา

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลทั่วไปประเทศแคนาดา (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2550:16-19)

ประเทศแคนาดาเป็นประเทศซึ่งตั้งอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ ประกอบด้วยพื้นที่ 9,970,600 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลก ถูกแบ่งออกเป็น 10 รัฐ และ 3 เขตการปกครองพิเศษ มีเมืองออตตาวาเป็นเมืองหลวง ประชากรมีจำนวนประมาณ 32.14 ล้านคน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ ภาษาที่ใช้มากที่สุดได้แก่ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสตามลำดับ

ในด้านเศรษฐกิจ ประเทศแคนาดาเป็นประเทศที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจมาโดยตลอด เนื่องจากเป็นประเทศในกลุ่ม G 8 (Group of Eight) และยังเป็นประเทศที่มีข้อตกลงการค้าเสรีในอเมริกาเหนือ (North American Free Trade Agreement : NAFTA) ประกอบกับความน่าเชื่อถือในการให้บริการทางธนาคารและสินค้าส่งออกทางอุตสาหกรรมและอิเล็กทรอนิกส์ ประเทศแคนาดาจึงเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีความโดดเด่นบนเวทีโลกอยู่ในขณะนี้

1.2 ประวัติศาสตร์ประเทศแคนาดา

ประเทศแคนาดาแต่เดิมนั้นมีชาวพื้นเมืองอาศัยอยู่เป็นเวลากว่าหนึ่งพันปี ต่อมาได้เริ่มมีการติดต่อระหว่างชาวพื้นเมืองและชนเผ่าต่าง ๆ การบุกเบิกพื้นที่ในประเทศแคนาดาได้เริ่มขึ้นภายหลังจากการค้นพบดินแดนใหม่โดยโคลัมบัส (Columbus) โดยเริ่มมีการตั้งถิ่นฐานของชาวประมงบริเวณ ลาบราดอร์ (Labrador) นิวฟาวด์แลนด์ (Newfoundland) และเร็ด เบย์ สเตชัน (Red Bay station) อย่างไรก็ตามการค้นพบที่นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญได้แก่การสำรวจโดย จอห์น คาบอท (John Cabot) ในพื้นที่บางส่วนของฝั่งอเมริกาเหนือในปี ค.ศ. 1497 โดยคาบอทได้อ้างที่ดินดังกล่าวให้ตกเป็นสิทธิของพระเจ้าเฮนรีที่เจ็ดแห่งสหราชอาณาจักร การอ้างสิทธิเหนือที่ดินของสหราชอาณาจักรจึงเริ่มต้นขึ้นในเวลาดังกล่าว โดยแผ่ขยายมาจนถึงพื้นที่รอบ ๆ อ่าวฮัดสัน (Hudson Bay) ซึ่งอยู่ในทางตอนใต้ของโนวาสโกเชีย อย่างไรก็ตาม ประเทศที่อ้างสิทธิเหนือพื้นที่ประเทศแคนาดาไม่ได้มีเพียงสหราชอาณาจักรเท่านั้น ในปี ค.ศ. 1534 แซม

มวล เคอ แชมเปเลน (Samuel de Champlain) ได้อ้างสิทธิการอยู่อาศัยของเกษตรกรชาวฝรั่งเศสซึ่งย้ายเข้ามาตั้งรกรากบริเวณพอร์ตรอยัล (Port-Royal) (หรือแอนนาโพลิสรอยัลในปัจจุบัน) จำนวน 6,000 คน และเมืองนิว ฟรานส์ (New-France) (หรือเมืองควิเบก (Quebec City) ในปัจจุบัน

การอ้างสิทธิอาศัยเหนือพื้นที่ระหว่างสหราชอาณาจักรและประเทศฝรั่งเศสได้ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของชาวพื้นเมืองเดิมเป็นอย่างมาก มีการแบ่งฝักฝ่ายและทำสงครามแย่งพื้นที่ระหว่างกันอย่างต่อเนื่องตลอดศตวรรษที่ 17 และ 18 โดยประเทศฝรั่งเศสตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเนื่องจากการสนับสนุนทางเศรษฐกิจต่อคนฝรั่งเศสราว 60,000 คนนั้นไม่เพียงพอ สหราชอาณาจักรซึ่งมีอำนาจทางเศรษฐกิจและการทำสงครามทางเรือที่ดีจึงสามารถขยายอาณาเขตอาณานิคมออกไปได้มากกว่า ในที่สุดปี ค.ศ. 1713 ทั้งสองประเทศได้ทำสนธิสัญญาอุเทรช (Treaty of Utrecht) เพื่อยุติสงคราม ส่งผลให้สหราชอาณาจักรได้พื้นที่ที่เคยเป็นของประเทศฝรั่งเศสได้จำนวนมาก อย่างไรก็ตามสหราชอาณาจักรยังต้องรับภาระในการปกครองชาวฝรั่งเศสในพื้นที่ดังกล่าวด้วย เพื่อให้สะดวกต่อการปกครอง สหราชอาณาจักรจึงเนรเทศชาวฝรั่งเศสให้ไปอาศัยบริเวณพื้นที่ในอเมริกาเหนือและให้สิทธิแก่ผู้อพยพที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรแตสแตนต์จากยุโรปมาอาศัยในพื้นที่ดังกล่าวแทน อย่างไรก็ตามชาวฝรั่งเศสที่ถูกเนรเทศบางส่วนเลือกที่จะตั้งถิ่นฐานบริเวณหลุยส์เซียนา (Louisiana) ทางตอนใต้ ในขณะที่อีกบางส่วนเลือกที่จะซ่อนตัวและกลับไปยังโนวา สโกเชียอันเป็นถิ่นอาศัยเดิม

ถึงแม้ว่าทั้งสองประเทศตกลงทำสนธิสัญญาอุเทรชเพื่อยุติสงครามแล้วก็ตาม ก็ยังปรากฏการทำสงครามช่วงชิงดินแดนอีก 2 ครั้งด้วยกันในปี ค.ศ. 1740 และปี ค.ศ. 1754 โดยเฉพาะสงครามครั้งที่สองที่มีอีกชื่อหนึ่งว่า “สงคราม 7 ปี” ซึ่งเป็นสงครามครั้งสุดท้ายระหว่างสหราชอาณาจักรและประเทศฝรั่งเศสนั้น สหราชอาณาจักรสามารถเอาชนะได้ด้วยกองกำลังที่เหนือกว่า จากชัยชนะดังกล่าว เมืองหลุยส์เบิร์ก (Louisbourg) ซึ่งเป็นฐานทัพฝรั่งเศสที่แข็งแกร่งที่สุดตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษโดยสมบูรณ์ ชาวฝรั่งเศสจึงต้องเริ่มปรับตัวให้สามารถใช้ชีวิตร่วมกับชาวอังกฤษเพื่อให้สามารถมีสิทธิเสรีภาพเสมอกัน การปรับตัวดังกล่าวได้ผลเนื่องจากรัฐสภาสหราชอาณาจักรได้ตราพระราชบัญญัติควิเบก (The Quebec Act) ในปี ค.ศ. 1774 ซึ่งมีเนื้อหารับรองสิทธิเสรีภาพ และสิทธิการเมืองการปกครองของชาวฝรั่งเศสซึ่งต่อมาได้เรียกตนเองว่าชาวควิเบก และยังคงให้กฎหมายแห่งของฝรั่งเศสยังคงมีผลบังคับใช้ได้

ต่อไป โดยที่สหราชอาณาจักรจะใช้บังคับเฉพาะกฎหมายอาญาเท่านั้น ในปี ค.ศ. 1791 ประเทศแคนาดามีการเปลี่ยนแปลงทางการปกครองที่สำคัญคือการมีรัฐธรรมนูญฉบับสมบูรณ์เป็นฉบับแรก

สหราชอาณาจักรได้ทำการปกครองประเทศแคนดาเรื่อยมาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1812 สหราชอาณาจักรก็ต้องทำสงครามป้องกันการแย่งชิงพื้นที่จากประเทศอเมริกาโดยสามารถป้องกันได้สำเร็จ ต่อมาในปี ค.ศ. 1837 ได้เกิดการก่อกบฏขึ้นในประเทศแคนาดาทั้งตอนบนและตอนล่าง เนื่องจากความไม่พอใจรัฐสภาสหราชอาณาจักรที่ให้อำนาจทางการคลังแก่ผู้บริหารท้องถิ่นเหนือที่ประชุมสภา (Assembly) เพื่อปรับปรุงคมนาคมในแคนาดาตอนล่างซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวแคนาดาฝรั่งเศส โดยชาวแคนาดาฝรั่งเศสเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณที่มีได้สร้างผลประโยชน์ใด ๆ แก่ตน แม้ว่าเบื้องหลังการก่อกบฏจะได้รับการสนับสนุนจากประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ไม่สามารถทำสงครามเอาชนะสงครามได้ รัฐบาลสหราชอาณาจักรได้มอบหมายลอร์ด เดอแรห์ม (Lord Durham) ให้ศึกษาถึงปัญหาความขัดแย้งดังกล่าว ลอร์ด เดอ แรห์มเห็นว่า ประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษสมควรมีรัฐบาลเป็นของตนเอง เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ชาวอังกฤษในแคนาดาและสามารถรักษาความเป็นสมาชิกของจักรวรรดิอังกฤษต่อไปได้ นอกจากนี้ยังส่งผลให้คนฝรั่งเศสที่อยู่ภายใต้บังคับให้มีสิทธิทางการเมืองและใช้ชีวิตที่กลมกลืนกับคนอังกฤษได้อีกด้วย รัฐบาลสหราชอาณาจักรจึงได้ตราพระราชบัญญัติรวมพื้นที่ที่แคนาดาได้เข้าด้วยกันในปี ค.ศ. 1840 และเพื่อให้ประเทศแคนาดาเป็นอาณานิคมที่สามารถปกครองตนเองในฐานะประเทศจักรวรรดิของสหราชอาณาจักร จึงได้ยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1791 โดยพระราชบัญญัติอเมริกาเหนือของสหราชอาณาจักร (British North America Act) ในปี ค.ศ. 1867 ภายหลังจากการออกพระราชบัญญัติดังกล่าว ประเทศแคนาดาได้ขยายอาณาเขตไปอย่างรวดเร็วทั้งทางฝั่งเหนือ ตะวันออกและตะวันตกเนื่องจากการก่อสร้างทางคมนาคม

ในปี ค.ศ. 1914 ประเทศอังกฤษและประเทศเยอรมันได้ประกาศทำสงครามโลกครั้งที่หนึ่งประเทศแคนาดาภายใต้การนำของ นายกรัฐมนตรีโรเบิร์ต โบเดน (Robert Boden) ได้เข้าร่วมสงครามอยู่ฝ่ายเดียวกับสหราชอาณาจักรและประสบความสำเร็จโดยสามารถจับกุมทหารเยอรมันได้เป็นจำนวนมาก จากความสำเร็จในการแสดงแสนยานุภาพทางการทหารของประเทศแคนาดาประกอบกับความล้มเหลวในการรบของสหราชอาณาจักร ทำให้ประเทศแคนาดาเริ่มถูกมองในฐานะประเทศที่เป็นเอกเทศยิ่งกว่าประเทศในเครือจักรภพของสหราชอาณาจักร ด้วยเหตุนี้

ในปี ค.ศ. 1931 ได้ตรากฎหมายเวสต์มินสเตอร์ (Statute of Westminster) โดยรัฐสภาสหราชอาณาจักรไม่สามารถตรากฎหมายให้มีผลเหนือประเทศแคนาดาได้อีกต่อไป ต่อมาในปี ค.ศ. 1939 ประเทศแคนาดาได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่สองกับประเทศเยอรมันและมียุทธศาสตร์สำคัญในการรบและได้รับชัยชนะอีกครั้ง

ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ความสำคัญของสหราชอาณาจักรในฐานะประเทศจักรวรรดิเริ่มลดลง ในขณะที่ประเทศแคนาดาที่เพิ่งจะมีบทบาทสำคัญในสงครามโลกและชาวแคนาดาที่อาศัยนั้นเป็นชนรุ่นใหม่ที่มีได้มีความผูกพันกับสหราชอาณาจักรเช่นชาวแคนาดารุ่นก่อน ทำให้ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมและการแสดงออกเริ่มมีเอกลักษณ์อย่างชัดเจนแม้จะถูกแทรกแซงทางวัฒนธรรมจากประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่บ้างก็ตาม ในปี ค.ศ. 1949 ได้มีการยกเลิกคณะกรรมการตุลาการซึ่งเป็นองค์กรของสหราชอาณาจักรและให้ศาลสูงแคนาดาเป็นศาลสูงสุดของประเทศ ความพยายามที่จะให้ประเทศแคนาดาเป็นเอกราชประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. 1982 โดยรัฐสภาสหราชอาณาจักรได้ยกเลิกรัฐธรรมนูญและกฎหมายฉบับก่อนทั้งหมดและตราพระราชบัญญัติแคนาดา ค.ศ. 1982 (Canada Act, 1982) ซึ่งมีฐานะเป็นรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ทำให้ชาวแคนาดามีสิทธิเสรีภาพ และมีอำนาจในการปกครองตนเองอย่างสมบูรณ์จนถึงปัจจุบันนี้

1.3 การเมืองการปกครอง

ประเทศแคนาดาปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐมีสมเด็จพระราชินีนาถอลิซาเบธที่ 2 แห่งสหราชอาณาจักรทรงเป็นองค์ประมุข ประกอบด้วย 10 รัฐและ 3 เขต การปกครองพิเศษ ในการใช้อำนาจปกครองนั้นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (Governor General) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากสมเด็จพระราชินีนาถตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้ดำเนินการแทนพระองค์ มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 6 ปี ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์มีหน้าที่แต่งตั้งและเป็นที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรี จากนั้นนายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้แต่งตั้งรัฐมนตรีจากผู้ซึ่งได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งเข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

2. ระบบรัฐสภา

รัฐสภาของประเทศแคนาดานั้นมีองค์ประกอบทั้งสิ้น 3 ส่วนด้วยกัน โดยพระราชบัญญัติแคนาดา ค.ศ. 1982 มาตรา 17 กำหนดให้รัฐสภาจะประกอบไปด้วย พระราชินี (Queen) วุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (The House of Commons) เว้นแต่การปกครองในระดับมลรัฐที่จะเป็นระบบสภาเดี่ยว (Unicameral Legislative Assembly) อำนาจหน้าที่หลักของรัฐสภาได้แก่ กระบวนการนิติบัญญัติ ซึ่งได้แก่การตรากฎหมาย และการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน เช่น การอภิปรายทั่วไป การตั้งกระทู้ถาม เป็นต้น

2.1 วุฒิสภา (Senate)

พระราชบัญญัติแคนาดา ค.ศ. 1982 กำหนดให้สมาชิกวุฒิสภาซึ่งมาจากการแต่งตั้งโดยสมเด็จพระราชินีนาถตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีจำนวนทั้งสิ้น 105 คน และสามารถเพิ่มจำนวนได้อีกครั้งละ 4 คนแต่ไม่เกิน 8 คน และมาจากแต่ละภาคส่วนในสัดส่วนที่กำหนด โดยวุฒิสมาชิกจะต้องมีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปและสามารถดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุ 74 ปีหรือมีเหตุให้ตำแหน่งของวุฒิสภานั้นว่างลงเช่น ไม่เข้าร่วมการประชุมวุฒิสภา การให้คำสาบานหรือปฏิบัติตามต่ออำนาจรัฐอื่น การตกเป็นบุคคลล้มละลายหรือกระทำความผิดอาชญากรรมร้ายแรง รวมไปถึงการเสียชีวิตหรือลาออก เป็นต้น อำนาจของวุฒิสภาได้แก่การเสนอและการแก้ไขบทกฎหมายเว้นแต่กรณีร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับการเงินซึ่งสามารถทำได้เพียงให้คำแนะนำเท่านั้น

2.2 สภาผู้แทนราษฎร (The House of Commons)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากมลรัฐและดินแดนต่าง ๆ รวมกันเป็นจำนวน 308 คน (แต่สามารถเพิ่มได้ตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละดินแดนหรือมลรัฐ) มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี หน้าที่ที่สำคัญของสภาผู้แทนราษฎรคือการบริหารราชการแผ่นดินและการเสนอกฎหมาย

รัฐธรรมนูญแคนาดา ค.ศ. 1876 (พ.ศ. 2410)

อำนาจบริหาร

- การปกครองของประเทศแคนาดามีนายกรัฐมนตรีเป็นประมุขฝ่ายบริหาร ปกครองประเทศ ภายใต้พระราชอำนาจของสมเด็จพระราชินี
- มีผู้แทนพระองค์ทำงานในนามของสมเด็จพระราชินี ผู้แทนพระองค์มีอำนาจดำเนินการทั้งตามคำแนะนำของคณะองคมนตรีและมีอำนาจดำเนินการโดยลำพัง
- คณะองคมนตรีของสมเด็จพระราชินี ทำหน้าที่ช่วยเหลือและให้คำแนะนำรัฐบาลประเทศแคนาดา คณะองคมนตรีมาจากการเลือกสรรและแต่งตั้ง โดยผู้แทนพระองค์
- สถานที่ทำงานของรัฐบาลแคนาดา อยู่ที่ กรุงออตโตวา

อำนาจนิติบัญญัติ

ประเทศแคนาดามีสภาหนึ่งสภา ประกอบด้วย สมเด็จพระราชินี วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร

วุฒิสภา

- วุฒิสภาประกอบไปด้วยสมาชิก หนึ่งร้อยห้าคน
- วุฒิสมาชิกมาจากการแต่งตั้ง โดยผู้แทนพระองค์ในนามของสมเด็จพระราชินี
- วุฒิสมาชิกมีวาระการทำงานจนถึงอายุเจ็ดสิบห้าปี

คุณสมบัติของวุฒิสมาชิก

- (1) มีอายุครบสามสิบปีเต็ม
- (2) เป็นผู้ที่เกิดในประเทศเครือจักรภพของสมเด็จพระราชินี หรือแปลงสัญชาติมาเป็นคนในเครือจักรภพของสมเด็จพระราชินี

- (3) ต้องเป็นผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย และ ใช้ประโยชน์จากอสังหาริมทรัพย์ที่ตนครอบครองในมณฑลที่ตนได้รับการแต่งตั้ง โดยทรัพย์สินนั้นต้องมีมูลค่าที่พันดอลลาร์ขึ้นไป และมีมูลค่ามากกว่าค่าเช่า เงินที่ครบกำหนดชำระ หนี้สิน ค่าใช้จ่าย ค่าจดจำนอง และ พันธะทั้งหลายที่ต้องจ่าย
- (4) มีทรัพย์สินมูลค่ามากกว่าสี่พันดอลลาร์หรือสูงกว่าหนี้สินที่มี
- (5) เป็นผู้อาศัยในมณฑลที่ตนได้รับการแต่งตั้ง
- (6) ในกรณีของมณฑลควิเบค วุฒิสมาชิกต้องมีทรัพย์สินในเขตเลือกตั้งที่ตนได้รับการแต่งตั้ง หรือ ต้องเป็น ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตนั้น

การขาดคุณสมบัติการเป็นวุฒิสมาชิก

- (1) ไม่เข้าร่วมประชุมในการประชุมรัฐสภาสองครั้งติดต่อกัน
- (2) ได้ให้สัตยาบันหรือได้ประกาศสวามิภักดิ์อยู่ภายใต้อำนาจของต่างชาติ หรือ กลายเป็นพลเมืองหรือ ราษฎรหรือ ได้รับสิทธิในการเป็นพลเรือน หรือ ราษฎร ภายใต้อำนาจของต่างชาติ
- (3) เป็นผู้ล้มละลาย หรือ มีหนี้สินล้นพ้นตัว หรือ ใช้ประโยชน์ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหนี้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือ เป็นผู้ค้างชำระหนี้สาธารณะ
- (4) ก่อการกบฏหรือ มีความผิดทางอาญา หรือ อาชญากรรม
- (5) หมคสิทธิในทรัพย์สิน หรือ ที่อยู่อาศัยของตน

การแต่งตั้งประธานวุฒิสภา

ผู้แทนพระองค์อาจใช้ตราสัญลักษณ์ของประเทศแคนาดา แต่งตั้งวุฒิสมาชิก ให้เป็นประธานวุฒิสภา และ อาจถอดถอนและแต่งตั้งบุคคลอื่นให้ดำรงตำแหน่งแทนได้

การครอบงำประชุมของวุฒิสภา

วุฒิสมาชิกสิบห้าคน และ ประธานวุฒิสภา รวมกันเป็นองค์ประชุมของวุฒิสภา

การลงคะแนนเสียงในวุฒิสภา

มติของการลงคะแนนเสียง ถือตามเสียงส่วนมากโดยประธานจะมีเสียงลงคะแนนหนึ่งเสียง เมื่อมีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ถือว่าการตัดสินเป็นไปทางค้านลบ

สภาผู้แทนราษฎร

- สภาผู้แทนราษฎรประกอบไปด้วยสมาชิกสองร้อยเก้าสิบห้าคน ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยคำนวณตามจำนวนประชากรของแต่ละเขต
- ปัจจุบัน มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอยู่ในสภาจำนวน สามร้อยแปดคน
- แต่ละมณฑลจะมีสิทธิมีจำนวนสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎรได้ ไม่น้อยกว่าจำนวนวุฒิสมาชิกที่เป็นผู้แทนของมณฑลนั้น
- วุฒิสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับการเลือกตั้ง หรือ ประชุม หรือ ลงคะแนนเสียงในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

การเลือกประธานสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎรจะต้องเลือกหนึ่งในสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร โดยประธานสภาผู้แทนราษฎรจะทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรทุกครั้ง

การเลือกผู้ที่จะเข้าดำรงตำแหน่งแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานสภาผู้แทนราษฎรว่างลง อันเนื่องมาจากการเสียชีวิต หรือ ลาออก หรือ ด้วยเหตุผลประการอื่น สภาผู้แทนราษฎรต้องทำการเลือกตั้งสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรผู้หนึ่งเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร โดยเร็ว

บทบัญญัติเมื่อประธานสภาผู้แทนราษฎรไม่เข้าร่วมประชุม

ในกรณีที่ประธานของสภาผู้แทนราษฎรไม่เข้าร่วมประชุม ทำหน้าที่เป็นประธานของสภาผู้แทนราษฎรเป็นเวลาสี่สิบแปดชั่วโมงติดต่อกัน ให้สภาผู้แทนราษฎรเลือกสมาชิกคนใดคนหนึ่ง ในสภาให้ทำหน้าที่เป็นประธาน สมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งกล่าวว่ามีอำนาจ สิทธิ และ หน้าที่ของประธานสภาผู้แทนราษฎรตลอดระยะเวลาที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรไม่อยู่

องค์ประชุมของสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎรต้องประกอบไปด้วยสมาชิกอย่างน้อยสี่สิบคน จึงจะเป็นองค์ประชุม โดยให้นับรวมประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วย

การลงคะแนนเสียงในสภาผู้แทนราษฎร

การลงมติในสภาผู้แทนราษฎร ให้ถือตามเสียงข้างมาก โดยไม่นับเสียงของประธาน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานออกเสียงเพิ่มขึ้นเป็นอีกหนึ่งเสียง

วาระของสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎรทุกสมัยมีระยะเวลาห้าปี เว้นแต่กรณีที่ผู้แทนพระองค์มีคำสั่งให้ยุบสภา

การออกเสียงเกี่ยวกับการเงิน และความเห็นชอบของสมเด็จพระราชินี

ร่างพระราชบัญญัติจัดสรรงบประมาณและภาษีอากร

ร่างพระราชบัญญัติจัดสรรงบประมาณจากรายได้ของรัฐ หรือ การเก็บภาษีเงินได้หรืออากรต่างๆ ต้องมาจากสภาผู้แทนราษฎร

คำแนะนำสำหรับการออกเสียงเกี่ยวกับร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน

สภาผู้แทนราษฎรสามารถใช้การออกเสียง การลงมติ การปราศรัย หรือ การผ่านร่างพระราชบัญญัติจัดสรรงบประมาณจากรายได้ของรัฐ หรือ การเก็บภาษีเงินได้หรืออากรต่างๆ ไม่ว่า

เพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตามได้แม้ว่าผู้แทนพระองค์จะไม่ได้แจ้งในการประชุมที่มีการเสนอให้มีการออกเสียง การลงมติ การปราศรัย หรือ การผ่านร่างพระราชบัญญัตินั้นก็ตาม

ความเห็นชอบของสมเด็จพระราชินี ต่อร่างกฎหมาย และอื่นๆ

หากมีการเสนอร่างกฎหมายที่รัฐสภาเห็นชอบแล้วให้ผู้แทนพระองค์เพื่อให้สมเด็จพระราชินีเห็นชอบ ผู้แทนพระองค์มีอำนาจใช้ดุลพินิจภายใต้รัฐธรรมนูญและภายใต้คำแนะนำของสมเด็จพระราชินี ที่จะประกาศเห็นชอบภายใต้พระนามของสมเด็จพระราชินี หรือไม่อนุมัติความเห็นชอบของสมเด็จพระราชินี หรือส่งคืนร่างกฎหมายนั้นตามพระประสงค์ของสมเด็จพระราชินี

คำสั่งไม่เห็นชอบโดยสภาที่ปรึกษาต่อร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้แทนพระองค์

หากผู้แทนพระองค์เห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติ ในนามของสมเด็จพระราชินี ผู้แทนพระองค์ต้องส่งสำเนาต้นฉบับของพระราชบัญญัติให้กับสำนักพระราชเลขานุการในสมเด็จพระราชินีในโอกาสแรก และ ภายในสองปีหลังจากที่ราชอาณาจักรคนหนึ่งได้รับสำเนาต้นฉบับ หากสมเด็จพระราชินีทรงเห็นควรที่จะไม่อนุญาตให้ผ่านพระราชบัญญัตินี้ในสภาปรึกษา(Council) ผู้แทนพระองค์ต้องแจ้งหรือประกาศหรือส่งสาสน์ไปยังรัฐสภาถึงการไม่อนุญาตนั้น (พร้อมกับหนังสือรับรองจากราชเลขาผู้ที่รับสำเนาต้นฉบับพระราชบัญญัติ) พระราชบัญญัตินั้นเป็นอันสิ้นสุดลง ณ วันนั้น

การแจ้งให้ทราบว่าสมเด็จพระราชินีทรงเห็นชอบกับพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติที่สมเด็จพระราชินีทรงเห็นชอบให้ประกาศใช้ จะไม่สามารถบังคับใช้ได้จนกว่าจะครบสองปีนับตั้งแต่วันที่นำเสนอพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้กับผู้แทนพระองค์เพื่อให้สมเด็จพระราชินีอนุมัติ โดยผู้สำเร็จราชการต้องแจ้ง ประกาศหรือ ส่งสาสน์ไปยังรัฐสภา ว่าพระราชบัญญัตินี้ได้รับการเห็นชอบจากสมเด็จพระราชินีในสภาที่ปรึกษาแล้ว

การแจ้งหรือประกาศ หรือ ส่งสาสน์ นั้น ต้องลงในวารสารของสภา และ ส่งสำเนาไปยังเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องเพื่อเก็บเป็นบันทึกของประเทศแคนาดา

คณะกรรมการ

สภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวก และทำหน้าที่ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดด้านการพิจารณากฎหมาย หรือการตรวจสอบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้ ทั้งนี้งานหลักของกรรมการคือการจัดเตรียมรายละเอียดข้อมูลให้กับสมาชิกรัฐสภา ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง รวมถึงการเป็นตัวประสานระหว่างประชาชนแคนาดากับผู้แทนที่ได้รับเลือก

รูปแบบของคณะกรรมการ

1. กรรมการสามัญ ตามข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรนั้น จะต้องประกอบด้วยสมาชิก 16-18 คน และถูกแต่งตั้งขึ้นตามข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร ทั้งนี้ อำนาจหน้าที่โดยรวมของกรรมการสามัญคือ

- หน้าที่ในการตรวจสอบและจัดหาในสิ่งที่สภาผู้แทนราษฎรอ้างถึง หรือต้องการ
- มีการรายงานครั้งต่อครั้ง
- ส่งเอกสารและบันทึก
- เข้าร่วมประชุม หรือประชุมร่วมกับคณะกรรมการอื่น ๆ เมื่อถึงคราวประชุม
- สามารถมอบอำนาจให้กับอนุกรรมการ ยกเว้นอำนาจในการรายงานตรงต่อสภาผู้แทนราษฎร

2. กรรมการวิสามัญ อำนาจหน้าที่ของกรรมการวิสามัญนั้น ก่อนข้างจะหลากหลาย ขึ้นอยู่กับอำนาจหรือคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ โดยข้อบังคับสภาสามัญอาจมีอำนาจคล้ายกับกรรมการสามัญก็ได้

3. กรรมการร่วม

หากสภาต้องการที่จะตั้งคณะกรรมการวิสามัญร่วม จะต้องเขียนคำร้องขึ้น โดยระบุอำนาจต่าง ๆ ที่จะมอบให้ สำหรับคำร้องที่จะเข้าสู่คณะกรรมการร่วมนี้ อาจแตกต่างกันไปตามรูปแบบที่ถูกกำหนดจากทั้งสองสภา ทั้งนี้อำนาจของกรรมการร่วม จะมีผลต่อเมื่อได้รับอำนาจผ่านทางคำสั่งของทั้งสองสภานั้น

กรรมการร่วมวิสามัญจะมีอำนาจเฉพาะที่ถูกวางไว้ใน order of reference เท่านั้น อย่างไรก็ตาม อำนาจของกรรมการวิสามัญนั้นอาจแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับอำนาจหรือคำสั่งที่ได้รับ ทั้งนี้ อำนาจดังกล่าวอาจคล้ายกับกรรมการสามัญร่วมโดยข้อบังคับของสภาสามัญ

4. กรรมการด้านกฎหมาย

ถูกแต่งตั้งขึ้นโดยคำร้องเฉพาะกิจ มีหน้าที่ตรวจสอบร่างพระราชบัญญัติ แต่ไม่มีอำนาจจะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงร่างพระราชบัญญัติที่กล่าวถึง และอาจจำเป็นต้องจัดเตรียมร่างพระราชบัญญัติสำหรับเข้าสู่ที่ประชุมสภา นอกจากนี้ยังสามารถมอบอำนาจให้แก่อนุกรรมการในการจัดทำตารางประชุม การส่ง เอกสารและบันทึกต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับการเห็นชอบจากกรรมการเต็มสภา

5. คณะกรรมการเต็มสภา ประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมดของสภา ถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และพิจารณากระทู้ หรือร่างพระราชบัญญัติเป็นส่วนใหญ่

6. อนุกรรมการ ถูกแต่งตั้งขึ้นโดยหลายเหตุผลด้วยกัน ทั้งนี้ จะถูกแต่งตั้งโดยคณะกรรมการสามัญ และอาจเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการประชุมสภา โดยอาจสิ้นสุดเมื่อได้ทำหน้าที่สำเร็จบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยอำนาจหน้าที่โดยรวมจะมาจากคณะกรรมการหลัก

WITNESSES APPEARING BEFORE A COMMITTEE (www.parl.gc.ca, 2552)

คณะกรรมการทุกคณะต้องพยายามที่จะประมวลความเห็นจากความรู้ทั้ง โดยตรง และที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ตนจะต้องพิจารณา ข้อมูลและข้อเสนอแนะจะถูกรวบรวมใน 2 ทาง : คือจากการให้ปากคำจากพยานโดยตรงและโดยลายลักษณ์อักษร

อำนาจในการส่งตัวบุคคลและเอกสารของสภาต่อกรรมการ ไม่เพียงแต่เป็นอำนาจในการเชิญพยานและการขอให้ส่งเอกสารเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอำนาจบังคับโดยการออกหมายเรียก

Committee Studies

บทบาทของคณะกรรมการ คือการตรวจสอบประเด็นในเชิงลึกที่มากกว่าการตรวจสอบของสภาและรายงานข้อสรุปของการตรวจสอบรวมทั้งข้อเสนอแนะต่อสภา ซึ่งกรรมการจะดำเนินการตรวจสอบใน 4 เรื่องคือ

- เกี่ยวกับการประเมิน หรือการวินิจฉัย
- เกี่ยวกับกระบวนการนิติบัญญัติ
- เกี่ยวกับคำสั่งนัดหมายของคณะกรรมการ
- เกี่ยวกับการพิจารณาประเด็นสำคัญอื่น ๆ

Mandate อำนาจที่ได้รับมอบหมาย

คณะกรรมการทุกคณะ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยสภาผู้แทนราษฎร จะมีอำนาจตามที่สภามอบให้ แม้ว่าจะมีกรณียกเว้น คณะกรรมการก็ยังคงผูกพันตามข้อบังคับการประชุมหรือคำสั่งที่สภาได้ออกมาให้คณะกรรมการปฏิบัติเป็นการเฉพาะ ทั้งนี้ คณะกรรมการมีอิสระในการบริหารจัดการงานของตนเอง

Member-ship สมาชิกภาพ

คณะกรรมการประกอบด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง อาจปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการมากกว่าหนึ่งคณะก็ได้ เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้แนะนำเกี่ยวกับเขตอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบคณะกรรมการสามัญทุกคณะ

สำหรับสมาชิกกรรมการทั่วไป ตามข้อบังคับการประชุม กำหนดให้มีสมาชิกสมทบได้ สมาชิกสมทบสามารถถูกกำหนดให้เป็นอนุกรรมการ หรือเข้าประชุมแทนสมาชิกสามัญได้ในกรณีที่สมาชิกสามัญไม่อาจเข้าร่วมประชุมได้

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาจเข้าร่วมในการประชุมกรรมการ ตามคำถามพยาน และเข้าร่วมการปฏิบัติงานของกรรมการได้ เว้นแต่สภาผู้แทนราษฎรหรือคณะกรรมการจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น การถอนคำร้อง การออกเสียง และเข้าร่วมเป็นองค์ประชุมนั้นจะทำได้เมื่อได้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกกรรมการแบบถาวร

คณะกรรมการเสนอความเห็นและข้อเสนอแนะต่อสภาผู้แทนราษฎร โดยวิธีรายงานซึ่งตาม ข้อบังคับการประชุมกำหนดให้กรรมการสามัญรายงานต่อสภาผู้แทนราษฎรเป็นระยะตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

อนุกรรมการไม่สามารถส่งรายงานโดยตรงต่อสภาได้ ซึ่งการรายงานจะต้องผ่านคณะกรรมการ

ในกรณีกรรมการคนหนึ่งหรือหลายคนของคณะกรรมการสามัญไม่เห็นด้วยกับรายงานหรือขอให้จัดทำข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คณะกรรมการอาจมีมติให้เพิ่มเติมความเห็นเช่นนั้น ในรายงานได้ กรรมการคนใดอาจเสนอความเห็นแย้งหรือสนับสนุนความเห็นก่อนหน้านี้ ซึ่งคณะกรรมการอาจรับไว้พิจารณาก็ได้

เมื่อมีการเสนอรายงานของกรรมการเข้าสู่สภาแล้ว ภายหลัง 48 ชั่วโมง สมาชิกคนหนึ่งอาจเพิกถอนความเห็นสนับสนุนในรายงานได้ และเมื่อเสนอรายงานต่อที่ประชุมสภาแล้ว

คณะกรรมการสามัญและวิสามัญอาจร้องขอให้รัฐบาลจัดทำคำตอบที่สามารถเข้าใจได้ต่อ รายงานที่เสนอ

Committee Staff เจ้าหน้าที่กรรมการ

คณะกรรมการแต่ละคณะประกอบด้วย เลขานุการ และเจ้าหน้าที่วิเคราะห์วิจัยอีกอย่างน้อย 1 คน เลขานุการของคณะกรรมการจะเป็นผู้ให้คำแนะนำต่อประธานและกรรมการ ทั้งคณะและพร้อมทั้งทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่บริหารจัดการด้วยห้องสมุดรัฐสภาจะจัดให้มีเจ้าหน้าที่วิจัยสำหรับกรรมการทุกคนที่ต้องการซึ่งนักวิจัยเหล่านี้จะจัดทำข้อมูลสรุปเสนอต่อกรรมการ และร่างรายงานของกรรมการด้วย ในบางโอกาส กรรมการอาจว่าจ้างที่ปรึกษาจากภายนอกในงานที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

Committee Budgets คณะกรรมการงบประมาณ

คณะกรรมการสามัญว่าด้วยงบประมาณถูกตั้งขึ้นเพื่อปฏิบัติงานด้านงบประมาณเฉพาะโครงการหนึ่ง ๆ งบประมาณแต่ละโครงการจะต้องได้รับความเห็นชอบโดย คณะกรรมการและส่งต่อไปยังคณะกรรมการติดต่อประสานงานเพื่อรับรอง

งบประมาณของกรรมการร่วมและคณะกรรมการร่วมวิสามัญ ต้องได้รับการรับรองจากทั้งสองสภา คณะกรรมการนิติบัญญัติและคณะกรรมการวิสามัญทั้งหลายจัดทำ งบประมาณและร้องขอได้โดยตรงต่อคณะกรรมการเศรษฐกิจภายใน

CHAIRS and VICE - CHAIRS ประธานและรองประธาน

ก่อนคณะกรรมการเริ่มปฏิบัติหน้าที่ได้ ต้องมีการเลือกตั้งประธาน ถ้ามิได้มีการเลือกประธานกรรมการโดยสภาแล้ว ประธานกรรมการจะถูกเลือกในการประชุมครั้งแรกของการประชุมกรรมการ ซึ่งเรียกว่า "Organization"

ประธานและรองประธานจะถูกคัดเลือกเมื่อเริ่มการประชุม เฉพาะสมาชิกของ คณะกรรมการที่จะได้รับเลือกเป็นประธาน เมื่อประธานที่ได้รับเลือกไม่อยู่ในที่ประชุม เลขานุการผู้ซึ่งทำหน้าที่จัดการการเลือกตั้งจะดำเนินการให้มีการเลือกตั้งผู้ทำหน้าที่แทนประธาน เพื่อนำการประชุมทันที

เลขานุการไม่มีอำนาจรับพิจารณาในประเด็นต่าง ๆ หรือเข้าร่วมการถกเถียง หรือรับคำร้อง เว้นแต่การเลือกตั้งประธานเท่านั้น หรือคำร้องเกี่ยวกับการเลือกตั้งประธาน

การดำเนินการเลือกตั้งประธานและรองประธานมีลักษณะเหมือนกัน กรรมการสามัญแต่ละคณะจะมีประธานหนึ่งคนและรองประธานสองคน โดยประธานจะเป็นสมาชิกจากฝ่ายรัฐบาลรองประธานคนแรกมาจากฝ่ายค้าน และรองประธานคนที่สองต้องมาจากพรรคฝ่ายค้านอื่นที่ไม่ใช่พรรคฝ่ายค้านเดียวกับประธาน

ถ้ามีการเสนอชื่อเข้ารับเลือกตั้งประธานหรือรองประธานมากกว่าหนึ่งการเลือกตั้งจะดำเนินการแบบลับ

Meetings การประชุม

การประชุมกรรมการอาจมีขึ้น โดยประธานเรียกประชุม และการประชุมต้องครบองค์ประชุมองค์ประชุมอาจมีจำนวนสมาชิกกรรมการอย่างต่ำที่ต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อทำการลงมติในกรณีของกรรมการสามัญ วิสามัญ หรือเกี่ยวกับการออกกฎหมาย จะต้องมิเสียงข้างมากในคณะ จึงจะครบองค์ประชุมระยะเวลาในการประชุมจะถูกควบคุมโดยเลขานุการของกรรมการและบันทึกการพิจารณาและคำวินิจฉัยของกรรมการจะถูกจัดทำไว้ในลักษณะคล้ายกับวารสารของสภา การบันทึกการประชุมในกรรมการจะถูกเก็บไว้เป็นหลักฐานคล้ายกับการอภิปรายในสภา การประชุมกรรมการจะเปิดกว้างต่อสาธารณะ เว้นแต่จะประชุมกันผ่านกล้องวิดีโอ ซึ่งหมายถึง สมาชิกกรรมการและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่เข้าร่วม

มีการถ่ายทอดการประชุมกรรมการทางเว็บไซต์ของรัฐสภา และการประชุมบางนัดจะถ่ายทอดทางโทรทัศน์

หน่วยงานสนับสนุนงานด้านเลขานุการของรัฐสภา(สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2550:19-21)

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (The Senate Administration)

การบริหารงานของสำนักงานบริหารวุฒิสภา (The Senate Administration)

1.หน่วยการให้บริการด้านนิติบัญญัติ (Legislative Services Sector)

มีหน้าที่เตรียมการและบริการทางด้านการบริหารงาน การสนับสนุนการวิจัยที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่วุฒิสภาและคณะกรรมการการของวุฒิสภา โดยผู้บริหารส่วนงานนี้เรียกว่า The Deputy Clerk and Principle of Legislative Services ซึ่งมีการแบ่งส่วนงานภายในดังนี้

1.1) Committees Directorate อยู่ภายใต้การบริหารของคณะกรรมการจำนวน 20 คณะ ประกอบไปด้วย งบประมาณและการจัดเตรียมผู้ที่จะเข้ามาชี้แจงต่อกรรมการ หน่วยงานจะรับผิดชอบเตรียมงานให้แก่คณะกรรมการ สนับสนุนงานด้านบริหารและกฎหมาย รวมไปถึงการเผยแพร่งานของคณะกรรมการสู่สาธารณชน นอกจากนั้นยังให้คำแนะนำและการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของวุฒิสภา คำสั่งและประกาศ ประสานงานโครงการบริหารข้อมูลของหน่วยงานด้านนิติบัญญัติทั้งหมด ปรับปรุงขั้นตอนในการทำงานของหน่วยงานด้านนิติบัญญัติ รวมทั้งประสานงานกับหน่วยงานกระจายเสียงกิจการวุฒิสภา และที่ประชุมคณะกรรมการ

นอกจากนี้ ยังเป็น หน่วยงานร่วมของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานใน 4 กลุ่มงานคือ งานด้านองค์กรรัฐสภา (parliamentary association) งานติดต่อแลกเปลี่ยนระหว่างรัฐสภา (parliamentary exchange) งานด้านพิธีการ (protocol) และงานด้านการจัดการประชุม (conferences) ในแต่ละกลุ่มงานทำหน้าที่สนับสนุนสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในการส่งเสริมประชาธิปไตย ระบบรัฐสภาของแคนาดา และธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศ

1.2) Office of the Law Clerk and Parliament Counsel เป็นหน่วยงานให้บริการงานกฎหมายและรัฐธรรมนูญแก่สมาชิกวุฒิสภา เช่น การยกร่างกฎหมาย การแปรญัตติ

และข้อเสนอต่าง ๆ อีกทั้งยังทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กับ The Senate Administration และให้บริการบันทึกงานด้านการบริหารผ่านผู้ดูแลจัดเก็บเอกสารของวุฒิสภา (The Senate Archivist)

1.3) Communication Directorate ทำหน้าที่วางแผนในการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกวุฒิสภา รวมทั้งในคำแนะนำแก่วุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภา คณะกรรมาธิการด้วยความเป็นกลางและทำหน้าที่เป็นหน่วยบริหารงานด้านการติดต่อสื่อสารของวุฒิสภา

2. Corporate Services Sector ประกอบไปด้วย 4 สำนักงานดังนี้

2.1) Finance Directorate มีหน้าที่จัดการด้านการงบประมาณและค่าใช้จ่ายของวุฒิสภาและหน่วยงานบริหารวุฒิสภา

2.2) Human Resources Directorate รับผิดชอบงานด้านทรัพยากรบุคคลในขอบเขตของงานด้านการคัดสรรบุคคลเข้าทำงาน การฝึกงานและเงินค่าตอบแทน

2.3) Information System Directorate ให้บริการด้านความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งประกอบไปด้วยระบบงานเครือข่าย (network) บริการด้านการคอมพิวเตอร์พัฒนาเว็บไซต์ บริการการติดต่อสื่อสารทางไกลและมัลติมีเดีย (telecommunications and multimedia services)

2.4) Strategic Planning Directorate มีหน้าที่พัฒนาและประสานงานด้านแผนกลยุทธ์และการวางแผนกิจกรรมการงานของวุฒิสภาให้กับหน่วยงานบริหารของวุฒิสภา (the Senate Administration) เช่น การติดตามและปรับปรุงนโยบายการบริหารงานอย่างต่อเนื่อง การปฏิบัติและกระบวนการทำงานเพื่อรับประกันความโปร่งใสและตรวจสอบได้ เป็นต้น

3. หน่วยการให้บริการอาคารสถานที่ของรัฐสภา (Parliamentary Precinct Services Sector)

มีหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยและป้องกันอัคคีภัยภายในบริเวณที่ตั้งอาคารวุฒิสภาและดูแลรักษาด้าน the physical logistics ของวุฒิสภา โดยมีหน่วยงานในสังกัดดังนี้

3.1) Protective Services Directorate ทำหน้าที่ปกป้องทรัพย์สินและชีวิตและรักษาความสงบสุขภายในบริเวณที่ตั้งอาคารวุฒิสภา รวมทั้งรับผิดชอบข้อมูลด้านการรักษาความปลอดภัยการวางแผนงานต่อเนื่องและรับรองความปลอดภัยภายในบริเวณที่ตั้งอาคารวุฒิสภา

3.2) **Building Services Branch** กลุ่มงานอาคารสถานที่รับผิดชอบการวางแผนโครงการด้านการอำนวยความสะดวกภายในพื้นที่ของอาคารวุฒิสภา ห้องประชุมกรรมาธิการ บริการไปรษณีย์ ส่งเอกสาร การขนส่งและการดูแลรักษาความสะอาด

3.3) **Materiel Services Branch** รับผิดชอบด้านการจัดซื้อ การทำสัญญา การจัดพิมพ์ การจัดการทรัพย์สิน การค้าและการจัดเก็บสินค้า

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (the House of Commons Administration)

1. ประวัติ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของประเทศแคนาดานั้นได้รับอิทธิพลจากธรรมเนียมปฏิบัติของอังกฤษ โดยยุคแรกพระมหากษัตริย์ได้จ้างเจ้าหน้าที่เอาไว้ทำหน้าที่บันทึกการประชุมต่าง ๆ โดยผู้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขาธิการ (clerk) นั้นจะต้องผู้ที่สามารถอ่านและเขียนได้ ด้วยเหตุนี้เลขาธิการของสภาในยุคแรกจึงเปรียบเสมือนผู้รับใช้ของพระมหากษัตริย์เพื่อช่วยเหลือหน้าที่การงาน นอกเหนือจากการทำหน้าที่จดบันทึกแล้ว เลขาธิการยังมีหน้าที่พิจารณาคำร้องทุกข์และร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ อีกด้วย ต่อมาในกลางศตวรรษที่ 16 บทบาทของเลขาธิการเริ่มที่จะมีมากยิ่งขึ้น โดยรับบทบาทเป็นที่ปรึกษาของประธานสภาเกี่ยวกับวิธีดำเนินการในสภา เอกสารการดำเนินงานต่าง ๆ เริ่มถูกรวบรวมและจัดทำในรูปแบบของวารสารในปัจจุบัน นอกจากนี้ในสภาแล้ว เลขาฯยังทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารภายในสภาและยังเป็นข้าราชการระดับอาวุโส (senior permanent official) อีกด้วย ตั้งแต่มีประเทศแคนาดามีการปกครองแบบสหพันธรัฐเป็นต้นมาได้มีเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติหน้าที่จำนวนทั้งสิ้น 11 คน

2. การแต่งตั้งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ในการแต่งตั้งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร Public Service Employment Act กำหนดให้สภานิติบัญญัติเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้ง โดยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะต้องทำการสาบานตนและปฏิญาณว่าจะทำงานโดยซื่อสัตย์สุจริตต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร

ในปี ค.ศ. 2001 สภาได้เปลี่ยนแปลงหลักการเกี่ยวกับการแต่งตั้งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเพื่อปรับปรุงกระบวนการการทำงานของสภาผู้แทนราษฎรให้มีความทันสมัยมาก

ยิ่งขึ้น โดยการแต่งตั้งเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรของรัฐบาลนี้จะต้องได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมาธิการภายในระยะเวลา 30 วัน และเมื่อคณะกรรมาธิการพิจารณาเสร็จแล้วก็จะต้อง รายงานความเห็นต่อสภาเพื่อให้สภาพิจารณาและให้สัตยาบันรับรองการแต่งตั้งในภายหลัง วิธีการ พิจารณาแต่งตั้งเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรนี้ถูกใช้ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 2005 โดยเลขานุการที่ถูก พิจารณาแต่งตั้งด้วยวิธีนี้เป็นคนแรกได้แก่ Audrey o' Brien

3. บทบาทและความรับผิดชอบ

สำนักงานเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรจะมีเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ซึ่งเปรียบเสมือน ผู้บริหารของสำนักงานฯ มีหน้าที่รายงานและให้คำปรึกษาต่อประธานสภาเกี่ยวกับธรรมเนียม ปฏิบัติ กฎ ข้อบังคับของรัฐสภา และพิธีการต่าง ๆ การให้บริการนี้จะกระทำต่อสมาชิกทั้งหมด ด้วยความเป็นกลางและรอบคอบ

ในภารกิจที่เกี่ยวกับเอกสารของสำนักงานเลขานุการฯ มีหน้าที่เก็บรักษายันติก เอกสารครุภัณฑ์งานของสภาผู้แทนราษฎร โดยเลขานุการฯ จะเป็นผู้ลงลายมือชื่อรับรองเอกสาร ดังกล่าวทั้งหมดเพื่อรับรองความถูกต้องของเอกสาร

หน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของเลขานุการฯ ได้แก่การปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการ ของคณะกรรมการด้านเศรษฐกิจ (The Board of Internal Economy) ซึ่งเป็นความรับผิดชอบ ด้านการคลัง และการบริหารจัดการ โดยความรับผิดชอบดังกล่าวจะขึ้นตรงต่อสภาผู้แทนราษฎร (The House of Common)

4. กลุ่มงานการบริหารจัดการของเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร (Clerk's Management Group)

แบ่งออกเป็น 6 หน่วยงานดังนี้

- หน่วยงานธุรการ (The Deputy Clerk (Procedural Service))
- หน่วยงานกฎหมายและให้คำปรึกษา (The Law Clerk and Parliamentary Counsel (Office of the Law Clerk and Parliamentary Counsel))
- หน่วยงานรักษาความปลอดภัยและอาคารสถานที่ (The Sergeant at Arm (Parliamentary precinct service))

- หน่วยงานบริหารและข้อมูลข่าวสาร (The Chief Information Officer and Executive Director (Information Service))
- หน่วยงานการเงินการคลัง (The Chief Financial Officer (Finance Service))
- หน่วยงานด้านการวางแผนและทรัพยากรมนุษย์ (The Director General (Human Resources and Planning))

หน้าที่ความรับผิดชอบของกลุ่มงานบริหารของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (The Clerk's Management Group)

- กำหนดทิศทาง กลยุทธ์ สิทธิพิเศษ และผลที่คาดหวังสำหรับฝ่ายบริหารงานสภาผู้แทนราษฎร
- รับประกันเรื่องการคลัง และทรัพยากรมนุษย์ที่จำเป็นแก่ฝ่ายบริหารงานสภาผู้แทนราษฎร ในการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย
- ตรวจสอบ ทบทวนนโยบายของฝ่ายบริหารงานสภาผู้แทนราษฎร ก่อนจะมีการนำเสนอให้คณะกรรมการเศรษฐกิจภายใน (The Board of Internal Economy) พิจารณาให้ความเห็นชอบ
- รับรองว่าฝ่ายบริหารงานสภาผู้แทนราษฎร จะยินยอมและเห็นด้วยกับนโยบายและคำสั่ง

ห้องสมุดของรัฐสภา (The Library of Parliament) (www.parl.gc.ca/, 2552)

ห้องสมุดของรัฐสภานั้น ได้ก่อตั้งขึ้นหลังจากมีการรวมกันของสองสภา (Confederation) การดูแลและการควบคุมห้องสมุดอยู่ภายใต้การควบคุมของประธานวุฒิสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้รับผิดชอบได้แก่บรรณารักษ์ห้องสมุดรัฐสภาและผู้ช่วยควบคุมการบริหารของห้องสมุด ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารในสภา (The Governor in Council)

สำหรับการบริหารจัดการห้องสมุดของรัฐสภานั้น เป็นหน้าที่ของบรรณารักษ์รัฐสภา ซึ่งเป็นผู้บริหารจัดการตามระเบียบข้อบังคับที่ออกโดยประธานของทั้งสองสภา โดยได้รับความ

ช่วยเหลือจาก คณะกรรมาธิการร่วมสามัญ (standing joint committee) ของทั้งวุฒิสมาชิกและสภาผู้แทนราษฎร ห้องสมุดของรัฐสภาก่อตั้งขึ้นเมื่อมีการรวมกลุ่มของรัฐ โดยมีความต้องการเกี่ยวกับข้อมูล สำหรับรัฐสภาแคนาดาที่ก่อตั้งขึ้นใหม่ โดยบริการข้อมูลเอกสาร งานบริการด้านการวิจัย และวิเคราะห์ ให้กับผู้เกี่ยวข้องกับสภาทุกฝ่าย เอกสารเหล่านี้มีมากกว่า 600,000 ฉบับรวมทั้งหนังสือ นิตยสาร วารสาร โบชัวร์ และวิทยานิพนธ์ต่างๆ ซึ่งสามารถใช้บริการผ่านทางการใช้ state of the art เทคโนโลยีข้อมูลต่างๆ อีกกว่า หนึ่งล้านรายการ

แม้ว่างานบริการห้องสมุดและงานด้านวิจัย จะบริการให้กับผู้ทำงานในสภาผู้แทนราษฎร แต่ในขณะเดียวกันห้องสมุดก็ยังให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับ บทบาท อำนาจหน้าที่ รวมถึงกิจกรรมต่างๆของรัฐสภาต่อสาธารณชน นอกจากนั้นห้องสมุดยังมีการบริการข้อมูลแก่ผู้เข้าเยี่ยมชมภายในอาคารรัฐสภา และเสนอโปรแกรมเพื่อการศึกษา เช่น สถาบันครู เกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภาแคนาดาเป็นต้น (www.parl.gc.ca/, 2552)

